

Autorica bestselera
New York Timesa donosi nam
priču o neutaživoj žudnji...

kresley cole
Glad kao
nijedna druga

Prvi roman iz serije "Kad padne noć"

Kresley Cole

Glad kao
nijedna druga

Naslov originala:
A Hunger Like No Other

Za Richarda,
mog pravog, živećeg Vikinga.

Zahvale

Zahvaljujem iz sveg srca Beth Kendrick koja nam je s punim pravom prisila nadimak braće po uživanju u sirovo iskazanim osjećajima. Bez tebe i telefona ne bih izbrojila ni jednu jedinu riječ. Zahvaljujem divnoj Sally Fairchild za njenu stalnu i cijenjenu podršku. Duboka zahvala ide i Megan McKeever iz Pocket Books koja me u ovom trenutku vjerojatno izvlači iz neke knjigom uzrokovane krize.

Prolog

Nekad se umiri vatra koja liže kožu s njegovih kostiju. To je *njegova* vatra. Vjeruje da je tako u onom kutku uma koji je još uvijek sposoban za razumnu misao. To je njegova vatra jer ju je stoljećima potpirivao svojim uništenim tijelom i poroznim umom.

Prije mnogo vremena – a tko zna koliko je uopće prošlo otada – Vampiriska Horda ga je zarobila u ovim katakombama duboko ispod Pariza. Okovan je uz jednu stijenu, po dva puta na rukama i nogama te jednom oko vrata. Ispred njega – otvor prema paklu koji riga vatru.

Ovdje čeka i pati izložen vatrenom stupu koji može oslabiti, ali je neprekidan – neprekidan, baš poput njegovog života. Njegovo postojanje je stalno izgaranje do smrti iz koje ga ponovno vraća u život njegova tvrdoglava besmrtnost.

Detaljna maštanja o osveti su ga održala dosad; gajenje bijesa u srcu je sve što posjeduje. Dok se nije pojavila ona.

Tijekom proteklih stoljeća ponekad bi čuo čudne stvari na pariškim ulicama iznad sebe i povremeno bi do njega doprli pariški mirisi promjena godišnjih doba. Ali sada je namirisao nju, svoju družicu, ženu stvorenu samo za njega.

To je jedina žena koju je neprestano tražio tisuću godina – sve do dana kada je zarobljen.

Plamen se povukao. U ovom trenutku ona je negdje gore. To je dovoljno. Jednom rukom se opire o verige sve dok mu se čvrst metal ne ureže u kožu. Krv kapa, a potom lije. Svaki mišić u njegovom oslabljenom tijelu radi u sprezi s drugima nastojeći postići ono što čitavu vječnost nije uspio. On može ovo učiniti za nju. On mora... Krik mu se pretvara u davljenički hropac dok se oslobađa dvaju okova.

Nema vremena za nevjericu u ono što je postigao. Ona je tako blizu, može ju gotovo osjetiti.

Treba nju. Uspijeva osloboditi i drugu ruku.

S obje ruke steže metal koji mu se urezao u vrat i nejasno se prisjeća dana kad je dug i debeo klin zakucan na svoje mjesto. Zna da su se njegova dva kraja usjekla barem metar duboko u površinu. Snaga mu jenjava, ali ništa ga neće zaustaviti sad kad je već ovako blizu. Metal se oslobađa u navali odlomljenih komadića stijene i prašine, a snaga izbačaja ga vitla po ovom pećinskom prostoru.

Sada poteže okove koji su mu omotani oko bedra. Oslobađa se njih i onih oko zgloba, a zatim nastavlja sa zadnja dva koja mu sapinju drugu nogu. Sada već može sebi predočiti svoj bijeg, ni ne gleda prema dolje, poteže. Ništa. Obrve mu se skupljaju od zbunjenosti, ponovno pokušava. Napreže se i jeca od oćavanja. Ništa.

Njen miris slabi – nema vremena. Promatra svoju zarobljenu nogu bez samilosti. Zamišlja kako može uroniti u nju i zaboraviti bol te se prihvaća noge ponad koljena uzdrhtalim rukama. Źudi za tim zaboravom u njoj i pokušava slomiti kost. Zbog iscrpljenosti to mora ponavljati šest puta.

Reže svojim kandžama kožu i mišić, ali je živac duž bedrene kosti napet poput

klavirske žice. Kad se približi cilju, nezamisliva bol se širi i eksplokira u gornjem dijelu tijela zacrnjujući mu vidokrug.

Preslab je. Previše krvari. Vatra će se ponovno raspiriti. Vampiri se vraćaju periodički. Hoće li ju izgubiti upravo u onom trenutku kad ju je pronašao?

– Nikada. – Procijedio je kroz zube. Prepušta se zvijeri unutar sebe, zvijeri koja će slobodu iščupati zubima, piti vodu iz kanalizacije i hraniti se otpacima kako bi preživjela. Gleda na ovu strašnu amputaciju kao da promatra neku bijedu iz daljine.

Puže u svojoj mucu, napušta svoju nogu, provlači se sjenama vlažnih katakombi sve dok ne opazi prolaz. Stalno je na oprezu od svojih neprijatelja i krči sebi put kroz kosti razbacane po podu kako bi došao do prolaza. Nema pojma koliko će mu trebati za ovaj bijeg, ali on pronalazi svoj put – i snagu – prateći njen miris. Žao mu je zbog boli koju će joj nanijeti. Ona će se snažno povezati s njim i osjećati njegovu patnju i stravu kao svoju vlastitu.

Tu nema pomoći. Nema izlaza. Svatko mora odraditi svoj dio. Može li ga spasiti od sjećanja kad mu koža još uvijek gori?

Napokon se sporo probija do površine, a zatim ide do tamnog prolaza. Ali njen miris je oslabio.

Sudbina mu je pružila nju kad ju je najviše trebao i neka mu je Bog na pomoći – *i ovaj grad* – ako ju ne pronađe. Njegova je brutalnost ušla u legendu i on će je zbog nje osloboditi bez ikakve mjere.

Bori se kako bi se oslonio o zid. Ostavlja svoje stope na ovoj ulici od cigle i nastoji umiriti svoje teške udisaje kako bi ju još jednom mogao namirisati.

Treba nju. Zaroniti u nju. Tako dugo se čekalo...

Njen miris je nestao.

Oči su mu se ovlažile i počeo se divlje tresti zbog ovog gubitka. Grad je uzdrhtao od jednog tjeskobnog urlika.

U svakome od nas, čak i kod dobrih ljudi, postoji nesputana
priroda divlje zvijeri koja izviruje u snu.

Sokrat (469-399. pr. Kr.)

1.

Tjedan dana kasnije...

Na jednom otočiću na Seini, uz noćnu pozadinu besmrtnih katedrala, stanovnici Pariza su izašli uživati u igri. Emmaline Troy se vrzmala oko gutača vatre, džepara i uličnih pjevača. Vijugala je kroz plemena mračno odjevenih gotičara koji su se sjatili oko Notre Damea kao da ih neki matični brod čeka za plovidbu do kuće. Privukla je pažnju unatoč svemu.

Ljudski mužjaci pokraj kojih je prolazila sporo su okretali svoje glave kako bi ju promotrili, mrštili su se, namirisali nešto u što nisu bili sigurni. Vjerojatno nešto iz njihovog davnog genetskog sjećanja što ju je označilo kao njihovu najluđu maštariju ili najmračniju noćnu moru.

Emma nije bila ni jedno ni drugo.

Bila je studentica – nedavno je diplomirala na Tulaneu – gladna i sama u Parizu. Bila je iscrpljena od još jedne bezuspješne potrage za krvlju i svalila se na staru klupu ispod stabla kestena, a pogled je prikovala na konobaricu koja je pripremala espresso u kafiću. Kad bi barem krv tako lako kapala, pomislila je Emma. Da, kad bi se slijevala sva topla i bogata iz neke pipe bez dna, onda joj se trbuh ne bi stezao od gladi na samu pomisao.

Gladovala je u Parizu. Bez prijatelja. Je li se ikada netko našao u takvom škripcu?

Parovi koji su šetali s rukom u ruci po pošljunčanoj stazi izgledali su kao da se izruguju njenoj samoći. Čini li se to samo njoj ili ljubavnici u ovom gradu doista ljepše gledaju jedni na druge? Pogotovo u proljeće. *Umrite, gadovi.*

Uzdahnula je. Nije njena krivnja to što su oni gadovi koji bi trebali umrijeti.

Na ulazak u ovu borbu ju je nagnala prazna hotelska soba i ideja da bi mogla pronaći drugog dilera krvi u Gradu Svjetlosti. Njena prijašnja veza je odletjela na jug – doslovno – pobjegla iz Pariza na Ibiza. Dao je tek neke šture razloge zbog napuštanja posla govoreći samo da se “dolazak probuđenog kralja” i neko “ozbiljno epsko sranje” kuhaju u “bajnom Parizu”. Što god to značilo.

Kao vampirica ona je bila članica Učilišta, onog sloja bića koja su uvjerala ljude da postoje samo u mašti. Pa iako je Učilište imalo jake veze ovdje, Emma ipak nije uspjela pronaći zamjenu za svog dilera. Svako stvorenje koje je izdvojila za takav upit ju je napustilo samo zato što je vampirica. Odjurili bi ne znajući da ona uopće nije punokrvna te da je Emma tek slabić koja nikad nije ugrizla drugo živo biće. Njene žestoke tetke koje su je posvojile voljele su svima govoriti: “Emma plače i kad se dotakne leptiriće”.

Emma nije ništa postigla na ovom putu na kojem je sama ustrajala. Njena potraga za podacima o pokojnim roditeljima – majkom Valkirom i nepoznatim vampirskim ocem – bila je promašaj. Promašaj koji će svoj vrhunac dosegnuti u pozivu tetkama da je vrate natrag. Zato što se nije mogla nahraniti. Otužno. Uzdahnula je. Ismijavat će joj se zbog ovoga idućih sedamdeset godina.

Začula je neki lom i prije no što je imala vremena požaliti konobaricu koja je upala

u nevolju, začuo se još jedan, a potom i drugi. Mrdnula je glavom u znatiželji i vidjela kako se stolni suncobran na nekih pet metara od nje razmahao visoko u zraku i odlepršao sve do Seine. Putnički brod je zatrubio i izbile su na površinu galske kletve.

Poluosvijetljen ukrasnim bakljama na puteljku, pojavio se visok čovjek nad stolovima kafića, slikarskih štafelaja i knjiških štandova na kojima se prodavala stoljeće stara pornografija. Turisti su počeli vikati i razbježali su se pred ovom razornom silom. Emma je ustala s uzdahom i prebacila svoju naprtnjaču preko ramena.

Išao je ravno prema njoj, a crna kabanica se vukla za njim. Njegova veličina i neprirodno žustri pokreti nametali su joj pitanje radi li se ovdje uopće o ljudskom biću. Kosa mu je bila gusta i duga, prekrivala mu je pola lica, a brada od nekoliko dana mu je sjenčala čeljust.

Usmjerio je svoju uzdrhtalu ruku prema njoj. – *Ti*. – Zaurloao je.

Bacila je pogled preko oba ramena tražeći nesretno *ti* kojem se obratio. Ona. Sranje, ovaj luđak se usmjerio na nju.

Okrenuo je svoj dlan prema gore i pozvao ju da mu se pridruži – kao da je sasvim uvjeren da će ona to i učiniti.

– Uh, ja, ja vas ne poznajem. – Zacičala je i nastojala se uspraviti, ali su joj noge ostale prikovane za klupu.

Nastavio ju je promatrati zanemarujući stolove koji su mu stajali na putu i prevrćući ih poput igračaka kako ne bi morao krenuti zaobilaznim putem do nje. Divlja namjera je gorjela u njegovim svijetloplavim očima. Mogla je jače osjetiti taj njegov bijes kako joj se približavao, uznemirio ju je, zato što je njena vrsta uvijek bila smatrana noćnim grabežljivcima – nikada plijenom. I zato što je, u dubini duše, bila kukavica.

– *Dođi*. – Istisnuo je tu riječ mučno i ponovno se uputio prema njoj.

Zjenice su joj se proširile, stresla je glavom, potom se prevrnula preko klupe i okrenula u zraku. Dočekala se leđima okrenuta prema njemu i pojurila niz dok. Bila je slaba, dva dana nije okusila krvi, ali ju je strah učinio brzom dok je prelazila most Archeveche kako bi napustila otok.

Tri... četiri reda zgrada je prešla. Na trenutak je pogledala iza sebe. Nije ga opazila. Zar ga se uspjela riješiti? Viknula je od iznenadne bučne muzike koja se čula iz njene torbice.

Kvragu, pa tko je stavio da joj mobitel zvoni tonom lude žabe? Zjenice su joj se suzile. Teta Regin. Najnezrelija besmrtnica na svijetu koja je izgledala kao sirena i ponašala se kao članica sestrinstva.

Mobiteli su se u njihovoj jazbini koristili samo u slučaju prijekne nužde. Zvonjava bi uznemirila njihov lov u mračnim uličicama New Orleansa, a čak bi i vibracija mogla navesti neko nisko biće da strigne ušima.

Rasklopila je mobitel. Eto vraga: Regin Sjajna.

– Sad sam malčice zauzeta. – Odbrusila je Emma i pogledala još jednom preko ramena.

– Ostavi stvari. Nemaš vremena za pakiranje. Annika želi da se odmah pojaviš na aerodromu. *U opasnosti si*.

– Uh.

Klik. To nije bilo upozorenje – to je bilo navođenje činjenica.

Raspitat će se o detaljima kad stigne do aviona. Kao da joj je trebao razlog da se

vrati kući. Na sam spomen opasnosti bi pojurila prema svojoj jazbini i valkirskim tetkama koje bi držale zlobu na odstojanju i ubile svakoga tko bi se usudio da joj zaprijeti.

Nastojala se sjetiti puta do aerodroma na koji je sletjela, počela je padati kiša, topla i blaga isprva – proljetni ljubavnici su se još smijali dok su utrčavali pod tende – a zatim se brzo prometnula u jaku i hladnu. Stigla je do krcate avenije i osjetila se sigurnom dok se probijala kroz promet. Izbjegavala je aute čiji su brisači i trube radili punim pogonom. Nije vidjela svog progonitelja.

Brzo je putovala s obzirom da joj je oko vrata visjela samo naprtnjača, kilometri su samo nestajali pod njenim nogama dok konačno nije opazila park i pistu iza njega. Vidjela je zračne kovitlace oko avionskih motora koji su se zagrijavali, a mogla je vidjeti i kako su već čvrsto povučene pregrade preko svakog prozorčića. Još malo i stigla je.

Emma je uvjerala samu sebe da ga je izgubila zato što je *bila* brza. Inače je bila sklona uvjeravanju sebe u stvari koje možda i nisu takve kakvima ih ona vidi – dobro se pretvarala. Mogla se pretvarati da nasumice pohađa noćna predavanja i da od crvenjenja ne postaje žedna.

Začuo se divljački urlik. Zjenice su joj se proširile, ali se nije okrenula, samo je potrčala preko polja. Sekundu prije no što je bila bačena na blatnjavo tlo je osjetila kako joj se kandže zabijaju u zglob i već se našla okrenuta na leđima. Ruka joj je prekrivala usta iako je prošla treninge da ne više.

– Nikada nemoj bježati od ovakvog kao što sam ja. – Njen napadač nije zvučao kao ljudsko biće.

– Neš pobjeći. *I nama se to sviđa.* – Glas mu je bio grlen i isprekidan kao u neke zvijeri, a opet mu je naglasak bio... škotski?

Dok je gledala u njega kroz kišu, boja njegovih očiju bi na tren bila zlatna, a zatim bi opet zasjala onom čudnovatom plavom. Ne, nije čovjek.

Na licu mu je opazila pravilne i muške crte lica. Snažna brada i čeljust dopunjavale su oštre crte lica. Bio je toliko lijep da je pomislila kako bi se moglo raditi o posrnulom anđelu. Moguće. Kako bi uostalom *ona* mogla išta isključiti?

Ruka koja joj je prekrivala ustaju je grubo zgrabila za bradu. Zjenice su mu se suzile dok je usmjeravao pogled prema njenim usnama i jedva vidljivim očnjacima. – Ne. – Zagrcio se. – Nije moguće... – Zatresao joj je glavom sjedne na drugu stranu, prislonio je lice uz njen vrat, mirisao ju, a potom bijesno zauriao: – Prokleta bila.

Kad su mu oči postale sjajnoplave, ona je zajecala i izgledalo je kao da će joj dah napustiti tijelo.

– Možeš li se trasirati? – Protisnuo je kao da mu govor predstavlja veliki napor. – Odgovori mi! Zatresla je glavom u nerazumijevanju. Trasiranje je bio način vampirske teleportacije, pojavljivanje i nestajanje u zraku. *Onda on zna da sam ja vampirica?*

– *Možeš li?*

– N-ne. – Nikada nije bila dovoljno jaka ili vješta za to. – Molim te. – Treptala je na kiši i preklinjala ga očima. – Ovdje imaš posla s krivom ženom.

– Kao da te ja poznajem. Budi sigurna, ako već ustraješ na tome. – Podigao je ruku – da je dotakne? Udari? Borila se i očajnički siktala.

Grubi dlan ju je zgrabio za šiju, a drugom rukom joj je čvrsto stezao zapešća dok se saginjao prema njenom vratu. Tijelo joj se streslo na dodir njegovog jezika na koži. Usta su mu bila vrela na ovom prohladnom i vlažnom zraku, a ona je toliko drhtala da su

joj se mišići ukočili. Uzdisao je dok ju je ljubio, a rukom je čvrsto nastavio stiskati njena zapešća. Ispod suknje su joj se kapi kiše slijevale niz bedra i ježile je hladnoćom.

– Nemoj to raditi! *Molim te...* – Njena zadnja riječ je završila jecajem i izgledalo je kao da ga je to izvuklo iz transa, obrve su mu se nabrale kad su im se pogledi susreli, ali joj ipak nije oslobodio ruke.

Uvukao je svoju kandžu pod njenu bluzu, razmaknuo nju i tanki grudnjak, a zatim polako prešao dlanovima po njenim grudima. Borila se, ali bilo je uzaludno zbog njegove snage. Zurio je u nju pohlepnim pogledom dok je kiša padala i dražila njene gole grudi. Drhtala je nekontrolirano.

Njena bolje bila toliko oštra da je dobila mučninu. Mogao ju je uzeti ili rasporeti njen nezaštićen trbuh i ubiti ju...

Umjesto toga je rastrgao svoju košulju i položio svoje ogromne dlanove na njena leđa kako bi ju privukao svojim prsima.

Uzdahnuo je kad su im se kože dodirnule i osjetila se kao da je elektricitet prošao kroz nju. Munja je razdvojila nebo.

Grmio je neke strane riječi na njeno uho. Osjetila je da su... *nježne* riječi, pomislila je da je izgubila razum. Postala je mlohava i ruke su joj visjele dok je on drhtao uz nju, usne su mu bile vrele pod kišom dok je njima prelazio po njenom vratu, licu, čak joj dodirnuo i kapke. Klečao je, stezao ju; ona je ležala omamljena i mlitava dok je gledala kako se munja spušta poput posjekotine iznad njih.

Pridržavao je njenu glavu rukom i približavao je k sebi.

Djelovao je slomljeno dok ju je gledao s nekim snažnim osjećajem – nikad ju nitko nije gledao tako... snažno i željno. Zbunjenost ju je preplavila. Hoće li ju napasti ili pustiti? *Pustiti...*

Suza joj je kanula niz lice, toplina se spuštala niz kapljice kiše.

Pogled je nestao. – Krv umjesto suza? – Zagrmio je očito odbijen njenim ružičastim suzama. Okrenuo se kao da ne može podnijeti pogled na nju, a zatim joj je naslijepo zgrabio košulju kako bi je zakopčao. – Odvedi me do svoje kuće, vampirice.

– Ja, ja ne živim ovdje. – Rekla je muklo i zateturala zbog ovoga što se dogodilo i zbog činjenice da on zna tko je ona.

– Odvedi me tamo gdje boraviš. – Naredio je i napokon ju pogledao stojeći ispred nje.

– Ne. – Zapanjila je samu sebe ovim iskazom.

I on je, također, djelovao zapanjeno. – Znači, ti ne želiš da ja prestanem? Dobro. Uzet ću te onda ovdje na travi dok budeš klečala na rukama i koljenima. – Lako ju je podigao i položio na koljena – I trajat će sve dok se sunce ne pojavi.

Sigurno je opazio njenu rezignaciju zato što ju je podigao na noge i gurnuo ju da se pokrene. – Tko je s tobom?

Moj muž, htjela mu je odbrusiti. *Obrambeni igrač koji će te prebiti*. Ipak nije mogla lagati, čak ni sada, nikad ne bi ni mogla imati dovoljno drskosti da ga provocira. – Sama sam.

– Tvoj čovjek ti dopušta da sama putuješ? – Upitao je pod pljuskom. Glas mu je ponovno počeo zvučati ljudski. Kad nije odgovorila, rekao je podrugljivo: – Imaš nekog bezbrižnog mužjaka. Njegov gubitak.

Spotaknula se preko jedne grabe i on ju je nježno uspravio, a zatim je djelovao ljutito zbog toga što joj je pomogao. Ali kad ju je, trenutak kasnije, vodio ispred nekog auta,

bacio ju je s puta i poskočio unatrag na zvuk sirene. Zamahnuo je prema autu, kandžama je poderao metal poput folije i automobil je počeo klizati po cesti. Kad je konačno stao, motor je gromoglasno ispao na ulicu. Vozač je otvorio vrata, uletio u ulicu i pojurio dalje.

Otvorila je usta od šoka, mahnito se pomaknula unatrag opažajući da njen porobitelj izgledao kao... *netko tko nikad nije vidio auto.*

Prešao je cestu i nadnio se nad nju. Zaškrgutao je niskim i smrtonosnim tonom: – Samo se nadam da ćeš opet pokušati pobjeći od mene.

Zgrabio joj je ruku i ponovno ju podigao na noge. – Koliko još imamo?

Mlitavim prstom je ukazala na Crillon na trgu Concorde.

Pogledao ju je s čistom mržnjom. – Vaša vrsta je uvijek imala novaca. – Ton mu je bio oštar. – Ništa se nije promijenilo. – Znao je daje vampirica. Da li je isto tako znao tko ili što su joj tetke? Sigurno jest – kako bi ju inače Regin mogla upozoriti na njega? Kako bi on mogao znati da im je jazbina dobrostojeća?

Nakon deset minuta povlačenja po avenijama, prošli su pored hotelskog vratara privlačeci pogledi čim su ušli u predvorje. Barem su svjetla bila prigušena. Povukla je svoju mokru jaknu preko potrgane bluze i spustila glavu, zahvalna što je splela kosu preko ušiju.

Opustio je stisak ruke ispred svih ovih ljudi. Morao je znati da ona nikad ne bi privlačila pažnju. *Nikad ne viči, nikad ne privlači ljudsku pažnju.* Oni su na kraju uvijek opasniji od tisuću raznih bića Učilišta.

Kad je položio svoju tešku ruku preko njenog ramena kao da su zajedno, pogledala ga je kroz mokar uvojak kose. Iako je hodao uzdignutih širokih ramena, kao da je vlasnik ovog mjesta, pažljivo je promatrao sve kao da se radi o nekoj novini za njega. Zvonjenje telefona ga je činilo napetim. Isto je bilo s pokretnim vratima. Iako je to dobro skrivao, mogla je opaziti da ne zna što je lift i da oklijeva ući u njega. Kad su ušli u lift, njegova veličina i energija su prostran prostor učinili zakrčenim.

Kratka šetnja hodnikom do njene sobe bila joj je najduža u životu dok je smišljala i odbacivala plan za planom o bijegu. Zastala je pred vratima i dala sebi vremena da izvadi sobnu karticu iz duboke lokve na dnu svoje naprtnjače.

– Ključ.– Zahtijevao je.

Duboko je uzdahnula i predala mu ga. Zjenice su mu se suzile, mislila je da će opet zatražiti “ključ”, ali on je promotrio kvaku i pružio joj ga. – Ti to obavi.

Drhtavom rukom je umetnula karticu. Začulo se mehaničko “bzzz” i potom otvaranje vrata koje joj je zvučalo kao zvuk posmrtnih zvona.

Kad su ušli u sobu, provjerio je svaki kutak kao da se želi uvjeriti kako su uistinu sami. Tražio je ispod posteljine, onda je razmaknuo teške svilene zavjese i otkrio jedan od najljepših pogleda na Pariz. Kretao se poput životinje, agresivan na svaki okret iako je primijetila da se više služi jednom nogom.

Kad je sporo došepao do nje u hodnik, zjenice su joj se proširile i nagnula se unatrag. On je nastavio prema njoj, promatrao ju, vagao... dok mu se pogled nije spustio na njene usne.

– Dugo sam čekao na tebe.

Nastavio se ponašati kao daju poznaje. Ona *nikad* neće zaboraviti čovjeka poput njega.

– Trebam te. Bez obzira na to tko si. I neću više čekati.

Tijelo joj se na ove zbunjujuće riječi neobjašnjivo opustilo i umirilo. Kandže su joj se povukle kao da ga želi privući k sebi, a očnjaci su se pritajili kao da je spremna na poljubac. Mahnito je lupnula noktima po zidu iza sebe i obliznula jezikom lijevi očnjak. Njeni obrambeni mehanizmi su zaspali. Bila je ustravljena od njega. Zašto nije bilo i njeno tijelo takvo?

On je položio ruke na zid sa svake strane njenog lica. Bez žurbe se sagnuo i dodirnuo njena usta svojim. Uzdahnuo je od ovog malog kontakta i snažnije pritisnuo razdvajajući joj usne jezikom. Sledila se i nije znala što dalje.

Zagrmio je uz njena usta: – Poljubi me, vještice, dok odlučim da li bih ti trebao poštediti život.

Jauknula je i približila svoje usne njegovima. On se sasvim ukočio kao daju želi prisiliti da ona obavi sav posao, a ona se sagnula i opet ga nježno dirala svojim usnama.

– Poljubi me kao da ti život ovisi o tome.

I poljubila je. Ne zato što je pretjerano željela živjeti nego zato što je mislila da će joj smrt sigurno biti duga i mučna. *Bez boli. Nikad bol.*

Kad je usmjerila svoj jezik kao što je on prije napravio, on je uzdahnuo i obgrlio joj vrat i glavu kao da će ju upravo u tom trenu uzeti. Jezik mu se očajnički trljao o njezin i nju je šokirala spoznaja da ovo... nije neugodno. Koliko puta je sanjala o svom prvom poljupcu iako je znala da ga nikad neće primiti? Ali to se dogodilo. Sada.

Čak mu nije znala ni ime.

Kad je ponovno počela drhtati, on je prestao i odmaknuo se od nje. – Hladno ti je.

Bilo joj je kao u ledenici. Tako se osjećala zbog manjka krvi. A i to što je bila bačena i namočena u mokro tlo nije baš pomoglo. Ali bojala se da to nije razlog zbog kojeg je drhtala.

– D-da.

Spustio je svoj pogled na nju i promotrio ju s gađenjem. – I prljava si. Blato svud po tebi.

– Ali ti... – Povlačila se pred njegovim smrtonosnim pogledom.

Pronašao je kupaonicu, gurnuo je unutra, a potom usmjerio pogled prema slavinama. – Okupaj se.

– P-privatnost? – Zavapila je.

Zabava. – Nemaš je. – Oslonio se ramenom o zid i prekrizio svoje mišićave ruke kao da čeka na početak neke predstave. – A sad se skini za mene i pokaži mi ono što je moje.

Moje? Uzbunila se i htjela opet protestirati, ali on je podigao glavu kao da je čuo nešto, zatim je izletio iz prostorije. Zalupila je vratima kupaonice, zaključala se – još jedna smiješna gesta – a zatim je odvrnula slavine.

Spustila se na pod, stavila glavu među ruke i pitala se kako bi mogla pobjeći od ovog luđaka. Crillon se hvalio debelim zidovima između soba – neki rock bend je odsjeo do njene sobe, a ona ih uopće nije čula. Naravno, nije mogla zamisliti neki poziv upomoć – *nikad ne viči za ljudsku pomoć* – ali je zato razmišljala o tome da se probije nekako kroz zid kupaonice.

Debeli zidovi kroz koje se ništa ne čuje, deseti kat. Luksuzna soba koja je nekad bila zaklonište koje ju je štitilo od sunca i nametljivih ljudi sad je postala pozlaćeni kavez. Zarobilo ju je nekakvo biće i sama Freya zna što dalje.

Kako će se izvući kad nema nikoga da joj pomogne?

Lachlain je čuo neznatnu škripu kolica, namirisao je meso i odšepao prema vratima sobe. U hodniku je neki starac koji je gurao kolica vrisnuo od straha kad ga je ugledao, a zatim je bez riječi zurio dok je Lachlain grabio dva pokrivena tanjura s kolica.

Lachlain je zatvorio vrata udarcem nogom. Pronašao je odreske i smazao ih. A potom je smjesta probio rupu u zidu.

Sjeo je na rub čudnog kreveta i razgibavao prste koji su mu sada krvarili, čudno mu je bilo i mjesto i vrijeme. Bio je izmožden i noga ga je boljela nakon ove jurnjave za vampiricom. Povukao je nogavice svojih ukradenih hlača i pregledao nogu koja je zacjeljivala. Meso je djelovalo upalo i sasušeno.

Nastojao je potisnuti sjećanja na taj gubitak. Ali kakva druga nedavna sjećanja je uopće imao? Samo na to da je bio stalno nasmrt spaljivan. *Koliko sad zna tu se radilo o stopedeset godina...*

Drhtao je, znojio se i podrignuo između koljena, ali se suzdržao od povraćanja hrane koja mu je sad bila nasušno potrebna. Umjesto toga je zabio kandže u stol do kreveta kako ne bi razorio sve što mu se nalazilo u vidokrugu.

U tjednu nakon bijega dobro se snalazio, usmjerio se na lov, na nju i na oporavak, izgledalo bi kao da se prilagođava; potom bi ga nešto razbjesnilo. Provalio je u neku vilu kako bi ukrao odjeću – a zatim je uništio sve što je bilo unutra. Sve što ne bi prepoznao i razumio, on je uništavao.

Večeras je bio slab, misli su mu bile nejasne, noga mu se još oporavljala, a opet je pao na koljena kad je još jednom razabrao njen miris.

Ali umjesto družice koju je očekivao, pronašao je *vampiricu*. Sitnu i nježnu vampiricu. Stoljećima nije čuo o živoj vampirici. Vampiri su očito sve držali u tajnosti i skrivali ih svih ovih godina. Očito Horda nije poubijala sve svoje žene, kao što je to Učilište tvrdilo.

Neka mu je Bog na pomoći, vlastiti instinkti su mu kazivali da je ovo blijedokoso, eterično biće... njegov.

Instinkt u njemu mu je govorio da ju dodirne, da ostvari svoje pravo na nju. Toliko dugo je čekao...

Stavio je glavu među ruke i nastojao ne podivljati opet – vratiti zvijer u kavez. Ali kako ga je sudbina mogla opet ovako opljačkati? Tražio ju je više od tisuću godina.

I pronašao ju je u obliku koji je prezirao jednom otrovnom mržnjom koju nije mogao suspregnuti.

Vampirica. Način na koji je postojala mu se gadio. Njeno blijedo tijelo bilo je premaleno, pretanko, izgledalo je kao da će se slomiti prilikom prvog ukočenog jebanja. Čitav jedan milenij je čekao na bespomoćnog parazita. Čuo je kako kolica ovog puta prolaze mnogo brže kraj njegovih vrata, ali glad se primirila po prvi put otkako je njegova kušnja otpočela. Uz pomoć hrane kakva je bila večeras mogao bi se riješiti svakog traga tjelesnih muka. Ali njegov um...

Sat vremena je proveo sa ženom. A ipak je u tom satu morao dva puta zauzdavati zvijer u sebi. A to je ipak bilo značajno poboljšanje ako se uzme u obzir da mu je čitavo postojanje tvorila stalna turobnost prekidana oštrim bjesovima. Svi su govorili da družica jednog Lykaea može pobijediti svaku njegovu nesreću – ako je ona doista njegova, ispada da će joj taj prokleti posao biti baš po mjeri.

Nemoguće da je to ona. Sigurno se vara. Prihvatio se te ideje Jedina stvar koju je požalio prije no što su ga ubacili u vatru je bila ta da ju nije pronašao. Možda ga slabi um

samo zavarava. Naravno, to je to. Uvijek je zamišljao svoju družicu kao jedru crvenokosu djevojku s vučjom krvi u sebi koja bi se mogla nositi sa svim njegovim požudama, koja bi uživala u divljoj sirovosti s njim – nikako kao ova uplašena majušna vampirica. Pomućen um. Naravno.

Odšepao je do vrata kupaonice i vidio da se zaključala. Zatresao je glavom dok je s lakoćom slamao kvaku, a zatim je ušao u toliko zaparenu prostoriju da ju je jedva mogao opaziti sklopčanu uz zid do njega. Podigao ju je na rukama mršteći se što je još uvijek mokra i prljava.

– Nisi se oprala? – Kad je ona počela samo zuriti u pod, zahtijevao je objašnjenje: – Zašto?

Otužno je slegnula ramenima.

Bacio je pogled na vodenu kaskadu u kupatilu, otvorio je staklenu pregradu i stavio ruku pod tuš. Ovo bi mu sad baš moglo dobro doći. Posjeo ju je i zatim se skinuo.

Zjenice su joj se proširile, pogled je prikovala za njegov kurac i rukom je prekrila usta. Čovjek bi rekao da nikada kurca nije vidjela u životu. Pustio ju je da razgleda ono što joj slijedi, čak se i oslonio na zid te prekrizio ruke preko prsa dok je ona buljila.

Dizao mu se pod njenim napetim pogledom, postajao sve duži – barem njegovo tijelo sigurno zna da je njegova – sve dok ona nije uzdahnula i spustila pogled. Njegova ranjena noga je privukla njenu pažnju i djelovala je kao da ju je ovo još više začudilo. To ga je posramilo i uronio je pod vodu kako bi prestala zuriti u njega.

Sklopio je oči sa zadovoljstvom dok je voda padala po njemu primjećujući da mu ni ovo nije umirilo erekciju. Osjetio je njenu napetost, kao da želi pobjeći i otvorio je oči. Da je kojim slučajem snažniji, poželio bi da pokuša to. – Kako to gledaš prema vratima? Uхватit ću te prije no što izađeš iz ove prostorije.

Okrenula se, vidjela da mu je još veći i djelovala je kao da će se zagušiti jecajem.

– Skidaj odjeću, vampirice.

– Neću!

– Je li ti draže onda doći ovdje odjevena? – Radije to nego da sam gola s tobom!

Osjetio se opušteno pod vodom, čak veličanstveno nakon izvrsne hrane. – Hajmo onda sklopiti pogodbu. Ti meni učini jednu uslugu i ja ću ti uzvratiti.

Pogledala gaje kroz uvojak koji se oslobodio iz čvrsto spletenih pletenica. – Na što ciljaš?

Položio je ruke na pregradu i nagnuo se iz vode. – Želim te ovdje голу. Što ti želiš od mene?

– Ništa što bi moglo biti tako vrijedno. – Šapnula je.

– Bit ćeš sa mnom na neodređeno. Sve dok te ne odlučim pustiti. Zar ti ne želiš doći u kontakt sa svojim... ljudima? – Ispljunuo je tu riječ iz sebe. – Siguran sam da im mnogo vrijediš samim tim što si tako rijetka. – Ustvari, to što će ju držati podalje od njene vampirske svojte bit će tek početak osvete. Znao je da će im se gaditi i sama pomisao na to da jedan Lykae stalno jebe nju, na jednak način kako bi se to gadilo i njegovom klanu. Gricnula je svoju donju usnicu jednim sitnim očnjakom i njegov bijes se opet razbuktao. – Ne moram ja tebi praviti nikakav ustupak! Mogu te samo uzeti ovdje i opet u krevetu.

– Ali nećeš to napraviti ako ja pristanem biti tu s tobom?

– Dođi svojevolarno i neću. – Lagao je.

– Što ćeš... učiniti?

– Želim položiti svoje ruke na tebe. Osjetiti te. I želim da ti staviš svoje ruke na mene. Upitala ga je glasom koji je bio toliko nježan daju je jedva čuo: – Hoćeš li me ozlijediti?

– Dodirnut ću te. Neću te ozlijediti.

Njene nježne plave obrve su se nabrale dok je razmatrala ovo. Zatim se, kao daju nešto jako boli, sagnula do čizama i otkopčala ih. Ustala je i dohvatila rubove svoje jakne i uništene bluze, ali Izgledala je kao da neće moći nastaviti. Tresla se divlje i njene plave oči su bile ukočene. Ali ona pristaje – sinulo mu je u jednom bljesku i znao je da ne pristaje iz nekog razloga koji bi njemu mogao biti shvatljiv. Oči su joj djelovale tako izražajno, a opet ništa nije mogao iščitati iz njih.

Kad se nadvio bliže njoj, ona je odbacila mokru jaknu i bluzu te poderan komad donjeg rublja ispod njih i brzo je prekrila grudi svojom tankom rukom. Sramežljiva? Kad je ono vidio krvave orgije u kojima su vampiri toliko uživali?

– Molim te. Ja ne znam za koga me ti smatraš, ali...

– Mislim – potrgao joj je košulju s tijela prije no što je trepnula i bacio je na pod – da bih barem trebao znati tvoje ime prije no što te počnem dodirivati.

Još se više stresla i čvršće stegnula stisak ruke preko grudi.

Promatrao ju je, upijao ju svojim pogledom. Koža joj je bila savršeno alabasterna, prekrivena samo nekom čudnom podsuknjom od crne svile koja se širila njenim tijelom u obliku slova V. Naprijed se prozirna crna svila poigravala s plavim kovrčicama između njenih nogu. Sjetio se ona dva kratka osjeta njene kože pod jakom kišom i neprirodnim osvjetljenjem i kurac mu je stao pulsirati, a glavić mu se ovlažio od očekivanja. Drugi muškarci bi rekli da je izvanredna. Vampiri sigurno bi. Ljudski mužjaci bi ubili za nju.

Njeno drhtavo tijelo je bilo premaleno, ali njene oči... krupne i plave poput dnevnog neba koje nikad neće moći vidjeti.

– Z-zovem se Emmaline.

– *Emmaline*. – Uzdahnuo je i sporo ispružio jednu kandžu da razreže svilu.

2.

Bila je glupa što je pristala na ovo, shvatila je Emma kad su joj se ostaci donjeg rublja spuštali niz zglobove. Zašto bi mu vjerovala? Ne bi smjela, ali kakav drugi izbor ima? Treba nazvati Anniku, svoju pomajku. Poludjet će kad joj pilot javi da se Emma uopće nije pojavila.

Ali da li je to jedini razlog zbog kojeg je pristala na sve ovo? Bojala se da nije baš sve tako nesebično. Čitavog života su muškarci tražili nešto od nje – stvari koje su bile neizvedive zbog njene skrivene vampirske prirode. Ovaj mužjak to nije napravio. Znao je tko je ona i nije tražio nemoguće, on je *zahtijevao*... Tuširanje. A opet...

Ispužio je ruku. Nije bilo agresivno ili nestrpljivo nego popraćeno sporim promatranjem njenog potpuno golog tijela s očima čiji je izraz bio snažan, ali istodobno topao i zlatan. Ispustio je oštar krik za koji je znala da je spontan. Kao da ju je smatrao lijepom.

Njegova veličina je još uvijek bila zastrašujuća, gadio joj se pogled na njegovu nogu, ali je duboko udahнула i skupila više snage no ikad prije u životu kako bi mu pružila ruku.

Kad je konačno shvatila da je sasvim gola pod tušem s mužjakom nepoznate vrste visokim dva metra, on ju je povukao pod vodu tako daje bila leđima okrenuta njemu.

Uzeo joj je lijevu ruku i položio je na mramor. Drugu joj je položio na staklo. U glavi joj je nastao košmar. Što će joj napraviti?

Nije mogla nespremnija dočekati ovakvu situaciju. Seksualnu situaciju. Mogao joj je učiniti što god mu se prohtije. Ona ga ne bi mogla zaustaviti.

U iznenađenju je povukla glavu kad joj je, sav ozbiljan, počeo sapunati leđa i stražnjicu svojim krupnim dlanovima. Bila je posramljena što ju ovaj stranac gleda u ovom izdanju, ali ju je isto tako zanimalo *njegovo* tijelo. Nastojala je ne zuriti u njegovu golemu erekciju dok se micao i saginjao, ali to joj je jednostavno... prikovalo pogled. Zanimarila je to što su mu dlake na rukama, nogama i prstima plave ili da mu je koža, osim noge, preplanula.

Sagnuo se da joj opere noge te očisti travke i blato s njenih koljena. Kad joj je milovao gornji dio bedara, ona je skupila noge. Ispustio je jedan frustriran krik i privukao ju prsima sve dok nije osjetila njegove dodire. Počeo je opet opušteno istraživati prednji dio njenog tijela, jednu ruku joj je položio na bok, a drugom joj obgrlio rame.

Iznenada je svoj grubi dlan položio na njene grudi. Htjela se boriti ili viknuti...

– Koža ti je tako proketo mekana. – Mrmljao joj je na uho. – Mekana kao ova svila koju nosiš.

Zadrhtala je. Primila je jedan kompliment i Emma – koja sebe nikad nije smatrala *lakom* – osjetila se opuštenijom. Kad je sporo prešao palcem po njenoj bradavici i leđima, udahнула je sretna što on nije mogao opaziti kako su joj se kapci na tren sklopili. Kako je moguće da se može ovako dobro osjećati?

– Ovdje stavi stopalo. – Pokazao je prema uskoj klupici na stražnjem zidu kupaonice.

I da onda raširim butine? – Hm, ja ne...

Podigao joj je koljeno i sam joj položio stopalo tamo. Kad ga je išla maknuti, odbrusio joj je: – Da ti nije palo na pamet. A sad ponovno primakni glavu prema meni.

Stavio je obje ruke na njene grudi i trljao ih uz trenje jer se sapunica već sva isprala. Ugrizla se za usnicu dok su joj bradavice postajale gotovo bolno tvrde. Trebala bi biti ustravljena. Zar je bila tako očajna za dodirom – bilo kakvim dodirom – da će se zbog toga podložiti ovome?

Prsti su mu se spustili niže. – Razdvoji noge.

Upravo ih je namjeravala opet skupiti. Nikad ju nitko nije dirao tamo. Ili bilo gdje drugdje, kad smo već kod toga.

Nikad nije držala muškarca čak ni za ruku.

Nervozno je gutala pljuvačku i gledala kako mu ruka klizi prema njenom međunožju. – Ali ti si rekao...

– Da te neću jebati. Vjeruj mi, znat ćeš kad se budem spremao na to.

Uzdahnula je na prvi dodir, nesvjesno se trzala u njegovim rukama i klecala od jačine ovog osjeta. Dva prsta su milovala njeno osjetljivo meso, mazila su i dražila, a bilo je još ugodnije zbog toga što je on bio... nježan. Spor i nježan. Kad je osjetio njenu vlažnost, počeo je izgovarati neke strane riječi i ljubiti vrat kao da je zadovoljan njom.

Htio je uroniti svoj prst u nju, ali njeno tijelo se svo steglo od ovog nepoznatog dodira.

– Čvrsto stegnuta kao šaka. – Zarežao je. – Moraš se opustiti. Pitala se da li bi mu trebala reći da nikakvo opuštanje na svijetu to neće promijeniti.

Dohvatio ju je sa stražnje strane. Kad joj je počeo gurati svoj srednji prst, uzdahnula je i podigla se na vrške prstiju kao da bi htjela pobjeći. Ali on ju je drugom rukom polako sagnuo i počeo ju milovati s prednje strane. Čula je uzdisanje i zbunilo ju je kad je shvatila da se radi o njenom vlastitom.

Ovaj stranac je milovao njeno tijelo – bio je unutar njenog tijela – a ona je bila uzbuđena. Da li se zrak ispunio električitetom? Za nju? *Molim te da bude za mene...*

On je sve više i više drhtao dok ju je dirao. Osjetila je da se jedva suzdržava... Trebala bi biti oprezna, uplašena. Ali njegovi prsti su tako sporo prelazili po njoj, a onaj unutra je bio tako vreo. Toliko nepoznatog užitka. Pojavila joj se potreba za stenjanjem.

Nikad prije nije stenjala od užitka. Nikad u životu nije bila potaknuta da...

Njene kandže su se savile kao što nikad nisu i dok je dahtala zamišljala je kako mu ih zabija u leđa dok on prodire u nju. Što joj se to događalo?

– Tako, sad si prava cura. – Zarežao je u njeno uho prije no što ju je okrenuo i podigao na rukama. – Stavi svoje noge oko mog struka.

Kapci su joj otežali od pohote, ali su joj se zjenice sada opet proširile od panike. – Ti si mi rekao da to nećeš napraviti.

– Promijenio sam mišljenje kad sam vidio da si vlažna i da ti to treba. – Ona ga je *doista* željela – kao što se od nje i očekivalo.

Namrštio se ne razumijevajući razlog zbog kojeg se opire. Čak i u ovoj njegovoj trenutno slabijoj tjelesnoj spremi, umirenje njene borbenosti zahtijevalo je tek nešto malo više napora od primirivanja divlje mačke.

Stisnuo ju je uza zid i čvrsto ju prikovao za njega, a potom joj je stao sisati ispupčene male bradavice. Sklopio je oči od zadovoljstva i uzdisao dok mu se jezik svijao oko njih. Kad je ponovno otvorio oči, vidio je da su njene čvrsto sklopljene i daje stegnute

šake položila na njegova ramena.

Ponovno ju je podigao na noge i počeo joj milovati međunožje. Ona se opet ukočila. Rasporio bi ju da ju kojim slučajem ovako pojebe – ali on se nije brinuo zbog toga. S obzirom na sve ono što je morao proći da dođe do ovdje, samo kako bi otkrio jednu vampiricu, ovo ga nije sada moglo zaustaviti. – Opusti se. – Protisnuo je. A upravo se dogodilo suprotno – ponovno je počela s onim besmislenim drhtanjem.

Moram biti u njoj. Izmaglica. Hoće li ga prisiliti da još duže iščekuje ovaj gubitak razuma za kojim je toliko žudio? *Muči me na jednak način kao i ona njena sorta.* Zatulio je od bijesa i s obje šake uz njenu glavu skršio mramor iza nje.

Pogled joj je opet postao ukočen. Zašto nije mogla biti pripadnica njegove vrste? Da je bila, zabila bi mu kandže u kožu daju napuni, *preklinjala bi*. Uvela bi ga u svoje tijelo i uzdahnula s olakšanjem kad bi ušao u nju. Pojavila mu se u glavi slika ovog bića kako mu to radi i zajecao je od jada zbog gubitka. Htio je da bude željna. Ali ipak će uzeti ono što mu je sudbina dodijelila. – Bit ću u tebi večeras. Najbolje ti se opustiti. Podigla je pogled prema njemu i nabrala obrve kao u očajanju.

– Rekao si da me nećeš ozlijediti. Obećao si mi. Je li vještica stvarno mislila da će obećanje biti dovoljno da ju poštedi? Zgrabio je svoj kurac i povukao joj nogu prema svom bedru...

– Ali ti si rekao... – Šapnula je slomljena zbog toga što mu je povjerovala. Mrzila je da joj se laže, pogotovo što ona nije mogla uzvratiti laž.– Rekao si...

Zastao je. Duboko je uzdahnuo, pustio joj nogu i opet udario u zid. Zjenice su joj se proširile kad ju je zgrabio i okrenuo. U trenutku kad ga je već bila spremna ogrebat i ugristi, ponovno ju je privukao rukama, a leđa su joj dodirivala njegova prsa. Gurnuo joj je ruku na svoju erekciju i oštro udahnuo na njen prvi dodir. Glas mu je postao grlen, rekao je: – Miluj me.

Bilo joj je drago što je mogla odahnuti, oprezno ga je držala i nikako ga nije mogla cijelog obuhvatiti svojim dlanom. Budući da još nije ništa započela, on je stavio svoje ruke na kukove. Ona ga je počela gladiti dugim pokretima ruke gledajući ustranu.

– Snažnije. – Stegla je prste, a lice joj je porumenjelo od srama. Zar nije bilo očito da nema blage veze o tome što to radi?

On je zaškrgutao kao daje pročitao što joj je na pameti: – Tako je, djevojko. – Mijesio joj je grudi, usta su mu bila uz njen vrat, a iz prsiju su mu se probijali neki iskidani zvuci. Osjetila je kako mu se mišići napinju. Snažno ju je obgrlio rukom i pomislila je da će ostati bez zraka. Drugu ruku je spustio među njene noge.

Uzdahnuo je: – Svršit ću. – A zatim je sa sirovim urlikom koji joj je opet privukao pogled na ovaj prizor počeo ispuštati svoje sjeme i štrcati ga pod tuš. – Ah, Bože, to. – Nespretno joj je milovao grudi, ali ona je to jedva osjetila, zjenice su joj se širile dok je on nastavljao i nastavljao.

Kad je završio, shvatila je da ga još uvijek omamljeno nastavlja milovati. Smirio joj je ruku dok je drhtao, a svi mišići na torzu su mu podrhtavali.

Gubila je razum. Trebala bi biti zapanjena ovim, ali je primijetila da joj tijelo žudi. Za njim? Za onom čvrstom rukom koju je sklonio između njenih nogu?

Gurnuo ju je prema neokrznutom dijelu zida ispod tuša. Naslonio se prsima na nju, položio obraz na njenu glavu i dlanove na lice kako bi ju sasvim obuhvatio. – Diraj me.

– Gdje? – Kako to da je njen glas zvučao tako... grubo? – Gdje god.

Počela mu je milovati leđa i dok je to radila on joj je poljubio tjeme, odsutno, kao da nije shvatio to da je upravo nježan prema njoj.

Ramena su mu bila široka i, kao ostali dijelovi njegovog tijela, čvrsta i mišićava. Njene ruke su, kao nekom svojom vlastitom voljom, klizile po njemu senzualnije od onoga što je ona željela. Sa svakim pokretom su se njene bolne bradavice doticale izbočina na njegovom torzu. Plave dlake na njegovim prsima su joj škakljale usne i ona je, unatoč svemu, zamislila kako ljubi tu preplanulu kožu. Dolje je još uvijek žudjela za poludignutim penisom koji joj se oslanjao visoko uz trbuh, željela ga je iako je vidjela koliko golem može narasti.

I upravo kad je pomislila da će zaspati, on joj je šapnuo na uho: – Mogu namirisati da si još uvijek uzbuđena. I to jako.

Udahnula je. Tko je zapravo *bio* on? – Pričaš takve stvari samo kako bi me šokirao. – Pomislila je da govori tako neuvijeno samo zato što je brzo shvatio koliko joj je neugodno od toga – i prezirala ga je zbog toga.

– Zamoli me da te dovedem do orgazma.

Ukočila se. Možda je kukavica, možda ništa nije postigla i nema talenta. Ali sada se osjetila jako ponosnom. – Nikad.

– Ti si na gubitku. A sad skini ukosnice. Rasplest ćeš kosu.

– Ne želim to...

Kad je spustio ruku da to sam napravi, ona ih je sama uklonila i nastojala prekriti špicaste uši kosom. On je oštro izdahnuo. – Daj da ih vidim. Ništa nije rekla dok je ponovno zaglađivala kosu. – Izgledaju kao vilinske. – Vršcima prstiju je dodirnuo oštre vrhove ušiju i ona je sva uzdrhtala. Po njegovom opreznom pogledu je znala da prati njenu reakciju. – Je li ovo posebnost vampirica? Ona nikad nije vidjela punokrvnog vampira ili vampiricu. Slegnula je ramenima. – Zanimljivo.

Isprao joj je kosu i promatrao joj lice zagonetnim pogledom. Kad je završio, naredio joj je: – Zatvori vodu. – Zatim ju je izvukao iz pregrade. Uzeo je ručnik i istrljao je po čitavom tijelu. Čak lju je umirio držeći jednu ruku oko njenog struka kako bi joj tkaninom mogao sporo obrisati međunožje. Zjenice su joj se širile dok ju je on nastavljao promatrati kao da se radi o nekom artiklu za moguću kupovinu. Dlanovima je prelazio preko oblina njene stražnjice, a zatim pojačao stisak ispuštajući zvukove... odobravanja?

Sigurno je primijetio unezvjeren izraz na njenom licu zato što je rekao: – Ne želiš da te istražujem?

– Naravno da ne želim!

– I ja ću tebi to dopustiti. – Položio je njen dlan na svoja prsa, sporo ga povlačio prema dolje dok ju je gledao nekim izazovnim pogledom.

– To ću propustiti. – Ciknula je i trznula ruku.

Prije no što je mogla ispustiti glasa, on ju je podigao na rukama, odveo do kreveta i grubo ju bacio na njega.

Ustala je i požurila prema ladici punoj odjeće. On se začas našao iza nje, virio joj preko ramena, čitavim tijelom se privijao uz nju dok mu je penis postajao sve veći. Izabrao je jedan oskudni kombine od crvene svile i povukao ga prstom za vezicu.

– Crvena. Da me podsjeća na to tko si ti.

Crvena je bila njena omiljena boja. I ona se isto tako htjela podsjetiti. – Podigni ruke.

Dosta! – Mogu-se-sama-odjenuti. – Odbrusila mu je.

Trznuo ju je kako bi se mogla suočiti s njim, a ton mu je postao smrtno ozbiljan. – Nemoj me ljutiti, vampirice. Ne možeš ni zamisliti koliko godina skupljam bijes u sebi i koliko je spreman da izbije na površinu. – Skrenula je pogled od njega i čeljust joj se opustila kad je vidjela jasne tragove kandži koje su razorile njen noćni stolić. *On je ludak.*

Bespomoćno je podigla ruke. Čuo bi on svoje od svojih tetaka – obrve su joj se nabrale. Zapravo, ne bi ništa čuo jer bi ga one već ubile zbog ovoga što je učinio. Uplašena Emma je podigla svoje ruke. Gadila se samoj sebi. Emma Plašljiva.

Kad joj je zagladio kombine, drsko joj je počeo dirati bradavice koje su bile tvrde kao da žele njegov dodir. Malo se udaljio kako bi je se nagledao od peta do visokog izreza kombinea na nozi i konačno je zastao na gornjem čipkastom dijelu. – Sviđa mi se svila na tebi. – Zvuk mu je bio poput glasne grmljavine, pogled je bio snažan poput dodira, a ona je reagirala na njega čak i nakon svega što se već dogodilo.

Pogledao ju je s okrutnim, podrugljivim osmijehom. Znao je to. Lice joj se zacrvanjelo i okrenula se.

– A sad leži na krevetu.

– Neću *spavati* s tobom.

– Nešto ćemo raditi u tom krevetu. Iscrpljen sam i mislio sam da ćemo spavati, ali ako ti imaš neke druge ideje...

Emma se uvijek pitala kako bi to bilo spavati s nekim.

Nikada to nije iskusila, nikada nije osjetila tuđu kožu na svojoj osim u nekim najkraćim trenucima.

Ušuškao ju je uz svoje tijelo u položaju žlice i nju je zaprepastilo koliko je on topao. Njeno tijelo, koje je prolijedilo i promrzlo od gladi, također je postalo toplo. Morala je priznati kako je ova neobična bliskost... iznimna. Dlake na njegovim nogama su je škakljale, a njegove stegnute usne su joj se privile uz vrat dok je spavao. Čak je mogla osjetiti i njegovo snažno lupanje srca na svojim leđima.

Konačno je shvatila u čemu je privlačnost ovoga. I znajući ono što je sada znala, pitala se kako netko ne bi poželio druga u postelji. Odgovarao je na mnoga pitanja koja je imala, potvrdio je mnoge od njenih tajnih snova.

A opet bi ju lako mogao ubiti.

Isprva ju je stisnuo uz svoja prsa tako snažno da se morala s mukom suzdržati da ne zaplače. Nije smatrala da ju drži tako jako kako bi ju ozlijedio – da mu je to bila namjera mogao ju je jednostavno udariti – i zato ju je zbunila ova njegova očigledna potreba daju snažno privlači k sebi.

Sad je napokon spavao i disanje mu je postalo ravnomjerno i sporo. Skupila je ono malo hrabrosti što joj je preostalo i malo-pomalo, činilo joj se da joj je za to trebalo oko sat vremena, oslobodila svoje ruke.

Da se barem može trasirati, pobjegla bi tako lako – ali, s druge strane, onda ju uopće ne bi mogao ni zarobiti. Annika je poučavala Emmu trasiranju, Hordinom načinu putovanja. Upozorila ju je da se vampiri mogu teleportirati na bilo koje mjesto na kojem su već jednom bili. Oni snažniji mogu teleportirati i druge, a to može spriječiti samo bespoštedna borba. Annika je htjela da se Emma nauči tomu. Emma je pružila najviše što je mogla, nije uspjela i to ju je obeshrabrilo. Prestala je pridavati pažnju tomu...

Kad se Emma konačno uspjela izmigoljiti iz njegovih ruku, oprezno je ustala. Nije

više bila u krevetu, bacila je pogled na njega i još jednom ju je zapanjilo koliko je zgodan. Rastužilo ju je to što je morao biti ovakav. Rastužilo ju je što nije mogla više naučiti o sebi, pa čak i o njemu.

Čim se okrenula, njegove krupne ruke su je zgrabile oko struka. Bacio ju je natrag na krevet i opet se privio uz nju.

On se igra sa mnom.

– Ne možeš mi pobjeći. – Stisnuo joj je leđa i potom se uspravio uz nju. – Ovako samo potičeš moj bijes. – Oči su mu treptale i djelovalo je kao da ništa ne vidi. Ponašao se kao da još uvijek spava, kao da je mjesečar.

– Ja te ne želim ljutiti. – Rekla je drhtavim glasom. – Samo želim ići...

– Znaš li ti koliko sam ja vampira ubio? – Promrmljao je praveći se kao da zanemaruje ili ne čuje njene riječi.

– Ne. – Šapnula je. Pitala se da li on nju uopće vidi.

– Pobio sam ih tisuće. Lovio sam ih iz zabave, uhodio njihove jazbine. – Prešao je stražnjim dijelom svoje tamne kandže preko njenog vrata. – I jednim zamahom kandže bi im odrubio glave – prije no što bi se probudili. – Prelazio je usnama po mjestu na njenom vratu gdje je prije prešao kandžom i ona je drhtala od toga. – Mogao bih te ubiti tako lako, kao da se radi o jednom udisaju. – Glas mu je poprimio neki niski huk, kao kod ljubavnika, smirivao ju je i bio u neskladu s ovim okrutnim riječima i djelima. – Hoćeš li me ubiti?

Zagladio je i pomaknuo uvojak kose s njenih usana. – Nisam još odlučio. Dok ti nisi došla nisam ni sekunde oklijevao. – Drhtao je od toga što se nadvio nad nju i održavao takav položaj tijela. – Kad se probudim iz ove izmaglice – kad se ova ludost raščisti i ako još uvijek budem vjerovao da si ono što jesi... tko zna?

– Što jesam?

Uhvatio ju je za zapešće i gurnuo joj ruku na svoj goli alat. – Tvrd sam od tebe. Jedini razlog zbog kojeg sad nisam u tebi je taj što se osjećam preslab. Sigurno nije zbog toga što se brinem za tebe.

Nakratko je sklopila oči od srama, pridržavala je svoju ruku dok ju on konačno nije pustio. – I ti bi me tako ozlijedio?

– Ni sekunde se ne bih premišljao. – Usne su mu se iskrivile. Pogled mu je izgledao usredotočen na njeno lice, ali su mu oči još uvijek bile prazne. – I to je samo početak onoga što ću ti raditi, vampirice.

3.

Sljedećeg jutra je Lachlain ležao pokraj nje, tek se otresao sna i bio je zadovoljan kao što nije bio stotinama godina. Naravno, u paklu je proveo skoro dvije stotine, a sad je bio čist i nahranjen, a sve do jutra je spavao kao zaklan bez onih iscrpljujućih prošlotjednih noćnih mora.

Ona je većinu večeri ležala napeta i ukočena. Kao da je sumnjala da bi bilo kakav pokret s njene strane doveo do njegove želje za ponovnim svršavanjem. Bila je u pravu. Pomoću njene nježne ruke, on je ejakulirao toliko obilno da ju je zaprepastio. Olakšala mu je tešku bol u mudima, ali on je još uvijek želio biti u njoj.

Čitavu noć ju je pritiskao uz sebe. Izgledalo je kao da se ne može suzdržati od toga. Nikad prije nije spavao s ovakvom ženkom – takvo iskustvo je imao samo sa svojom vrstom – ali očito mu se svidjelo. I to mnogo. Sjetio se da joj je nešto govorio, ali nije se mogao prisjetiti riječi. Pa ipak je upamtio njenu reakciju. Izgledala je beznadno, kao da je konačno shvatila u kakvoj se situaciji nalazi.

Još jednom je pokušala pobjeći i on je opet uživao u tome da ju ostavi u zabludi kako će uspjeti prije no što ju je trznuo prema sebi i uvukao do sebe. Postala je mlohava, a onda se jednostavno pogubila. Nije znao da li se radilo o nesvijesti ili ne. Nije ga baš bilo ni briga.

Pretpostavljao je da bi moglo biti i gore. Ako će već posjedovati vampiricu, onda je svakako bolje da je zgodna. Bila je mrski dušmanin, *krvopija*, ali prelijepa. Pitao se da li bi ju nekako mogao udebljati. Je li to moguće s vampiricama? Sneno je ispružio ruku kako bi joj pomilovao kosu. Kad se sinoć osušila, vidio je da je divlje kovrčava i više svijetloplava no što je očekivao. Sada se divio blistavim uvojcima koji su sjali na suncu. Divna, čak i za jednu vampiricu... Sunce.

Majko Božja. Skočio je iz kreveta, brzo navukao zavjese, a zatim poletio prema njoj i okrenuo je na rukama.

Jedva je disala, nije mogla govoriti, ružičaste krvave suze su joj kapale iz omamljenih očiju. Koža joj je gorjela kao da ima groznicu. Brzo ju je odveo do kupaonice, petljao je oko nepoznatih stvari dok ledeno hladna voda nije procurila, a zatim ih je oboje smjestio ispod nje. Nakon nekoliko minuta je zakašljala, duboko udahnula i ponovno postala sva mlohava. Svijenom rukom ju je privukao bliže svojim prsima, a zatim se namrštitio. Nije ga zanimalo to što je ona gorjela. On je gorio. Zbog njene sorte. Samo ju je htio održati na životu dok sa sigurnošću ne odluči da ona nije njegova družica.

Dokazi o tome da nije su se stalno gomilali. Da je doista njegova, on nikada ne bi pomislio: *sad znaš kakav je to osjećaj.* Ne bi se to moglo dogoditi kad mu je životna svrha bila da ju pronađe kako bi ju mogao zaštititi i čuvati od svakog zla. Bio je bolestan – njegov um se poigravao s njim. Sigurno je to...

Držao ih je pod vodom dok se ona nije ohladila, a potom je skinuo namočenu svilu s njenog tijela kako bi joj osušio nježnu kožu. Prije no što ju je vratio u krevet,

odjenuo je vampiricu u drugi kombi – ovaj je bio zagasitije crven. Kao da samog sebe mora podsjetiti na to tko je ona.

Uzeo je svoju zgužvanu odjeću, a zatim je prošunjao po apartmanu pitajući se koji mu je vrag činiti s njom. Trebalo je dugo dok joj se disanje nije vratilo u normalu i obrazi ponovno porumenjeli. Tipična vampirska otpornost. Uvijek ju je proklinjao, a sad ju je opet iznova zamrzio kad se već pojavila.

Okrenuo se s gađenjem od nje, a pogled mu je pao na televizijski set. Proučavao ga je nastojeći shvatiti kako se uključuje. Zatresao je glavom zbog jednostavnosti suvremenih naprava i pametno je zaključio da treba pritisnuti dugme na kojem piše “on”.

Činilo mu se, tijekom prošlih tjedana, da se svaki stanovnik svakog stana u predgrađima Pariza pojavljuje ispred ovih kutija pri kraju dana. Lachlain je zahvaljujući svom oštrom vidu i sluhu mogao gledati izvana. Uspeo bi se na neko stablo s ukradenom hranom, a zatim bi se nagnuo zapanjen različitim informacijama koje su bile ugrađene u te sprave. A sad je imao svoju vlastitu koju je mogao slušati. Nakon nekoliko trenutaka stiskanja dugmadi pronašao je statično mjesto koje je samo prenosilo vijesti i to na engleskom – njenom jeziku, jednom od njegovih jezika, iako već više od stoljeća nije bio u toku.

Dok je kopao po njenim stvarima slušao je nepoznate govorne uzorke i novi vokabular, a sve je to brzo učio. Lykae su posjedovali taj talent – sposobnost uklapanja, učenje novih jezika, dijalekata i suvremenih riječi. Bio je to mehanizam preživljavanja. Instinkt je zapovijedao: *Uklopi se. Sve nauči. Nemoj propustiti nijedan detalj. Ili umri.*

Proučavao je njene stvari. Naravno, radi se o ladici sa svilenim stvarčicama. Donje rublje je bilo nekako manje i sličnije nekadašnjem. Zamislio ju je u svakom složenom komadiću svile, zamislio je kako ju grize iako ga je nekoliko odjevnih predmeta zbunilo. Kad je shvatio na koje mjesto tijela dolazi uzica i kad ju je sebi tako predočio, uzdahnuo je i gotovo svršio u hlače.

Zatim je otišao do ormara da pregleda njenu čudnu odjeću, dosta toga je bilo u crvenoj boji i dobro otkrivalo tijelo. Vampirica nikad ne bi napustila prostoriju noseći nešto od ovoga.

Istresao je stvari iz naprtnjače koju je nosila sinoć na pod primjećujući usput da je koža uništena. Na mokroj hrpi je bio i jedan srebrni uređaj s brojevima poput onih na – namrštio se – *telefonu*. Zatresao ga je i kada se voda izlila, bacio ga preko ramena.

U manjoj kožnoj torbi se nalazila čvrsta kartica na kojoj je pisalo “Vozačka dozvola Louisiana”. Vampiri u Louisiani? Nikad čuo.

Na kartici je bilo otisnuto njeno ime: Emmaline Troy. Zastao je na trenutak prisjetivši se svih onih godina kad se molio samo da može saznati njeno ime, kao neku jednostavnu naznaku kako bi mogao pronaći svoju družicu. Namrštio se nastojeći se prisjetiti da li joj je odao svoje ime u onoj ludoj noći koja je iza njih...

Pisalo je da je visoka metar i šezdeset dva, a teška četrdeset osam kilograma – da se sva natopi vodom ne bi mogla postići tu težinu – te da su joj oči plave. Plavo je preblaga riječ za njihovu boju.

Postojala je određena mala sličnost na toj slici na kojoj se sramežljivo smije i na kojoj je splela kosu da prekrije uši. Sama sličnost je bila čudesna, ali i zbunjujuća. Bilo je poput dagerotipije, ali s *bojom*. Toliko toga još mora naučiti.

Kao godina rođenja je navedena 1982., a znao je daje to krivo. Ona tjelesno nije bila

starija od ranih dvadesetih, zauvijek je zaleđena u onom trenutku kad je bila najsnažnija i s velikim izgledima da će preživjeti u budućnosti, ali zato kronološki ona mora biti mnogo starija. Većina vampira se pojavila prije mnogo stoljeća.

I kojeg vruga te pijavice traže u Louisiani? Zar su preuzeli i više od Europe? Ako jesu, što se onda dogodilo s njegovim klanom?

Pomisao na klan mu je uputila pogled prema vampirici koja je spavala ukočena kao leš. Ako je ona doista njegova družica, onda će postati kraljica i vladat će nad Lachlainovom vrstom. Nemoguće. Klan bi je razderao na komadiće prvom prilikom. Lykae i vampiri su bili prirodni neprijatelji – još od prvog maglovitog kaosa Učilišta.

Krvni neprijatelji. Zato je on nestrpljivo usmjerio pažnju na njene stvari – kako bi proučio neprijatelja. Ne zbog toga što ga je gociala znatiželja prema ženki.

Otvorio je tanku plavu putovnicu i opet pronašao sličnost s još jednim osmijehom koji je djelovao prijetrovno, a zatim je ugledao “medicinsku” karticu na kojoj je navedeno njeno zdravstveno stanje kao “alergija na sunce i ekstremna osjetljivost na svjetlo”.

I dok je razmišljao je li ova kartica nekakva šala, izvukao je “kreditnu karticu”. Vidio je oglase za takve stvari na televiziji – vjerojatno je naučio jednako mnogo od reklama kao i od one tmurne osobe koja je sjedila i širila vijesti – i znao je da one kupuju sve.

Lachlainu je trebalo sve. Započinjao je svoj život iznova, ali njegove prijeke potrebe su bile odjeća i način prijevoza odavde. Budući daje još uvijek bio slab, nije htio ostati na mjestu gdje vampiri znaju da se nalazi. I dok se konačno ne odluči što dalje, morat će držati ovo stvorenje uz sebe. Smatrao je da mora pronaći način kako da ju održi na životu tijekom predstojećih putovanja.

Sve te godine je proveo smišljajući načine kako da ih ubije, a sada mora smisliti kako zaštititi jednu od njih?

Znajući da će ona vjerojatno spavati sve do sumraka – i da ni u kojem slučaju ne može pobjeći tijekom dana – on ju je napustio i spustio se stepenicama.

Odlučio je arogantnim pogledom dočekati sva ona upitna buljenja čija će sigurno biti meta. Kad već ne zna mnogo o ovom vremenu, onda će to nadoknaditi tako direktnim pogledom da će većina ljudi pomisliti da ga nisu razumjeli. Ljudi se uvijek kriju takvim pogledom.

Odvažnost je kraljevska vrlina. A sad je vrijeme da on povрати svoju krunu.

*

Iako se u mislima stalno vraćao na svoju novu nagradu, Lachlain je uspio prikupiti mnogo informacija tijekom svoje invazije. Prva lekcija koju je naučio jest da bez obzira na to kakve sve kartice posjeduje – ova crna “American Express” – upućuje na veliko bogatstvo. To ga nije začudilo budući da su vampiri uvijek bili bogati.

Druga lekcija? Concierge u luksuznom hotelu poput ovoga može ti doista olakšati život – ako pomisli da si bogat, ali povremeno zbunjen ekscentrik. Kojem su ukrali prtljagu. Iako je na početku čovjek uistinu oklijevao. Pitao je da li mu “Gospodin Troy” može pokazati bilo kakvu osobnu ispravu.

Lachlain se primaknuo iz svog sjedala, zurio je u njega nekoliko dugih trenutaka, a

izraz lica mu je odavao mješavinu bijesa zbog ovog pitanja i posramljenosti za čovjeka koji pita. – Nenam. – Odgovor je bio ležerno prijeteći, sažet, nije ostavljao prostora daljnjem ispitivanju.

Čovjek je poskočio na ovu riječ kao da je saznao da se dogodila kakva pucnjava. Progutao je pljuvačku i nije više ustrajao, nije reagirao ni na najbizarnije zahtjeve. Nije čak podignuo obrvu kad je Lachlain zatražio karte s izlascima i zalascima sunca – ili kad ih je htio proučavati pohlepno kao što je jeo debeli odrezak. Za nekoliko sati čovjek je uspio nabaviti finu odjeću koja je pristajala Lachlainovoj krupnoj pojavi, sredio mu je prijevoz, novce i mape te rezervirao smještaj za sljedeće noći koje će tamo provesti. Nabavio je sve ono osnovno što bi Lachlainu moglo zatrebati.

Lachlaina je ugodno iznenadilo ono što je čovjek smatrao “osnovnim”. Prije sto pedeset godina ljudi su predstavljali pravu sramotu za Učilište sa svojom averzijom prema kupanju, a gotovo svaka vrsta u Učilištu je bila pedantna. Čak i oni najniži demoni su se bacali u vodu češće nego ljudi iz devetnaestog stoljeća. A ipak su im sada čistoća i pomagala za nju postali *osnovna* potreba.

Kad bi se samo mogao prilagoditi brzini kojom ovo vrijeme protječe, mogao bi čak početi uživati i u nekim blagodatima koje ono donosi.

Prema kraju dana, kad je konačno obavio sve svoje zadaće, shvatio je da nije izgubio kontrolu i da se nijednom nije morao boriti s vlastitim bijesom u ovih nekoliko sati što je bio vani. Lykae su bili skloni napadajima bijesa – zapravo, provodili su mnoge godine svog života u učenju njegove kontrole. Kad je spojio tu sklonost s onim kroz što je prošao, šokirao se što je osjetio samo jedan ili dva kratka bljeska bijesa. Umirio ih je zamišljajući vampiricu kako spava u njegovoj sobi, na onome što je sad njegov krevet. Posjedovao ju je, mogao je s njom činiti što god ga je volja. Samo mu je to znanje pomoglo da se nosi sa svojim lošim sjećanjima.

U stvari, sad kad mu se um razbistrio, on ju je poželio ispitivati. Nestrpljivo joj se htio vratiti i razmislio je o liftu. Sigurno su postojali kad je zadnji put bio na površini iako su u to vrijeme bili tek pogodnost za lijene bogataše. Sada više nije bilo tako i očekivalo se da ih koristiš. I tako je došao liftom do svog kata.

U sobi je skinuo svoju novu jaknu, a potom je otišao do kreveta kako bi sačekao zalazak sunca. Promatrao je ovo biće koje ga je toliko zavelo daju je zamijenio za svoju družicu.

Razmaknuo je njene guste plave kovrče sa strane, proučavao je fino ocrtane kosti na njenom licu, visoke jagodične kosti i nježno istaknutu bradu. Prešao je prstom preko njenog špicastog uha i ono je zastriglo pod njegovim dodirrom.

Nikad nije vidio biće poput nje, njena vilinska pojava ju je oštro razdvajala od bijesnih i krupnih vampirskih mužjaka crvenih očiju. Onih koje bi jednog po jednog istrijebio.

A uskoro će postati dovoljno snažan da to učini.

Mrštio se i podignuo ruku koja je stajala na njenim prsima. Kad ju je pažljivo proučio, vidio je površinske ožiljke na njenim leđima. Mreža finih bijelih linija djelovala je poput opekotine, ali se nije širila na njene prste ili preko zglobova. Bila je opečena kao da joj je netko ščepao prste i držao stražnji dio ruke na vatri – ili na suncu. I opekli su je dok je bila mlada, prije no što je zaleđena u svojoj besmrtnosti. Tipična vampirska kazna, nema sumnje u to. Izopačena vrsta.

Prije no što ga je bijes opet preplavio, usmjerio je pogled na neke druge dijelove

njenog tijela, a potom je skinuo posteljinu s nje. Nije se bunila, još uvijek je čvrsto spavala.

Ne, ona nije ono što ga je u normalnim okolnostima privlačilo, ali je spavačica koju je povukao preko njenog pupka i niz struk otkrila male i čvrste, savršene grudi koje su točno pristajale njegovim rukama i krute bradavice koje su ga tako uzbudile sinoć.

Prešao je prstom preko njenog tankog struka preko nabrane svile do plavih dlačica međunožja. Morao je sebi priznati da mu se to sviđa i da je upravo tu želi okusiti.

Bio je bolestan gad što mu se roje ovakve misli o jednoj vampirici i to što ju je smatrao privlačnom. S druge strane, zašto ne bi mogao sebi dopustiti malo slobode? Gotovo dva stoljeća nije vidio ženu Lykae. To je jedini razlog zbog kojeg su mu se usta ovlažila da ju poljubi.

Znao je da se približava sumrak. Ona će se uskoro probuditi. Zašto ju ne bi probudio pružajući joj zadovoljstvo koje je propustila sinoć?

Kad je razmaknuo njene svilene bijele butine i smjestio se između njih, ona je nešto meko promrmljala iako je još uvijek spavala. Sinoć joj je, možda, strah ili ponos nadjačao želju, ali njeno tijelo je vapilo za olakšanjem. *Trebala je svršiti.*

Vođen takvom mišlju nije uopće počeo sporo nego je pohotno pao na nju. Uzdahnuo je od snažnog zadovoljstva koje mu je pružio njen prvi okus. Suludo je lizao njenu vlažnost i zabijao se kukovima u postelju. Kako to da ju osjeća toliko napetom? Kako može iskusiti ovoliko zadovoljstva – kao da je ona uistinu ona na koju je čekao?

Kad ga je stegla bedrima, uzeo ju je svojim ukočenim jezikom i počeo sisati njeno malo meso. Podigao je pogled i otkrio da su joj bradavice očvrsnule poput dva šiljka te da joj je disanje postalo ubrzano. Ruke su joj pale iza glave.

Znao je da je blizu iako je spavala. U zraku se pojavila neka čudna napetost od koje mu je bilo mučno, naježile su mu se sve dlake. Zaboravljao je na sve od njenog okusa. Upijao ju je dok je postajala sve vlažnija i vlažnija na njegovim ustima.

Osjetio je da se budi i postaje napeta. – Svrši za mene. – Viknuo je u njeno meso.

Približila je koljena njegovim prsima i stavila mu stopala na ramena. Zanimljivo, ali on je... Udarila ga je tako snažno da je poletio preko sobe.

Oštra bol je upućivala na to da mu je istrgnula sve mišiće u ramenima. Crvena izmaglica mu je prekrila vid i zamutila um. Kriknuo je dok je jurišao na nju bacajući ju na krevet i čvrsto je pribijajući za njega. Spustio je hlače i upravo se spremao zabit u nju, lud od bijesa i pohote, zanemarujući upozorenje Instinkta: *Um joj se neće saviti – ona će se slomiti. Uništiti ćeš ono što ti je dano...*

Vidio je njene očajne dok je uzdisala od straha i poželio ju je ozlijediti. Vampirica koja je *dana* njemu? Vezana čitavu vječnost uz njega? Još više muke. Još više mržnje.

Vampiri su ponovno pobijedili.

Zavijao je od bijesa, a ona je ciknula. Zvuk je slomio noćnu lampu i televizor, a balkonska vrata razlomio u krhotine. Bubljići su mu skoro pukli i on je odskočio unatrag sklapajući ruke preko ušiju kako bi spriječio taj zvuk. Što je dovraga ovo?

Vrisak je bio toliko visok da nije znao da li ga ljudi uopće mogu čuti.

Iskočila je iz kreveta i namjestila svoju haljinu na prijašnje mjesto, a zatim ga je pogledala s izrazom... izdaje? Rezi gnacije? Išla je prema balkonu probijajući se kroz guste zavjese.

Sad je tama, nema opasnosti. Pusti ju. Udario je glavom i šakama o zid, lud od požude. Od mržnje. Mučila su ga sjećanja na vatru i torturu. *Osjećaj kosti koja se konačno*

oslobađa pod njegovim drhtavim rukama...

Ako je već proklet da mora imati takva sjećanja i nositi taj teret, ipak je bilo bolje nego biti zarobljen u onoj vatri. Radije bi umro.

Možda bi ju trebao redovito jebati i tako otpuštati svoju bol na njoj. Naravno. Osjetio je umirenje od ove pomisli. Da, dana mu je vampirica isključivo za uživanje, za osvetu.

Prišao je balkonu, razgledao rame i otkrio zavjese. Zastao mu je dah.

4.

Vampirica je jedva održavala ravnotežu na balkonskoj ogradi, a kosa i haljina su joj podrhtavale na vjetru. Teško je gutao. – Siđi otuda. – Zašto su mu se prsa stegla kao pri nekom upozorenju?

Okrenula se kako bi ga pogledala – nekako je uspijevala održavati ravnotežu. Djelovala je povrijeđeno, a sjajne oči su joj bile pune boli. Borio se da mu se sjećanje ne utvrdi u poljuljanom umu.

Šapnula je: – Zašto mi ovo radiš?

Zato što sam htio ono što je moje. Zato što te trebam i mrzim. – Spusti se sad. – Naredio joj je. Sporo je odmahнула glavom.

– Ne možeš umrijeti od ovoga. Možeš od sunca ili da ti netko odrubi glavu, ali ne možeš od pada. – Ton mu je bio ležeran iako je bio nesiguran. Na kojem su ono katu? Ako je doista toliko slaba, onda... – I ja bih te lako mogao pratiti do dolje i ponovno te vratiti ovdje.

Bacila je pogled preko ramena, dolje na ulicu. – Ne, ja bih lako mogla umrijeti u ovom stanju.

Iz nekog razloga joj je vjerovao i postao je zabrinutiji. – U tvom stanju? Zbog sunca? Prokleta bila, kaži mi!

Okrenula se prema ulici i spustila jedno stopalo s ograde.

– Čekaj! – Ukočio se, spreman da skoči na nju i ne razumijevajući kako se može ovako održavati u ravnoteži. *Neće se saviti. Ona je slomljena.* – Neću to više raditi. Osim ako ti ne poželiš. – Vjetar je jačao i prilijepio joj svilu sasvim uz tijelo. – Kad si se probudila, mislio sam dati, a ne uzeti.

Ponovno je stavila stopalo natrag i suočila se s njim. – A kad sam ja odbila tvoj *dar*? – Zajecala je.

– Što je onda bilo?

Da ona umre... Strah za nju mu je ukazao na prvu jasnu istinu od one vatre. Dvjesto godina je čekao na to. Na... *nju*.

Iz nekog razloga mu je svijet dodijelio vampiricu, a on ju je doveo do ovoga? *Uništiti ono što ti je bilo dano.* Slomila gaje spoznaja o tome tko je ona – ali nije ju htio mrtvu. Ili slomljenu.

Bio je bijesan na samu pomisao pakla kroz koji je prošao, bolje o tome ni ne pričati, ali on je morao sve pokušati. *Moram se riješiti ovog osjećaja – ove jeze.* – Shvati da sam ja bio... zarobljen sto pedeset godina. Nisam imao nikakve ugone, nikakve žene. Pobjegao sam tjedan prije no što sam pronašao tebe i ja se nisam... dobro prilagodio.

– Zašto se ponašaš kao da me poznaješ?

– Bio sam izgubljen. Zbunjen. Znam da se nikada nismo sreli.

– Tko si ti?

Prije samo nekoliko minuta ju je htio uzeti – bez kazivanja vlastitog imena. – Ja sam Lachlain – poglavar klana Lykae.

Mogao je čuti kako su joj se otkucaji srca ubrzali od straha. – Ti si vukodlak? Moraš me pustiti. Djelovala je kao da je pala s Marsa, kosa joj se rasula na sve strane i koža joj je bila jako blijeda.

Nije pripadala njegovoj vrsti i on nije imao pojma kako biti zajedno s njom. – Hoću. Kad se idući put pojavi pun mjesec. Kunem ti se.

– Želim ići sada.

– Trebam te... kako bih došao kući. – Rekao je dodajući laž uz istinu. – I neću te više ozlijediti. – I ovo bi mogla biti još jedna laž.

Osmjehnula se gorko. – I onda si me mislio prisiliti, a ovog jutra sam skoro umrla. Od *sunca*. – Šapnula je ovu riječ. – Znaš li ti kako je to? Ta bol?

Itekako je znao.

Izraz lica joj je odjednom postao ustravljen, kao da se prisjećala neke noćne more. – Nisam osjetila sunce na svojoj koži – ljuljala se na ogradi – od svoje treće godine.

Približavao se, usta su mu se osušila, rekao je: – Ne znam kako se trebam brinuti za tebe, ali ti ćeš mi ispričati. A ovo se više neće dogoditi.

– Ne treba meni tvoja pažnja. Ti... ti me plašiš.

Naravno da ju je plašio – provale bijesa su ostavljala je uzdrmanim i njega. – Razumijem. A sada, sidi. Znam da ne želiš umrijeti.

Bacila je pogled preko ramena na voštani mjesec koji se uzdizao i to mu je ocrtalo njen savršen profil. Nalet vjetra joj je povukao kosu prema vratu. Svih ovih godina nije vidio tako neprirodno iznimnu scenu kao što je njena blijeda koža i krvavo crvena haljina s mjesecom koji sjaji u pozadini.

Nije odgovorila, samo je umorno uzdahnula njišući se.

– Pogledaj me. – Nije to učinila – pogledala je prema dolje. – Pogledaj me!

Izgedala je kao da se budi, obrve su joj se nabrale, pogled joj je djelovao bezizražajan. – Samo želim kući. – Rekla je tiho.

– Hoćeš. Kunem ti se da ćeš doći kući. – *Svojoj novoj kući*. – Samo mi pomози da se ja vratim svojoj.

– Ako ti pomognem, hoćeš li se zakuniti da ćeš me osloboditi? *Nikad*. – *Da*.

– Nećeš me ozlijediti? – Ne, neću te ozlijediti.

– Možeš li mi to obećati? Čini mi se da se ne možeš... kontrolirati.

– Svakog sata se sve bolje kontroliram. – Zbog nje? – I budi sigurna da te ja ne *želim* ozlijediti. – Barem je to sada bila istina. Razmišljao je.

– Nećeš mi više učiniti... one stvari opet?

– Neću osim ako to ti ne poželiš. – Pružio joj je ruku. – Jesmo li se dogovorili?

Nije prihvatila ruku, ali nakon nekoliko mučnih trenutaka se spustila jednim bizarnim pokretom. Spustila se kao da je u šetnji zrakom, bez prekida od ograde do tla.

Prodrmao joj je ramena. – Nemoj to više nikada raditi. – Imao je čudnu potrebu da stisne vampiricu uz svoja prsa.

Oborila je pogled. – Neću. Osim ako ne budem imala neku bolju mogućnost. Pogledao ju je bijesno. – Jesmo li se dogovorili?

Kad je kimnula glavom, pitao se da li je pristala isključivo zbog položaja u koji ju je doveo ili ima nešto više od toga? Pomislio je da je možda vidio na jedan kratak trenutak *suosjećanje* u njenim očima kad joj je priznao daje bio utamničen.

– Onda večeras idemo za Škotsku.

Usne su joj se razdvojile. – Ne mogu *ići* u Škotsku! Ja sam trebala tebe *navoditi*. Ili, barem, MapQuest. – Promrmljala je. – Kako misliš stići tamo, a da me pritom živu ne spališ? – Očito je bila u panici. – Ja ne mogu tako lako putovati. Putnički avioni ne dolaze u obzir. Ni vlakovi. *Sunce...*

– Nabavio sam nam auto. Vozit ćemo do tamo. – Bilo mu je ugodno što ovako ležerno priča s obzirom na to da prije tjedan dana nije imao pojma o tome što je taj prokleti auto. – I svaki dan ćemo stati prije izlaska sunca. Čovjek dolje mi je to sve označio na karti.

– Znaš li ti uopće voziti? Djelovao si mi kao da nikad nisi ni vidio auto...

– Ne, ne znam voziti, ali pretpostavljao sam da ti znaš. – Ja sam samo vozila na kratke staze od kuće.

– Jesi li ikad posjetila Highlands?

– Uh, nisam...

– A jesi li kad poželjela to?

– A tko nije?

– Onda, vampirice, ideš sa mnom.

Emma je podigla drhtavu ruku do kose i uklonila jedan uvojak s lica. Zurila je ustravljeno. Opaljena. Od *sunca*.

Pustio ju je da se otušira i odjene, a ona je sad sama u kupaonici zurila u jasne dokaze koliko je bila blizu umiranju. Rasplela je kosu, skinula spavaćicu i okretala se pred zrcalom kako bi promotrila vlastitu kožu.

Sad nije bilo opasnosti, koža je bila blijeda i zacijelila je – za razliku od prošlog puta. Pogledala je stražnji dio ruke i osjetila rastuću mučninu. Hvala Freyi, sjećanje na opekline je bilo milostivo maglovito kao i uvijek.

Iako se nije mogla sjetiti svih detalja, dobro je naučila svoju lekciju izbjegavajući sunce skoro šezdeset sedam godina, pa ipak se pred zoru onesvijestila prije no što je mogla pobjeći od ovog Lachlaina ili ga zamoliti da navuče zavjese.

Drhtala je, okrenula slavinu i ušla u kadu izbjegavajući krhotine mramora. Još uvijek je osjećala njegovu prisutnost od sinoć. Skoro je mogla osjetiti njegove ruke kako prelaze po njenoj mokroj koži, kako stavlja čitav prst u nju, kako mu snažno tijelo drhti i napinje se dok ga je milovala.

Kad se tuširala, voda joj je kapala po osjetljivim grudima, bradavice su joj otvrdnule – momentalno se sjetila buđenja i njegovih usta na njoj.

Udarila ga je toliko jako zato što je bila zbunjena i uplašena. Pa ipak je bila bliža orgazmu no ikad prije u svom životu. Bila je slaba žena zato što ju je u jednom kratkom trenu obuzela želja da poslušno leži, da razmakne koljena kako bi primila njegov divlji poljubac. Čak i sad je bila vlažna.

Zbog njega. Bila je šokirana reakcijom vlastitog tijela. Pitala se kako bi se ponašala prema njemu da joj *nije* prijetio ubojstvom u razgovorima.

Sad je barem znala zašto je tako divlji. Osim nekih njegovih *problema* bio je i Lykae, a njih su čak i najniži u Učilištu doživljavali kao prijatnju bez milosti. Sjetila se što su je tetke naučile o njima.

Svaki Lykae u sebi je nosio *zvijer* sličnu vuku, posjedovali su to. To ih je učinilo besmrtnima te im pružilo žudnju i ljubav prema osnovnim stvarima: hrani, dodiru, seksu. Ali, kao što je opazila sinoć i večer prije toga, može se dogoditi da zbog toga

Lykae ne može kontrolirati svoje divljaštvo, surovost koju njihova vrsta *rado* oslobađa tijekom seksa kada uživaju u ogrebotinama, ugrizima, bijesnom grebanju kože. A to je Emmi uvijek zvučalo paklenski budući da je bila biće obilježeno krhkošću i duboko usađenim strahom od boli.

Nije nikako mogla razumjeti kako jedna tako zgodna fasada iza sebe može skrivati neobuzdanu životinju. Bio je zvijer u lijepom, maštovitom obliku. Njegovo tijelo, osim neskladne ozljede noge, nije bilo daleko od... božanstvenog. Kosa mu je bila gusta i ravna, bogata, tamnosmeđa, zamišljala ju je zlatnom pod suncem. Opazila je da ju je danas malo podšišao i lice mu se sada jasno ocrtavalo u svojim savršenim crtama. Na površini *božanstven*, a ispod toga... zvijer. Kako ju je moglo *privući* biće od kojeg bi trebala *bježati*? Njeno uzbuđenje je bilo spontano, sramotno na neki način i bilo joj je drago kad ga je prigušila težina iscrpljenosti. Postajala je umornija iz minute u minutu, a ideja o vožnji do Škotske ju je sve više živcirala.

Kad se oslonila na zid kade, pitala se kako se Annika sada drži. Sigurno više od brige i bijesa te bičuje munjama njihov rodni New Orleans i pali svaki automobilski alarm diljem tri okruga.

Emma se pitala bi li uistinu skočila. Da, pomislila je isprve, da je ovaj Lachlain opet bio onakva luda i zavijajuća životinja, da mu se oči postepeno nisu prelile zlatnom bojom, ona bi riskirala.

Pitala se kako je ozlijedio nogu i gdje je to bio "zaključan" tako dugo, tko ga je zatočio...

Annika joj je jednom kazala da su vampiri hladna i bezosjećajna bića koja koriste svoju snažnu logiku kao nijedno drugo biće u Učilištu zato što mogu zanemariti svaki detalj koji nije na njihovom putu do cilja kao usputan i nevažan.

Emma mora obaviti posao. Točka. A kad ga završi, dobit će svoju slobodu kao nagradu. Samo se mora držati cilja, stati na loptu. *Nikad nisam igrala bejzbol, prava luđakinja. O, da.*

Nevažno. Završi zadaću – *nastavi kao dosad.*

Dok je stavljala šampon i ispirala kosu, razmišljala je o svom uobičajenom tjednu prije ovog nesretnog putovanja. Od ponedjeljka do petka je vršila istraživanja za svoju jazbinu, trenirala je prije kasnog večernjeg filma kojeg bi pogledala s onom tetkom koja bi duže ostala budna. Petkom i subotom bi stigle vještice sa svojim Xbox-ima i šejkerima punim jarko obojenih pića. Nedjeljom navečer bi jahala s dobrim demonima koji su se često vrzmali oko njihovog imanja. Kad bi samo mogla doznati još nekoliko detalja o svom postojanju, život bi mogao biti skoro savršen.

Namrštila se zbog ovih misli. Ona, kao rođena vampirica, nije mogla lagati drugima. Kad bi se laž pojavila u njenim mislima i poticaj da ju iskoristi planuo u njenom umu, ona bi se mogla ozbiljno razboljeti. Ne, Emma nije mogla lagati drugima, ali je zato uvijek posjedovala talent da laže samu sebe. Samo nekoliko detalja? Uistinu, postojala je zjapeća praznina u njenom životu – stalno ju je izgrizao strah o vlastitoj naravi...

Znala je da je njeno postojanje jedinstveno – ona doista nigdje nije pripadala – i, iako su je njene valkirske tetke voljele, osjećala je samoću toliko oštro kao da joj netko zabija oštricu u srce svaki dan.

Smatrala je da bi mogla pronaći sebi slične ako bi saznala kako su njeni roditelji živjeli zajedno i kako su je začeli. Možda bi onda mogla osjetiti *vezu* s nečim drugim. A

ako bi mogla naučiti više o svojoj vampirskoj polovici, možda bi primirila strah da će jednog dana postati poput njih.

Nitko se onda ne bi morao brinuti svaki dan da bi se mogla pretvoriti u ubojicu.

Ako je mislila da će joj on pružiti malo privatnosti zato što je naučio lekciju, onda se varala. Ušetao je ravno u kupaonicu i otvorio pregradu kade. Poskočila je zatečeno i prevrtala regenerator u rukama prije no što ga je napokon uhvatila vrškom kažiprsta.

Vidjela je da su mu šake stisnute i prst joj je olabavio. Boca je lupnula o pod.

Jedan udarac... slika razvaljenog noćnog stolića pojavila se za tren u njenom umu, a zatim i sjećanje na auto koji je skršio poput zgužvanog lista papira. Komadići mramora koje nije pretvorio u prašinu još uvijek su ležali na dnu kade. Budala. Bila je budala što je pomislila da joj neće nauditi. Od svih stvari kojih bi se *trebala* plašiti, najviše se plašila boli. A sad je jedan Lykæe bijesno stezao svoje šake. Zbog nje.

Povukla se u kut i prepustila mu svoju stranu kako bi zaštitila svoju golotinju. A ako je udari, može se spustiti dolje i primaknuti koljena prsima. Ali on se udaljio s nekom stranom kletvom. Nakon tuširanja se vratila u sobu i vidjela da su nestale skoro sve njene stvari. Je li ih odnio u auto koji je osigurao? Ako je tako, može se kladiti da je laptop bacio ispod svega ostalog. Smatrala je da naposljetku nije ni bitno budući da nije otkrila ništa o svojim roditeljima što bi moglo biti pohranjeno u taj kompjuter. To što je mogla pretraživati biblioteku Tulanea nije značilo da se može priključiti Učilištu kad je u stranoj zemlji – oh, pogotovo u satima između izlaska i zalaska sunca.

Ništa nije postigla na ovom putovanju. Osim, naravno, vlastite otmice. Čemu se uopće čuditi?

Umorno je izdahnula i dovukla se do svojih stvari koje joj je on ostavio – garderoba je ležala na krevetu. Naravno da je izabrao najtanje i najoskudnije donje rublje koje je ponijela sa sobom. Pomisao na to kako on prevrće po njenom donjem rublju i pažljivo odabire komade za nju dovela je do toga da je pocrvenjela po tisućiti put otkako ga je upoznala. Sigurno je potrošila litre i litre krvi crveneći zbog njega.

Izabrao je i jedne duže hlače, dolčevitu, džemper i jaknu. Zar ju je htio zatrpiti odjećom?

Tad se opet pojavio. Poskočila je unatrag i povukla se s madraca sve do uzglavlja. Iako je imala odličan sluh, nije čula niti naznaku njegovog dolaska.

Podigao je obrve zbog ovog brzog pokreta. – Uplašila si se mene?

Zgrabila je ručnik. *Ja se plašim vlastite sjene, a kamoli jednog krupnog Lykæea!* Ali njegov glas nije zvučao okrutno i ona je skupila hrabrost da ga promotri ispod trepavica. Oči su mu bile tople, zlatne boje, a nosio je i novu odjeću. Izgledao je kao milijunaš u kasnim tridesetima. Ili, preciznije, kao glumac koji igra takvu ulogu.

Ovaj gad je bio iznimno zgodan muškarac. I on je to očito znao, što je nju izazivalo. – Dva puta si me napao. Još mi nisi pružio razlog da ne budem uplašena.

On se opet počeo ljutiti. – To je bilo prije no što sam ti dao riječ da te neću ozlijediti. – Nakon toga je očito uspio umiriti svoju ćud, pa je rekao: – Sve je spremno. Unajmljeni auto nas čeka i sredio sam račun za sobu.

Mogla je zamisliti koliki je samo taj račun. Iako je sravnio sa zemljom antikni noćni stolić, to se neće pridodati trošku boravka. – Ali ja sam bila ovdje tjednima. Samo mogu platiti za...

– I platila si. A sad se spusti s kreveta.

Kad joj je pružio ruku, pomaknula se na suprotnu stranu i sišla, osjetila je vrtoglavicu i bojala se onog najgoreg – potpune zloupotrebe njene kreditne kartice. – Pretpostavljam da sam platila i tvoju novu odjeću? – Usudila se upitati dok ih je razdvajao samo krevet. Emma je poznavala lijepe stvari i imala ukusa – kao i sve Valkire – budući da je naslijedila Freyinu rastrošnost i odmah je mogla raspoznati da šavovi na njegovoj odjeći mirišu na skupoću.

Nosio je tamni kožni kaput šivan po mjeri i ravne, ležerne hlače boje devine dlake. Ispod otvorene jakne se vidjela tanka crna košulja od kašmira koja se pripijala uz njega poput druge kože. Između rubova kaputa mogla je nazrijeti čvrste crte na njegovim prsima. Njegova odjeća je govorila: *bogat sam, a možda i malo opasan*. Žene bi ga obožavale ovakvog.

– Aha. Ovaj čovjek dolje ima mnoge veze, a na našoj kartici nema ograničenja. – Njegov ton ju je izazivao da kaže nešto.

Naša kartica? Njena Centurion AmEx došla je s naputcima da će se obaviti neke kupnje i da bi vlasnik mogao krenuti na putovanje, pa zato nikakvo ograničenje nije dolazilo u obzir. Ovo njeno osiguranje se sada pretvorilo u financijsko oružje u njegovim rukama.

Kao i svi ostali u njihovoj jazbini i ona je primala godišnji džeparac za odjeću i zabavu čiji je iznos bio veoma izdašan, ali ona je usto i štedjela razmišljajući o kupovini nečega što bi bilo samo njeno – nešto antikno ili vlastiti konj ili bilo kakvu stvar koju ne bi morala dijeliti sa svojim tetkama. Dosta joj je bilo toga.

Uz sve ostale kušnje koje joj je pružao, Lykae je sad bio odlučan potpuno isprazniti njenu blagajnu.

*

Nisi mi ostavio ništa da pokrijem svoje uši. – Rekla je obarajući pogled i izbjegavajući njegove oči.

Opet se namrštio zbog njene odjeće, potaknut ovim komentaram. Htjela je sakriti nešto što *on* smatra privlačnim, a s druge strane njeni odjevni predmeti su sve otkrivali drugima? Njene crne hlače jedva su dosezale do kukova i privijale se uz obline stražnjice. Crvena košulja je, unatoč visokom ovratniku, imala čudne i asimetrične šavove koji su privlačili oko na ispupčene grudi. Kad je šetala, nazirala se svako malo koža na ravnom trbuhu. Izabrao je ovu odjeću da ju pokrije – ne da ju oglašava. Prvom prilikom će joj kupiti novu odjeću i potrošiti obilato od vampirskog novca. Namjeravao je otkriti koliko je uopće *moгуće* potrošiti.

– Treba mi samo šal ili bilo što da povežem kosu. Ili će ih ljudi vidjeti...

– Pusti kosu. – Ali ljudi...

– Neće se ništa usuditi napraviti dok sam ja u blizini. – Kad joj se počeo približavati, ona je ustuknula za par koraka. Plašila se njega.

Lachlain se slabo sjećao onog polja, a i ostatak večeri mu je bio sav u izmaglici, ali znao je da je bio... ne baš nježan. Sinoć je skočio na nju, prikovao je uz krevet s namjerom da se zabije u nju iako je znao da bi ju to ozlijedilo. Opazio je da je pod tušem oprezno promatrala njegove stegnute šake. Bila je u pravu – nije joj još dokazao suprotno.

Na balkonu je otkrio bol u njoj. Taj osjećaj joj je bio u očima. I on ga je, također,

imao, ali je bio previše oštećen kako bi joj pomogao. Bio je prepun mržnje da bi joj *poželio* pomoći.

– Mogu li onda barem obavijestiti svoju obitelj? – Upitala je. – Kao što si mi obećao?

Namrgodio se. Pod “obavijestiti obitelj” on je podrazumijevao pismo. Vidio je onog čovjeka dolje kako se služi telefonom. Isto to je gledao i na televiziji. Nikad nije pomislio da bi odavde mogla nazvati drugu zemlju. – Brzo to obavi. Večeras moramo dobro iskoristiti vrijeme.

– Zašto? Zar putujemo daleko? – Osjetila joj se panika u glasu.

– Rekao si da sat prije zalaska sunca...

– Zar si nervozna zbog ovoga? – Naravno da jesam!

– Onda nemoj biti. Ja ću te štititi. – Rekao je otvoreno, gnjavilo ga je to što se nije mogla ni mrvicu opustiti. – Obavi taj poziv.

– Okrenuo se prema predvorju njihove sobe, prošetao hodnikom do vrata, otvorio ih je i zatvorio za sobom.

Ali nije otišao.

5.

Znaš li ti uopće u kakvu si se nevolju uvalila? – Upitala je Regin. – Annika luduje. Upravo od starih ratnika pravi nešto poput volontera u bolnici.

– Znam da je zabrinuta. – Rekla je Emma i stegla telefon s obje ruke. – Je li ona tu?

– Nije. Izbio je nekakav hitan slučaj o kojem se morala pobrinuti. Kog vruga nisi bila u onom avionu? I zašto nisi odgovarala na mobitel?

– Mobitel je riknuo. Smočio se na kiši...

– Reci ti meni zašto nisi bila u avionu? – Odbrusila je Regin.

– Odlučila sam ostati, u redu? Došla sam ovdje s razlogom i još nisam završila. – Ovo nije bila laž.

– I nisi mogla odgovoriti ni na jednu poruku? Ni na jednu od poruka koju ti je menadžer hotela pokušao danas dostaviti u sobu?

– Možda je netko kucao, ne znam. Razmisli malo – bio je dan, možda sam spavala?

– Annika je poslala potjeru za tobom. – Rekla je Regin. – Trenutno su na aerodromu.

– Onda ih nazovi i kaži im da se slobodno vrate zato što ja neću biti ovdje.

– Zar tebe doista ne zanima kakva ti to opasnost prijeti? Emma je pogledala noćni stolić. – Mislim da to dobro znam, hvala ti.

– Opazila si vampira? – Dreknula je Regin. – Da li ti je pristupio?

– *Koga?* – Dreknula je sada ona.

– A što si ti mislila kad sam ti ja pričala o opasnosti? Vampiri slijede Valkire diljem svijeta – čak i *ovdje*. Vampiri u *Louisiani*, ako možeš to dokučiti tim svojim umom. I ne samo to, ovo postaje još luđe: Ivo Okrutni, čovjek koji je odmah do vampirskog kralja, viđen je u ulici *Bombon*.

– Tako blizu kuće? – Annika je premjestila njihovu jazbinu u New Orleans prije mnogo godina kako bi izbjegla kraljevstvu vampirske Horde u Rusiji.

– Da, i Lothaire je viđen s njim. Možda nisi čula za njega – on je stariji pripadnik Horde, dosta samostalan, ali jeziv do bola. Mislim da on i Ivo nisu svratili u našu četvrt na koktele. Annika ih je tražila. Ne znamo kakve su im namjere, ne znamo zašto ne ubijaju na svoj uobičajen način, ali ako saznaju tko si ti...

Emma se u mislima vratila na svoje noćne izlaske po Parizu. Da li su je pratili članovi Horde? Može li ona uopće raspoznati vampira od čovjeka? Tetke su je učile da su Lykae čudovišta, ali su joj još ustrajnije ponavljale svakog dana koliko je Horda opaka.

Vampiri su zarobili Furiju, valkirsku kraljicu, prije više od pedeset godina i nitko ju nije mogao pronaći. Šušalo se da je zarobljena na dnu oceana, osuđena na to da se vječno utapa samo kako bi ju vlastita besmrtnost opet izvlačila na površinu i tako unedogled.

Oni su istrijebili čitavu Regininu vrstu – Regin je bila zadnja od Blistavih – i to je dovelo do problema u odnosu između nje i Emme, da se ovako blago izrazimo. Emma je znala daju Regin voli, ali je bila čvrsta prema njoj. Njena pomajka Annika je iz hobija ubijala vampire govoreći često: “Jedina dobra pijavica je *mrtva* pijavica”.

A sad bi vampiri mogli otkriti Emmu. Sedamdeset godina je to Annikin najveći strah – još otkako ju je Emma prvi put pokušala gricnuti svojim dječjim očnjacima u javnosti...

– Annika misli da su ovo znakovi koji upućuju na približavanje Uspona. – Rekla je Regin znajući da će ovo u Emmi pobuditi strah. – I ti si unatoč tomu daleko od sigurnosti jazbine?

Uspon? Obuzela ju je jeza.

Uspon je donosio moć i blagostanje pobjednicima i to nije bio rat do istrebljenja – nije se radilo o tomu da se najsnažnije struje u Učilištu nadu na neutralnom terenu nakon poziva na “lom”. Ali, nekih desetak godina nakon izbijanja prvog sukoba, pojavili su se neki događaji, kao da se sudbina uplitala u sam tok budućnosti, došlo je do smrtonosnih sukoba koji su uvlačili u igru sve više i više sudionika. Kao kolo vjetrenjače koje se okreće na hrđavoj spojci, sve je počelo škripati i ubrzavati se u ritmu svakih pet stotina godina.

Neki su govorili da se tu radi o kozmičkoj uspostavi ravnoteže među uvijek rastućim brojem besmrtnika koja ih prisiljava da se međusobno istrijebe.

Na kraju, ona struja koja je izgubila najmanji broj svojih članova pobjeđuje.

Ali Valkire nisu mogle uvećati svoj broj kao Lykae ili Horda, a zadnji put su dominirale usponom prije dva milenija. Otad je Horda svaki put dobivala rat. Ovo će biti prvi takav Emmin sukob. Kvragu, Annika je obećala Emmi da će moći ostati ispod svog kreveta dok ono najgore ne prođe!

Reginin glas je bio samozadovoljan kad je rekla: – Pa, pretpostavljam da bi se sad ipak htjela vratiti kući.

Ne mogu lagati. Ne mogu lagati. – Ne. Ne još. Upoznala sam nekoga. Upoznala sam... muškarca. I sad sam s njim.

– Muškarca? – Uzdahnula je Regin. – Oh, pa ti ga želiš malo izgristi, zar ne? Ili si to već obavila? Oh, Freya, znala sam da će se ovo dogoditi.

– Kako to misliš da si znala da će se ovo dogoditi? – Jazbina je zabranila Emmi da pije krv iz živog izvora zato što nisu htjeli da nekoga nehotice ubije. Osim toga, vjerovali su da krv živi nekim svojim mističnim životom u tijelu, a da joj moći – i nuspojave – odumiru kad je izvan njega. To Emmi nikad nije predstavljalo problem. U New Orleansu su imali dostavu iz banke krvi koja je bila u vlasništvu učilišta i uvijek su je zvali kao da naručuju brzu hranu. – Pa, to ti je zakon. Dobro znaš da ne smiješ približiti svoje zubiće nikomu. – Ali ja...

– Hej, Lucija. – Regin je viknula ne želeći čak ni utišati telefon. Pazi ovo, Emma je zagrizla u nekog lika...

– Ne, nisam! – Rekla je brzo Emma. – Nikad ga nisam ugrizla! Koliko je Valkira bilo kući da čuju Regin? – Jeste li se to kladile Na mene? – Prošetala je da ne bi zvučala onako zapanjena koliko je bila. Da li je Regin bila jedina koja je mislila da će se Emma ponašati poput svih ostalih vampira? Da će napraviti grešku – ili se vratiti svojoj pravoj vampirskoj prirodi? Ili su svi dijelili Emmin strah da bi mogla postati ubojica?

– Ako ne želiš piti iz njega, što onda ti želiš s tim muškarcem? Ha?

Emma je odgovorila glasom koji je podrhtavao od bijesa: – Ono što svaka žena želi! Ja nisam drugačija od vas...

– Ti želiš, kao, spavati s njim?

Zašto je ona zvučala kao da je u *tolikoj* nevjerici? – Možda to i želim!

Regin je udahnula. – Tko si ti i što si učinila s tijelom moje nećakinje? Ma daj, Em! Ti nikad nisi imala *spoj*, a sad odjednom upoznaš muškarca i odmah podižeš rep? Ti koja u svojih lijepih sedamdeset godina nikad nisi primila ni poljubac? Zar ne misliš da bi ga ti ipak radije malo ispila?

– Ne, nije tako. – Ustrajavala je. Vampiri u Hordi su susprezali svoj seksualni nagon. Žudnja za krvlju i potreba za ubijanjem su vladali njima. I svih ovih godina Emmu uopće nije zanimalo seks. Nikad se nije našla u seksualnoj situaciji. Sve do sinoć.

Osjetila je tračak nade. Lachlain ju je uzbudio. Osjetila je običnu požudu – *ne* krvnu požudu. I bila je tako *blizu*. Čak je i večeras bila na samom rubu s njim. Može li ga iskoristiti da jednom zauvijek odgovori na ovo pitanje? Ugrizla se za usnicu razmišljajući o ovoj mogućnosti.

– Jesi li se uvukla u neku nevolju? – Upitala je Regin. Emma je mogla *čuti* kako joj se zjenice sužavaju. – Je li sada tu netko s tobom?

– Nije, sama sam u sobi. Zar ti je tako teško povjerovati u ovo?

– U redu, igram tvoju igru. Tko je on? Kako ste se upoznali? Ovo bi moglo postati škakljivo. – On je stranac. Susrela sam ga između štandova pokraj Notre Damea.

– I? Hoćeš li prestati biti tako tajnovita vampirica kao uvijek i istresti detalje? *Ako* je ovo istina...

– Kao da ja mogu lagati! U redu, želiš znati? Mislim daje on... divlje zgodan! – S naglaskom na *divlje*. – Zna tko sam ja i sutra napuštamo Pariz.

– Velika Freyo, pa ti si ozbiljna. Kakav je on?

– Jak je. Rekao je da će me štiti. – Odlično se ljubi. Povremeno je lud. Ima široka prsa koja želim lizati poput sladoleda.

Regin je prijekornim tonom upitala: – A je li dovoljno jak da obori vampira?

– Ti *nemaš* pojma. – Odlazak iz grada sa snažnim Lykaeom – prirodnim neprijateljem vampira – zvučalo je sve više i više kao prava stvar. Ali potom se namrštila. Ako Lachlain nije ona opasnost na koju su je upozorili, što je onda njemu na pameti? Što je htio s njom? Zašto ju jednostavno nije ubio kao i druge vampire koje je zarobljavao?

Jedna sumnja joj je škakljala um, ali ju je izbacila iz svoje glave. – *On ne zna voziti ni auto – očito mu je potrebna pomoć. A ja pripadam Učilištu...*

– Kad napuštaš Pariz?

– Večeras. Zapravo, upravo idem.

– Bar je to dobro. Reci mi kamo ideš.

– Pa da mi dođe Annika, izvuče mi uši i odvede kući? – I da se bori do smrti s Lachlainom? – Neću. Reci joj da sam kući najkasnije za dva tjedna i da ću, ako me pokuša pronaći, smatrati da ne vjeruje da sam sposobna pobrinuti se za samu sebe...

Regin je uzdahnula, a zatim se drsko nasmijala. – Ja se *moгу* pobrinuti za sebe. – Upitala je povrijeđenim tonom: – Zašto je to smiješno? Čuo se isprekidani smijeh.

– Odjebi, Regin! Znaš što? Poslat ću ti razglednicu! Spustila je slušalicu i dohvatila svoje čizme. Zagazila je u prvu i ljutito promrmljala: – Kako ću samo otići. – Obula je i drugu čizmu. – I zaobići će me stockholmski sindrom.

Kad je nakon nekoliko sekundi telefon ponovno zazvonio, brzo je podigla slušalicu. – Molim?

– Dobro onda, neka ti bude – sad službeno ovisiš sama o sebi. – Rekla je Regin, a potom šmrknula kao da je plakala od jakog smijeha. – Nemoj se naljutiti na ovo što ću ti

reći, ali ako opaziš pijavicu sjeti se svog treninga.

– Ne ljutim se. Misliš li na treninge mačevanja kad bi preletjela preko moje obrane i lupila me po guzici cvrkućuci: “mrtva!”? Pa onda još jedan udarac: “mrtva!”? Svakako, neću to nikako zaboraviti.

– Ne, mislim na one treninge kad bi trčala kao da te zvijeri progone kad bi čula da te tražim zbog treninga.

Kad je spustila slušalicu, Lachlain se pojavio iz svog kuta i nije se uopće trudio djelovati kao netko tko nije prisluškiavao.

Ponovno je poskočila i obrve su joj se nabrale: – Prisluškiavao si, zar ne?

– Da. – Odgovorio je bez grižnje savjesti.

– I jesi li naučio nešto novo? – Upitala je nervoznim tonom.

Zapravo nije. – Naglasak ti je čudan i govoriš prebrzo. – Odgovorio je iskreno. A onda se nacerio. – Ali sam zato čuo da me smatraš “divlje zgodnim”. – Pitao se zašto je porumenio od zadovoljstva zbog toga. Kao da je njemu bilo bitno što je ona mislila.

Odvratila je svoj pogled, ali je ipak uspio opaziti da je pocrvenjela. Učinilo mu se da ju je čuo kako mrmlja: – Naglasak je na divlje.

– Zašto nisi rekla svojoj obitelji tko sam ja?

– Nikad ne bih htjela da se brinu bez potrebe.

– A zabrinulo bi ih kad bi saznali da si s jednim Lykaeom? – Upitao ju je kao da ne zna kako bi divlje reagirali na takvu novost.

– Naravno da bi. Pričali su mi o vama. O tome tko ste i što ste. Prekrižio je ruke na prsima. – A tko sam to ja?

Po prvi put otkako ju je zarobio ga je pogledala namjerno u oči. – Ti si, duboko u sebi, čudovište.

6.

Emma nosi svoj strah poput zastave.

To su njene tetke pričale o njoj, ne na okrutan način, samo su zbunjeno tresle glavama zbog toga. U usporedbi s njima, ona se mnogo bojala – i nije se ustručavala to prva priznati.

One su bile odvažne, divlje, svaka je imala neku svoju svrhu u životu – neke su čuvale neuništiva oružja koja nisu smjela pasti u krive ruke. Neke druge su pazile na krvnu čistoću posebno jakih ili plemenitih ljudskih obitelji. Smatralo ih se anđelima čuvarima.

Emma? Pa, Emma je na sebe preuzela epski napor... studiranja. Na *Tulaneu*. Čak se nije usudila otići izvan svog rodnog grada kako bi zaradila svoju diplomu iz pop-kulture.

Prisjetila se jednog događaja kad je bila mlada i kad se noću igrala u kutiji s pijeskom. Krajičkom oka je opazila žuti sjaj nekih demona koji su se upravo spuštali na njihovo imanje. Uletjela je u kuću, jurnula kroz vrata vičući: – Bježite! Njene tetke su se samo pogledale. Annika je djelovala posramljeno i na njenom zapanjujuće lijepom licu se pojavilo mrgođenje. – Emma, slatkice, što točno misliš s tim *bježite*? Mi smo bića od kojih treba bježati, sjećaš se?

A kako su se samo iznenadile kad je Emma poželjela ovo putovanje u inozemstvo. Kako bi se tek šokirale da znaju da sad stišće dugme u liftu koje će je dovesti do predvorja u kojem je čeka jedan Lykae. Kad mu je u lice rekla da je čudovište, trepnuo je i samo izletio iz sobe s naredbom da mu se pridruži dolje kraj auta.

Dolje kraj auta. Sranje, hoće li ona doista ovo napraviti? Dok se spuštala u glavi je nabrzinu sastavila jednu listu za i protiv suradnje i odlaska s njim.

Za. Možda bi ga mogla iskoristiti da konačno sazna više o sebi i svojoj naravi, a on ionako može ubiti svakog drugog vampira i na taj način ju zaštititi od njih.

Protiv. On joj nije rekao da li ju misli na kraju ubiti ili ne. Lykae ju mogu zaštititi od vampira, ali tko biju mogao zaštititi od njega?

Njene tetke nikad ne bi mogle pobjeći – ali Emma je bila izvrsna u tome. Sve dok ne ude u auto s njim, mislila je, još uvijek ima šansu...

Kad je izašla iz lifta, opazila gaje kroz predvorje kako ju čeka na prilazu. Pogled je već prikovao za nju. Umirila se jednim udahom, bilo joj je sad drago da su se ona i Regin porječkale – to bi ju uvijek raspalilo, ponekad bi čak znala baciti svoje pompone i početi cupkati po pločniku od bijesa.

Stajao je pokraj crne limuzine, crnog... *Mercedesa*? Podigla je obrve. Unajmio je nešto iz serije 500 što će ju koštati čitavo jedno bogatstvo u stranoj zemlji. *Zar ovaj vukodlak nije mogao pronaći neki S6?*

Da, bio je Lykae, ali kad ga netko vidi ovakvog, nikad ne bi mogao pomisliti da se radi o drugoj vrsti. Kad se ležerno oslonio na vrata i prekrižio noge i ruke na prsima, djelovao je ljudski, samo viši, snažniji, s nekom vrstom neobjašnjive privlačnosti.

Iako je djelovao opušteno, pogled mu je bio oprezan, a pogled mu je pod uličnim

svjetlima bio koncentriran i nije se ni za trenutak sklanjao od nje. Potisnula je potrebu da se okrene iza sebe i vidi tu ženu koju istinski proždire očima.

Je li čitava ova jeziva situacija vrijedna ovakvog pogleda? Spoznaje kako je to imati muškarca koji te gleda kao da si jedina žena na svijetu?

Čitav svoj dosadašnji život je proživjela u sjeni svojih tetki kolje su bile toliko zapanjujuće lijepe da su sage napisane o njima. I unatoč tomu što joj je majka umrla, ona je još uvijek bila pod dojmom priča o njenoj bajkovitoj ljepoti. Emma je bila mršava, blijeda... s očnjacima. Pa ipak ju je ovaj zgodni muškarac gledao na način koji bi mogao rastaliti željezo. Da ju nije uplašio i napao – da je bio nježan ljubavnik koji bi joj milovao grudi i šaptao joj u uho koliko joj je koža glatka i mekana – bi li onda otišla s njim? Pogled joj se susreo s njegovim. Ovaj muškarac ju je dirao i osjetila je s njim stvari koje nikad prije nije osjetila, one stvari na kojima je zavidjela drugima. Samo stavljanje lica na njegova gola prsa bilo je jedno novo iskustvo koje ne bi mijenjala ni za što na svijetu.

Osjetila se smjelijom, pustila je pogled da prijeđe preko njegovog tijela prije no što ga je polako bližila njegovom licu. Nije se cerekao ni mrgodno gledao, promatrao ju je kao da misli isto što i ona.

On ju je privukao, njen um i njene misli su se isključili, kao da je odvojena od stvarnosti. I dok su joj pete lupkale po mramornom podu predvorja, izgledalo je kao da joj je tijelo oživjelo. On se sasvim uspravio i bio je vidno napet.

Grudi su joj djelovale punije. Uši su joj bile otkrivene u javnosti, a skrivala ih je samo njena duga, oslobođena kosa. Osjećala se kao da je izašla bez grudnjaka – osjetila se malčice... nestašnom. I kad joj se pojavila iznenadna potreba da okusi vlastite usne, to je i učinila. On je na to čvršće stegnuo svoje ruke.

Htjela je samo jedno od njega, a ako joj on to može pružiti, zašto onda ne riskirati sve ostalo? Preuzela je rizik zajedničkog tuširanja s njim iz istog razloga i on ju tad nije ozlijedio. Ne, na kraju je on održao svoje obećanje...

Čaroliju je prekinuo Ferrari koji se zaustavio na ručnoj i uz škripu kočnica stao do Mercedesa. Dvije europske starlete savršenih tijela i u uskim haljinama su izletjele van. Emma je bila zbunjena i malodušna zbog toga što će on i njih sad gledati na isti način kao i nju. Dugonoge plavuše loptastih grudi su ga opazile i stale su na svojim potpeticama te se naposljetku glasno zahihotale kako bi mu privukle pažnju.

Kad ovo nije upalilo, napućile su usne, a jedna je "ispustila" ruž koji se otkotrljao do njegovih nogu. Emma je ostala bez daha dok se žena saginjala kraj njega, a zatim je pratila njegovu reakciju.

Samo je ona pratila ovu scenu, a Lachlain ni na trenutak nije odvratio svoj pogled od nje. Ali imala je dojam da je on bio itekako svjestan ovih njihovih ludorija. Oči su mu se upiljile u njene kao da govore: *ja gledam u ono što želim*. Zadrhtala je.

Nakon što su doživjele potpuno ignoriranje, ove dvije su napokon odustale i dobacile Emmi otrovne poglede u prolazu. Kao da je on njen? Kao da ga ona odvaja od njih? Pa ona je ta koja je ovdje zarobljena – više ili manje! – Eto vam ga slobodno, mačkice. – Prosiktala je samo za njihove uši. Problijedile su prije no što su ubrzale korak. Ona možda jest kukavica u odnosu na ostala bića Učilišta, ali se zato znala nositi s ljudima u borbenoj areni.

Lachlain je promatrao Emmu kako klizi predvorjem i giba se toliko dražesno i elegantno da to nije djelovalo sasvim ljudski. Zapanjilo gaje koliko je njena pojava

izgledala bogato i distancirano sabrana – kao da je aristokratkinja. Ovako čovjek nikad ne bi rekao da ima plašljivu narav zato što je izgledala kao da je na sebe odjenula plašt samopouzdanja. Onda se promijenila.

Nije znao uzrok ovome, ali njen pogled je sad bio vatren. Odavala je dojam da joj je potreban muškarac i on je odgovorio na ovu potrebu. *Sve u njemu je odgovaralo.* Ali su zato i drugi odgovarali. Iako se ona ponašala kao da je nesvjesna toga, njen senzualan hod i pokreti su privukli svaki muški pogled. Usred razgovora bi se okretali i ushićeno zurili u nju. To su čak i žene radile. Lachlain je pratio i uhvatio svaki od tih pogleda. Žene su buljile u njenu odjeću i sjajnu kosu; muškarci su ogledali njene grudi, usne, oči, a srca i disanje su im se ubrzavali zbog ove hipnotizirajuće ljepote.

Zar je svaka od tih budala doista mislila da bi joj mogla pružiti ono što joj treba? U njemu se razbuktao bijes. Ona ga je staloženo pogledala i kazala mu da u njemu leži čudovište. Bila je djelomično u pravu, sad je ta zvijer htjela ubiti svakog muškarca koji se usudio pogledati bez da ima ikakvog prava na nju. Ovo je bilo škakljivo vrijeme, instinkt u njemu je vikao da ju što brže udalji...

Iznenada je shvatio nešto. Vampirice se uvijek rađaju lijepe – to im je obrambeno i napadačke oružje. One manipuliraju izgledom i koriste ga da ubiju. To upravo sada čini i ova, radi ono za što je rođena. A on reagira upravo onako kako je ona pretpostavila da će reagirati.

Uputio joj je jedan ljutit pogled kad je došla do njega. Namrštila se na njegov izraz lica, očito je susprezao bijes, a potom je kazala:

Idem s tobom. I neću pokušati pobjeći. – Glas joj je bio svilen i zavodnički, stvoren za zločesta šaputanja u krevetu. – Pomoći ću ti, ali tražim od tebe da mi ne naudiš.

– Rekao sam ti da ću te štiti.

– Večer prije toga si mi rekao da bi me mogao ubiti. Sad se još jače namrgodio.

– Molim te, hm, bi li mogao to *ne* napraviti? – Pogledala ga je onim plavim očima koje su izgledale tako iskreno.

Ona misli koristiti svoje trikove da ga drži na uzdi? Da umiri ovu zvijer u njemu? Čak ju ni *on* sam nije mogao kontrolirati...

Neki čudan i hladan vjetar je zapuhao i slijepio joj jedan uvojak uz obraz. Zjenice su joj se suzile. Sekundu nakon toga su se opet proširile i njene ruke su poletjele prema njegovim prsima.

Pogledao je i opazio kako njene ružičaste kandže više nisu svijene nego ravne – poput malih bodeža.

Osjetila je nekakvu prijetnju. Očima je pretraživala prostor; i on je također nešto osjetio. Ali to je bilo prolazno, njegovi osjeti nisu bili uobičajeno izoštrani. Ne još. U svakom slučaju, prisutnost nekakve prijetnje blizu nje nije nikakvo iznenađenje. Ona je kao vampirica imala mnogo krvnih neprijatelja – nekad bi se tome radovao. Ali sada će se morati boriti s njima jer je odlučio da će uništiti sve što bi njoj moglo nauditi.

To joj nije kazao, umjesto toga joj je sklonio ruke sa svojih prsa s izrazom negodovanja na licu. – Mislim da će ti ipak biti bolje sa mnom nego da si sama ovdje.

Kimnula je, *slagala se.* – Hoćemo li ići onda?

Ukočeno je kimnuo glavom, povukao se na mjesto suvozača, vratar je otvorio vozačku stranu i pomogao joj da uđe. Lachlain se namrštio zato što joj nije on pomogao, a zatim se počeo ljutiti zbog ovog poniženja.

Nakon kratkog hrvanja s kvakom, on joj se pridružio i uronio u otmjeno sjedalo. Unutrašnjost je bila luksuzna – to čak i on zna – iako mu je bilo čudno da su neki dijelovi auta izgledali poput drva a da tako nisu mirisali.

Ona je povirila na stražnje sjedalo i sigurno je opazila hrpu časopisa koje je concierge prikupio za njega, ali mu nije uputila upitni pogled nego je pogledala ispred sebe. – Ja mogu do Londona.

– Pritisnula je dugme na kojem je pisalo *OnStar*. – Ali nakon toga ću trebati pomoć.

Kimnuo je i pratio kako žurno namješta svoje sjedalo unaprijed prije no što je stavila pojas preko sebe.

Objasnila mu je kad je opazila njegov pogled: – Ovo ti je pojas. Za sigurnost. – Onda je pružila ruku prema poluzi na kojoj je pisalo V.

Ako ovo V znači “vožnja” i ako je to sve što je potrebno da bi se pokrenula ova sprava, onda će poludjeti od smijeha. Kad je ona pogledala na njegovo sjedalo, podignuo je obrve i jednostavno kazao: – Besmrtnice.

Znao je da će ju to dražiti. Pomaknula je stopalo prema dužoj od dvije pedale, nagazila je i auto je jurnuo u promet. Pogledala je nadajući se da ga je zbunila ovim potezom. Nemoguće – on je već sad znao da će mu se auti svidjeti.

Rekla je obrambenim tonom: – Da, ja sam besmrtna, uglavnom, ali ako se sudarim i ostanem kojim slučajem onesviještena do Jutra onda mi ona kartica protiv sunčane alergije, koju me tetka sili nositi posvuda sa sobom, neće biti od nikakve pomoći. U redu? – Shvatio sam pola od toga što si rekla. – Mirno je primijetio. – Ja ne mogu sebi priuštiti ovakav auto. – Odvratila je stežući volan dok je zaobilazila druge aute u prometu.

Čemu ova briga oko novaca? Tko bi joj se usudio uskratiti fondove? Vampiri su uvijek bili bogati i upravo su počeli investirati u naftu kad je on bio zatvoren. To tržište je očito naraslo. Nije ga to čudilo budući da bi se sve što bi njihov kralj Demetriu dodirnuo pretvaralo u zlato. Ili bi umrlo.

Pomisao na Demetriua razbuknula je bijes u njemu, skoro ga je zagušio. Bol se počela širiti kroz njegovu nogu, pa je stegnuo dršku iznad svoje glave i skršio ju.

Ona je samo uzdahnula i pogledala ravno ispred sebe mrmljajući u svoj brk: – Pa što je to trošak jedne drške? Mislim, stvarno.

Nervirala ga je njena briga oko nečega što nema nikakvu bitnu posljedicu po njihove živote.

Njegovo bogatstvo – njihovo bogatstvo – je u njegovom, *njihovom* domu. Samo trebaju stići tamo.

Njihov dom. Vraćao se u Kinevane, njegovo obiteljsko imanje u Highlandsu, s ovom ženom. Napokon. I da ona nije vampirica, mogao bi osjetiti zadovoljstvo tom činjenicom.

Umjesto uvrede.

Pitao se kako će klan reagirati na nevjerojatnu uvredu njene prisutnosti.

7.

Kojom brzinom se krećemo?

– Osamdeset kilometara na sat.

– Koliko ima jedan kilometar?

Znala je da će to pitati. Žalosno, ali istinito – ona nije znala odgovor. Samo je uspoređivala ono što je stajalo na njenom brzinomjeru s ograničenjem brzine na prometnim znakovima.

U proteklih pola sata je postavio mnoga pitanja od kojih se osjećala glupom, a iz nekog razloga je osjetila da je ključno da ne pomisli da je doista takva. Pitanja su pratila i hrpu časopisa koje je stekao, sigurno od onog “čovjeka dolje” koji mu je i označio ovaj put na karti. Emma je vidjela kako je prelistavao te časopise i shvatila je da tako brzo čita zato što ju namjerava zapitkivati o definicijama svakih nekoliko stranica. Posebno su ga zbunjivale skraćenice, uspjela mu je odgonetnuti što je NASA i DEA i PDA, ali je zastala kod MP3.

Kad je pročitao časopise od korica do korica, ona je skoro mogla *osjetiti* kako uči, mogla je dokučiti koliko je inteligentan. I njegova pitanja su ukazivala na to da mnogo zaključuje i pronalazi vlastite odgovore dok upija znanje na način za koji nikad nije mislila da je moguć.

Knjižica francuskih prometnih pravila uslijedila je nakon knjižice vozila, ali je brzo preletio preko stranica, a zatim ju odbacio kao da ga se nije posebno dojmila. Kad je opazio njen pogled, objasnio je: – Neke stvari uvijek ostaju iste. Uvijek zastaneš na brdu, radilo se o kočiji ili ne.

Iritirala ju je njegova bahatost i brzo odbacivanje stvari kojima bi morao biti zadivljen. Automobil bi nju prestrašio da po prvi put uđe u njega u nekim zrelim godinama. Ali to ne pali kod Lachlaina. On je i na cesti bio pun sebe. Udobno se zavalio u kožno sjedalo, znatiželjno je gledao prozore i klimu, palio je i gasio komande, gore-dolje i lupao je po njemačkoj tehnologiji svojim golemim šapama. Ako je već bio zatvoren toliko dugo, zar ne bi trebao biti zbunjen?

Zar ne bi trebao biti uzdrman? Bila je uvjerena kako ništa ne može uzdrmati njegovu golemu bahatost...

Odlično, sad je pronašao dugme za šiber. Strpljenje joj je bilo na samom rubu. Otvori... zatvori. Otvori... zatvori. Otvori...

I što se više bližila zora bila je sve napetija. Prije je uvijek bila oprezna. Ovo putovanje u Europu bilo je njeno prvo pravo nezavisno iskustvo, a dopušteno joj je samo zato što su joj tetke osigurale mnoge čuvare. Pa unatoč svemu, Emma je uspjela ostati bez krvi, doživjeti otmicu i biti bačena u svijet s *prtljažnikom* kao jedinom zaštitom od sunca. I sam Bog zna gdje su se to uputili...

A ipak bi sve ovo moglo biti sigurnije nego da *nije* pošla s njim. Osjetila je nekakvu prisutnost u onom hotelu – možda su to bili vampiri.

Čim je ušla u auto, pomislila je kako bi mu mogla reći da joj je život u opasnosti. Dva

razloga su je spriječila. Kao prvo, ona ne bi mogla podnijeti da on na to slegne ramenima i pogleda je u stilu "A što se to mene tiče?". Drugo, morala bi mu objasniti tko je doista ona.

Valkire su bile neprijateljice Lykaea, a ona ni po koju cijenu ne bi mogla dopustiti da bude oružje protiv vlastite obitelji. Zapravo, nije htjela da Lachlain sazna o njoj nešto što bi mogao iskoristiti protiv nje. Na svu sreću, pomislila je kako nije otkrila nikakvu slabost u razgovoru s Regin – naprimjer, slabost poput kronične potrebe za krvlju. Mogla je zamisliti kako bi joj on na to kazao:

– Ja bih ti mogao pronaći nešto krvi. – Sklopio bi i protrljao svoje ruke. – Odmah nakon tuširanja! Osim toga, ona se može strpiti lova tri dana dok ne dođu do Škotske. Sigurno.

Na trenutak je sklopila oči. *Ali glad... Nikad* joj se nije pojavila želja da pije iz druge osobe, ali sad nije imala nikakvu drugu mogućnost, pa joj je i Lachlain počeo djelovati primamljivo. Točno je znala na kojem dijelu vrata bi mu se spojila. Zarila bi svoje kandže u njegova leđa kako bi obavila malu transfuziju...

– Dobro voziš.

Zbunjeno se zakašljala pitajući se je li uhvatio njen pogled i ono oblizivanje jezika oko očnjaka. Potom se namrštila zbog ovog komentara. – A kako ti to možeš procijeniti?

– Djeluješ mi dovoljno samouvjereno. Dovoljno da odvратиš pogled od puta.

Uhvatio me... – Samo za tvoju informaciju, ja nisam posebno dobra vozačica. – Prijatelji su se stalno žalili na njenu neodlučnost i naviku da propušta svakoga ispred sebe sve dok ne bi došlo do zastoja.

– Ako nisi dobra vozačica u čemu onda *jesi* dobra? Dugo je zurila u cestu ispred sebe razmišljajući o odgovoru. Biti dobar u nečemu je relativna stvar, zar ne? Voljela je pjevati, ali nije baš bila neka sirena. Svirala je klavir, ali su je tomu poučavali demoni s dvanaest prstiju. Odgovorila je iskreno: – Lagala bih da ti kažem da postoji nešto u čemu sam istinski dobra.

– A ti ne možeš lagati.

– Ne, ne mogu. – Mrzila je to. Zašto vampiri nisu došli do tog razvojnog stupnja da mogu lagati bez boli? Ljudi su stigli do toga.

Sad se samo zacrvene i osjete neku malu neugodnost. Uslijedilo je još par rundi podizanja i spuštanja šibera. A zatim je izvukao nekakve papire iz džepa svoje jakne. – Tko je Regin?

I Lucija i Nix?

Pogledala ga je i vilica joj se sasvim opustila od iznenađenja. – Ti si skupljao poruke za mene s recepcije?

– I tvoju *suhu odjeću iz praonice*. – Odgovorio je kao da mu je sve ovo dosadno. – Meni to zvuči kao oksimoron.

– Naravno da si to napravio. – Rekla je oštro. – Zašto ne bi? – *Privatnost? Ti toga nemaš sad*, nacerio bi se. Prisluškiavao je njen razgovor s Regin – kao da ima pravo na to.

– Tko su one? – Ponovno je zatražio odgovor. – Sve su ti naredile da ih nazoveš osim jedne poruke od Nix. To nema smisla.

Nix je bila njena otkačena tetka, najstarija od svih Valkira ili pra-Valkira, kako je voljela da ju oslovljavaju. Izgledala je kao manekenka, a budućnost je vidjela jasnije od sadašnjosti. Emma je mogla zamisliti što joj je luda Nix poručila. – Daj da vidim. – Zgrabila je poruku, stavila ju na volan ispred sebe, a potom je brzo pogledala na cestu

prije no što je počela čitati:

Kuc-kuc...

– *Tko je?*

– *Emma.*

– *Koja Emma? Koja Emma? Koja Emma? Koja Emma?*

Nix je rekla Emmi, prije no što je krenula za Europu, da će na ovom putovanju “učiniti ono za što je rođena”.

Emma je očito bila rođena kako bi ju oteo poremećeni Lykae. Sudbina joj je bila sranje.

Nix je na ovaj način podsjetila Emmu na njeno proročanstvo. Sama je dobro znala koliko Emma žudi za stvarnim identitetom kako bi dobila stranicu u poštovanoj valkirskoj Knjizi Ratnica.

– Što to znači? – Upitao ju je kad je savila papir i tutnula ga pod noge.

Emma je bila bijesna što je vidio tu poruku, razjarena što može opaziti neke stvari koje bi mu mogle dati uvid u njen život. Ako uzme u obzir način na koji je Lachlain promatrao i učio, on će ju uspjeti raskrinkati prije no što stignu do Kanala.

– Lucija te zove “Em”. Je li to tvoj obiteljski nadimak?

To je to. Dosta je. Previše zabadanja, previše pitanja. – Slušajte, gospodine Lachlain. Ja sam ovdje upala u jednu... situaciju. S vama. A kako bih izašla iz nje pristala sam vas odvesti do Škotske. – Postala je razdražljiva od gladi. A razdražljivost ju je vodila do toga da se ne osvrće na posljedice, a to se pak ponekad smatralo za hrabrost. – Ja *nisam* pristala biti tvoja prijateljica... ili dijeliti tvoju postelju ili nagraditi tvoj napad na moju privatnost s još više informacija o sebi.

– Ja ću odgovoriti na pitanja ako ti to želiš.

– Ja nemam pitanja za tebe. Znam li ja zašto si bio zaključan – pazi sad ovo! – petnaest desetljeća? Ne znam i, iskreno, ne želim znati. Odakle si se sinoć pojavio? Ne želim znati. – I tebe ne zanima zašto se sve ovo dogodilo?

– Nastojat ću zaboraviti na sve kad te ostavim u Škotskoj, zašto bih željela znati više? Moj moto je uvijek bio pritajeno držanje bez puno pitanja. Dosad mi je dobro poslužio.

– Dakle, ti očekuješ da ćemo u ovom zatvorenom prostoru sjediti u tišini čitav put?

– Nema govora o tome. Uključila je radio.

Lachlain se napokon prestao boriti sa željom da zuri u nju i sad ju je otvoreno promatrao, uživao je u tome na neki uznemirujuć način. Sebi je govorio da uživa u ovome samo zato što nema ništa drugo što bi mu zaokupilo pažnju. Nestalo mu je materijala za čitanje, a radio je slušao rastreseno.

Glazba je bila bizarna i neobjašnjiva kao i sve ostalo u ovom vremenu, ali pronašao je nekoliko pjesama koje su ga iritirale manje od ostalih. Kad je počeo pjevušiti omiljene pjesme, ona je izgledala šokirana, a zatim je promrmljala: – Vukodlaci vole blues. Tko bi to rekao?

Sigurno je osjetila njegov pogled zato što se okrenula prema njemu s onim sramežljivim pogledom grickajući usnicu prije no što je odvrtila pogled s njega. Ljutilo ga je što samo jedan pogled ove vampirice ubrzava ritam njegovog srca, kao što se to događa i onim smiješnim ljudima.

Kad se prisjetio načina na koji su muškarci reagirali na nju i kad se podsjetio koliko je rijetka među vampirima, došao je do zaključka da je sigurno udana. Prije ga to nije zanimalo. Što se tiče muževa, rekao bi samo “njegov gubitak” i nikakav brak ga ne bi

spriječio. Ali sad se pitao da li ona voli drugoga.

Ovako je to išlo u svijetu Lykaea: ako je ona njegova družica, onda je i on njen. Ali ona nije Lykae. Moguće je da bi ga stalno mrzila – da bi ju morao vječno držati zatvorenu – pogotovo nakon što izvrši svoju osvetu.

Planirao je istrijebiti svaku od tih pijavica, a to je značilo one koji su njoj darovali život. Ponovno je propitkivao sudbinu, svoje instinkte. Nema načina da njih dvoje budu zajedno.

I dok je razmišljao o ovome ruka mu je žudjela za tim da dotakne njenu kosu. Dok je razmišljao o ovome pitao se kakav bi bio njen osmijeh. Bio je poput nekog jebežljivog mladca koji zuri u njene butine zarobljene u uskim hlačama i očima pažljivo prati uzdignuti šav između njenih nogu.

Ponovno se premjestio. Nikad nije ovako očajnički želio povaliti nekoga. Što bi sve dao da ju može prevrnuti na stražnjem sjedalu ovog auta, čitavu je obraditi jezikom, pripremiti ju, a potom joj spojiti koljena s ramenima kako bi ušao u nju. Kvrugu, baš bi to trebao uraditi.

Razmišljajući ovako o seksu s njom, sjetio se kako ju je sinoć dirao iznutra. Trznuo je glavom pri pomisli na to koliko je uska. Dugo nije imala muškarca. On bi ju raspolovio za prvog punog mjeseca. Ako ju prije toga ne bi redovito jebao...

Ona je zasiktala kad je opazila da su svjetla auta koji prilazi duža od onog prije njega. Protrljala je oči i nekoliko puta trepnula.

Izgleдалa je umorno i pitao se je li gladna, ali je sumnjao u to. Vampiri koje je on mučio mogli su tjednima izdržati bez krvi, a hranili su se rijetko poput zmija.

Upitao je samo da se uvjeri: – Jesi li gladna? – Kad ona nije odgovorila, kazao je: – Jesi ili nisi? – To se tebe ne tiče.

Nažalost, tiče ga se. Njegova dužnost je da se pobrine za njene potrebe. A što ako ona bude *morala* ubiti? Za Lachlainovu vrstu je pronalazak partnera bio imperativ. A za čudovišta je imperativ bilo množenje ovim krvnim zarazama. Hoće li njena vampirska priroda toliko jako poželjeti ubiti nekoga da on to neće moći spriječiti? I što bi on napravio? Olakšao joj? Štitio ju dok odvlači neko ljudsko biće koje nije sumnjalo ni u što? Nekog drugog... *muškarca*?

Bože, on to ne bi mogao. – Kako piješ?

Promrmljala je: – Tekućina ulazi u usta, pa ju progutam.

– Kad si to zadnji put uradila? – Odbrusio je.

Kao da bi on mogao izvući odgovor iz nje, uzdahnula je: – U ponedjeljak, ako baš moraš znati. – Virnula je kako bi mogla dobro vidjeti njegovu reakciju.

– Ovaj ponedjeljak si to učinila? – U glasu mu se osjetilo gađenje koje se nije ni trudio sakriti.

Namrštila se na njega, ali onda ju je zaslijepilo još jedno jarko svjetlo. Trznula se, vozilo je malo skrenulo s puta, ali ga je brzo ispravila. – Moram se koncentrirati na vožnju.

Ako ona ne želi pričati o tome, onda neće ni on upirati. Bar ne večeras.

Kad su pobjegli od gužve pariških ulica, lako su ubrzavali na praznom autoputu, a kad bi Lachlain pratio polja koja su promicala pokraj njih, činilo mu se kao da trči. Čisto uživanje u ovom iskustvu utišalo je onaj bijes koji je uvijek ključao negdje duboko u njemu. Uskoro će moći trčati. Sad je slobodan i oporavlja se.

Baš mu je trebala jedna ovakva večer, jedna večer u kojoj neće razmišljati o krvi i

nasilju i smrti. Pitao se je li to uopće moguće kad vampirica sjedi do tebe.

Vampirica prerušena u anđela.

Sutra. Sutra će zahtijevati da mu kaže one odgovore kojih se grozio.

Imanje Val Hall Malo dalje od New Orleansa

– Je li se Myst vratila? – Viknula je Annika dok je prolazila do vrata. – Ili Danijela? – Uхватила se za čvrsta vrata, oslanjala se o njih dok je promatrala tamu vani. Svjetlost fenjera osvijetlila je hrastove koji su se njihali u sjeni. Okrenula se i vidjela Regin i Luciju kako lakiraju nokte i gledaju *Survivor* u velikoj sobi odmah do hodnika. – Jesu li se vratile?

Regin je uzdigla obrve. – Mislile smo da su s tobom.

– A Nix?

– Hibernira u svojoj sobi.

– Nix! Silazi dolje! – Annika je viknula sestri, a potom je zalupila i zakračunala vrata.

Obratila se Luciji i Regin: – Je li se Emma vratila? – Položila je ruke na koljena i još uvijek dolazila do zraka.

One su izmijenile pogled između sebe. – Ona je, hm, ona se ne vraća sad.

– Što? – Vrisnula je Annika iako je u ovom trenutku bila zahvalna zbog činjenice što Emma nije ovdje.

– Upoznala je nekog komada tamo... Annika je podigla ruku. – Izaći odavde. Lucija se namrštila. – Ne razumijem ovo “izaći”. Zvuči kao da želiš da odemo?

– Jedan avion će pasti, zar ne? – Upitala je Regin, njena zbunjenost je djelovala iskreno, a jantarne oči znatiželjno. – To će tako boljeti.

Lucija je nabrala obrve. – Možda uspijem pobjeći od aviona u padu...

– Idite... nešto stiže. – Nisu razumjele ovo, njima je bila strana sama ideja bježanja od nečega. – *Sada...* – Trčala je cijelim putem od grada do ovamo.

– Ovdje smo najsigurnije. – Usprotivila se Regin i ponovno pažnju usmjerila na svoje nokte. – Natpis će udaljiti svakoga. Oštro je pogledala, a zatim joj se na licu pojavio plahi pogled. – Samo što ja, hm, možda nisam baš obnovila čaroliju natpisa u dogovoru s vješticama.

Lucija je kazala: – Ja sam mislila da to ide automatski. One nam samo naplate...

– U ime Freyino, kad kažem sada – mislim sada! – Viknula je Annika i napokon se uspjela uspraviti.

Spominjanje pomajčinog imena uzalud? Ostale dvije su se pridigle, zjenice su im se proširile i brzo su se dohvatile svog oružja... Netko je upao kroz ulazna vrata.

Vampir s *rogovima* stajao je na prilazu i krvavim očima je pažljivo promatrao lica Regin i Lucije. Ovo je onaj kojeg Annika nije uspjela poraziti. Tad ju je spasilo samo poznavanje labirinta ulica u centru. A sad je ova opasnost u njihovoj kući.

– Što je to, Annika? – Upitala je Regin dok je povlačila bodež iz korica na ruci. – Neki napaljeni *demon*?

– Nemoguće. – Kazala je Lucija. – Svi govore daje to samo mit.

– Sigurno je tako. – Annika ga je jedva odbila od sebe, a ona je rutinski ubijala vampire. – Nikad nisam vidjela moćnijeg od ovoga. Jedini razlog što se vratila jest taj da vidi jesu li neke od starijih Valkira ovdje. Samo starije su ga mogle pobijediti. Regin i Lucija su bile među najmlađima.

– Je li on jedan od onih Ivinih ulizica?

– Da. Vidjela sam Ivu kako naređuje nešto ovome. Traže nekoga... I dok je Lucija

pripremala svoj luk koji joj je bio poput produžene ruke još dvoje vampira se trasiralo iza njega.

– Samo probaj. – Prosiktala je Annika. – Obojicu ću...

Ivo se pojavio odmah za njima, sjajile su mu se crvene oči, a glava mu je bila sasvim obrijana. Svi žlijebovi i izbočine na lubanji su mu se jasno ocrtavali kao da su crte lica.

– Bok, Ivo.

– Valkira. – Uzdahnuo je i pogledao Anniku, a potom je pao na njihov divan i neotesano položio svoje čizme na stol.

– Još uvijek si arogantan kao nekakav kralj. Samo što ti nisi nikakav kralj. – Annika ga je ozbiljno pogledala. – I nikad to nećeš ni postati.

Regin je trznula glavom prema njemu. – Ti si samo mali psić. Demestrijevi potrkko. Kad je Lucija pokušala suspregnuti cerekanje, Annika je lupnula Regin po zatiljku.

– Što? Što sam ja to rekla?

– Samo vi uživajte u svojim doskočicama. – Rekao je Ivo ugodnim glasom. – To će vam biti zadnje. – Zatim je rekao demonu: – Nje ovdje nema.

– Koga? – Annika je zahtijevala odgovor.

Uputio joj je zainteresiran pogled. – One koju tražim. Annika je krajičkom oka uspjela nazrijeti nekakav nejasan oblik. Lothaire, njihov stari dušman, trasirao se u mračniji dio sobe, iza Ivinog sjedala. Sve oko ovog Lothairea je bilo jezivo, od njegove sijede kose do očiju koje su bile više ružičaste nego crvene, pa sve do bezizražajnog lica.

Osjetila je jaku napetost, sad su brojčano još slabije. Ali Lothaire je stavio prst na svoje usne. *Ne želi da Ivo sazna kako je on ovdje?*

Ivo je trznuo glavom da vidi što je privuklo njenu pažnju, ali Lothaire se već trasirao drugdje. Ivo je izgledao kao da se sabire, a zatim je naredio demonu: – Ubij ove tri.

Kad su čuli ovu naredbu, ostala dvojica su krenula prema Regin i Luciji. Demonski vampir se trasirao iza Annike dok mu je *slika blijedila pred njom*. Ona se brzo okrenula, njegova ruka je poletjela prema njenom vratu, izbjegla je ovaj potez, brzo je zamahnula i munjevito mu slomila podlakticu. Drugim udarcem mu je slomila jagodičnu kost i nos. On je urlao, krv je šikljala iz njega, a ona gaje tada tako jako udarila u međunožje da mu je slomila trticu i zalijepila ga uz strop.

On je još uvijek bio dovoljno jak i brz i oran za borbu, pa ju je ščepao za vrat. Pokušala se izvući iz ovog zahvata, ali on ju je zavitlao prema kaminu, bacio ju je naglavce tako jako da se prvi red cigli pretvorio u prašinu od siline udarca. Trznula je glavom unatrag i pala i nije se mogla ni pomaknuti dok je već drugi red cigli padao po njoj poput poplave. Bila je nepomična, ali još je mogla vidjeti kroz prašinu... *Munje. Divne munje*. Nije mogla više razmišljati.

Regin se nekako oslobodila vampira s kojim se borila i postavila se zaštitnički iznad Annike. Lucija je požurila prema njima i napokon je zauzela dovoljno prostora kako bi mogla odapeti iz svog luka. Regin je teško disala: – Lucija, onog velikog tamo. Odapni ih što više prema njemu. Ja ću mu glavu rascopati.

Lucija je brzo kimnula i odapela četiri strelice nadnaravnom brzinom. Bila je na glasu kao legendarni strijelac, bila bi nepobjediva da ima samo malo više prostora... Lucija je odapela strelice koje će se probiti kroz meso i kosti, a zatim će se zabiti u cigle.

Zvuk napinjanja luka bio je lijep kao munja...

Ivo se smijao sa svog sjedala. Demonovi mišići su se napeli. Odbio je od sebe tri strelice i uhvatio *četvrtu*.

I Annika je znala da će one umrijeti.

8.

Lachlain je odveo Emmu do luksuznog hotela malo izvan Londona koji mu je preporučio concierge i potom je promatrao svaki detalj dok su se prijavljivali na recepciji. Ona je djelovala jako uzrujana što ga mora pitati za vlastitu kreditnu karticu, a još ju je više naljutilo kad ju je on preuzeo od hotelskog službenika. Ali ona nije kazala ni riječi o trošku.

On nije vjerovao da je tako zato što ona vjeruje da će joj on vratiti novac. Mislio je da ona samo želi prestati s vožnjom po svaku cijenu. Ovo putovanje joj je očito teško palo.

On je trebao voziti, preuzeti na sebe teret dolaska do Kinevanea, ali bio je prisiljen to prepustiti njoj. Zbog njegove nesposobnosti ona je sada bila iscrpljena i svjetla su još više povrijedila njene osjetljive oči.

Kad je ona zatražila dvije sobe, lupnuo je šakom o pult ne gnjaveći se čak ni tim da uvuče svoje crne kandže. – Jedna.

Shvatio je da ona neće praviti scenu među ljudima – malo njih iz Učilišta bi to napravilo – i ona se zato sada nije svađala. Ali dok ih je pomoćnik pratio do sobe, ona se uštipnula za glavu i rekla ispod glasa: – Ovo nije bio dio dogovora.

Sigurno je još uvijek živčana zbog jučerašnje večeri. Prošla su samo dvadeset četiri sata otkako ga je pogledala blijedo i prošaptala – *Plašiš me*.

Namrštio se kad je osjetio da mu ruka spontano želi pomilovati njenu kosu i odgurnuo ju je.

Kad je dao napojnicu pomoćniku, ona je doteturala iza njega do prostranog apartmana. Kad je zatvorio vrata, već je polovicom tijela pala na krevet i skoro zaspala.

Znao je daje umorna, pretpostavljao je da ju je vožnja iscijedila, ali kako se može toliko loše osjećati? Besmrtni su uglavnom moćni, posjeduju gotovo neiscrpnu energiju. Je li ovo stanje o kojem mu je ona govorila? Ako je pila u ponedjeljak i sad nema nikakvih vidljivih ozljeda, o čemu se onda radi?

Da lije to šok zbog onog što joj je napravio? Možda je u svojoj nutрини nježna baš onako kako joj izgled odaje...

Povukao joj je jaknu za ovratnik – bilo je lako jer su joj ruke bile sasvim mlohave – i osjetio je kako su joj vrat i ramena ukočeni. To je sigurno od vožnje. Od toga što satima nije sjedila do njega.

Kad je osjetio da joj je koža hladna, otišao je u kupaonicu i odvrnuo vodu, a zatim se vratio kako bi ju prevrnuo na drugu stranu i skinuo joj košulju.

Slabašno ga je udarila po ruci, a on je zanemario njen protest. – Pripremio sam ti kupku. Ne valja ti spavati ovako.

– Onda me pusti da to sama obavim. – Kad joj je sklonio čizme, oči su joj bile sasvim otvorene i gledala je ravno u njega. – Molim te, ne želim da me vidiš голу.

– Zašto? – Upitao je dok se rastezao do nje. Podigao je krajičak njene koverče i milovao joj njime obraz dok ju je gledao ravno u oči. Koža ispod njenih trepavica je bila blijeda poput ostatka lica, tako blijeda da je izgledala skoro kao bjeloočnica, a samo su

se resice gustih trepavica provlačile između tih bjelina. Bio je zadivljen time.

I pogled na nju mu je bio na neki čudan način *poznat*.

– Zašto? – Namrštila se. – Zato što sam sramežljiva kod tih stvari.

– Možeš zadržati donje rublje na sebi.

Ona se ipak očajnički željela okupati. To je jedina stvar koja bi ju sad mogla zagrijati.

Kad je sklopila oči i zadrhtala, on je odlučio umjesto nje. I prije no što je mogla srdito protestirati, on ju je svukao ostavljajući samo donje rublje na njoj, a zatim se sam sasvim razodjenuo i obgrlio ju rukama. Spustio ih je u ogromnu vrelu kadu, a nju je položio između svojih nogu.

U toploj vodi je njegova ranjena noga grebala njenu ruku i ona se ukočila. Bio je gol i uzbuđen, a njeno donje rublje nije bilo neka posebna zaštita budući da je za nju nepogrešivo odabrao tange. Položio je svoju tešku ruku na njeno rame. Sekundu nakon toga je osjetila kako prst njegove druge ruke prelazi preko tangi. – *Ovo me zadovoljava*. – Uzdahnuo je.

I dok se ona napinjala spremajući se da iskoči iz kade, on joj je prebacio kosu preko ramena, položio je ruke na njen vrat i počeo pritiskati palcima.

Osjetila je nekakav morbidan sram kad je glasno zastenjala.

– Opusti se, čudni stvore. – Primaknuo ju je k sebi protiv njene volje. I kad se sasvim naslonila na njegovu punu erekciju, on je zasiktao i zadrhtao, a ta njegova reakcija ju je preplavila vrelinom. Ona se izmaknula strahujući da će poželjeti seks s njom. Ne treba biti anatom da se shvati kako u ovom položaju to nikako ne bi išlo.

– Polako. – Rekao je nastavljajući znalački masirati čvorove u njenim ramenima. I kad ju je još jednom privukao, mogla se samo boriti u sebi i bilo joj je drago da nitko ne može svjedočiti ovom nespretnom i sažaljivom pokušaju. Napokon ju je uspio sasvim opustiti i njeno tijelo je postalo opušteno.

Nitko nije znao koliko Emma voli dodire. *Obožavala je to*. Tim više što su prigode bile jako rijetke.

Njena obitelj je bila privržena na jedan spartanski način, htjeli su da očvrsne. Samo je jedna od njenih tetki, Hladna Danijela, uspijevala shvatiti njenu žudnju, zato što ona sama *nije mogla* dodirivati ili pustiti da netko dodiruje njenu ledenu kožu, a da ne osjeti jaku bol. Shvaćala je to, ali iz nekog razloga Danijeli to nije nedostajalo, nije osjećala jednaku potrebu dok je Emma uvijek mislila da će polako umrijeti bez toga.

Bića iz Učilišta koja bi mogla biti prikladni ljubavnici za nju, poput dobrih demona, manjkala su u N.O.L.A., a većina se vrzmala oko njihovog imanja još dok je ona bila mlada. U njima je mogla vidjeti samo stariju braću. S rogovima.

Rijetki demoni koji su *bili* stranci nisu baš stajali u redu pred njihovom jazbinom. Čak su i oni smatrali da je Val Hall, njihov dom u močvari stalno obavijen maglom, zastrašujuć sa svim tim krikovima koji odjekuju unutra i stalnom prisutnošću munja iznad nje.

Emma je prije nekoliko godina konačno shvatila da će ostati sama kad ju je još jedan zgodni i savršeno prikladni ljudski mužjak s večernjih predavanja pozvao na izlazak – na *kavu* sutradan *poslijepodne*. Emma je mrzila samu pomisao da nešto poput Starbucksa uopće postoji.

Tad je shvatila da nikad neće moći biti s nekim muškarcem svoje vrste, a još manje s onima koji joj ne pripadaju. Oni bi prije ili kasnije shvatili tko je zapravo ona.

Razlozi zbog kojih još nije pronašla nekoga u svom životu – *Matineja..? Večera i piće..? Piknik..?* – nisu se mijenjali, dakle...

Kasnije je “slučajno” naletjela na muškarca samo kako bi se podsjetila na to što propušta. Topao dodir, privlačan muški miris. Shvatila je da joj nedostaje *mnogo*.

I boljelo ju je to.

Sad je Emma imala uz sebe okrutnog, ali božanski zgodnog Lykaea koji ju nikako nije mogao pustiti iz ruku. Bojala se da će žudjeti za njegovim dodirima iako ga mrzi.

Pribojavala se daju ne pretvori u prosjakinju dodira.

– A što ako zaspem? – Upitala ga je mekim tonom koji je još više isticao njen blago otegnut izgovor.

– Zaspi. Nije me briga. – Rekao je Lachlain dok joj je gnječio vrat i mršava ramena.

Ponovno je zastenjala i glava joj je pala na njegova ramena. Zvučala je kao da nikad nije bila ovako dodirivana. Konačna predaja nije bila seksualna iako bi ona sve dala samo da on nastavi s ovim. Djelovala je *izgladnjelo*.

On se sjetio vremena provedenog u svom klanu. Svi su stanovali u siromašnim kućama, muškarci su uvijek pronalazili neku izliku da diraju svoje žene, a ako si nešto obavio kako treba, dobio bi doslovno sto udaraca odobravanja po leđima. Lachlain je većinu vremena u svojoj obitelji provodio s nekim djetetom na ramenu i još dvije bebe koje su mu se motale uz noge. Zamislio je Emmu kao bojažljivu djevojčicu koja odrasta u Helviti – vampirskom uporištu u Rusiji. Iako je bila sva pozlaćena, Helvita je ipak bila vlažno i mračno mjesto – barem on to zna budući da je proveo dosta vremena u njihovoj tamnici. Zapravo, možda je i ona bila tamo dok je on bio zatvoren, ako je već prije toga nisu poslali u New Orleans.

Vampiri koji su tamo živjeli su bili hladni kao i njihov dom. Sigurno je nisu nježno dodirivali – nikad nije vidio vampire kako pokazuju privrženost. I ako joj je sve ovo toliko potrebno, kako je uopće dosad izdržala bez svega?

Pretpostavljao je da dugo nije imala muškarca, ali Lachlain je znao da ju, ako ga je uopće imala, nije dovoljno mazio i zato se sigurno davno rastala od njega. Prisjetio se trenutaka pod tušem, njene reakcije i uskoća su ga dovele do pomisli na to je li uopće *ikad* imala muškarca. Ali sada, kao i tada, sumnjao je u to da je djevica budući da se samo rijetki besmrtnici mogu suzdržavati stoljećima. Ona je bila samo mala, i kao što je sama priznala, sramežljiva.

Prisjećanje na njenu usku pičku mu je bolno ukrotilo kurac. Digao ju je u svoje krilo i primaknuo prsima. Ukočila se, očito zbog njegove batine koja je bubrila pod njenom guzicom.

Nagoni su ga razdirali. Nosila je onu svilu koja je bila tek nešto više od vezice, a sama ta slika je bila bolja od svega što je mogao zamisliti. Otvorio je nakratko usta kako bi joj kazao da će sada spustiti prste na njeno međunožje, a potom ju namjestiti na svoju batinu. Prije no što je to uspio kazati, ona je položila svoje nježne ruke na njegova prsa i ta blijeda koža se isticala na njegovoj. Pričekala je trenutak kao da provjerava toplinu vode. Kad on ništa nije napravio s njenim rukama, primaknula je svoje lice kao da se sprema na spavanje.

On je povukao glavu unatrag i namrštio se na nju, ovo ga je zapanjilo. Je li ovo... pa da li ona njemu vjeruje? Vjeruje da ju neće uzeti dok spava? Kvragu, zašto bi to napravila?

Podigao ju je iz vode uz tešku kletvu. Ruke su joj još uvijek stajale na njegovim

prsimu, malo se i pridržavala za njih. Osušio ju je, položio na krevet, a njena plava kosa se raširila sa svojim mokrim vrhovima. Izvanredan miris ga je preplavio. Drhtao je i skidao ono prokletu donje rublje s nje. Uzdahnuo je u sebi i upravo se spremao da joj raširi noge i osvetnički prodre u nju.

Bila je jedva budna i promrmljala je: – Mogu li spavati u nekoj tvojoj košulji?

Ustuknuo je, stegnuo šake, obrve su mu se spojile. Zašto bi se ona željela uvući u njegovu odjeću? I zašto njemu to uopće ne smeta? Boljelo ga je, žudio je za tim da bude u njoj, a sad mora kopkati po torbi. Kako je krenulo, morat će se vratiti pod tuš i tamo se olakšati. Kako će inače izdržati čitav dan s njom?

Odjenuo ju je u jednu svoju novu košulju koja ju je sasvim progutala, a zatim ju je ušuškao pod pokrivač. Kad ga je navukao sve do njenog lica, ona se probudila i sjela. Zaškiljila je prema njemu, okrenula se da pogleda prema prozoru, a zatim je uzela pokrivač i jastuk te se spustila na pod i smjestila uz sam rub kreveta.

Samo da je daleko od prozora.

Kad ju je podignuo, šapnula je: – Nemoj. Trebam biti ovdje dolje. Ovdje mi se sviđa.

Naravno da joj se sviđalo. Vampiri su žudjeli za niskim mjestima, spavali su u sjenovitim zakutcima i ispod kreveta. On je, kao jedan iskusni Lykae, znao uvijek gdje će ih pronaći kako bi im mogao odsjeći glave prije no što se probude.

Bijes se opet razbuktao. – Nema više toga. – Ona odsad spava s njim i on nikad više neće prihvatiti taj neprirodan običaj svojih neprijatelja. – Neću dopustiti da te sunce opet dohvati, ali morat ćeš prestati s ovom navikom. – A zašto se ti brineš zbog toga? – Upitala ga je tako nježno da ju je jedva čuo.

Zato što te toliko dugo vremena nije bilo u mom krevetu.

Annikino slomljeno tijelo je ležalo pod ciglama. Bila je bespomoćna, mogla je samo gledati kako vampir odbija Lucijine strijele kao da su dosadne muhe.

Annika je, baš kao i Lucija, osjećala očitu nevjericu.

Luciju je odavno mučila nedokučiva bol kad god bi promašila metu, a sad je vrištala i ispustila svoj luk u padu. Ležala je u grčevima, prsti su joj se sasvim savili, a vikala je sve dok nije polomila svako staklo i svjetlo na imanju.

U daljini je zavijao neki *Lykae*, bio je to dubok i grlen glas bijesa.

Vladala je tmina, osim munja koje su sad šibale zemlju i svjetala fenjera koja su vani titrala.

Ivine crvene oči su sjale pod svjetlom lampe, a izraz lica je odavao da mu je zabavno. Lothaire se još jednom tajno pojavio u pozadini, ali nije ništa učinio. Lucija je još uvijek vikala. Lykae je odgovarao urlicima – da li se on to približava? Regin je bila sama protiv trojice. – Ostavi nas, Regin. – Protisnula je Annika kroz zube.

Zatim... je ušla jedna sjena. Bijeli zubi i očnjaci. Svijetloplave oči su sjale u tmuni. Nadvila se nad Lucija koja se trzala. Annika ništa nije mogla. Bila je tako bespomoćna. U kratkim predasima između dvije munje izgledao je kao čovjek. Pod srebrnim bljeskovima djelovao je kao zvijer, čovjek sa zvjerskom sjenom.

Annika je poželjela snagu kao nikad dosad, htjela ga je ubiti *sporo*. Zvijer je položila kandžu na Lucijino lice. Annika više nije mogla izdržati...

On pokušava obrisati Lucijine suze? Podigao ju je, zatim otišao do kuta i spustio ju iza stola.

Zašto ju nije jednostavno zaklao?

Zatim se uspravio s groznom srdžbom i poletio na vampire boreći se uz rame sa šokiranom Regin koja se ipak brzo pribrala sve dok nisu odsjekli glave dvojici vampirskih pratilaca. Ivo i onaj s rogovima su se trasirali natrag, *pobjegli su*. Tajanstveni Lothaire je samo kimnuo na sve to i nestao.

Lykae je skočio do Lucije i čučnuo do nje koja je samo zurila u strahopoštovanju i stravi. Kad je Annika sklopila oči i opet ih otvorila, on je nestao ostavljajući uzdrhtalu Luciju.

– Koji je ovo kurac? – Viknula je Regin koja se vrtjela uokolo kao da je doživjela šok od pada granate.

Tad je stigla Kaderin Hladnog Srca preskačući preko stakla na trijemu. Bila je blagoslovljena neosjetljivošću na bilo kakve emocije i nježno je prekoralava: – Pazi na riječi, Regin. – Potom je ušla u ratnu zonu i čak je podignula jednu obrvu dok je izvlačila mačeve iz uskih korica na leđima.

– Annika! – Viknula je Regin i počela kopati po ciglama. Annika se napinjala da odgovori, ali nije mogla. Nikad se nije osjetila tako bespomoćnom, nikad nije bila toliko pretučena.

– Što se ovdje dogodilo? – Kaderin je zahtijevala odgovor tražeći moguću žrtvu, ali ipak labavo držeći svoje mačeve pokretljivim zglobovima kojima je zamahivala praveći oštre krugove. Kad je Lucija ispuzala ispod stola, Kaderin se primaknula bliže njoj.

– Vampiri su napali. A propustila si povrh svega i Lykaea. – Procijedila je Regin i nastavila mahnito prekopavati. – Jebeno čudovište je napravilo kašu od svega – *Annika?*

Annika je u magli opazila kako se Nix oslanja na vrhu stubišta. Javila im se mušičavim tonom: – Neobzirne ste, niste me probudili, a imali ste zabavu.

Emma se probudila točno u vrijeme zalaska sunca i mrštila se prisjećajući se svih detalja prošlog jutra. Mutno se sjećala Lachlainovih velikih, toplih ruku koje su mijesile njene ukočene mišice i izvlačile iz nje uzdahe dok joj je masirao vrat i leđa.

Možda Lachlain i nije takva suluda divlja zvijer kakvom ga je zamišljala. Znala je da je htio voditi ljubav s njom – osjetila je koliko je ta želja jaka – ali se ipak uspio suzdržati. Osjetila je to kad se vraćao iz kupaonice i legao pored nje. Koža mu je još uvijek bila vlažna i topla dok je namještao njenu stražnjicu u svoje krilo, a glavu joj položio na svoju ispruženu ruku. Osjetila je iza sebe njegovu rastuću erekciju. Zarežao je i kazao neku stranu riječ, kao da se radi o kletvi, ali se ipak nije prepustio svojoj žudnji.

Bila je svjesna toga da je ležao između nje i prozora, a kad ju je privukao svojim prsima, osjetila se... zaštićeno. I upravo kad je pomislila da ga je prozrela, on je opet učinio nešto iznenađujuće.

Otvorila je oči i sjela, a zatim trepnula kao da ono što vidi nije stvarno. Ako je i primijetio da se probudila on to ničim nije pokazivao, samo je nastavio sjediti u mračnom kutu i gledati ju sjajnim očima. Nije se pouzdavala u svoj noćni vid i posegnula je za lampom. Stajala je slomljena pokraj kreveta.

Dobro je vidjela. Soba je bila... uništena.

Što se dogodilo? Što gaje natjeralo da ovo napravi?

– Odjeni se. Odlazimo za dvadesetak minuta. – Ustao je umorno, skoro se spotaknuo, kao da ga je noga izdavala, a potom je odšepao do vrata.

– Ali, Lachlaine...

Vrata su se za njim zatvorila.

Šokirano je zurila u tragove kandži na zidu, podu, namještaju. Sve je bilo raskomadano.

Pogledala je dolje. Zapravo, nije baš sve bilo razbijeno. Njene stvari su stajale iza skršene stolice kao da ih je unaprijed sklonio znajući što će uslijediti. Preko zavjesa je u noći stavio još jednu deku kao dodatnu zaštitu od sunca. A krevet? Tragovi kandži, madrac sav raščupan, a perje oko nje je pružalo dojam da se nalazi u čahuri.

Bila je nedirnuta.

9.

Ako joj Lachlain ne želi kazati zašto je onako uzdisao i razvalio njihovu hotelsku sobu u komadiće njoj to ne smeta ni najmanje. Kad je nabacila košulju, suknju, čizme, svezala šal s namjerom preko ušiju, izvukla je svoj iPod iz prtljage i privezala ga na ruku.

Njena tetka Myst je to zvala "Emmino iPod smirenje", EIS, jer kad god bi ju nešto razdražilo ili naljutilo, ona bi slušala glazbu kako bi "izbjegla sukob". Kao da je to neka loša stvar. A ako EIS nije stvoren baš za ovakve trenutke, onda...

Emma je bila ljuta kao ris. Baš kad je došla do zaključka da ovaj Lykae možda i nije tako loš, kad se konačno počela probijati kroz ovu *zdrav-ili-ne* zavrzlamu, opet je morao postati pravi zli vuk pred njom. *Ali ovaj mali prašćić zna stvari slagati u pretince*, pomislila je Emma i Lachlain je išao prema tome da bude zauvijek stavljen na stranu u njenom umu.

Njegova osobnost se mijenjala poput požara, od toplog zagrljaja na kiši kad ju je privukao svojim golim prsima do divljih napada, pa onda opet natrag do mogućeg ljubavnika u kadi sinoć. Držao ju je na oprezu – jedno nesretno i zamorno stanje kojem je i inače naginjala – i to ju je frustriralo.

A sad opet ovo. Ostavio ju je u ovoj razvaljenoj sobi bez ikakvog objašnjenja. Mogla je i ona završiti poput ove stolice.

Otpuhнула je uvojak kose s očiju i vidjela da joj se komad podstave namještaja zapleo u kosu. I dok ga je izvlačila, shvatila je da je jednako ljuta na sebe kao i na njega.

U prvoj večeri s njim je dopustila je da joj sunce sprži kožu, a sad, danas, on je upotrijebio svoje kandže – koje su pokidale čitavu bočnu stranu *auta* – sav mahnit dok je ona spavala nesvjesna svega što se događa oko nje.

Zašto je čitav život pretjerano pazila na sebe, vršila jedan iscrpljujuć *napor* oko toga da bi sad bacila oprez kroz prozor zbog njega? Zašto je njena obitelj prošla kroz mnoge muke da bi ona bila sigurna, pa je čak i preselila svoju jazbinu u New Orleans krcat članovima Učilišta samo kako bi nju zaštitila, zamračila čitavo imanje samo zato da bi ona sad umrla...

Zamračili imanje..? Zašto su to učinili? Ona nikad nije ustajala prije zalaska sunca, nikad nije ostala budna nakon zore. Njena soba je bila sva zamračena, a ona je spavala pod krevetom. Zašto onda ima sjećanja na to kako trči zamračenom kućom danju?

Pogled joj je zastao na stražnjem dijelu ruke koja se odmah počela tresti. Po prvi put otkako je bila zaleđena u svojoj besmrtnosti, izbilo je najavu sa savršenom jasnoćom sjećanje na njenu "lekciju".

Vještica je bila njena dadilja. Emma je stajala na rukama te žene kad je čula kako se Annika vraća na imanje nakon tjedan dana izbivanja, borila se sve dok se nije oslobodila. Emma je izvikivala Annikino ime i potrčala prema njoj.

Regin ju je čula i uspjela ju odgurnuti u sjenu prije no što je Emma uspjela potrčati prema suncu koje je sjalo izvan upravo otvorenih vrata.

Regin ju je stisnula na svoja prsa s uzdrhtalim rukama i šapnula: – Zašto si to napravila?–

Stisnula ju je opet i promrmljala: – Tvrdo glava mala pijavice.

Tad su se već svi spustili dolje. Vještica se na jadan način ispričavala govoreći: – Emma je vrisnula, otrgla se i prestrašila me tako da sam ju ispustila iz ruku.

Annika je korila Emmu sve dok se nije čuo glas Furije. Gomila joj se razmaknula da prođe. Furija je, kao što joj samo ime govori, bila u dobroj mjeri bijesne naravi. I bila je zastrašujuća.

– Ovdje stavi djetetovu ruku. Annikino lice je problijedilo još više od uobičajenog izraza. – Ona nije poput nas. Ona je nježna...

– Derala se i borila da dobije ono što želi. – Prekinula ju je Furija. – Rekla bih da je ista kao i mi. A onda će ju, baš kao i nas, bol naučiti.

Furijina blizanka Cara je rekla: – U pravu je. – One su uvijek podražavale jedna drugu. – Ovo nije prvi put da izbija ovakva uzbuna. Bolje sada njena ruka nego poslije glava, ili još gore, život. Nije uopće bitno koliko smo mi uspjeli zamračiti imanje ako ju ne možemo zadržati unutra.

– Ja to neću. – Rekla je Annika. – Ja... ne mogu.

Regin je povlačila Emmu za sobom iako se ona opirala. – Onda ću ja. Annika je stajala sa stoičkim izrazom na licu koje je izgledalo poput mramora osim suza koje su padale i nisu bile u skladu s cjelokupnim dojmom, a Regin je na silu stavila Emminu ruku pod zraku sunca. Vrisnula je od boli, derala se i tražila Anniku te je stalno ponavljala uz plač “zašto” sve dok joj vatra nije zahvatila kožu.

Kad se Emma probudila, Furija je stajala uz njeno uzglavlje i gledala ju svojim očima boje lavande, trzala je glavom kao da zbunjena Emminim pomazanjem. – Dijete moje, ti trebaš shvatiti da je čitava zemlja svaki dan puna nečega što će te ubiti, a ti možeš to izbjeći samo ako budeš oprezna. Nemoj zaboraviti ovu lekciju jer će se idući put ponoviti, ali uz mnogo veću bol.

Emma je pala na koljena, a zatim se podigla na ruke dok se borila da dođe do daha. Grebao ju je fini ožiljak na stražnjoj strani ruke. Nije ni čudo što je kukavica. Nije čudo... nije čudo... nije čudo...

*Emma je vjerovala da su joj spasili život, ali isto tako su ga na neki način kompromitirale. Manje zlo koje su izabrale oblikovalo je svaki dan njenog života. Ustala je, oteturala do kupaonice i počela polijevati lice vodom. Čvrsto se držala ruba umivaonika. *Saberi se, Em.**

Kad se Lachlain vratio po njenu torbu, njeni osjećaji su se pretvorili u ključali bijes i ona ga je usmjerila prema meti koja ga zaslužuje. Napravila je pravu predstavu otresajući podstavu namještaja s prtljage naglim i pretjeranim pokretima dok je zurila u njega. Obrve su mu se nabrale.

Pratila ga je do auta, gušila vriskove u sebi želeći ga lupiti po koljenu. On se okrenuo i otvorio joj vrata.

Kad su se udobno smjestili i kad je upalila auto, rekao je: – Jesi li... čula?

– Jesam li čula kad si prošvikao kao nindža? – Odbrusila je. Kad je vidjela njegov tup pogled, odgovorila mu je: – Ne. Nisam. – I nije tražila da joj objasni. Vjerovala je da je to želio, da je htio da ga to upita. I kad nije odvratio svoj pogled, rekla je: – I ne želim uopće o tome govoriti.

– Ne želiš se dotaknuti toga? Zgrabila je volan.

– Ljuta si? Nisam očekivao takvu reakciju.

Gledala je u njega, i to što je zauzdavala svoju narav i što je u sebi osjećala strah od njega nije se ipak moglo mjeriti s tako bliskom prisutnošću smrti. – Ljuta sam jer si mi svojim smrtonosnim kandžama ostavio vrlo malo prostora za pogrešku. Možda idućeg

puta neću dobiti ni toliko. Kad spavam, ja sam potpuno ranjiva – *nemam nikakve obrane*. Doveo si me u tu situaciju i to mi se gadi.

Dugo je zurio u nju, a potom je uzdahnuo i rekao nešto što ona nikako nije očekivala: – U pravu si. Budući da se to događa kad spavam, više neću spavati blizu tebe.

Bljesnulo joj je sjećanje na njegovo vlažno i toplo tijelo do njenog. Požalila je što se odrekla toga i to ju je još više razljutilo.

Sjedio je ukočeno u svom sjedalu, tijelo mu je bilo kruto, a ona je uključila svoju “Rock za ljutite žene” glazbenu listu.

– Što je to? – Upitao je kao da se ne može suzdržati. – To svira muziku. Pokazao je prstom na radio. – *To svira muziku.*

– Ovo svira *moju* muziku. Uzdignuo je obrve. – *Ti skladaš?*

– Ja programiram. – Rekla je i umetnula slušalice te ga isključila s beskrajnim zadovoljstvom. Nakon nekoliko sati vožnje, Lachlain joj je ukazao na izlaz prema gradu Shrewsburyju.

– Što ti treba tamo? – Upitala ga je dok je skidala slušalice i krenula tim izlazom.

Izgledao je kao da mu je to neugodno priznati dok je govorio: – Nisam jeo danas.

– Pretpostavljam da zbog toga nisi još ništa razbio. – Odgovorila je i iznenadila samu sebe sarkastičnim tonom. – Što želiš? Brzu hranu ili nešto drugo?

– Viđao sam takva mjesta. Namirisao ih. Oni nemaju ništa što li me ojačalo.

– Ja nisam neki veliki stručnjak po tom pitanju. – Je, znam to. Kazat ću ti kad nešto nanjušim. – Rekao je i uputio je na glavnu ulicu s tržnicom, trgovinama i restoranima. – Ovdje blizu bi nešto trebalo biti.

Opazila je podzemnu garažu – voljela ih je, voljela je sve što je podzemno – i ušla unutra autom. Kad su se parkirali, rekla je: – Možeš li uzeti hranu? Zima je. – A i vampiri bi je mogli odnekud uvrebat dok čeka pred restoranom. Dok god se vucara okolo s ovim Lykaeom, mogla bi lako doći pod vampirsku zaštitu. – *Ti ćeš ući sa mnom.* Pogledala ga je blijedo. – A čemu će to služiti?

– Ideš sa mnom. – Inzistirao je dok je otvarao vrata i stajao ispred nje. Primijetila je s nelagodnom kako gleda preko njenog ramena i osmatra ulicu svojim suženim zjenicama.

Kad ju je uzeo za ruku i poveo je, jadikovala je: – Ali ja ne želim ići u restorane.

– Večeras ideš.

– Oh, ne, ne, ne. – Rekla je i preklinjala ga svojim očima. – Nemoj me tjerati da idem tamo. Čekat ću te vani – obećajem ti to.

– Ne puštam te samu. A i moraš se naviknuti na ovo. Počela je povlačiti svoja stopala – bio je to besmislen pokušaj u odnosu na njegovu snagu. – Ne, ne moram. Ja nikad ne moram ići u restorane! Ne moram se na to navikavati!

Stao je i pogledao ju. – A zašto se bojiš?

Odvratila je pogled i nije odgovorila na ovo pitanje.

– U redu. Ulaziš sa mnom.

– Ne, pričekaj. Znam da me nitko neće primijetiti, ali ja... ne mogu se oteti dojmu da će me svatko gledati i vidjeti da ništa ne jedem.

Podignuo je obrve. – Tebe nitko neće primijetiti? Nitko osim svih od sedam do sedamdeset sedam. – I on ju je *još uvijek* povlačio za sobom.

– Ovo što ti radiš je okrutno. I ja ti to neću zaboraviti. Pogledao ju je i vidio uzbunu u njenim očima. – Nemaš se zbog čega brinuti. Zar mi ne možeš jednostavno

vjerovati? – Kad je počela zuriti u njega, dodao je: – Bar u ovome.

– Je li tvoja *namjera* da me učiniš ovako jadnom?

– Moraš se ispružiti.

Kad su joj se usne razdvojila da počne sa svadom, on ju je brzo blokirao željeznim glasom: – Petnaest minuta unutra. Ako ti nakon toga bude neugodno – odlazimo.

Znala je da svejedno mora ići s njim, ovako joj je samo davao lažni dojam izbora. – Idem ako ja budem mogla izabrati restoran. – Rekla je nastojeći izboriti bar nekakvu kontrolu nad situacijom.

– Dogovoreno. – Odgovorio je. – Ali ja imam jedno pravo na veto.

Čim su stupili na ulicu među sve te ljude, ona je istrгла svoju ruku iz njegove, uspravila ramena i isturila bradu.

– Da li takvim ponašanjem tjeraš ljude? – Pitaо je. – S tom bahatošću koju pokazuješ kad god izađeš?

Zaškiljila je prema njemu. – Ah, kad bi barem to djelovalo na svakoga... – Zapravo, djelovalo je na svakoga *osim* njega. Tetka Myst ju je naučila kako se to radi. Myst je držala ljude u uvjerenju da je snobovska, bezosjećajna kuja s moralom jedne ulične mačke tako da njima nije padalo na um da se radi o poganskoj besmrtnici staroj dvije tisuće godina.

Emma je promatrala ulicu i pronašla nekoliko restorana. U sebi se zlobno nacerila i pokazala na restoran sa sushijem.

On je kradom onjušio zrak, a zatim ju je mrko pogledao. – Ulažem svoj veto. Izaberi ponovno.

– U redu. – Pokazala je drugi restoran uz kojeg je bio i luksuzni klub. Odmah je mogla zaključiti da je tu neki bar. Često je bila na takvim mjestima. Naposljetku, živjela je u New Orleansu, vodećem svjetskom proizvođaču mamurluka.

Očito je opet htio odbiti njen izbor, ali kad je ona skupila obrve, on se samo namrštio i zgrabio joj opet ruku vukući je uz sebe.

Domaćin ih je unutra srdačno dočekaо i došao do nje kako bi joj pomogao sa skidanjem jakne. Ali nešto se pojavilo iza nje, nešto zbog čega se domaćin vratio do šanka blijed kao krpa i pustio Lachlaina da sam stoji pokraj nje.

Osjetila je kako postaje napet. – *Gdje ti je ostatak bluze?* – Odbrusio je ispod glasa.

Leđa su joj bila sasvim gola osim jedne tanke i napete vezice. Mislila je da neće morati skidati jaknu, pomislila je da će joj leđa ostati prilijepljena uz sivosmeđu kožu.

Pogledala je preko ramena s nedužnim izrazom na licu. – Pa, nemam pojma! Trebao si me pustiti da čekam vani.

Lachlain je pogledao prema vratima, očito je razmišljao o odlasku, a ona se nikako nije mogla riješiti samodopadnog izraza na licu. Zjenice su mu se suzile i oštro joj je kazao na uho: – Samo neka svi oni sad bulje u tebe. – A stražnja strana njegovih kandži je prelazila po njenim leđima.

10.

– Je li to na vama košulja Azzedine Alaia? – Upitala ju je djevojka koja ih je pratila do njihovog stola.

Odgovorila je: – Nije, može se reći da je ovo jedna autentična stara stvar.

Lachlaina nije bilo briga što je to; nikad više neće odjenuti tu prokletu nedovršenu košulju u javnosti.

Luk koji se nisko ocrtavao na njenim mršavim leđima dok je klizila prostorijom bio je ovdje poput magneta za svaki muški pogled. Lachlain je znao da zamišljaju odvezivanje one tanke trake. Zato što je i on to radio. Dosta muškaraca je udarilo prijatelja laktom mrmljajući kako je “dobra” i na taj su način zaradili ubojiti Lachlainov pogled.

I nisu samo muškarci otvoreno zurili u nju dok je prolazila. Žene su zavidno promatrale njenu odjeću i primjećivale su između sebe da se odjenula sasvim “cool”.

Zatim su ga neke promotrile s jasnim pozivom u očima.

Prije bi možda uživao u njihovoj pažnji, možda bi prihvatio jedan ili dva poziva. Ali sad mu je njihov interes bio na neki nejasan način uvredljiv. Kao da bi on ikad izabrao neku od njih umjesto ove koju je tako blisko pratio!

Ah, ali kako je samo uživao u tome što je vampirica također primijetila ove poglede.

Emma je zastala pred stolom kao da želi izvesti zadnju predstavu otpora, ali on ju je zgrabio za lakat i otpratio je do separea.

Kad je djevojka otišla, Emma je sjela ukočenih leđa, s rukama na prsima i bez ikakve namjere da pogleda u njega. Pokraj njih je prošao konobar s vrelin tanjurom hrane i ona je prevrnula očima.

– Možeš li ti to pojesti? – Upitao je. – Kad bi morala? – Pitao se da li je to moguće i molio se da bude.

– Mogu.

Upitao ju je nepovjerljivim glasom: – Pa zašto onda ne jedeš? Pogledala ga je uzdignutih obrva. – A možeš li ti piti krv?

– Shvatio sam. – Kazao je jednoličnim tonom iako je bio razočaran. Lachlain je volio hranu, volio je taj ritual podjele jela. Kad nije gladovao, uživao bi u hrani i, poput svih Lykaea, uvijek je to cijenio. Sad mu je sinula misao da ona nikad neće podijeliti jelo s njim, da nikad neće piti vino s njim. Što će ona raditi onda na klanovskim obredima?

Zastao je. O čemu to on uopće razmišlja? Nikad ih ne bi povrijedio time da nju dovede na njihove sastanke.

Konačno se naslonila, očito se već pomirila s tim da će morati tu sjediti i ljubazno je pogledala momka koji se na tren pojavio da im ulije vode.

Stresla je glavom kad je vidjela čašu, kao da se pita koja je svrha i kako se barata tim predmetom, a zatim je ispustila jedan dug i umoran uzdah.

– Zašto si uvijek toliko umorna?

– A zašto ti postavljaš toliko pitanja?

Znači, ona postaje hrabrija u javnosti? Kao da bi njega ovi ljudi zaustavili od ičega što poželi učiniti. – Ako si ti pila tako nedavno, u ponedjeljak, a nemaš nikakvih tragova na tijelu – ja bih ih svakako već primijetio – o kojem to onda stanju ti pričaš?

Lupnula je prstima po stolu. – I eto nas do još jednog pitanja.

Odgovor je zvučao toliko hladno dok mu se javljala jedna misao toliko gadljiva da ju je morao susprezati. Sklopio je oči, zaškrgutao zubima i sporo trzao glavom.

Kriste, nije moguće. Da to ona nije trudna? Ne, to ne može biti. Sudeći po glasinama, vampirice su jalova bića. Naravno, po istim glasinama nije uopće više bilo vampirica na svijetu. Ali, eto ona je ovdje.

Što bi drugo moglo biti?

Ne jedan nego dva vampira na njegovoj grbači, u njegovom domu, biti će kao pokora bačena na njegov narod. I neka pijavica će to onda zatražiti natrag.

Sva napetost koju je osjećao tijekom čitavog dugog, ludog dana sada se udvostručila. – Jesi li ti...

Tad se pojavio konobar i Lachlain je požurio s narudžbom, nije ni pogledao u jelovnik i odmah ga je gurnuo u njegove ruke te ga na taj način brzo udaljio od njih.

Ona je zinula. – Ne mogu vjerovati da si mi naručio hranu! Odmahnuo je na njenu tvrdnju i upitao: – Očekuješ dijete, zar ne?

Bila je sva napeta kad se vratio momak da im napuni čaše s vodom, a potom se namrštila na Lachlaina. – Zamijenio si nam čaše? – Šapnula je kad su ponovno ostali sami. – Nisam to ni opazila!

– Da, a sad ću to uraditi i s tanjurima. – Brzo je objasnio. – Ali...

– Znači, pretvarat ću se da jedem? – Upitala je. – Onda pojedij dosta u moje ime. U redu? Zato što *bih ja* imala dobar apetit...

– Očekuješ-li-dijete?

Udahнула je kao da se radi o kakvom skandalu, a zatim je užurbano rekla: – Hm, ja nemam čak ni dečka. – Dečka? Misliš ljubavnika? Pocrvenjela je. – *Odbijam* s tobom govoriti o svom ljubavnom životu.

Preplavio ga je osjećaj olakšanja. Dan mu se samo tako okrenuo. – Znači da onda nemaš nikoga.

– Svidio mu se kratak zvuk frustracije koji je ispustila – posebno zbog toga što je stigao umjesto nijekanja. Trenutno nema ljubavnika, nema vampirsko dijete. Samo on i ona. A kad ju uzme, bit će to toliko jako i dugo da se neće moći sjetiti nikoga prije njega.

– Zar ja upravo nisam odbila o tome pričati s tobom? Imaš li ti neki poseban *talent* za ignoriranje mojih želja? – Promrmljala je za sebe: – Kunem se, ponekad mi se čini da sam na skrivenoj kameri.

– A ipak želiš ljubavnika, zar ne? Tvoje malo tijelo žudi za jednim.

Usne su joj se razdvojile u šokiranoj tišini. – Ti govoriš tako otvoreno samo da bi me provocirao. Sviđa ti se kad me posramiš. – Tako ga je odmjerila pogledom da mu se ponovno pojavio osjećaj da ona sve obračunava u sebi.

– Ja bih te mogao zadovoljiti. – Spustio je ruku pod stol, provukao ju kroz njenu dugu suknju, dodirnuo unutarnji dio butina, a ona je od svega toga poskočila u svojoj stolici. Zabavljalo ga je što se nju može lako iznenaditi, čak i šokirati dok su drugi besmrtnici razvili blaziran stav prema svemu. Pretpostavljao je da je ona u pravu – doista je uživao u tome da ju posrami.

– Skloni ruku. – Protisnula je kroz zube.

Kad je povukao ruku naviše i kružio palcem po njenoj mekoj koži, odmah se pojavila vrelina u njemu i ukrutio mu se po stoti put ove noći. Ona je prelazila očima po prostoriji.

– Želiš li ljubavnika? Znam da ne možeš lagati, pa ako mi kažeš da ne želiš, ja ću onda skloniti svoju ruku.

– Prestani s ovim... – Strašno se zarumenjela. Besmrtnica koja se stalno crveni. Nevjerojatno.

– Želiš li čovjeka u svom krevetu? – Promrmljao je i mazio ju palcem poviše, sve dok nije pronašao svilu na njoj. Ona je zasiktala.

– U redu! – Rekla je muklo. – Kazat ću ti. Želim ga. Ali to nikad nećeš biti ti.

– Zašto ne ja?

– Sve sam čula o tvojoj vrsti. Znam da gubite um i postanete divljaci, grebete se i grizete poput životinja...

– Što tu ne valja? – Kad je ponovno ispustila onaj zvuk frustracije, kazao je: – Ženke isto tako grebu i vrše većinu *ugriža*. To ti ne bi trebala biti neka velika novost, vampirice.

Izraz lica joj je postao hladan kad je čula ovo. – Čovjek kojeg primim u svoj krevet morat će me prihvatiti takvu kakva jesam i neće me gledati s gađenjem zbog onoga što moram raditi kako bih preživjela. Želim čovjeka koji će se potruditi da budem zadovoljna i da se osjećam ugodno, a ne nekoga tko će činiti suprotno. Što znači da si sebe izbacio iz natjecanja već prvu večer.

Nije razumjela, mislio je dok je polako povlačio svoju ruku. Sudbina im je ovako namijenila. On je zaglavio s njom. A to znači da za njih nikad više neće biti drugih *natjecatelja*.

Kad je Lachlain napokon prestao prtljati ispod stola i kad je hrana stigla, počeo je njegov spor i senzualan ljubavni odnos s jelom. Očito je uživao u svakom komadiću i to toliko da je ona skoro poželjela doista pojesti tu hranu umjesto da se pretvara kako ju jede.

Na kraju je Emma morala priznati da ova njihova večera s promjenama tanjura i letećom hranom – zbog njenog nevještog rukovanja priborom za jelo – nije bila *neugodna*.

Kad im je konobar sklonio tanjure, Emma je primijetila da se žene za stolom do njih ispričavaju nakon jela. To ljudske žene rade. Kad završe s jelom, izvuku torbice iz svog krila, poglade ih i odu do zahoda kako bi popravile šminku i provjerile zube. Bitno je samo da se pretvara...

Ali Emma nije imala torbicu. Njena torbica je uništena kad je ju je ovaj Lykae bacio na blatnjavo tlo. Namrštila se i pomaknula da ustane. – Idem do ženskog zahoda. – Promrmljala je.

– Ne. – Krenuo je rukom prema njenim nogama, a ona ih je brzo povukla ispod stola.

– Molim?

– Zašto bi išla tamo? Znam da ti nemaš takvih potreba. Pljucnula je od srama. – T-ti ne znaš ništa o meni! A ja bih voljela da tako i ostane.

Naslonio se i stavio ruke iza glave, a izraz lica mu je bio ležeran, kao da ne pričaju uopće o nečemu tako osobnom. – Pa imaš li ti? Te potrebe?

Lice joj se zažarilo. Nije ih imala. I koliko je ona znala, nisu ih imale ni ostale

vampirice. Valkire nisu jer one, zna se, nisu *jele*.

– Odgovorilo mi je tvoje crvenilo. Dakle, nemaš. – Zar njega baš *ništa* nije moglo posramiti?

Postala je oprezna kad je vidjela da ju ponovno gleda onim analitičkim pogledom od kojeg se osjećala kao insekt s krilcima pribijenim na plohu pod mikroskopom.

– Kako se još razlikuješ od ljudskih ženki? Znam da su ti suze ružičaste. Znojíš li se?

Naravno da se to moglo dogoditi. – Ne znojim se devedeset minuta na tjedan, kao što preporučuje direktor savezne uprave za javno zdravstvo, ali se znojim. – Dobro je, sad ga je uspjela zbuniti. Ali ne za dugo...

– Da li ti je i znoj ružičaste boje?

– Nije! Suze su anomalija. U redu? Ja sam poput svake druge žene osim tih nekoliko stvari koje si ti tako grubo istaknuo.

– Ne, nisi. Ja sam gledao reklame na televiziji. Tijekom dana samo puštaju stvari koje se tiču žena. Ti se ne depiliraš, a opet ti je koža glatka tamo gdje bi trebale biti dlačice. Prekopao sam ti po stvarima i nisam vidio među njima one zalihe koje žene nose sa sobom.

Zjenice su joj se proširile kad je shvatila – njegovu skrivenu misao. Ukočila se u namjeri da skoči iz separea, a on je samo ispružio svoju nogu i blokirao joj prolazak svojom teškom čizmom.

– Pojavile su se glasine da ima sve više neplodnih vampirica. Kad vampir pronade svoju mladenku, onda on više ne švrlja naokolo, pa vam se zato i vrsta smanjuje. Zar to nije razlog zbog kojeg je Demestriu nastojao pobiti sve vampirice u Hordi? Ovo nije znala. Oborila je pogled i zurila u stol koji se klimao. Konobar je uložio junački napor da počisti za njom, ali još uvijek je bilo mrvica. Njenih mrvica. Zato što je bila čudakinja koja nije znala baratati priborom za jelo, a očito nije mogla imati ni djece, kako je sad saznala.

Nikad nije imala menstruaciju zato što je neplodna?

– Je li to istina? – Ponovio je.

Promrmljala je: – A tko zna što Demestriu misli?

Kazao je glasom koji nije više bio toliko ozbiljan: – Znači da ti nisi sasvim kao one.

– Pretpostavljam da nisam. – Pomaknula je ramena unatrag. – Ali još uvijek se želim brinuti za svoju frizuru i imam priče o lošim spojevima koje želim podijeliti tako da ću sada *otići* u zahod.

– Odmah nakon toga se vrati do mene. – Izdao je naredbu. Usudila se malo zuriti u njega, a potom je požurila. Restoran je dijelio taj prostor s barom, pa je na putu morala proći kroz gomilu muškaraca koji su se vrzmali tuda. Bilo joj je kao da se nalazi u nekoj videoigri, u labirintu punom protivnika – a bilo tko od njih bi mogao biti vampir – ali joj je svakako vrijedio rizika kratki predah od poniženja.

Unutar posvećenog ženskog mjesta se približila mjestu s umivaonicima kako bi oprala ruke. Zurila je u ogledalo i iznova se šokirala koliko je postala blijeda. Jagodične kosti su se oštro ocrtavale na licu zbog kilograma koje je ovako brzo gubila. Općenito je bila premlada i preslaba kako ne bi patila od direktnih posljedica žeđi. Kvragu, bila je poput hodajuće posvete ranjivosti.

Znala je da je slaba. Prihvatila je to. I prihvatila je činjenicu da se nikad neće moći obraniti nekim komadom oružja. Jedva je mogla zamahnuti mačem, u streličarstvu je bila smiješna – u što su se uvjerali svi oni koji bi se smijali dok bi vježbala – a tek

tučnjava? Pa, ne može se reći da je u tome bila baš neka maherica.

Ali ipak nije znala kako nikad neće moći imati djecu...

Kad se Emma vratila i kad je Lachlain ustao da joj pomogne do sjedala, primijetila je da je zario svoje kandže u stol dok je nije bilo. Nije to bilo poput onoga što se odigralo u hotelu, radilo se o samo pet preciznih i dubokih utora iz kojih je isijavala vidljiva toplina s njegovog dlana.

Ponovno se opružio u separeu, a obrve su mu se gusto nabrale kao da je u nekim dubokim mislima. Izgledao je kao da će nešto kazati, a zatim se predomislio. Nije joj padalo na pamet da prva ispuni ovu mrzovoljnu tišinu.

Kad joj je pažnja ostala na ovim tragovima, on je položio svoju ruku povrh njih. Očito mu nije bilo drago da zuri u to i sigurno je razmišljao kako se u mislima vraća na dane – odnosno, bolje rečeno, prošlu večer – njegovog rušenja.

Pitala se što ga je nagnalo da napravi ovo. Očito je opazio onu djevojku s prozirnom košuljom kroz koju se vidi piercing na bradavicama i osjetio je zov divljine.

Ili je možda požalio što joj je postavljao ona sramotna i ponižavajuća pitanja? Toliko da bi mogao odsutno zariti svoje kandže u stol? Odmahnula je glavom.

On nikad ne bi zažalio za tim što ju posramljuje – sigurno nije tako kad ovako očito uživa u tome.

– Što mi znamo? – Upitala je Annika. Duboko je uzdahnula i malo zaškiljila zbog rebara koja su ju boljela i zacjeljivala, a zatim je promotrila sve prisutne Valkire. Lucija, Regin, Kaderin i ostale su očekivale akciju, smjer na koji će im Annika ukazati.

Nix nije bila prisutna, vjerojatno je ponovno odlutala na susjedovo imanje. Regin je stajala za kompjuterom i pristupala bazi podataka jazbine pretražujući podatke o Ivi i pojavama ostalih vampira. Njeno sjajno lice je više osvijetljivalo čvrsti ekran nego obratno.

– Hmm. Dakle, sigurni smo u samo dvije šugave stvari. – Rekla je Regin. – Ivo Okrutni traži nekoga među Valkirama. I još uvijek nije pronašao *nju*, tko god to bio, zato što susreti još uvijek nisu prestali. Naše sestre na Novom Zelandu kažu da su “šokoblokirane” vampirima. Što to šokoblokirano znači? Mislim, stvarno.

Annika je zanemarila zadnju primjedbu. Još je bila bijesna na Regin što je poticala Emmu. Zbog nje je Emma sada jurila Europom sa – kako ga je ono Regin nazvala? – *komadom*. A povrh svega toga, Regin je još imala hrabrosti optužiti Anniku da ona Emmu “zagušuje”. Kao da Annika nije htjela da Em nađe nekog muškarca, ali ona je još uvijek mlada, a o tom tipu ne znaju ništa osim činjenice da je dovoljno jak da obori vampira. Regin je zapravo htjela razvedriti Anniku govoreći: – Stara, mogu ti to reći sa sigurnošću, Emma ga želi na onaj najzločestiji način... – Annika se stresla u sebi i koncentrirala na trenutnu situaciju. – Moramo saznati što Ivo smjera.

Kaderin je rekla: – Myst je pobjegla iz njegove tamnice prije pet godina. Možda ju želi natrag.

– Sve ovo samo da bi nju ponovno zarobio? – Upitala je Annika. Žuđena Myst, koju su smatrali najljepšom Valkirom, bila je pod njegovim utjecajem. Pobjegla je kad su vampirski pobunjenici preuzeli njegov dvorac. Ta je situacija uvijek razjarivala Anniku. Pojavile su se *nepromišljene stvari* između Myst i Wrotha, pobunjeničkog generala.

Annika je prije dva dana vjerovala daje Myst ostavila za sobom tog vampira i čitavu tu odvratnu situaciju. Ali svi su mogli opaziti kako Mystino srce ubrzava na sam spomen vampira Novog Svijeta. Provjeravala bi svoju zagasito crvenu kosu prije

pridruživanja grupi koja je išla u *lov* na njih.

Ne, Myst se nije riješila generala. Zar Ivo doista nije mogao zaboraviti svoju divnu zarobljenicu?

– Možda je Emma. – Regin je ponudila rješenje. Annika ju je prostrijelila pogledom. – Pa on ni ne zna da ona postoji. – To samo mi mislimo.

Annika se uštipnula za čelo. – Kvragu, gdje je Nix? – Nije bilo vremena za nagađanja, trebala im je Nixina vidovitost. – Opet provjeri Emminu kreditnu karticu. Ima li novih troškova?

Regin se spojila na bankovni račun jazbine i za nekoliko trenutaka je dobila Emmin izvještaj. – Ovi podaci su za prošli dan. Ali kupila je nešto odjeće – u kakvoj je to samo nevolji kad kupuje odjeću? A ovdje je i račun iz *restorana* Crillon. Bolje bi bilo da joj taj njen škrtac to nadoknadi.

– A što bi Ivo uopće htio s Emmom? – Upitala je Lucija. I potezala je žicu svog luka kao i uvijek kad bi mozgala o raznim mogućnostima. – Ona možda jest posljednja vampirica, ali nije punokrvna.

– Ako razmislimo logički onda sve upućuje na Myst. – Kazala je Kaderin.

Annika se morala složiti s ovim. Ako se uzme u obzir Mystina čudesna ljepota kako ju onda Ivo ne bi poželio natrag?

– A znate li koja stvar dodatno upućuje na Myst? – Dodala je Kaderin. – Još se nije vratila iz lova i nije nas nazvala.

Riješeno. Zasad. – Nastojte pratiti Emmine poteze. A mi ćemo početi tražiti Myst. Regin je promatrala štetu na imanju. – Hoću li obnoviti ugovor o natpisu s vješticama?

– Mistična zaštita se može probiti, kao što to dobro znamo. Ostaje nam samo jedna zaštita koja je neprobojna. – Annika je umorno izdahnula. – Dovući ćemo ovdje staru pokoru. – A time će morati i platiti u valuti koju prikaze zahtijevaju.

Regin je uzdahnula. – Pa, kvragu, a baš sam se počela navikavati na svoju kosu.

11.

Sumrak je padao po selima južne Škotske i zadnjim svjetlom obasjavao njihovo svratiste. Emma je spavala, a Lachlain je sjedio u krevetu do nje i ispijao još jednu šalicu kave.

Glavnina dana mu je prošla u nekim planovima tako da neće moći zaspati. Opuštao se do nje, a na sebi je imao samo udobne traperice koje je dobio već poderane, kao da se radi o nekim iznošenim čizmama. Čitao je jedan od suvremenih romana iz biblioteke svratišta i ovlaš slušao vijesti. Mogao bi se skoro osjećati zadovoljnim – samo da ju je uzeo sinoć. I kad bi znao da bi to onda mogao ponoviti.

Nije bilo šanse za takvo što, čak i da se nije tresla od uzbuđenja za vrijeme čitave vožnje nakon onog debakla s otvorenim ispitivanjem u restoranu. Mislio je da ju može ljutnjom natjerati na nekakav odgovor, da ju može razdražiti kao i one večeri kad se uzrujala zbog stanja u sobi. Ona je, umjesto toga, samo mrdala glavom, a izraz lica joj je bio tako ukočen da se zario u njega poput bodeža.

I prije no što su stigli do svratišta sinoć, Emma je već bila izvan sebe od umora, nije se ni bunila kad je počeo skidati rublje s nje i kad ih je oboje smjestio pod tuš. Naravno, on se opet morao žestoko boriti s nepodnošljivom žudnjom. A umjesto da ju kazni zbog toga, on ju je opet milovao kad se sva opustila u njegovim rukama i kad je zbunjeno zurila u strop.

Nakon kupanja ju je obrisao i odjenuo joj jednu od njenih haljina – malo stvorenje nije opet zatražilo njegovu košulju – i nakon toga ju je smjestio u krevet. Tiho ga je gledala i izrazila svoju zabrinutost oko toga hoće li se opet “raspametiti”. Kad ju je uvjerio u to da neće spavati, ona je pogledala u pod sa žudnjom, čak se spustila da ga dotakne, a zatim je usnula.

On je promatrao nabore na zavjesama i vidio je da nema svjetla iza njih. Zadnje dvije večeri se probudila točno u sumrak. Nije morala zijevati niti se rješavati sna – jednostavno je otvorila oči, digla se na lelujav način, probudila se odmah kao daju je netko vratio u život. Lachlain je morao priznati da mu je ova neobična osobina bila... jeziva. Naravno, on to prije nije imao prilike vidjeti – nikad se vampiri koji su spavali pored njega nisu probudili.

Njene oči će se uskoro otvoriti i on je odložio knjigu kako bi je mogao gledati. Sunce je palo. Minute su prolazile. Još uvijek nije ustajala.

– Digni se. – Rekao je tresući joj ramenima. Kad nije odgovorila, zatresao ju je još jače. Morali su nastaviti svoj put. Mislio je da večeras stignu do Kinevanea i nestrpljivo je očekivao da vidi svoj dom. Ona je još dublje zaronila u posteljinu. – Pusti me... da... spavam.

– Ako ne ustaneš iz tog kreveta, poderat ću ti svu odjeću i leći tu do tebe.

Kad nije reagirala ni na ovo, on se zabrinuo i položio joj ruku na čelo – koža joj je bila hladna kao led.

Podigao ju je i glava joj se zanjihala. – Što ti je? Kaži mi!

– Pusti me. Trebam još jedan sat.

Položio ju je dolje. – Ako si bolesna onda moraš piti. Prošao je jedan trenutak i ona je otvorila oči.

Sinulo mu je o čemu se radi i tijelo mu se ukočilo. – Ovo je od gladi? – Zagrmio je. Trepnula je.

– Pa rekla si mi da si jela u ponedjeljak – koliko često ti to treba? Prodrmao ju je za ramena kad nije odgovorila.

– Svaki dan. U redu?

Pustio joj je ramena taman prije no što su mu se šake stegle. Ona je bila *gladna*? Njegova družica je patila od jebene *gladi* dok je pod njegovom zaštitom. Nije imao pojma što mu je činiti.

Kvragu, pa on stvarno ne zna brinuti o njoj. Ne samo što ju je držao izgladnjelom dva dodatna dana – očito ju je spriječio u njenom lovu – nego ona još mora pronalaziti žrtve za ispijanje *svake* večeri. Svake noći će prolaziti kroz ovo.

Je li ubijala svaki put kao ostali vampiri? – Zašto mi to nisi rekla? Kapci su joj se opet sklopili. – Pa da možeš napraviti novu “pogodbu”?

Može li joj dati od sebe? U njegovom klanu su grozno grdili one koji bi dopustili da im vampiri popiju krvi, to se smatralo prljavim činom. Čak i kad bi se to dogodilo protiv njegove volje, jedan Lykae bi zbog toga morao trpjeti strašnu sramotu. Ali kakav drugi izbor ima? Izdahnuo je i rekao teškog srca: – Odsad piješ iz mene. – Vampir ga nikada nije ugrizao. Demestriu je razmatrao tu mogućnost i pričao sa starijima o konačnoj odluci. Na kraju se, iz nekog razloga, nije odlučio na to i bilo mu je milije da ga umjesto toga muči.

– Ne mogu piti iz tebe. – Promrmljala je. – Ne mogu direktno iz izvora.

– Što? Ja sam mislio da tvoja sorta uživa u tome. – Nikad to nisam napravila. Nemoguće. – Nikad nisi pila iz drugoga? Nikad nisi ubila?

Pogledala gaje s tjeskobnim izrazom na licu. Da li ju je povrijedilo ovo njegovo pitanje? – *Naravno da nisam.*

Ona nije predatorica? Pojavile su se glasine o maloj skupini pobunjenih vampira koji nisu ubijali – on je, naravno, odmah odbacio takve glasine kao lažne. Kako su ih ono zvali? *Preci*? Je li ona jedna od njih? Namrštio se. – A odakle ti onda dobijaš nabavljaš svoju krv?

– Iz banke krvi. – Promrmljala je.

Je li ovo šala? – Koji je to vrug? Ima li nešto slično ovdje u blizini? Odmahnula je glavom.

– Onda moraš uzeti od mene. Potpisujem da budem tvoj doručak.

Izgledala je preslabo da se zakači za njegov vrat tako da je on kandžom zasjekao svoj prst. Ona je okrenula glavu. – Stavi to u čašu. *Molim te.*

– Bojiš li se ti to da bih te ja mogao pretvoriti u Lykae? – Nikad ne bi pokušao izvršiti taj zamorni ritual nad njom. – Ili se bojiš da bi ti mene mogla pretvoriti u svoju sortu? – Ona sigurno u to nije vjerovala. Jedini način da se postane vampir jest taj da se umre dok je tuđa krv još u tijelu. Samo ljudi vjeruju u to da se može postati vampir ugrizom dok oni iz Učilišta znaju da su mnogo veće šanse kad se ugrize vampira.

– Nije to. Čaša...

On nije shvaćao u čemu je razlika. Onda su mu se zjenice suzile. Zar joj je pomisao na ispijanje iz *njega* toliko neprihvatljiva? To boli. Nije imala pojma što on žrtvuje za nju.

Odbrusio je: – Uzmi sad. – A potom joj je premazao usne krvlju.

Izdržala je glad duže no što bi on mogao. Konačno je vrškom jezika dodirnula usnu i liznula. Oči su joj postale *srebrne*. Šokirao se što mu se odmah digao.

Njeni mali očnjaci su se izdužili. Zarila ih je u njegovu ruku prije no što je trepnuo. Kad je prvi put povukla kapci su joj se sklopili i zastenjala je; njega je omamio ovaj seksualni užitak, osjećao je da će svaki tren svršiti. Bio je zapanjen, mumljao je, ispružio je ruku i strgnuo joj haljinu, otkrio grudi i jednu poklopio svojim dlanom. Stisnuo je snažnije no što je mislio, ali kad je prestao ona je povukla svoja prsa prema njegovim rukama, bedra su joj se njihala, a svo to vrijeme nije prestala uvlačiti krv.

Još jednom je zamumljao i legao, otvorio je dlan i držao joj grudi tako da može uzeti njenu bradavicu u usta. Lizao je očajnički, jezik mu se vrtio oko njenog nabubrenog vrška. Kad ju je uvukao između svojih usana i počeo sisati, osjetio je da istovremeno njen jezik plazi po njegovoj koži.

Užitak mu je bio neopisiv i pri svakom novom uvlačenju krvi je samo rastao. Pridržavala se za njegovu ruku tako slatko ju držeći između svojih grudi. Kao da bi njemu moglo pasti na pamet da tu ruku skloni od nje. Bradavica joj je bila tako tvrda među njegovim usnama.

Položio joj je ruku na bedro, milovao ju naviše, a ona je povukla svoje očnjake i valjajući se ispružila na svoju stranu. Sjedio je na bedrima u šoku i nastojao se, sav zbunjen vlastitom reakcijom, sabrati. – Emmaline. – Rekao je napuklim glasom dok ju je povlačio za rame i okretao na leđa. Zjenice su mu se proširile kad je vidio da njeni sićušni očnjaci postaju sve manji. Oči su joj opet postale plave boje, prevrtale su se u očitoj ekstazi, padala je i položila svoje bljede ruke preko glave. Istezala se i migoljila, a bradavice su joj se još jače istakle. Onda ga je pogledala s punim, crvenim, izvijenim usnama. Djevojka je imala osmijeh koji nikada prije nije vidio...

Euforija, to je ono što je vidio dok joj je koža postajala ružičasta. Erekcija je postala nepodnošljiva – *gledanje* njene tople kože bio je nevjerojatan erotski prizor. Svaki detalj ovog jasnog čina s njom bio je erotski. Crte lica su joj se opustile, tijelo postalo punije – i neka mu je Bog na pomoći – *zaobljenije*. Čak mu se učinilo i da joj je kosa sad sjajnija.

Zakleo se da će ona piti iz njega – samo iz njega – odsad pa nadalje. A njoj je, dragi Bože, to bilo potrebno svake večeri.

Stajala je na koljenima pred njim, naginjala se, a izgledala je kao daju mori glad za nečim sasvim drukčijim. Njene gole grudi su bile oble i podatne kao da preklinju da ih obujmi svojim dlanovima.

– *Lachlain*. – Mazno je izgovorila njegovo ime, a njemu se činilo da čitavo tisućljeće čeka na ovo. Zadrhtao je i kurac mu se napeo. – Emma. – Jauknuo je u žudnji za njom.

Njena ruka se spojila s njegovim licem. Bio je uhvaćen nespreman i poletio je preko sobe. Kad je pokušao ustati, shvatio je da mu je iščašila čeljust.

12.

Lachlain je, ne skidajući pogleda s nje, udario sebe u lice u smjeru suprotnom od njenog udarca. Čuo je kako mu se čeljust vraća na svoje mjesto dok se nadvijao bliže s prijetećim izrazom lica.

Na sebi nije imao košulju koja bi sakrila koliko je zapravo snažan, svaki mišić na njegovom torzu i prsima je bio vidljiv dok se napinje. Izgleda veći bez odjeće? Kako se to moglo dogoditi? A ona se ipak, iz nekog razloga, nije uplašila. Plaha mala Emma je tražila na njegovom tijelu novo mjesto koje bi mogla iščašiti. Vampiri su zli. A ona je vampirica.

I postala je sva *vatrena* od njegove ukusne krvi. Bio je na njoj prije no što je uspjela reagirati, sapeo joj je ruke iznad glave i položio svoje koljeno između njenih nogu. Zasiktala je na njega, borila se, sad se tukla bolje, ali mu ipak u tome nije mogla biti takmac.

– Tebe je osnažila moja krv. – Rekao je dok je namještao svoja bedra među njene noge.

– Snažnija sam samo zato što sam pila. – Odbrusila je i to je bila istina, ali je ipak sumnjala daje njegova krv besmrtnika povučena izravno iz tijela jako opojna. – Bila sam gladna za bilo kim.

Pogledao ju je svisoka. – Priznaj. Tebi se sviđa moj okus.

Okusila je moć, okusila je *njega* i žudjela je za još više toga. – Idi k vragu.

Sad se bolje namjestio na njoj, a prsima se trljao o njene gole grudi. Kad je legao do nje i smjestio se, osjetio je da mu je erekcija tvrda kao čelik. – Zašto si me udarila?

Agresivno je podigla glavu – bio je to jedini pokret koji je u ovom položaju mogla izvesti. – Zbog svega onoga što si mi napravio. Zato što si me ugrozio i što se nikad nisi obazirao na moje želje. – Glas joj je bio drugačiji, grleniji. Zvučala je kao ženska s cigaretama i viklerima na drugoj strani seksi-telefona.

Spisak razloga je bio beskrajan, od toga što je skinuo onaj povoj koji ju je štitio od traumatičnih sjećanja do toga što je postala sasvim *bezumna* od požude u ispijanju njega, pa sve do toga što je razderao *već prve večeri* rukom bojano donje rublje Jillian Sherry vrijedno tisuću dolara. Sve je to sažela ovako: – Zbog svakog onog puta kad sam te htjela udariti, a nisam mogla.

Promatrao ju je i očito nije imao blage veze što misliti o njoj. Zatim su ruke koje su je snažno pribijale uz krevet obujmile njenu glavu. Kao vukodlak. – Pošteno.

Usne su joj se razdvojile od iznenađenja.

– Osjećaš li se bolje zbog toga?

– Da. – Odgovorila je pošteno. Bar na jedan tren u svom životu se osjetila snažnom i bujala je od snage. I opet će ga udariti ako mu još jednom padne na pamet prisiliti ju da ode u neki restoran ili se počne ponašati kao rock-zvijezda u hotelskoj sobi ili ju razbudi ljubeći ju dolje gdje ne smije.

On ju je upozorio kao da joj je pročitao misli: – Ali nemoj me više nikada udariti.

– A ti onda *nemoj* kršiti svoja obećanja. – Kad se namrštio, kazala mu je: – Ti si se

zakleo da me nećeš dirati. Ali ti... ti si dirao moje grudi.

– Zakleo sam se da te neću dirati, osim ako ti to sama ne poželiš. – Podignuo se kako bi joj prstima prešao po boku. Morala se boriti s nagonom da se opusti i ispruži pod njegovim dodirom kao mačka.

– Hajde mi sad reci da ne želiš ovo.

Pogledala je ustranu, mučilo ju je što joj je toliko privlačan i kako je skoro zajecala kad je sklonio svoju toplu ruku s njenih grudi. Onaj osjećaj njegovih vrelih usta na njevoj bradavici... Njegova erekcija je bila sasvim tvrda, napinjala se uz nju, mamila je njeno tijelo da postane vlažno. – Sad zabilježi da to nikad više neću napraviti u budućnosti.

Usne su mu se opako izvile, a njeno disanje se ubrzalo. – Idući put moraš samo skloniti svoje male očnjake s moje ruke dovoljno dugo da mi kažeš ne. Dovoljno dugo za samo jednu riječ.

Namjestila je suknju i opet ga poželjela udariti. Gad je dobro znao da večeras nije mogla skloniti očnjake s njega jednako kao što nije mogla prestati disati. – Ti smatraš da ću ja opet piti iz tebe?

Nasmijao se podlo i na jedan seksi način te joj kazao snažnim glasom: – Morat ću ustrajati na tome.

Okrenula je lice kao da ju je pogodio puni smisao njenih radnji. Ona je doista pila živuću krv. Sad je službeno pijavica. I to što je pila izravno iz njega bilo je poput povratka kući, kao da je nešto došlo na svoje pravo mjesto. Bojala se da nikad više neće moći podnijeti one hladne, plastične vrećice s krvlju. Kakvu je samo bezveznu krv pila prije njega? – Zašto ovo nisi prije radila?

Zato što je bilo zabranjeno. A ona je ipak učinila ono čega su se njene tetke toliko bojale...

I njegova krv je bila poput droge na koju bi se mogla navući. Mogla bi postati ovisna o njemu.

On bi mogao imati takvu moć nad njom.

Ne! Ako ju opet pokuša navesti da pije njegovu krv, ona više neće biti izgladnjela i moći će se bolje kontrolirati. U teoriji?

– Miči se s mene, divljače. – Kad ju nije pustio, ponovno je podigla ruku, ali ju je uhvatio za zapešće.

– Nemoj me opet udariti, Emmaline. Partneri se nikad ne udaraju.

– Što misliš pod tim “partneri”? – Sporo ga je upitala, opet se pojavio strah koji je nastojala zanijekati i ton joj je zvučao očajnički. – Kao... kao kod Australaca “pajdaši”?

Izgledao je kao da nastoji odlučiti da li joj nešto treba kazati, zazvonila su zvona za uzbunu. – Ne misliš nešto poput Lykae partnera? – Ideja joj je sinula samo na kratko, ali ju je lako otjerala od sebe. Zato što je bilo komično.

– A što ti uopće znaš o tome? – Opet je postajao ljut.

Ona se sjetila kako joj je Lucija govorila da nikad ne smije stati na put između Lykaea i njegove družice. A ako bi drugi muškarac pristupio njoj ili ih pokušao razdvojiti – *bježi što dalje*. Bili su jednako gadni kao i vampiri sa svojim Mladenkama, ako ne i gori. – Znam da imate samo jednog partnera i da se nikad ne razdvajate. – Znala je da zvijer izranja na površinu i razum se gubi ako je ovaj drugi partner povrijeđen ili u nekoj opasnosti. Vidjela je njega kako gubi razum – i nije to htjela više nikad vidjeti.

– Što ima loše u tome?

– Ne misliš valjda... Ti se želiš odvojiti od mene? Zar ne? – A što ako ne želim?

Oh, Bože. Otimala se sve dok ju nije pustio.

Savio je ruku pod glavom i naslonio se. – Zar bi bilo tako grozno biti sa mnom?

Bojala se da je ova njegova ležernost samo smišljena varka. – Naravno da bi! Osim činjenice da se ti očito ne možeš odlučiti da li biti fin prema meni ili me mrziti i usprkos tomu da smo... različiti, ti si i nasilnik, gubiš kontrolu, nije te uopće briga kako se ja osjećam, *kršiš* svoja obećanja, a mi se ovdje nalazimo na samom rubu rata svih demona...

– Hajde, nemoj mi sad skrivati ono što osjećaš, djevojko. – Prekinuo ju je. Kad je počela zuriti u njega, nacerio joj se. – Veseli me što si očito mnogo mislila o nama. Promišljala si o svim detaljima.

Stegla je šake od frustracije. – Onda mi reci da nisam tvoja družica.

– Nisi. Ti si *vampirica*, sjećaš se? Razmisli malo. Moj klan bi te poželio rastrgati na komade samo da te vide.

Kimnula je glavom, promatrala ga pažljivo i nastojala spoznati što je istina.

– Iako, s ovim tvojim novostečenim oblinama... – Polako je prelazio pogledom po njoj, a zatim je trznuo glavom onako kako to muškarci rade, kao da je prošvikao. – Ne bi mi smetalo da si uz mene kao ljubavnica, ali nešto ozbiljno poput družice ne dolazi u obzir.

Zašto ju je zabolio do srži ovaj komentar? – Ne bi valjda lagao o tome?

– Smiri se. Želim te, ali ne zbog toga. – Ustao je. – Dobro, ako ne želiš završiti ovu večer kako treba i da te povalim na krevetu, vrijeme je da se odjeneš.

Uzdahnula je i brzo se okrenula prema kupaonici, a zatim je zaključala vrata za sobom. Oslonila se leđima i dlanovima na vrata, tijelo joj je drhtalo, još uvijek je osjećala djelovanje njegove krvi.

Namrštila se. Boja na vratima je bila sjajna, hladna i glatka osim središnje plohe. Boja je na njoj ključala od topline. *Fascinantno.* Kad je stala pod tuš i provjerila temperaturu, voda na ruci joj je pružila čudesan osjećaj, gociala joj je dlanove. Još je bilo bolje biti gola pod vodom – kao da je mogla osjetiti svaku sitnu kapljicu kako polako klizi niz njeno tijelo. Divno je bilo provući svoje prste kroz mokru kosu. Shvatila je da ponovno ima energije.

Lachlainova krv je očito bila koktel pun Ritalina i Prozaca. Trebala bi se osjećati preplavljena tugom zbog svog prijestupa i živčana zbog budućnosti, ali u njoj se nekako nije mogao pojaviti ni jedan od ta dva osjećaja. Uvjeravala je samu sebe da su farmaceutski učinci njegove krvi doprinijeli ovom osjećaju ugodne – a ne onaj čudan osjećaj povezanosti u kojem je uživala dok je pila.

Osušila se nakon tuširanja i zapamtila da mora pohvaliti hotelsko osoblje zbog ovih nevjerovatno mekih ručnika. Dok je omatala jedan oko sebe malo ju je očešao po bradavicama. Zadrhtala je i porumenjela sjećajući se koliko su mu usne bile tople na njenim grudima.

Jako je stresla glavom kao da se želi riješiti te uspomene, došetala je do ogledala i pružila ruku da obriše paru koja se nakupila na hladnom staklu.

Želim te, ali ne zbog toga, tako je rekao, i sad kad je ona gledala u sebe pitala se zašto ju želi. Nastojala je zamisliti kako on nju vidi.

Mislila je daje možda... pa, možda je zgodna sad kad joj se boja vratila i obline

zauzele svoja prijašnja mjesta – kao što je on to grubo istaknuo. Ali to je sve relativno, zar ne? Možda je zgodna sve dok ju se ne stavi pokraj neke od žena iz njene obitelji. One su bile fatalne, zavodnice. U usporedbi s njima Emma je bila... slatka.

Ali njih ovdje nema i ako je Lachlain mislio daje atraktivna s ovom uštogljenom odjećom i pletenicama u kosi što bi tek pomislio da ju vidi u njenoj uobičajenoj odjeći?

Osjetila se gotovo slobodnom sad kad se uvjerila da nije njegova družica, iako je u sebi poželjela da bude toliko lijepa da on zažali zbog te činjenice...

Odabrala je svoju omiljenu mini-suknju i štikle, osušila je kosu i osjetila kako opet slobodno pada i kovrča se. Ako ju vjetar povuče unatrag i otkrije njene uši, nije sumnjala u to da bi Lachlain u tom slučaju znao što treba kazati ili učiniti. Zapravo, činilo joj se da je njemu drago što su špicaste. Osjetila se smjelom i čak je stavila *naušnice*.

Kad se spuštala stepenicama da mu se pridruži pokraj auta, on je zinuo kad ju je vidio. Shvatio je daje ona jednako šokirana. Zato što je Lachlain vozio.

Istrčao je iz auta prema njoj i brzo ju ugurao unutra. Očito je opazio kako joj viri dio gaćica u svoj onoj gužvi jer je nešto promrmljao prije no što se stao osvrutati da vidi je li još netko to opazio.

Kad se vratio, zalupio je vratima i sav auto se počeo tresti. – Kakvu igru ti to igraš, djevojko? Zurila je u njega bez riječi.

– Tako se oblačiš, a ja jedva mogu skloniti ruke s tebe?

Odmahnula je glavom. – Lachlaine, ja se uglavnom ovako oblačim. A budući da ti prezireš samu ideju mene kao svoje družice, ne bi te to trebalo brinuti.

– Ali ja sam ipak muško. I to muško koje je dugo bilo bez žene.

Lađe su joj potonule. Zato mu je bila zgodna – zato što dugo nije imao akcije. Sad bi mu očito i namirisana stijena bila privlačna. – Onda me pusti. Ako možeš voziti nisam ti više potrebna i možeš slobodno otići pronaći ženu koja se zanima za tebe na taj način.

– Pristala si ostati sa mnom do idućeg punog mjeseca.

– Samo ću ti pokvariti stil. A sigurna sam da ima dosta žena koje bi htjele biti s tobom.

– A ti se ne ubrajaš među takve? Čak ni nakon ovoga večeras? Gricnula je usnu i sjetila se kako mu je lizala preplanulu, glatku kožu dok je pila njegovu ukusnu krv i nakratko se pogubila u mislima. – Ja ne shvaćam zašto želiš da ostanem. – Konačno je kazala. – Trebao ti je vozač. Više ti ne treba.

– Ne, ja sad mogu voziti, ali mi trebaju još dvije stvari od tebe. Uzdahnula je i pomaknula se da se leđima osloni na vrata auta.

Kad je prekrížila noge, on je zurio u njih kao opčinjen. Pucnula je prstima ispred njega. – Da čujemo.

Promrmljao je, sklonio pogled i stajao oči u oči s njom. – Želim da odeš sa mnom do Kinevanea da podmirimo račune i da te nagradim za tvoju pomoć. Bilo ti je teško voziti, a sad kad znam za tvoju glad pretpostavljam da je bilo još teže od onoga što sam mislio.

– Kako me misliš nagraditi? – Bila je sumnjičava i nije se trudila to sakriti.

– Novac ili zlato. Ili dijamanti. Čitav život skupljam dijamante. Naglasio je zadnje riječi i pogledao ju u oči, ali ona nije znala zašto.

– Možeš sama odabrati.

Podigla je obrve. – Ti bi mi dao neki stari nakit, kao iz neke stare škrinje pune zlata?

– Aha, točno tako. – Ozbiljno je kimnuo glavom. – Neprocjenjivi dragulji. Koliko god možeš ponijeti na sebi.

– I oni će biti *moji*? – Hoće li napokon *posjedovati* nešto nezamjenjivo? – Znači, imala bih uspomene na izlet s pravim, *provjerenim* – uputila mu je previše pitom osmijeh kad je izrekla zadnju riječ, ali on nije shvatio – Lykaeom? – Sumnjala je da bi njene tetke mogle nadmašiti takav pothvat.

– Da, *tvoji*. Iako sumnjam da ćeš gledati na njih kao na “uspomene”. Odmahnula je glavom. – Ovo je sasvim sporno pitanje. Ako te nije bilo sto pedeset godina, onda nećeš više imati dvorac s blagom, bez obzira na to koliko to zgodno zvučalo. – Kako to misliš?

– Lachlaine, jesi li ti ikad čuo za Wal-Mart? Nisi? Nešto poput toga je sad sigurno izgrađeno iznad tvog dvorca.

Namrštio se i kazao: – Ne, nije moguće. Kinevane je prijestolnica naše vrste i zaštićena je izvana. Nijedna prijetnja nije nikad ušla unutar naših zidina. Čak je ni vampiri ne mogu pronaći. – U tonu mu se osjetila prilična samodopadnost. – Ništa nije *povrh* toga sada, obećajem ti.

Zjenice su joj se suzile. – Recimo da si pošten ovdje i da ću ja dobiti svoje. Muškarci koji daju nakit očekuju seks.

– To je sad već druga stvar. – Ton mu je postao tiši i on je rukama obujmio njeno lice. – Ja ću te dovesti u svoj krevet.

Emmin oštromni odgovor? Spuštena čeljust.

– Ne mogu vjerovati da si to tek tako bacio na stol. – Protisnula je i počela izmicati sve dok nije spustio ruke. – Sad, kad sigurno znam što ti je na pameti, neću nastaviti dalje s tobom.

– Shvaćam. – Pogledao ju je svečano. – Sigurno se jako plašiš toga da bih ja mogao uspjeti. Pogledala ga je nestrpljivo. – Hej, to su tvoje ruke – pa mogu se i ja poigrati malo s njima.

Njemu su se nakon par trenutaka stisnuli kutevi usana zbog ovog njenog komentara. – Ali, istina je. Ako si ti uvjeren da ja neću uspjeti onda su svi moji pokušaji samo dokona sanjarenja.

– Znači, igra je u tome da vidimo tko će prvi dobiti ono što želi.

– Pretpostavljam da to možemo tako kazati. Misliš li ti da možeš postići svoj cilj prije no što ja počnem uživati u tebi?

Prigušila je uzdah i prekrížila ruke na prsima. Duguje joj nadoknadu za sve ovo što je prošla s njim. Zaslužila je svaki komad nakita koji će mu oduzeti. – Znaš što? Pristajem na to da nastavimo. Najviše zbog toga što znam da ti ionako ne bi poštovao moje obećanje. Ali ja ću ti isprazniti škatulu. I nemoj mi reći da te nisam upozorila.

Nagnuo se unaprijed, previše da bi bilo ugodno, približio je lice tik do njenog i rekao tiho: – A ja ću te natjerati da omotaš svoje noge oko mene i stenjat ćeš na moje uho prije isteka ovog tjedna. Smatraj se isto tako upozorenom.

Istrgla se od njega, a obrazi su joj se žarili dok se borila s pronalaženjem pravog odgovora. – Onda... onda da vidimo koliko si vješt u vožnji!

Polako se odmaknuo od nje, još jednom je pogledao u njene noge, a zatim ubacio u brzinu. Dok su izlazili na ulicu ona se već pripremala za zabavne scene, dobro je pritegla svoj pojas i očekivala da on zezne nešto.

Kad ju je Lachlain večeras vidio pred hotelom kako je sva zamamno obla u onoj prekratkoj minici, kako joj je kosa sva sjajna i bogata, srce mu je počelo divlje lupati zbog nje. Vidio je njene seksi štikle i zamišljao je kako joj se potpetice zabadaju u njegova leđa

dok ona omata svoje noge oko njega. Oči su joj bile sjajne, koža glatka.

Zapanjilo ga je kad je shvatio da ga čak ni prizor mjeseca nikad nije toliko privukao u pogledu. A ona je s namjerom ostala uz njega, namamljena nakitom. Koji je već bio njen.

Čitav život je skupljao te stvari očekujući tren kad će ih pružiti njoj iako nikad baš nije zamišljao ovakvu družicu.

Lachlain je vozio cestom i osjećao se optimistično po prvi put otkad su ga uhvatili prije petnaest desetljeća. Bez obzira na to što će se dogoditi, umaknuo je svojim neprijateljima i ponovno može Ali – naravno – on je vozio savršeno.

Uvijek je analizirao sve što je ona radila – i kako to da onda nije pomislila da je pratio i njenu vožnju? – Kad si ovo naučio? – Oštro mu je uputila pitanje.

– Vježbao sam na parkiralištu dok si se ti tuširala. Ne brini se ništa, uvijek znam pogoditi izlaz na cesti.

– Rekla sam ti da neću otići.

– Nisam zato gledao. Izgledalo mi je kao da te vožnja razdražuje... ali ako ti želiš voziti?

– Ljudima obično treba više kako bi naučili.

– Da, *ljudima* obično treba više kako bi naučili. – Pogladio ju je po koljenu i gesta je djelovala pokroviteljski. – Sjećaš se, ja sam ipak nadnaravno jak i inteligentan.

Povukao je ruku naviše i odmah primio udarac po njoj. – Isto tako si i nadnaravno bahat. početi graditi svoj život. S Emmaline – koja nije ubojica kao što je mislio. Koja je jedinstvena između svih vampira koje je upoznao u svom dugom životu.

Bila je jedinstvena i među svim ženama koje je vidio.

Nije se mogao odlučiti je li izgledom prije vila ili sirena. Njena zapešća, fino oblikovane ruke i ključna kost djelovali su krhko, njen blijedi vrat je djelovao tako nježno. Lice joj je bilo eterično, divno. Na drugim mjestima, pogotovo sad kad se nahranila, bila je jednako ženstvena sa svojim nježnim i punim grudima te mekim kukovima.

A imala je guzicu od koje mu je dolazilo da viče "milost" ispod glasa.

Spustio je pogled na svoju ruku i sporo se cerekao kad je vidio tragove sitnih očnjaka, nije još vjerovao u to kako je reagirao na njen ugriz. Poznavajući svoja vjerovanja i to koliko bi drugi smatrali čitavu stvar gadljivom shvatio je da je očito očajan – zato što je u svemu uživao.

Kao da mu je ona otvorila neki novi seksualni ulaz kojeg nikada nije zamišljao. Kao daje sve dotad bilo samo obično jebanje, a onda je, kao grom iz vedrog neba, Emma rekla: "A sad bih ti mogla polizati batinu i ugurati je u svoja usta". Zadrhtao je, osjetio pulsiranje vlastite erekcije.

Iako bi ovo trebao biti sramotan znak kojeg treba sakriti, njemu se sviđalo promatrati ovaj ugriz zato što ga je podsjećao na strano, čudno zadovoljstvo – a usto ona nikad nije pila iz nekog drugog. Samo je njemu uputila taj mračni poljubac.

Pitao se tko ju je učio da to ne radi? Obitelj? Jesu li oni doista bili preci i različiti od ostalih vampira, prisiljeni da žive u Louisiani jer su se odvojili od Horde? Odgovori mu nisu dolazili. Ona je bila najšutljivija žena koju je upoznao, a nakon onog debakla s otvorenim ispitivanjem u restoranu, on se planirao suzdržati neko vrijeme.

Ali on je bio njen prvi, nadao se da će biti i jedini i to ga je ispunjavalo ponosom. Maštao je o idućem putu kad će piti iz njega. Dat će joj iz vrata, a on će osloboditi svoje

ruke kako bi mogao razmaknuti njeno svilenom donje rublje i prstom osjetiti njenu vlažnost. Kad bude spremna za njega, dat će joj da osjeti punu dužinu...

Prigušio je još jedan drhtaj, a zatim se okrenuo da ju po deseti put pita je li žedna, ali je opazio da se ona ušuškala na sjedalu, izgledala je meko i opušteno pod njegovim kaputom. On ga je raširio preko nje, jedan razlog je bio taj što je smatrao da će joj tako biti udobnije, a drugi zato što će *njemu* biti ugodnije da ne gleda u njena bedra. Naslonila je glavu na prozor i zurila van s onim stvarima koje je zataknila na uši, bila je nesvjesna da meko pjevuši. Nije ju htio prekinuti. Glas joj je bio predivan, uspavljujući.

Rekla je da ni u čemu nije dobra, a to znači da nije vjerovala kako lijepo pjeva budući da ne može lagati. Pitao se zašto nema više povjerenja u samu sebe. Bila je dražesna, oštroumna, a duboko u sebi i strastvena. Ne, to *nije* duboko. Ona mu je, ipak, iščašila čeljust – i to prvom prilikom.

Možda ju je ta njena obitelj vampira smatrala previše nježnom ili povučenom, pa su zato bili okrutni prema njoj. Sama pomisao je rasplamsala vatru bijesa u njemu, naslađivao se idejom da ubija svakoga tko se loše ponašao prema njoj.

Lachlain je bio svjestan onoga što se događalo. On se svrstavao na njenu stranu, počeo je sagledavati sve stvari iz *zajedničkog* kuta. Na neki način je ovo vezivanje s družicom počelo ugrizom.

Koliko još ima do tamo? – Emma je osjetila poriv da malo zakuka.

Sad kad je opet imala nešto energije u sebi, postajala je nemirna u autu. Samojoj sebi je priznala da se zato počela meškoltiti na sjedalu. *Ne* zato što se topila od miline pod njegovim kaputom koji je još uvijek bio vreo od njegovog tijela i širio njegov ugodan miris.

Ispružila se i izvukla slušalice, ovo je očito u Lykae običajima značilo "Ispituj me" zato što su se pitanja naprosto rojila.

– Rekla si mi prije da nisi nikad ubila, da nikad nisi pila iz drugoga. Zar se nisi mašila muškog vrata čak ni za vrijeme seksa? Nisi nekoga slučajno ujela, čak ni u zaboravu?

Uzdahnula je i uštipnula se za čelo, razočarao ju je. Večeras joj je uz njega bilo skoro *udobno*, ali sada su stigla pitanja o seksu, aluzije. – Odakle ti sad to?

– Nemam što raditi dok vozim osim razmišljanja. Jesi li?

– Ne, Lachlaine. Jesi sretan? Nikad nisam zarila svoje zube ni u čiju ruku osim tvoje.

– A kad je on odmah razdvojio usne za još jedno pitanje, odbrusila mu je: – Od nikoga *ništa*.

Malo se opustio u svom sjedalu. – Samo sam htio biti siguran.

– Zašto? – Upitala ga je iscrpljena. – Sviđa mi se što sam ti prvi.

Da li on ovo doista misli? Je li moguće da postavlja ova pitanja ne da bi ju osramotio već zato što je... muško?

– Da li uvijek od krvi imaš ovakvu reakciju kao večeras – ili je do mene što si postala ovako raskalašena?

Ne. Opet ju želi osramotiti. – Zašto je to bitno?

– Želim znati da li bi se ti, ako bi pila krv iz čaše – pred drugima – isto tako ponašala.

– A ti me ne bi mogao pustiti par sati na miru, a da me ovako ne mučiš?

– Ne mučim te. Moram znati.

Emmi je stvarno postalo mrsko pričati s njim. Zatim se namrštila. Na što on cilja? Kad bi ona to pila pred drugima? Radila je to kod kuće, ali to bi bilo iz krige ili

koktelske čaše za vrijeme neke zabave. Ne bi to sigurno radila polugola u krevetu dok joj neki muški liže grudi. Srce joj je ubrzalo ritam, navirala je tjeskoba. Lachlain ju nikad ne bi poveo među svoje prijatelje i obitelj kad bi pila krv kao vino, pa zašto onda pita?

Pravi li on to neke sitne planove u koje je i ona uključena? Opet ju je pogodilo koliko malo ona zapravo zna o njemu. – Čula sam već o apetitu Lykaea i, hm, o vašoj otvorenosti prema seksualnosti – zagrcnula se – ali ja nikad ne bih bila takva pred drugima.

Kratko se namrštio, a zatim mu je zatitrao mišić na obrazu. Odmah je osjetila kako u njemu raste bijes. – Mislio sam na neku društvenu prigodu kad drugi piju. *Nikad* ne bi razmišljao o nekoj drugoj mogućnosti.

Porumenjela je. Sad je njen um bio u škripcu, kružio je besciljno u potrazi za stajalištem. – Lachlaine, to bi mene dodirnulo isto kao tebe čaša vode.

Pogledao ju je u oči tako sirovo da je zadrhtala. – Emma, ja nemam pojma što si ti prije radila, ali znam da kad ženu povedem sa sobom u krevet, ja ju *nikada* neću dijeliti.

13.

Tebi ne smeta što smo morali stati večeras? – Lachlain joj je dobacio preko ramena dok je po treći put provjeravao deke koje je stavio preko hotelskog prozora.

Nebo se otvorilo nakon ponoći, kiša je lijevala kao iz kabla i to je usporilo njihovo putovanje. Rekao joj je da je Kinevane možda na dva sata odavde. Emma je znala da će zora svanuti za tri sata.

Odmahnula je glavom i bila je svjesna toga da je on duboko razočaran. – Bila sam spremna da nastavimo. – Podsjetila ga je. – I na svoje čuđenje je doista bila spremna. Što se tiče pitanja o suncu, Emma uglavnom nije bila tako nehajna.

Kad je konačno završio s ispitivanjem ove barikade od deka, uronio je u udobnu sobnu fotelju. Emma je nastojala ne zuriti u njega pa je sjela na rub kreveta, u ruci je držala daljinski i počela je pretraživati programe.

– Znaš da ja ne bih riskirao s nastavkom puta. – Emma je shvatila da je mislio ozbiljno kad je rekao da više nikad ne bi dopustio da ju sunce sprži.

Ipak nije shvaćala kako se mogao suzdržati s ovom večerašnjom vožnjom. Ako je već bio odvojen od kuće sto pedeset godina i ako su ga dijelila samo dva sata vožnje, ona bi na njegovom mjestu jednostavno povukla za sobom nesvjesnu vampiricu.

Lachlain je to odbio i pronašao im smještaj, ne onako luksuzan u kojem su uživali, rekao je, ali je “osjetio da je mjesto sigurno”. Nije mu bio problem uzeti dvije spojene sobe zato što je planirao zaspati, a kao što je obećao, neće spavati s njom. Brzo je izračunala da je proveo skoro četrdeset sati bez sna.

Iako je bilo tako, djelovao je kao da mu je neugodno što se vidi ta potreba za snom. Samo zbog toga što mu se pažnja gubila dok je suženih zjenica gledao oko njih – a to je radio sve češće i češće – je progovorio o tome. Priznao je da bi i dalje mogao bez sna, ali da mu rana ne zacjeljuje kako treba.

Pod ranom je mislio na svoju nogu. Onu koja je nakon skidanja šestogodišnjeg gipsa djelovala skoro kao ljudska. Razmišljala je o toj ozljedi i zamišljala razne scenarije o tome kako se dogodila.

Očito ju je izgubio. Ugriz na ruci je brzo zacjeljivao, a vidjela ga je kako gleda u njega s gotovo nježnim izrazom na licu – izrazom koji bi mijenjala čak i za neki rijetki zagrljaj. Pa ipak je nastavio šepati. Očito mu se ta noga potpuno obnavlja.

Pogledala ga je i shvatila da ako ona već pažljivo promatra njegovu nogu, onda i on sigurno zuri u njena bedra s onim... s onim *vučjim* izrazom u očima. Zgrabila je krajičak svoje suknje, malo poskočila na sjedalu i povukla ga prema dolje. Pogled mu je bio prikovan za ono što radi, a nekoliko sekundi su trajali tihi i jedva čujni uzdasi. Zadrhtala je od tih zvukova, nesvjesno je poželjela dodatno naglasiti svoje pokrete kako bi on još više uživao u njima.

Kad se onaj zdravi dio Emme zacrvenio zbog ovih misli i kad je povukla deku preko sebe, uputio joj je pogled pun dubokog razočaranja.

Sklonila je pogled s njega i opet uzela daljinski dok je tražila izlaz iz ove bizarne

situacije. Ne bi trebala biti u istoj hotelskoj sobi s ovim Lykaeom kad su svjesni, kad je već stekla naviku da spava uz njegovo golo tijelo svake večeri u kadi. Nakašljala se i pogledala ga. – Pogledat ću film. Onda se vidimo u sumrak.

– Izbacuješ me iz sobe?

– Pa, otprilike.

Odmahnuo je glavom – zanemario je njene želje bez nekog dužeg razmišljanja. – Ostajem s tobom do zore.

– Volim provoditi vrijeme sama, a zadnja tri dana mi uopće nisi dao priliku za to. Zar bi te ubilo da napustiš sobu?

Djelovao je zbunjeno, kao da je sama želja da se makne od nje čista ludost. – Ti ne želiš podijeliti ovaj... film, sa mnom? Skoro se nacerila zbog načina na koji je postavio ovo pitanje.

– A nakon toga možeš opet piti.

Želja za osmijehom se povukla pred njegovim seksi i ozbiljnim riječima, ali ona nije pogledala u stranu, previše ju je privukao strastven način na koji je promatrao njeno lice.

Stalno ju je pozivao da pije i tako učvrstio u njoj vjerovanje da on uživa u tome jednako kao i ona. Iako ju je to zbunilo ona je osjetila njegovu erekciju – teško je bilo ne opaziti to – i vidjela je žudnju u njegovim očima. Istu žudnju kakvu je i sada gledala... Trenutak je prekinuo zvuk neke žene koja je vrištala na svom putu do ekstaze. Emma je uzdahnula i okrenula glavu prema televizoru. Nesvjesno je pritiskala daljinski i došla do Cinemaxa. A ovako kasno u noći Cinemax je značio Pornomax.

Lice joj se zažarilo od srama dok je mahnito lupala po daljinskom, ali čak su i normalni programi očito uživali u prikazivanju *Nevojernih* ili *Očiju širom zatvorenih*. Napokon je pronašla nešto bez seksa...

A, sranje. *Američki vukodlak u Parizu*. U pravoj krvavoj sceni napada.

Skočio je na noge prije no što je uspjela promijeniti program. – Da li nas ovako... da li nas ovako ljudi vide? Zvučao je zgranuto. Razmišljala je o drugim filmovima s vukodlacima – *Pasji vojnici*, *Unutarnja zvijer*, *Zavijanje* ili onaj suptilno naslovljen *Zvijer mora umrijeti* – i kimnula je. Prije ili kasnije će vidjeti ove stvari i bolje je da zna istinu. – Da, tako nas vide.

– I na sve iz Učilišta gledaju ovako?

– Pa, zapravo, ne baš.

– Zašto?

Ugrizla se za usnu. – Ja sam čula da se Lykae nikad ne brinu za PR dok vampiri i vještice, naprimjer, bacaju novce u to. – PR?

– Odnosi s javnošću.

– I taj PR djeluje? – Upitao je dok je još uvijek gledao u to s gađenjem na licu.

– Recimo to ovako – na vještice gledaju kao na *bespomoćne* Wikane. Vampire doživljavaju kao seksi... *mitove*.

– Bože moj. – Promrmljao je i bacio se na krevet s dubokim uzdahom.

Njegova reakcija je bila tako intenzivna daje htjela malo zabosti nos u to. Ali ako bi zabola nos to bi značilo da bi i ona mogla biti podvrgnuta ispitivanju. Ali u tom trenutku je nije to brinulo. – Dakle, pojava vukodlaka tamo... je bila *sasvim* krivo predstavljena.

Protrljao je nogu koja gaje boljela i izgledao je umorno. – Kvragu, Emma, zar me ti

nikad nećeš pitati kako izgledam kad se promijenim?

Mahnula je glavom u njegovom smjeru. Noga ga je očito boljela, a ona nije mogla podnijeti *ničiju* patnju. Čak ni onu divljeg i grubog Lykaea jer ga je upitala kako bi mu odvrtila misli s boli: – Onda, Lachlaine, kakav si kad se promijeniš?

Izraz lica mu je odavao iznenađenje i djelovao je kao da ne zna odgovor. Konačno je kazao: – Jesi li kad vidjela maskiranje fantoma u čovjeka?

– Naravno da jesam. – Odgovorila je. Ipak je živjela u gradu u kojem je bilo najviše članova Učilišta na svijetu.

– Znaš ono kako u isto vrijeme možeš vidjeti čovjeka i utvaru? Tako ti je to. Vidiš mene, ali vidiš i nešto snažnije i grublje uz mene.

Okrenula se prema njemu na krevetu, legla je na prednju stranu, savila je laktove kako bi mogla na njih osloniti bradu i sad je bila spremna da čuje još.

Kad ga je potaknula da nastavi dalje, on se naslonio na uzglavlje i ispružio noge. – Pitaj me. Zakolutala je očima. – Dobro. Rastu li ti očnjaci? – Kad je kimnuo, pitala je: – A krzno? Podignuo je obrve. – Isuse, to ne.

Imala je dosta krznenih prijatelja, pa se uvrijedila na ovaj njegov ton, ali se nije ipak htjela zadržati na tome. – Znam da ti oči postanu plave.

Kimnuo je. – I moje tijelo postane krupnije, a oblik mog lica se mijenja, ono postaje više... vuče.

Napravila je grimasu. – A njuška?

Zacerekao se na ovu primjedbu. – Ne. Nije to onako kako ti misliš.

– Onda mi to ne zvuči baš različito od onoga kakav si sad.

– Ali jest. – Uozbiljio se. – Mi to zovemo *saorachadh ainmhidh bho a cliabhan...* puštanje zvijeri iz kaveza.

– Da li bi me to prestrašilo?

– Čak i stariji, moćniji vampiri pred tim ustuknu.

Ugrizla se za usnicu i razmišljala o onome što joj je kazao. Koliko god se trudila nije ga mogla zamisliti drugačijim od *zgodnog*.

Prešao je rukom preko usta. – Kasno je. Hoćeš li piti još jednom iz mene prije zore?

Osjećala se posramljeno zbog toga koliko je to silno željela, slegnula je ramenima i promatrala vlastiti prst kako prati uzorak na posteljini.

– Oboje mislimo o tome. Oboje to želimo.

Ona je promrljala: – Mogla bih, ali ne želim ono drugo što ide uz to.

– A ako ti se zakunem da te neću dirati?

– Ali što ako... – Odmaknula se, a lice joj je pocrvenjelo. – Što ako se ja... *zaboravim*? Ako ju bude ljubio i milovao kao prije, nema sumnje da će ga uskoro preklinjali da ju povali na krevetu, kako je on to rekao.

– To neće ništa značiti zato što ću staviti ruke na posteljinu i neću ih micati s tog mjesta. Namrštila se na njegove ruke i grickala je usnu. – Stavi ih iza leđa.

To mu se očito nije svidjelo. – Staviti ću svoje ruke... – Osvrtao se oko sebe dok nije raširio ruke na vrh uzglavlja, a dlanove položio prema dolje. – ...ovdje i neću ih micati. Bez obzira na to što se dogodi.

– Obećaješ?

– Aha. Kunem ti se.

Nastojala je uvjeriti samu sebe da ju je glad natjerala da puži na koljenima do njega.

Ali bilo je tu mnogo više od puke gladi. Trebala je osjetiti senzualnost samog čina, toplinu, ukus njegove kože pod jezikom, ubrzano kucanje njegovog srca kao da ga *zadovoljava* to što ona pohlepno pije iz njega.

Kad je kleknula ispred njega, nagnuo je glavu unatrag i poticao ju izlažući svoj vrat. Opazila je da mu je već tvrd i postala je nervozna. – Ruke stoje na mjestu?

– Aha.

Nije se mogla zaustaviti, krenula je prema njemu, strgnula mu košulju i zarila svoje očnjake u njegovu kožu. Preplavila ju je velika toplina i zadovoljstvo i ona je zastenjala uz njega. Njegovo mumljanje je odjekivalo na njenim usnama. Kad se skoro prevrnula od siline doživljaja, on je rekao:

– *Zajaši... me.*

Nije micala svoje usne s njega i učinila je to rado, tako se mogla bolje opustiti i uživati u okusu i osjećaju. Iako on nije micao ruke s uzglavlja pomaknuo je svoje kukove prema njoj. Zatim je opet duboko uzdahnuo kao da se s naporom pokušava zaustaviti.

Ali njoj su se sviđali ti njegovi zvukovi, voljela je to što ih može *osjetiti* i htjela je čuti još toga. Spustila se potpuno u njegovo krilo i nije marila za to što joj se suknja povukla naviše. Boljela ju je ova toplina koja je čekala na nju. Misli su postale mutne. *Tako tvrd...* Skoro je sasvim izgubila um i trljala se o njega kako bi ga olakšala.

14.

Oslobodi me moje zakletve, Emmaline. Ona nije odgovorila, nije ga htjela osloboditi, kvragu, pogotovo sad kad mu je počela nešto značiti zadana riječ. Samo je više raširila koljena, a zatim ga je sporo i senzualno trljala između svojih nogu, a među njima su stajali samo hlače i svila. – Oh, Bože, tako, Emma. – Protisnuo je i drhtao od toga koliko mu je ovo bilo potrebno ne vjerujući u ovo što mu ona radi.

Ovo bi mogao koristiti protiv nje, pomislio je u izmaglici. Ako ju njegova krv na jeziku ovako raspameti, prisiljavat će ju da pije sve dok mu se ne preda u potpunosti...

Prisiliti vampiricu da ga ispija... što se to njemu događa? Položila je svoje ruke između njegovih na uzglavlju i držala ih tako dok se namještala do njega, on je zabacio glavu unatrag. Miris njene kose koji gaje zapljuskivao ovako blizu, osjet njenog ugriza i njeno očito zadovoljstvo su ga dovodili do ruba. – Ovako ćeš me dovesti do toga da svršim. Ako ne prestaneš...

Nije prestala. Nastavila se trljati o njega kao da *ne može* prestati. Nikada nije osjetio ovako jaku frustraciju. To da ju ne može dodirnuti, staviti svoja usta na njeno meso... Trljala je svoje grudi o njegova prsa gore-dolje. Uzglavlje je počelo pucati pod njegovim rukama.

U njemu je rastao bolan pritisak, gomilao se od one večeri kad ju je oteo. Disanje mu je postajalo otežano dok se ona gibala sve brže i jahala čitavom njegovom dužinom. I kad je opazio da je prestala piti, šapnula mu je na uho: – Vječno bih te mogla ispijati.

I hoćeš...

– Ima tako *dobar* okus. – Rekla je i zastenjala.

– *Izluđuješ me.* – Protisnuo je, zabacio glavu i proderao se dok je vrelo svršavao pod njenim pokretima prisiljen snažnim propinjanjem njenih kukova na sebi. Drvo pod njegovim rukama se pretvaralo u iverje i prašinu.

Kad je konačno prestao drhtati, stisnuo je svoje grube šake do njenih nogu. Ponovno je pala na njegova prsa, privijala se uz njega, a njeno sićušno tijelo se treslo.

– Emma, pogledaj me.

Okrenula se prema njemu i njene srebrne oči su posjedovale hipnotizirajući učinak. Znao ju je, osjećao ju je kao poznatu, a isto tako je bio svjestan toga da nikad u životu nije susreo ovako zadivljujuće biće. Trznula je glavom i promatrala ga s nesigurnim izrazom na licu.

– Želim te dirati. Želim te dovesti do svršavanja. Pogledala je njegove razderane ruke s podignutim obrvama.

– Onda ću te poljubiti. Ostavi donje rublje sa strane i klekni ovdje pokraj mene. Sporo je odmahнула glavom. – Zašto?

Šaptala je. – Zato što ove stvari postaju sve gore i teže za izdržati.

– Ne želim sad prekršiti svoj zavjet. – Šake su mu još uvijek bile stegnute, a utišao je glas da kaže: – Boli me, tako te jako želim zadovoljiti.

Opazila je kako mu pogled postaje mekši dok je spuštala svoje čelo do njegovog. Ona

se, kao da si ne može pomoći, saginjala da bi mu lickala usne i igrala se njima. Kosa joj je pala unaprijed i golicala je njegov vrat. Preplavio ga je njen izvanredan miris i osjetio je kako mu ponovno postaje tvrd.

Rekao je između njenih poljubaca: – Pa zašto ovo ne može ići dalje?

– To nisam ja. – Šapnula je. – Ja nisam takva. Ja te jedva poznajem.

Čista frustracija se nakupljala u njemu zbog ovih njenih smiješnih tvrdnji iskazanih između poljubaca. Vjerovao je da su to osjećaji koje je *dužna* kazati. – A ti si ipak uzela krv izravno iz mog tijela? Ne može postojati intimniji akt od takvoga između dvoje ljudi.

Ona se odmah ukočila i povukla. – To je istinito i žalosno. Ali ja se ne mogu sasvim prepustiti nekome u koga nemam puno povjerenje. – Ustala je i smjestila se u fotelji. – Nekome tko je bio tako neljubazan...

– Emma ja...

– Znaš da si bio takav. Prije samo tri večeri si me isprepadao toliko kao što me nitko u životu nije. I ti sad hoćeš nešto od mene? – Drhtala je. – Samo otiđi. Molim te? Napokon?

Zarežao je od frustracije, ali je ipak odšepao do vrata. U hodniku do soba se okrenuo i kazao: – Iskamčila si nekoliko sati. Idući put kad budeš pila, ti si moja i to oboje znamo. – Zalupio je vrata za sobom.

Emma je ležala na svom podnom gnijezdu i prevrtala se među pokrivačima. Kad joj je odjeća postala ovako gruba? Činilo joj se kao da može osjetiti svaku nit na svojim osjetljivim grudima i trbuhu. A nosila je svilu.

Sama pomisao na ono što mu je radila djelovala je tako da joj se kukovi njišu kao da ga još uvijek može osjetiti pod sobom.

Ona mu je pružila... orgazam, tako što ga je *jahala*.

Lice joj je gorjelo. Pretvara li se to ona u Emmu Razuzdanu?

I ona također je skoro doživjela orgazam. Kad se kupala, opazila je da je vlažnije no ikad prije. Počela je sumnjati da ova požuda za krvlju nije samo žudnja za pićem već seksualna pomama *zbog* pića.

Bio je u pravu – idući put kad bude pila iz njega on biju lako mogao učiniti svojom dok je večeras trenutno izgubila razum i zaboravila zašto ne može spavati s njim. Iako se očajnički željela uvjeriti u suprotno, ona nije bila tip osobe koja bi se mogla nekome predati, a da ne osjeti neku vrstu povezanosti ili sličnosti.

Po pitanju seksa se nije smatrala staromodnom – postoji razlog, naravno, zašto poznaje Pornomax – i imala je zdrav odnos prema tom čitavom pitanju iako nikad prije nije doživjela orgazam. Ali znala je duboko u sebi da joj treba nešto trajno i da to nikad ne može ostvariti s njim.

Osim činjenice daje on grub i prijeteći Lykae koji uživa u njenoj nelagodi ona ne bi mogla zamisliti ni to da ga ima kao prijatelja. Nije ga mogla zamisliti kako gleda filmove na njihovom imanju i jede kokice koje je često bacala na osobe koje bi viđala na ekranu. On se ne bi uklopio u njihovu obitelj zato što bi se njima zgadio sam prizor da ta "životinja" nju dira. A i zbog toga što bi stalno kovali zavjere da ga ubiju i slične stvari.

A da i ne spominjemo uz sve ostale razlike među njima i to da njega čeka neka druga žena koju mu je namijenila sama svemirska providnost.

Emmi nije smetalo malo zdravog natjecanja, ali protiv družice jednog Lykaea...?

Dobro. Sad se jednostavno ponaša blesavo.

On je pokucao na vrata i otvorio ih bez iole pristojnije pauze, ali ona je srećom već završila s ovim poslom diranja i maženja vlastitih grudi.

Kosa mu je još bila mokra od nedavnog tuširanja, a naslonio se na vrata u trapericama koje su visjele malčice ispod struka i bile malo labave – baš kao što *treba*. Nije nosio košulju i primijetila je da je omotao jedan dlan komadom tkanine. Progutala je pljuvačku. To je bila ozljeda prilikom koje joj je razvalio uzglavlje dok je svršavao.

Prekrižio je ruke preko svojih mišićavih prsa. Toliko im se divila da je to već graničilo s idolopoklonstvom. Ona bi mu *tako* rado popustila...

– Reci mi jednu stvar koju još ne znam o tebi. – Zahtijevao je.

Kad joj je uspio prikovati pogled za sebe, ona se malo premišljala i napokon kazala: – Završila sam fakultet i dobila diplomu iz popularne kulture.

Izgledao je impresioniran činjenicom, ali njega ipak nije bilo dovoljno dugo kako ne bi mogao znati da većina ljudi smatra da se možeš frigati s pop-kulturom. Kimnuo je, okrenuo se prema svojoj sobi, ona je kazala baš kad on nije očekivao: – Reci mi jednu stvar.

Kad ju je ponovno pogledao, djelovao je iznenađen njenim pitanjem. Odgovorio je ozbiljnim glasom: – Mislim da si ti najljepše stvorenje koje sam ikad vidio.

Bila je sigurna da je čuo njen uzdah prije no što je zatvorio vrata za sobom.

Nazvao ju je *najljepšom!*

Prije bi osjetila zbog ovoga neku tužnu rezignaciju, ali sad joj se malo mantalo. Oh, na krivom je putu. Osjećaji su joj bili poput pomahnitale igle kompasu, divlje su se vrtjeli...

Zjenice su joj se suzile kad je shvatila o čemu se ovdje radi. Stockholmski sindrom. Sigurno. Poistovjećivanje s nasilnim porobiteljem? Provjeriti. Stvaranje vezanosti s njim? Provjeriti.

Ali ipak je morala biti poštena i priznati koliko porobitelja su metar i devedeset pet visoki bogovi s ukusnom, preplanulom kožom, najsimpatičnijim naglaskom te najtoplijim i najtvrdim tijelom o kojemu je mogla samo sanjati? A *uza sve* to još ima i sklonost da omata to tijelo oko nje? I *uza sve* to ju još smatra najljepšom.

A da ne pričamo o činjenici da se nikako nije mogao izdovoljiti time da joj pruža svoju sočnu krv.

Pretvara li se to ona u Patty Hearst ovog Lykaea?

Nije važno. Ključno je to da ona nije njegova družica, pa čak i ako ju on zavede i nešto malo bude između njih, ona bi time samo potrošila malo svog vremena prije no što on pronade svoju pravu. A ako ju iskoristi i odbaci muškarac poput Lachlaina, smatrala je da bi se nakon toga mogla lako pretvoriti u jednu od onih blebetavih i plačljivih žena. A to nije dolazilo u obzir.

S olakšanjem je razmišljala da ona ne bi bila takva njegova družica. Doista joj je *laknulo*. Kad bi ona bila njegova odabranica, to bi bilo poput doživotne osude. Nikad ju ne bi nikamo pustio, bila bi bijedna i preplašena, a ako bi pobjegla on bi je pratio sve dok ga njene tetke ne bi ubile.

Njena jazbina bi uživala u tome. Kad bi saznale da ju je poljubio i dirao tako intimno, otvorile bi sam pakao protiv njega i njegove vrste. Koliko ona zna, jedina je iz njihove jazbine koju je ikad dodirnuo jedan Lykae.

A njena majka je bila jedina koja se u potpunosti podala jednom vampiru.

Emma se probudila u sumrak, osjetila je nešto.

Promatrala je zamračenu sobu, uzdigla glavu i virkala s kreveta, ali nije ništa vidjela. Kazala je samoj sebi da *nije bilo* ničega čak i dok se užurbano odijevala i spremala, a potom pojurila prema Lachlainovoj sobi.

Vidjela je da je još uvijek samo u onim trapericama, a deke nije imao zato što ju je iskoristio kako bi zamračio njen prozor. On se počeo tresti pred njenim očima kao da ga muči noćna mora. Mrmljao je neke riječi na gelskom, a koža mu je postala masna od znoja. Svi mišići su mu se napeli kao da je u velikoj boli.

– Lachlaine? – Šapnula je. Požurila je prema njemu ne razmišljajući, pružila je ruku kako bi prstima prešla po njegovom obrazu i kroz gustu kosu te ga tako pokušala umiriti.

On se još uvijek tresao. – Emmaline? – Mrmljao je u snu. Zar je to ona ušla u njegove snove? Ona je također upravo iskusila jedan košmaran san, djelovao joj je najstvarnijim dosad.

Odsutno mu je milovala čelo dok ga se prisjećala. Izgledalo joj je kao da ga je doživjela s Lachlainove točke gledišta – mogla je vidjeti stvari koje je on vidio, osjetiti mirise koje je on udisao, pipati stvari njegovim prstima.

Bio je u jednoj trgovini pod šatorom. Ispred njega su stajali dragulji, a do njega je stajala žena duge kose boje kave koju je prošaralo sunce i sjajnih zelenih očiju.

Odabrao je jednu tešku zlatno-safirnu ogrlicu i kupio ju od trgovca. Po dizajnu nakita i po valuti kojom je platio, Emma je znala da se ovo dogodilo davno.

Žena je uzdahnula i rekla: – Još darova.

– Aha. – Lachlain je bio iznerviran zato što je znao što će mu uskoro kazati.

Ta žena, kojoj je Emma nekako pogodila ime i znala da se zove Cassandra, je kazala: – Čekao si devetsto godina. Ja sam čekala otprilike isto toliko. Zar ne misliš da bismo...

– Ne. – Lachlain ju je oštro prekinuo. *Koliko će puta još ovo spomenuti?* Razmišljao je. Cassandra nije mogla vjerovati, ali on jest.

– Prihvatit ću jednu noć s tobom.

– Ja te mogu samo gledati kao staru prijateljicu. Znaj da i to može završiti. – Bijes u njemu je bujao. – Ti si iz klana i susrest ćeš se s njom. Misliš li ti stvarno da je moguće da ju ja dovedem u tako neugodan položaj?

Emma je odmahivala glavom na ovaj bizaran san, bila je još uvijek uzdrmana koliko je sve djelovalo stvarno. Bilo je dovoljno da spomene dragulje i ona je već sanjala o nepovezanim scenarijima.

Pogledala je dolje i zacrvenjela se kad je primijetila da mu je počela milovati prsa. Nije prestala, samo se divila tomu koliko mu je tijelo predivno i čudila se što želi voditi ljubav s njom...

Njegova ruka je poletjela prema njenom vratu i stegla ga prije no stoje ona mogla povikati. Kad je otvorio oči, bile su potpuno plave.

15.

Emmaline ga je nježno dirala i tiho izgovarala njegovo ime. To je više od noćne more – ona to nikad ne bi napravila, nikad ga ne bi pokušala utješiti. On je vidio samo neku crvenu izmaglicu i mogao je osjetiti samo neku vatru kako mu rastapa kožu. Prije tri dana je osjetio svog neprijatelja, a sad je bio *blizu njegove odabranice*. Napao je.

Kad se izmaglica raščistila, nije mogao dokučiti što je vidio. Emmin vrat je bio u njegovom čvrstom stisku, a njene kandže su se žarile u njegove ruke dok je teško disala i borila se za goli život. Prije no što je mogao nešto napraviti vidio je kako joj je pukla žila u desnom oku.

Viknuo je i pustio ju odmičući se od nje.

Ona je pala na koljena, borila se za zrak, kašljala je. Potrčao je da joj pomogne, ali ona je ustuknula i rukom mu pokazala da se udalji.

– Ah, Bože, Emma, ja nisam mislio... Osjetio sam nešto... Mislio sam da si vampir. Ona se zakašljala, a zatim je protisnula: – Ja, *jesam*...

– Ne, mislio sam da je bio... drugi, jedan od onih koji su me zatvorili. – Ugriz, krv, sve je to očito rasplamsalo noćne more do vrhunca. – Mislio sam da si ti on.

– Tko? – Rekla je.

– Demestriu. – Konačno je uspio kazati. Uspio ju je uzeti u svoje ruke unatoč njenom slabašnom negodovanju. – Drhtao je. – Emma, to je bio nesretan slučaj.

Ali njegove riječi nisu imale nikakvog efekta. Tresla se u njegovim rukama i još uvijek bila preplašena.

Nije mu vjerovala – nikad nije – i sad ju je upravo podsjetio zašto je to tako.

Emma je krajičkom oka opazila kako pomiče ruku s volana i opet ju pruža kako bi ju dodirnuo. Ona mu je sklopila ruku u oblik stegnute šake i, kao i svaki put dosad, povukla sa sebe.

Uzdahnula je i naslonila lice na hladno staklo, zurila je kroz njega, ništa nije vidjela.

Osjećaji su joj bili toliko rastrgani zbog ovoga što se dogodilo da nije znala kako se ponašati.

Nije bila ljuta na njega zbog ovog jednog nesretnog slučaja. Bila je dovoljno glupa da dira jednog Lykaea usred noćne more i platila je za to. Ali je žalila što ju je grlo boljelo, a ne može popiti pilulu da to ublaži. I žalila je zbog onoga što je naučila o njemu.

Pitala se je li moguće da ga je Horda zatvorila, ali je odbacila tu pomisao zato što zatvorenici jednostavno ne mogu *umaknuti* Hordi. Nikad nije čula za suprotan primjer. Čak ni njena tetka Myst, koja je vidjela unutrašnjost Hordinog uporišta, nije mogla pobjeći sve dok pobunjenici nisu preuzeli dvorac – i dok ju pobunjeni general nije oslobodio kako bi mogao voditi ljubav s njom.

Kad je ovako izbacila Hordu iz igre, Emma je došla do zaključka da se tu, budući da je on nekakav vođa Lykaea, radi o nečem političkom, možda o nekoj vrsti prevrata.

Pa ipak ga je Demestriu, najzlobniji i najmoćniji od svih vampira, zarobio. A ako su glasine o Furijama točne kao i priče o mučenjima na dnu mora, što su onda tek učinili

Lachlainu? Da li je Demestriu naredio da se i njega utopi? Je li ga vezao u zemlji i ostavio ga živog zakopanog?

Emma se naslonila na prozor, a u ušima je imala one stvari iako nije pjevala kao sinoć.

Htio je to skloniti i popričati s njom, ispričati joj se. Bio je žestoko posramljen zbog svojih nedjela, nikad nije bio toliko posramljen, ali mislio je ipak ako joj oduzme ovo da će se ona slomiti do kraja. Otkad ju je ugrabio, stalno ju je strašio i vrijeđao, a sad je osjetio da je ona na samom rubu i da se jedva nosi s događajima u četiri prošla dana.

Ulične lampe su bacale svjetlo ponad njih, osvjetlile su njeno lice – modrice na njenom vratu, bio je to prizor od kojeg se iznova stresao.

Sto pedeset godina su ga mučili dok nije pobjegao onome od čega je nemoguće pobjeći. I bojala se da je u tom pokušaju nekako *izgubio nogu*.

Nije mogla ni zamisliti bol – beskrajnu bol koju je toliko dugo trpio i koja je kulminirala ovim...?

Ovo što se večeras dogodilo nije njegova greška. Iako je, sudeći po sumornom izrazu na njegovom licu, on sigurno mislio da jest. Sada ga je, znajući što je napravila, prezirala što ju je još uvijek držao uz sebe. O kojem vragu je on razmišljao? Nakon svega što je prošla, Emma je sada znala daje večerašnji incident bio neizbježan. Kad-tad bi on planuo bijesno na nju i mogao bi to opet učiniti.

Ona ne želi dopustiti da se ovo ponovi. Možda to ne bi ni preživjela. A ako bi, ne bi htjela ljudima govoriti da su joj masnice na vratu i krv koja joj je preplavila zjenicu od toga što je udarila o prokleta vrata. Zašto ju je on vodio sa sobom?

Da prenese svoju bol na nju.

Ponašao se prema njoj kao prema opakoj vampirici. Danima ju je prezirao kao takvu. Da nije pripazio, ona bi se počela ponašati kao vampirica da se zaštiti.

Večeras će stići do Kinevanea, a ona će sutra u sumrak otići.

Da se nije pribrao na vrijeme, mogao ju je... mogao ju je ubiti. A zato što nije znao zašto je to napravio, nije mogao biti siguran da se to neće opet dogoditi. Nije joj mogao osigurati sigurnost dok je uz njega...

Začuo se zvuk zvonca koji ga je iznenadio.

Ona se nagnula da pogleda, kimnula je prema lampici za gorivo koja je sad sjala crveno. Pokazala mu je rukom na sljedeći izlaz i još uvijek nije progovorila ni riječi. Znao je da šuti jer bi ju *boljelo da progovori*.

On je bio rastresen i nemiran u autu koji mu je odjednom postao premalen, grčevito se držao volana. Da, on je prošao kroz pakao, ali kvragu, kako je mogao *daviti* svoju družicu u bilo kojem stanju uma? Kako, kad mu je jedini cilj bio da ju pronađe?

Kad je ona bila njegov spas?

Nije bilo bitno što još nije u potpunosti uživao u njenom tijelu – da ju nije pronašao i bio blizu nje, da ga nisu umirile njene nježne riječi i blagi dodiri, on bi sad bio u nekoj slijepoj ulici, nepovratno lud. A on joj je zauzvrat pretvorio život u pakao. Na kraju izlaza je opazio znak za benzinsku stanicu. Prošao je kroz smetlište i parkirao ispred pumpe koju mu je ona pokazala. Kad je ugasio motor, ona je izvukla one stvari iz ušiju. Otvorio je usta da kaže nešto, ali prije no što je to mogao, ona je podigla pogled, uzdahnula i ispružila ruku prema njemu – to je bio znak da joj da njenu kreditnu karticu. Učinio je to i pratio ju kako bi naučio na koji način se ulijeva gorivo.

Rekao je dok su čekali: – Želim pričati s tobom o onome što se dogodilo.

Odmahnula je rukom. – Zaboravljeno. – Glas joj je bio hrapav li od njega je ova tvrdnja zvučala smiješno. Pod oštrim i neprirodnim svjetlima pumpe, njeno desno oko je djelovalo preplavljeno crvenom bojom. Ona mora opet pobjesniti – zašto to onda skriva?

– Zašto mi se ne želiš suprostaviti? Izderati se na mene? Imaš moju dozvolu da višeš na mene koliko te volja.

Ona je tiho rekla: – Pitaš me zašto *izbjegavam sukob*?

– Da. Baš tako. – Rekao je i opazio njeno sjajno lice, pa poželio da nije ovo kazao.

– Muka mi je više od svih koji me optužuju za to! A sad mi i netko tko me uopće ne poznaje to baca u lice. – Njen hrapav glas se sve više punio bijesom. – Bolje pitanje je zašto ja *ne bih* izbjegla sukob jer bi ga i ti izbjegavao da si... – Odmahnula se i pogledala u daljinu.

Položio joj je ruku na rame. – Da sam što, Emma? Kad ga je konačno pogledala, vidjela joj se tjeskoba u očima. – Da si uvijek gubitnik. Obrve su mu se skupile.

– Ako puno puta izgubiš, pogodi u što se onda pretvaraš?

– Ne...

– A kad sam ja to pobijedila u nekom sukobu s tobom? – Odmahnula je rame od njegove ruke. – Kad si me oteo? Kad si me natjerao da pristanem na ovu ludost? Kad si me prisilio da pijem iz tebe? Lachlaine, tebe su vampiri zatvorili i upravo si im pobjegao kad si me oteo. Kojeg vruga me držiš uz sebe? Ti mrziš vampire. Pokazao si prema meni u ovom tjednu više gađenja no što sam ikad vidjela u životu. Prisilio si me da budem uz tebe. – Gorko se osmjehnula. – Sigurno si uživao u svojim malim osvetama. Jesi li svršavao zbog toga što mi je bilo mučno od poniženja? Je li te ispunjavalo perverzno uzbuđenje da me jedne sekunde vrijeđaš, a sljedeće mi guraš ruku pod suknju. I kad god sam imala priliku da odem, ti si zahtijevao da ostanem znajući čitavo vrijeme da sam u opasnosti. Od tebe.

Ništa nije mogao zaniijekati. Prešao je rukom po svom licu kao da se sve ono što je rekla upilo unutra. Osjećaji prema njoj su mu sad postali jasniji baš kao što su i njeni dosegнули točku vrenja s njim. Htio joj je priznati da je ona njegova družica – da ju nije držao uz sebe samo zato da ju povrijedi. Znao je da joj to sad ne može reći.

– Kao i svi ostali, ti me samo pregaziš i ne gledaš iza sebe da vidiš u kakvom sam stanju. – Rekla je i izgubila glas na tren, a njega je od toga preplavilo žaljenje. – Vau, bolje je da zašutim prije no što se previše uzrujam. Ne želim te uvrijediti svojim odbojnim suzama!

– Nemoj, Emma, čekaj...

Zalupila je vratima auta kao da se sama iznenadila svojoj snazi, a zatim se udaljila prema smetlištu. Pustio ju je da ide iako ju je pratio kako bi ju mogao držati na oku.

Vidio ju je kako je sjela na klupu do zgrade pumpe i kako je položila svoje čelo na ruke. Dugo je sjedila u tom položaju. Kad je završio s punjenjem goriva, zapuhao je neki oštar vjetar koji je nanio malo kiše i jedan cvijet koji je okrznuo njeno koljeno. Uzela je uveli cvijet, pomirisala ga, a zatim ga sva frustrirana savila.

Sinulo joj je da nikad nije vidjela cvjetanje pod suncem.

Njemu su se prsa sva napela od nekog neznanog osjećaja tako jakog da ga je čitavog streslo.

Problemi između njih nisu nastali zbog toga što je njemu dana kriva družica već

stoga što se *on* nije mogao prilagoditi...

Iza njih su se iznenada pojavila tri vampira. Kako bi ju zauvijek oteli od njega.

Odmah je znao da bi ju trebao prepustiti njenoj obitelji i osloboditi je od svoje mržnje i boli. Prije, dok je još stezao svoju ruku oko njenog vrata, ona je zurila u njega i preklinjala ga. Vjerovala je da će ju on ubiti. I mogao je to lako učiniti.

Modrice na njenom vratu stajale su kao optužba pod ovim jarkim svjetlima.

Ali ona je zinula prema njima, kao da je šokirana što su se oni pojavili na ovom njihovom putovanju.

Čitava scena mu je djelovala *krivo*. Skočio je na vrh auta i okrenuo se prema njoj, a oni su pogledali prema njemu. Najveći je bio... *demon*? A ipak su svi imali krvave oči. Demon koji se pretvorio u vampira?

– Drži se podalje, Lykae, ili ćemo te ubiti. – Protisnuo je jedan od vampira. Kad je Lachlain pojurio prema njoj, dogodila se jedna čudna stvar.

Ona je viknula njegovo ime i potrčala prema njemu.

16.

Prije no što je mogao stići do nje, jedan je oborio Emmu na tlo i ona je od siline udarca izgubila zrak. Lachlain je urlikao od bijesa. Ako ne može doći do nje... ako ona ne može pružiti dovoljno jak otpor... vampiri bi ju lako mogli oteti. Dvojica su se pojavila između njega i Emme i pokazivali svoje očnjake. Dok se ona borila na zemlji da umakne, u Lachlainu se pojavila zvijer i on ju je u potpunosti oslobodio. Nikad nije htio da ona ovo vidi...

Čista moć je strujala njegovim tijelom dok se okretao. *Bijes. Zaštititi.*

Manji vampir je prosiktao: – Ona je njegova odabranica! – Lachlain ga je tad napao zamahujući prema njemu. Isjekao je i istrkao njegovo tijelo na komade dok je istovremeno odbijao udarce ovog drugog.

Magla se pretvorila u jaku kišu, a svuda oko njih je odjekivala grmljavina. Lachlain je zavrtao vrat vampira svojim prstima, onda se odvojio od njega i okrenuo se da se suoči lice u lice s demonom. Bio je jak, ali je ipak pomalo podlegao ranama. Lachlainove kandže su pronalazile svoje ciljeve bez greške kao što je i demon ciljao na njegovu nogu. Lachlain je krajičkom oka opazio kako se Emma hrve da se oslobodi trećega. Prevrnula se pod njim na leđa, a zatim pametno udarila svog napadača čelom u glavu.

Zloduh je zauriao od boli i zamahnuo prema njenim prsima ostavljajući na njima tragove dubokih utora iz kojih je krv šikljala u blato. Lachlain je zauriao i skočio na demona koji je stajao između njih. Jednim zamahom kandže je skinuo glavu s demonovog tijela i oba komada su poletjela u svojim različitim smjerovima.

Zadnji vampir koji se saginjao nad Emmom zurio je u njega prestravljeno, ukočeno, kao da je bio toliko šokiran da se ne može ni pomaknuti. Dok se Lachlain spremio za smrtonosni udarac vidio je kako Emma čvrsto sklapa oči.

Kad se riješio i trećega, Lachlain je pao na koljena do nje. Otvorila je oči kao da si ne može pomoći, žmirkala je prema njemu, izgledala je šokirana njegovom pojavom više od vlastitih rana ili samog napada. I dok se on borio da preuzme kontrolu shvatio je da se ona bori da nešto kaže, gušila se od navale krvi i kiše koja je padala kao iz kabla. Svo to vrijeme se ipak udaljavala od njega. Prije mu je trčala ususret, ali kad je vidjela kakav je on zapravo, počela se odbijati od njega.

On je svladao njen slabašan otpor tako da ju je jednostavno podigao na ruke. Snažno je odmahivao glavom i duboko udisao: – Ja te neću ozlijediti. – Glas mu je bio tih, izlomljen, a znao je i da zvuči neprepoznatljivo.

Drhtavom rukom je raskidao ono što je ostalo od njene košulje, kiša je isprala krv i blato i mogao je vidjeti kakav je divljački napad pretrpjela njena koža sve do kosti. Privio ju je snažno uz sebe i kriknuo, *trebalo mu je* da ih opet može ubiti. Ona je počela tiho plakati i usred kiše su joj padale ružičaste suze iz očiju.

Samo to mu je bilo dovoljno da pronađe snagu u sebi i preuzme stvar u svoje ruke.

Kad je došao do auta, otvorio je stražnja vrata kako bi ju položio na sjedalo, nježno je povukao njenu dugu kosu prije no što je zatvorio vrata za njom. Požurio je do

vozačevog sjedala, a zatim počeo juriti klizavim cestama prema Kinevaneu osvrćući se svakih nekoliko sekundi iza sebe. Počela ga je hvatati strava kad ni nakon pola sata ona još uvijek nije pokazivala znakove oporavka. Krv je kapala iz rana, a nije se pojavila još nikakva krasta koja je već trebala zaustaviti izljev.

Nije usporavao, ugrizao se za zapešće i gurnuo ga pod Emmine usne. – Pij, Emma!

Okrenula je lice od njega. Još jednom je postavio zapešće, ali ona je opet odbila čvrsto stišćući čeljust. Mogla bi umrijeti ako ne popije.

Toliko je bio zaokupljen mržnjom prema onome što ona jest da se nije ni brinuo kako ona njega doživljava.

Skrenuo je s ceste i pružio prste prema njenim ustima da razdvoji njene zube. Kad je kapnula krv u usta, ona nije mogla a da se ne privije uz njega, sklopi oči i pije koliko god može. Krvarenje je odmah prestalo. Kad se onesvijestila, on je opet ubrzao.

Ova vožnja prema Kinevaneu bila je nova vrsta pakla za njega. Prešao je drugom rukom preko čela, znojio se, nije znao ni odakle su došli ovi vampiri ni hoće li opet napasti. Nije znao je li ona dovoljno jaka da izdrži ove rane. Kako je znala da treba pobjeći od njih?

Skoro ju je izgubio četiri dana nakon što ju je pronašao...

Ne, on ju je skoro *predao*, dopustio im da je otmu i odvedu u Helvitu – mjesto koje on nikad nije uspio pronaći. Pretraživao je čitavu Rusiju da ju nađe, a možda je bio blizu kad je upao u zasjedu prošli put.

Malo je nedostajalo da ju izgubi... Sad je znao da je spreman sve učiniti samo kako bi ju zadržao. Mogao je zanemariti bol i mučne uspomene zato što je vidio večeras koliko je ona različita od ostalih. Njena pojava, njeni pokreti, sve je to bilo drugačije. Njena narav nije imala veze s ubijanjem i nasiljem kao kod ostalih. Krv je za nju – a sad i za Lachlaina – bila stvar života.

Njene rane su odmah počele zacjeljivati kad je popila iz njega. Mogao ju je održati na životu. To je najmanje što je mogao učiniti za nju budući da mu je napokon dala smisao života.

Emmu je probudio zvuk škripanja i ona je otvorila oči.

Svjetla su padala na Lachlaina koji se opirao ramenima o golemu kapiju, točno o grb koji je stajao u njenom središtu. Grb je bio podijeljen na dva dijela, sa svake strane je stajao po jedan vuk, a obojica su bili okrenuti jedan prema drugome. Bili su ocrtani na starinski način, prikazane su im glave i prednje šape, očnjaci i isukane kandže, a uši su bile špicaste. Odlično, Republika Lykae. Nije više u Kansasu...

Lachlain nije uspio napraviti ni sitnu udubinu u metalu usprkos snazi koju je posjedovao. Mistična zaštita? Naravno. Hvala Freyi što mu je dala dovoljno pameti da se ne zabije autom ravno u nju.

Gledala je ispod teških kapaka kako se on šulja pod rosuljom i kako prelazi rukom kroz mokru kosu dok promatra vrata. *Postoji li neki jebeni način da se uđe unutra?* Još jednom ih je pokušao otvoriti čistom silom i opet je odjeknulo neugodno škripanje, kao da su u nekoj dolini.

Možda bi mu mogla kazati nešto o parlafonu? *Može li* ona to tjelesno podnijeti? I dok je razmišljala o tome vrata je otvorio netko koga još nije mogla vidjeti.

Lachlain je požurio do auta. – Tu smo, Emma!

Iako je grijanje bilo u punom pogonu, kao i grijači sjedala, ona je drhtala u mokroj

odjeći i tresla ju je groznica kao nikad dosad. Kad se kapija glasno zatvorila za njima, njen pogled je postao mirniji, napokon su na sigurnom. Barem od vampirskih napada.

Bila je maglovito svjesna kako se voze imanjem koje je kilometrima i kilometrima dugo. Lachlain je napokon parkirao, skočio iz auta, otvorio stražnja vrata i izvukao ju van. Privio ju je čvrsto uz svoja prsa i požurio s njom kroz osvijetljeni ulaz, a nju su boljele oči od tog silnog svjetla. Popeo se stubištem i počeo izdavati naredbe nekom mladiću koji ga je pratio u stopu.

– Zavoji, Harmanne. I topla voda.

– Odmah, moj gospodaru. – Pucnuo je prstima i Emma je čula kako netko trči da izvrši naređenje.

– Je li moj brat ovdje?

– Nije, otplovio je. On... mi smo mislili da ste mrtvi. Kad se niste vratili i kad potraga nije dala nikakvog rezultata...

– Moram popričati s njim što prije. Nemoj još govoriti starijima da sam se vratio.

Emma se zakašljala, bio je to ružan i čegrtav zvuk, i ona je shvatila da nikad prije nije znala što je prava bol. Prisiljavala se da ne gleda dolje prema svojim prsima.

– Tko je ona? – Upitao je mladić.

Lachlain mu se približio. – Ona je *ta*. – Odgovorio je kao da to ima kakvog smisla. A njoj je kazao: – Sad si na sigurnom, Emma. Bit ćeš u redu.

– Ali ona... ona nije Lykae. – Rekao je muškarac.

– Ona je vampirica.

Zagrcnuo se. – Je-jeste li sigurni za nju?

– Nikad u svom životu nisam bio u nešto sigurniji. Njene su misli plovile u izmaglici i već ju je sustizala tmina.

Lachlain ju je odveo do svoje sobe, položio ju je na svoj stari krevet i bila je prva žena koja se tu nalazila.

Harmann ga je pratio, a zatim je počeo ložiti vatru. Lachlainu je možda bilo neugodno zbog kamina iza leđa, ali znao je da je Emmi sad potrebna toplina.

Služavka se brzo vratila s toplom vodom, ručnikom i zavojima, a druge dvije su im donijele stvari iz auta. A potom su služavke sa zabrinutim izrazima na licu ostavile Harmanna i Lachlaina da se pobrinu za nju.

Emma je još uvijek bila slaba, svijest joj se gubila i vraćala svako malo, a on je svukao s nje mokru odjeću i ispirao njene rane. Iako je sad očito počela zacjeljivati, njena krhka i nježna koža još uvijek je djelovala poharano od grudi pa sve od rebara. Ruke su mu se tresle dok ju je kupao.

– To boli. – Protisnula je i trznula se kad joj je Lachlain zadnji put provjeravao rane prije povijanja.

Olakšanje ga je preplavilo. Ona je opet mogla govoriti. – Kad bi barem mogao preuzeti tvoju bol na sebe. – Promrmljao je. I njegove rane su bile duboke, ali on svejedno ništa nije osjećao. Sama pomisao na *njenu* patnju činila mu je ruke drhtavima kad joj je počeo stavljati zavoje oko prsa. – Emma, zašto si počela bježati od njih?

Promrmljala je bez otvaranja očiju: – *Strah*.

– Zašto si se uplašila?

Napravila je kratak pokret, kao da je bezuspješno pokušala slegnuti ramenima. – Nikad nisam vidjela vampira. Završio je s povijanjem i sad se nastojao prisiliti da jako

stegne zavoj, a trzao se kad god bi se i ona trznula. – Ne razumijem. Pa ti si *isto tako* vampirica.

Otvorila je oči, ali nije bilo koncentracije u njenom pogledu. – Nazovi Anniku. Imaš njen broj na zdravstvenoj iskaznici. Reci joj da dođe po mene. – Zgrabila ga je za zapešće i s mukom cijedila riječi iz sebe. – Molim te, pusti me da odem kući... Želim kući... – Nakon toga se opet onesvijestila.

Dok je omatao pokrivač oko nje škrgutao je zubima od frustracije ne shvaćajući nikako kako ju je njena vlastita vrsta mogla ovako ozlijediti. Nikako nije razumio kad mu je rekla da još u životu nije vidjela vampira.

Tražila je od njega da nazove njenu obitelj. Naravno, on joj neće dopustiti da se vrati njima, ali zašto oni ne bi saznali za to? Zašto ne pronaći odgovore? Počeo je kopati po njenoj prtljazi, pronašao je broj te Annike, a zatim je pozvao Harmanna.

Nakon nekoliko minuta on je stajao kraj njenog kreveta, držao je telefon *bez žice* i zvao SAD.

Neka žena se javila: – Emma, jesi li to ti?

– Emma je sa mnom.

– *Tko je to?*

– Ja sam Lachlain. A tko si ti?

– Ja sam njena pomajka koja će te uništiti ako ju smjesta ne pošalješ kući.

– To se neće dogoditi. Ona je odsad sa mnom.

U pozadini se čulo nešto poput praska, ali njen glas je još uvijek bio staložen. – Škotski naglasak. Samo mi nemoj reći da si Lykae. – Ja sam njihov kralj.

– Nikad nisam pomislila da bi mogao izvršiti otvoreni čin agresije protiv nas. Ako si htio ponovno potpiriti rat između nas uspio si.

Ponovno potpiriti? Lykae i vampiri *su bili* u ratu.

– Neka ti jedna stvar bude jasna. Ako ju ne oslobodiš ja ću pronaći tvoju obitelj, dobro ću naoštriti svoje kandže i *ogulit* ću ih. Jesi li me razumio?

Ne. Ne, on ju uopće nije razumio.

– Ne možeš ni zamisliti koliki će se bijes sručiti na tebe i na tvoju vrstu ako joj naudite. Ona je nevina što se tiče bilo kakvih zločina protiv vas. *Ja* nisam. – Derala se.

Čuo je kako neka druga žena u pozadini tiho govori: – Annika, kaži mu da želiš govoriti s Emmom.

Prije no što je ona uspjela postaviti pitanje on je odgovorio: – Ona spava. Ova Annika je rekla: – Tamo je sad *noć*...

Ponovno se čulo iz pozadine: – Sporazumi se nekako s njim. Tko bi mogao biti toliko čudovište da naudi maloj Emmi?

On je bio.

– Ako nas već mrziš onda se dođi ovdje boriti, ali to biće koje je pokraj tebe nikad nije naudilo živom stvorenju. Pošalji je kući u njenu jazbinu.

Jazbinu? – Zašto se ona boji vampira?

– *Jesi li im dopustio da joj se približe?* – Vrisnula je i on je morao odmaknuti slušalicu od svog uha. Više se razbjesnila zbog toga što su joj se vampiri približili nego zbog toga što je u njegovom društvu.

Ona s razumnim glasom je rekla: – Pitaj ga misli li joj nekako nauditi.

– Misliš li?

– Ne. Nikad. – Ovo je mogao kazati s punim uvjerenjem. – Ali ti si rekla “da joj se približe”? Pa, vi *jest*e oni.

– Što ti to pričaš?

– Zar ste se razdvojili od Horde? Čuo sam neke glasine o raskolu...

– *Ti misliš da sam ja vampirica?*

Ponovno je čuo krik i sklonio slušalicu ovog puta još brže. – Ako nisi, a što si onda?

– Valkira, pseto jedno neobrazovano.

– Valkira. – Ponovio je tupo dok mu je nestajalo zraka. Ranjena noga ga je izdavala i legao je na krevet. Pronašao je Emmino bedro i stisnuo ga.

Sad je sve imalo smisla. Njen vilinski izgled, krici koji mogu smrskati prozore. – Emma je dio... zato su njene uši... – Isuse, pa ona je djelomično zaštićena djeva?

Čuo je kako je slušalica predana drugoj osobi. Razumna je rekla: – Ja sam Lucija, njena tetka...

– Njen otac je vampir? – Upitao je prekidajući ju. – Tko je on?

– Ništa ne znamo o njemu. Njena majka je umrla, a da nam nije ništa otkrila. Jesu li napali?

– Aha. – Koliko? – Troje.

– Oni će se opet vratiti. Osim ako ih nisi sve ubio, jesi li? – Upitala je s prizvukom nadanja u glasu.

– Naravno da jesam. – Odbrusio je.

Čuo ju je kako izdiše kao da joj je laknulo. – Da li je ona bila... ozlijeđena?

Malo je zastao. – Bila je. – Odmah su se čuli bezbrojni urlici u pozadini. – Ali sad se oporavlja. Slušalica je opet išla od ruke do ruke. Netko je rekao: – Ne dajte da dođe do Regin!

– Ja sam Regin, a ti si sigurno *čovjek* s kojim se ona sad nalazi. Rekla mi je da si ju obećao zaštititi. Svaka čast, kralju, stvarno ti je uspjelo...

Čuo je nešto poput rvanja, zatim par šamara, a onda se opet pojavila Lucija na telefonu. – Mi smo njena jedina obitelj i ovo je prvi put da je putovala bez zaštite njene jazbine. Ona ima veoma blagu narav, oprezna je i bit će ustrajljiva ovako daleko od nas. Preklinjemo te da se prema njoj ponašaš s najvećom ljubaznošću.

– Hoću. – Rekao je i doista je tako mislio. Znao je da ju nikad više neće ozlijediti. Sjećanje na njeno krvavo oko i to kako je potrčala *prema njemu* tražeći zaštitu, sve će to ostati zauvijek urezano u njegovom umu. – Zašto bi vampiri tako napali? Mislite li da ju otac traži?

– Ne znam. Love Valkire posvuda. Emmu smo skrivali dosad od njih. Ona nikad nije vidjela nijednoga. A što se toga tiče, nije vidjela ni Lykaea. – Dodala je još kao da govori samoj sebi: – Em se sigurno uplašila tebe...

Uplašila njega. Naravno da jest.

– Ako oni imaju neke planove u koje je Emma uključena onda neće prestati sa svojom potragom. Ona se mora vratiti kući gdje će biti na sigurnom.

– Ja joj mogu pružiti sigurnost.

Annika je ponovno zgrabila slušalicu. – Nisi uspio u tome.

– Ona je živa, a oni su mrtvi.

– A koji je *tvoj* plan? Kažeš da joj nećeš nauditi, a ovdje se spremaš na rat s nama?

– Ja ne želim nikakav rat s vama. – A što ti onda želiš *s njom*?

– Ona je moja odabranica. – Čuo je kako se zagrcnula dok mu je pokušavala odgovoriti i sav se nakostriješio.

– Neka mi Freya pomogne. – Ponovno se zagrcnula. – Samo ako si položio svoje prljave, životinjske ruke na nju...

– A kako da se onda brinem za nju? – Odgovorio je nastojeći kontrolirati svoj bijes.

– Vрати je tamo gdje pripada i mi ćemo joj pomoći da se oporavi od tebe.

– Rekao sam da to ne dolazi u obzir. Onda, želite li vi uopće da ja nju štitim u vašoj odsutnosti?

Čuo je neko mumljanje u pozadini, a zatim je Lucija kazala: – Nju se mora štiti od sunca. Ima samo sedamdeset godina i jako je osjetljiva i ranjiva što se toga tiče.

Sedamdeset? Još jednom joj je stisnuo bedro. Isuse Kriste svemogućí. A on se onako ponašao prema njoj...

– Kao što sam rekla, nikad nije vidjela Lykaea i ona će se tebe plašiti. Budi nježan s njom ako imaš imalo savjesti. Ona mora piti svaki dan, ali nikada to ne smije biti iz živog izvora...

– Zašto? – Prekinuo ju je.

Tišina. A onda je Annika upitala: – Već si joj dao, zar ne? Ništa nije kazao.

Njen glas je sad bio smrtno opasan. – Na što si ju još prisilio? Bila je nevina prije tvoje otmice. Je li još uvijek? Nevina.

Stvari koje je on njoj govorio... stvari koje joj je činio... Prešao je drhtavom rukom preko lica. I sve ono na što ju je prisilio da ona njemu radi.

Kako je mogao tako pogriješiti u njenoj procjeni? *Zato što sam gorio više od stoljeća. A ona je platila za to.* – Već sam vam rekao – ona je *moja*.

Kriknula je od bijesa. – Puštaj-ju!

– Nikad! – Zaurkao je.

– Ti možda ne želiš rat, ali upravo si upao u jedan. – A potom je kazala mirnije: – Mislím da ćemo moje sestre i ja sad krenuti malo u lov na keltske kože.

Linija se prekinula.

17.

Tvoj brat je u Louisiani, moj gospodar. Lachlain je prebiraio prstima po zadnjem gumbu svoje košulje. – *Louisiana?* – Nakon kraćeg tuširanja kojim je isprao sa sebe dokaze borbe, Lachlain je ponovno pozvao Harmanna u svoju sobu i upitao ga gdje je Garreth. *Od svih mjesta na ovom svijetu.* – Kojeg vruga on radi tamo?

– Louisiana je krcata članovima Učilišta i mnogi Lykae sad žive tamo. Rekao bih da otprilike polovica živi u Kanadi i SAD-u. Većina ih je u predjelu Nova Scotia, ali ima ih i južnije.

Ove su riječi gorko razočarale Lachlaina. – Pa zašto su napuštali svoje domove? – Upitao je i sjeo pokraj balkona. Do njega je dopirao povjetarac koji je donosio miris šume i mora koje je rubilo njegovu zemlju kilometrima i kilometrima. Stvarno se nalazio u Highlandsu i gledao preko polja Kinevanea. A njegova odabranica je ležala u krevetu.

Harmann je dovukao stolicu i počeo poprimati svoj uobičajen oblik rogatog i dugouhog ostranderskog demona, nazvanog tako po svojoj mnogobrojnoj obitelji Ostrander. – Kad je klan pomislio da su vas vampiri ubili, mnogi su odbili biti blizu njihovog kraljevstva u Rusiji. Vaš brat im je pomogao prilikom putovanja, a zatim su se nastanili u New Orleansu kako bi pokušali izgraditi ono što su mogli.

– New Orleansu? – Ovo postaje sve bolje i bolje. – Zar ne možeš stupiti u kontakt s njim? Postoji čitava jedna jazbina Valkira u New Orleansu koje su naumile oderati kožu svim članovima moje obitelji. A Garreth je posljednji član njegove uže obitelji koji je još uvijek živ. Demestriu se za to pobrinuo – Lachlainov otac je poginuo tijekom posljednjeg rata, majka mu je umrla od tuge za njim, a njegov najmlađi brat Heath se uputio sam da ih sve osveti...

– Valkire? – Harmann se namrštio. – Mogu li uopće postaviti to pitanje? – Kad je Lachlain odmahnuo glavom, Harmann je kazao: – Garreth mi je rekao da se zakunem da ću ga nazvati čim saznam nešto o vama. On je bio... pa, nije baš najbolje prihvatio vijesti o vašoj tobožnjoj smrti, pogotovo nakon što je izgubio toliko mnogo svojih... vaših... – Malo se udaljio i rekao: – I tako sam ga, naravno, pokušao kontaktirati čim sam zatvorio kapiju za vama. Ali kazano mi je da je otišao negdje sam na nekoliko dana.

Lachlain se nakratko zabrinuo za Garretha koji je bio sam i nije primio još nikakvo upozorenje.

Lov na keltske kože. Ne. Nema šanse da ga one uhvate. Garreth je bio i prepreden i snažan.

– Iznimno je važno da ga pronađemo. Pokušavaj i dalje. – Njegov brat je bio jedini kojem bi povjerio Emmu na čuvanje dok Lachlain ne izvrši svoju osvetu. – Želim sve podatke koje ste skupili o Hordi dok mene nije bilo i sve što se može znati o Valkirama. Želim sve medije koji mi mogu pomoći u tome da se bolje prilagodim ovom vremenu. I, zasad, tajite moj povratak od starijih. Neka samo moj brat zna.

– Da, naravno, ali mogu li vas pitati što podrazumijevate pod prilagođavanjem

vremenu? Gdje ste vi to bili?

Lachlain se nećkao, a onda je priznao: – U vatri. – Nije bilo potrebe za opisivanjem katakombi. Nikad ne bih mogao objasniti koliko je strašno bilo.

Harmannove uši su se oborile, to mu se često događalo u trenucima uznemirenosti, zadnji oblik u kojem je bio se nadvio nad njim. Na trenutak je izgledao kao mladi čovjek kojeg je predstavio Emmi prije no što se vratio u svoj žilav, demonski oblik. – Ali to je glasina koju su širili.

– Istina je, ali o tome ću ti pričati neki drugi put. Sad ne mogu ni misliti o tome. Imam samo četiri dana, četiri *noći* kako bih uvjerio Emmu da ostane sa mnom.

– Ona ne želi ostati?

– Ne, nikako. – Nejasno sjećanje na njeno drhtanje pod tušem, oči čvrsto stisnute zbog onoga što joj je radio, sve je to iskrsnulo u njegovoj glavi. Zario je svoje kandže u dlanove. – Nisam bio... dobar prema njoj.

– Zna li ona koliko dugo ste čekali?

– Ona čak ni ne zna da je moja odabranica.

Nestajalo je vremena. Lachlain će ju tako silno poželjeti kad nastupi pun mjesec. Dobro je poznavao njegov utjecaj na svakog Lykaea koji je pronašao svoju družicu. Ako ju nije uplašio dotad, smatrao je Lachlain, onda je sigurno neće ni te večeri uzevši u obzir da se već priviknula na njega.

I više neće biti djevica. Nikad nije ni pomislio da bi mogao biti potišten zbog toga što mu je odabranica još nedirnutu. Emma je bila tako meka i nježna, a on je pomišljao na to da pusti njenu djevičansku krv dok se još oporavljala, a ovaj jaki utjecaj punog mjeseca ga je istinski plašio.

Uskoro će stariji banuti u Kinevane s otvorenom mržnjom prema njoj. On i Emma se dotad moraju združiti. Mora ju obilježiti kako bi oni znali da joj nikako ne smiju nauditi.

A kako on može očekivati da se ona suoči s tim stvarima kad joj se još nije počeo iskupljivati ni za ono što joj je ranije činio? – Želim da mi pronađeš sve što bi jedna dvadesetčetverogodišnjakinja poželjela u svojoj kući – sve što bi joj se moglo svidjeti.

Ako je uistinu djelomično Valkira i ako su glasine o njihovoj rastrošnosti točne, onda bi ju možda mogao smekšati darovima. Zar nije bila odlučna po pitanju dragulja koje joj je spomenuo? Mogao bi joj desetljećima svaki dan davati po jedan komad.

Kad je Harmann uzeo notes i kemijsku olovku koju je uvijek nosio sa sobom, Lachlain je rekao: – Dobro razgledaj njenu odjeću i kupi joj stvari sličnog stila i veličina. Zamijeni sve ono što je uništeno. – Prešao je rukom iza vrata razmišljajući što mu je još činiti. – I mora biti zaštićena od sunca.

– Da, to mi je već palo na pamet. Zavjese u vašoj sobi su guste i zasad će biti dovoljne, ali što kažete na rolete? Rolete koje bi se automatski otvarale u sumrak i zatvarale pred zoru.

– Instaliraj to. – Lachlain je ipak zastao i malo promislio. – Automatske? – Kad je Harmann klimnuo, Lachlain je kazao: – Dobro, obavi to onda što prije. Želim da svaki prozor u Kinevaneu bude zaštićen i da se podignu trijemovi na svakom otvorenom prilazu vratima.

– Ujutro ćemo početi s radom.

– I onaj njen player, njen... *iPod*? Vampiri su ga razbili. Treba joj kupiti novi – stvarno joj to treba. Zapravo, njoj kao da se sviđaju sve stvari ovog vremena, aparati, elektroničke

stvarčice. Vidio sam da si osuvremenio moje sobe. A ostatak dvorca...

– Također je moderniziran. Zadržao sam isto osoblje, kuhara, sluškinju, stražara i svi smo mi održavali Kinevane spremnim u slučaju povratka vas ili vašeg brata.

– Zadrži samo ono osoblje u koje se može imati maksimalno povjerenje i kaži im tko je i što je ona. Reci im isto tako što ću im napraviti ako joj netko slučajno naudi.

Lachlain se očito previše zadubio u tu ideju njene ozljede jer je Harmann samo zurio, a zatim se nakašljao. – N-naravno.

Lachlain je nakon što je prošla ova unutarnja uznemirenost kazao: – Ima li kakvih slabih točaka o kojima bih morao nešto znati? Nešto u vezi s financijama ili ako netko sebi pokušava nešto prisvojiti?

– Sad ste još bogatiji nego prije. Raslo je geometrijski. Ova zemlja je još uvijek zaštićena i skrivena.

Odahnio je od olakšanja. Lachlain nije mogao pronaći boljeg od Harmanna. Bio je iskren i pametan, pogotovo s ljudima, a koristio je svoje sposobnosti brze izmjene oblika kako bi djelovao stariji među njima. – Cijenim sve ono što si uradio. – Rekao je Lachlain i malo je rekao jer mu je ovo stvorenje zaštitilo i imanje i bogatstvo. Lachlain je, kao i uvijek, smatrao da je glupo što se bića koja izmjenjuju oblike mori reputacijom nepoštenih, nazivaju ih “dvoličnima” i toliko dugo koriste tu uvredu da su termin naposljetku preuzeli i ljudi. – Puno ti dugujem.

– Dali ste mi velikodušnu povišicu plaće. – Rekao je Harmann s osmijehom, a zatim okrenuo glavu prema Emmi. – Ova malena – pa da li je ona stvarno *vampirica*?

Lachlain je došao do nje i pomaknuo jedan plavi uvojak iza njenog uha. – Polu-Valkira.

Harmann je podignuo obrve kad je opazio njene špicaste uši. – Nikad niste voljeli obavljati stvari na lakši način.

Auto-alarmi su još uvijek odzvanjali kilometrima.

Iako se Annika napokon smirila, kao i munje koje su prijetile da će razoriti čitavo imanje, Emma je još uvijek bila u rukama te stvari.

Nastojala se otresti svog bijesa, a to što je tako rigala energiju iz sebe štetilo je čitavoj zajednici Valkira koje su dijelile svoju moć, a dvanaest takvih je sad upravo sjedilo u ovoj velikoj sobi. Obraćale su joj se u potrazi za odgovorima koje bi im ona mogla ponuditi. Odgovorima koje bi Furije trebale ovdje iznijeti na vidjelo.

Regin je opet sjedila pred kompjuterom i još jednom pretraživala bazu podataka jazbine. Ovaj put je istraživala Lachlaina.

Annika je nestrpljivo hodala i prisjećala se dana kad se Emma prvi put pojavila ovdje. Vani je snijeg toliko visoko napadao da je prekrpio pola prozora. Ništa čudno za stari kraj. Annika je njihala dijete uz vatru i svako malo je milovala zlatokosu djevojčicu sitnih špicastih ušiju.

– *Annika, kako ćemo se mi brinuti za nju?* – *Lucija je promrmljala. Regin je ustala sa svoje stolice pokraj kamina i odbrusila: – Kako možeš ovdje donijeti jednu od onih koje su pobile čitav moj narod?*

Daniela je kleknula pokraj Annike, stalno ju je gledala, pružila joj jedan od rijetkih dodira – uz oštar led njenog blijedog dlana. – Ona mora biti sa svojom vrstom. Znam to dobro.

Annika je odlučno odmahнула glavom. – Njene uši. Njene oči. Ona je vila. Ona je Valkira.

– Izrast će poslije u čisto zlo! – Regin je ustrajavala. – Prokleta bila ako me već nije pokušala

ugristi svojim dječjim očnjacima. Freye mi, ona već sad pije krv!

– *Sitnica.* – *Ubacila se Myst ležernim tonom.* – *Mi jedemo elektricitet. Dijete se uhvatilo za Annikinu dugu pletenicu kao da joj tim želi dati do znanja da bi htjela ostati.* – *Ona je Helenina, a ja sam nju jako voljela. I u pismu me molila da držim Emmu što dalje od vampira. Ja ću je podignuti, a ako je to vaša zajednička želja, napustit ću i jazbinu, ali shvatite jedno – ona je odsad moja kćer.* – *Prisjetila se koliko su tužno zvučale njene sljedeće riječi.* – *Usmjeravat ću je prema svemu dobrom i poštenom kod Valkira prije no što nas vrijeme izbriše. Nikad neće vidjeti strahote koje smo mi vidjeli. Ona će biti zaštićena.* – *Sve su se ostale utišale, razmišljale su.* – *Emmaline Trojska.* – *Protrljala je nos o Emmi i upitala dijete:* – *A sad, koje ćemo mjesto pronaći za sakriti najljepšu malu vampiricu na svijetu? Nix se slatko nasmijala.* – *Laissez les bon temps roulez...*

– *Ok, pronašla sam!* – *Rekla je Regin.* – *Lachlain, kralj Lykaea, nestao je prije dva stoljeća, tako nešto. Sad ću osvježiti ove podatke i dopisati da se očito vratio na svoje mjesto.* – *Spustila se niže stranicom.* – *Hrabar i nemilosrdan na bojištu, izgleda da je sudjelovao u svakoj bici u kojoj su Lykae ikad bili. Što je to pokušavao?*

Skupljati sva moguća odlikovanja? I, uh-ah, pažljivo moje dame, čini se da ovaj veliki dečko igra prljavo. Spreman je završiti mačevanje šakama i kandžama i borbom jedan na jedan koristeći očnjake.

– *Što piše o njegovoj obitelji?* – *Upitala je Annika.* – *Do čega mu je stalo, a da mu mi to možemo oduzeti?*

– *Nije mu preostalo mnogo članova obitelji. Kvragu. Demestriu ih je sve pobio.*

Malo je zastala, a potom nastavila čitati, Annika ju je poticala da krene dalje, a Regin je uzvikivala: – *Oh, ove mačke iz jazbine u Novom Zelandu su zle. Zabilježile su da se nisu nikad borile s njim, ali da su ga vidjele u borbi s vampirima i da ga zajedljive primjedbe o njegovoj obitelji mogu dovesti do bijesa i tako učiniti lakšim plijenom za obučenog ubojicu.*

Kaderin je položila jedan od svojih mačeva u krilo i konačno odložila njegove dijamantske ulaštene korice. – *Znači da ju je on ozlijedio. Ako je mislio da je članica Horde.*

Regin je rekla: – *Nije imao pojma da je ona Valkira. Ona nas sigurno pokušava nekako zaštititi. Tvrdoglava mala pijavica.*

Lucija je promrmljala: – *Možete li vi uopće zamisliti koliko je ona sad uplašena? Nix je uzdahnula.* – *Sveci se nikad za ništa ne izbore.*

Nježna, bojažljiva Emma u rukama jedne obične životinje... Annika je slegnula šake i dvije lampe koje su stajala najbliže njoj – upravo su ih danas postavili zajedno s dimnjakom radnici koji održavaju imovinu Učilišta – razbile su se, a staklo je poletjelo skoro četiri metra uvis. Valkire su se na svoj uobičajen način ležerno izmaknule ili spustile poglede, a potom stresle kosom i nastavile dalje kao da se ništa nije dogodilo.

Regin dotad nije odvajala pogled od monitora i kazala je: – *Sve se ovo događa zbog nadolazećeg rata. Sigurno je to.*

Annika je znala da je tako. Završilo je produženo utamničenje kralja Lykaea. Kristoff, vođa vampirskih pobunjenika, preuzeo je uporište Horde prije pet godina i sad je slao svoje vojnike u Ameriku. A i ova manja čudovišta, koja je vodio žestok i na mahove oštrouman vođa, ubacila su se u ove igre moći nastojeći zaraziti što je moguće veći broj ljudi kako bi stvorili svoju vojsku.

Annika je prošetala do prozora i pogledala u noć. – *Rekla si mi da Lachlainu nije*

preostalo mnogo članova obitelji. A tko mu je ostao?

Regin je zataknila olovku iza uha. – Ostao mu je još jedan mlađi brat. Garreth.

– Kako ćemo pronaći tog Garretha?

Nix je pljesnula rukama. – Tog lika znam! Tog lika znam! Pitajte... *Luciju!*

Lucija je oštro podignula glavu i zarežala na Nix, ali nije bilo nikakve prave zlobe u tome. Odgovorila je mirno: – To je onaj Lykae koji nam je spasio živote preksinoć.

Annika se odmaknula od prozora. – Onda mi je žao što moramo uraditi ono što moramo uraditi. Lucija je uputila Anniki upitan pogled.

– Zarobit ćemo ga.

– Kako? Snažan je, a iz onoga što sam mogla vidjeti, i pametan. – Lucija, opet ćeš promašiti.

18.

Lachlain je tijekom čitavog dana stajao uz Emmu, pažljivo je pregledavao ima li kakvih pukotina u gustim zavjesama kroz koje bi se mogle provući zrake sunca, a promatrao je i njene rane da se uvjeri kako zacjeljuju.

Nije riskirao, legao je do nje, zasjekao sa strane svoj vrat i namamio ju da pije iz njega.

Slabašna vampirica je nježno srkala iz njega i uzdisala u snu. Sigurno ga je začarala zato što mu je sve ovo djelovalo kao najprirodnija stvar na svijetu.

Popodne, kad je skinuo zavoje, vidio je da su rane još uvijek svježije i izdignute, ali sad već sasvim zatvorene.

Najgora od njegovih briga se primirila i on je sad razmišljao o onome što je dosad naučio.

Sad kad je znao istinu o svemu drugačije je gledao na Emmu iako je morao samom sebi priznati da mu se osjećaji uopće nisu promijenili. Prihvatio ju je kao svoju odabranicu još dok je mislio da je članica Horde. A sad je znao da ona ne samo da nije članica Horde već nije uopće ni vampirica.

On je tijekom dugih godina samoće zamišljao svoju družicu na tisuću različitih načina. Molio se za to da bude inteligentna i zgodna, molio se da bude brižna. A sad je Emma, pola vampirica-pola Valkira, nadmašivala i njegove najluđe snove.

Ali njena obitelj... umorno je uzdahnuo. Lachlain se nikad nije borio protiv njih, smatrao je da su slabije i da bi to bilo ispod njegove časti, a viđao ih je samo iz daljine. Ali znao je da su Valkire čudna, vilinska mala stvorenja, okretna i puna neke silne vatre koje se širi iz njih – vatre koja se širi nekako kroz njih. Širile su se glasine da se hrane *elektricitetom*. A kao što je već otkrio kod Emme, bile su poznate kao izvanredno inteligentne. Samo što su ostale, za razliku od nje, bile nasilne i ratoborne skoro kao i vampiri.

Iako su Valkire imale malo slabosti, govorilo se da ih se može omamiti sjajnim predmetima – i da su jedina vrsta u Učilištu koja može umrijeti od tuge.

Brzo je čitao ono što je klan skupio o njima i uspio je pronaći priču o njihovom postanku. Učilište kaže da je prije tisuću godina Wodena i Freyu iz desetogodišnjeg sna probudio krik žene ratnice koja je umrla u bici. Freya se divila hrabrosti te djeve i željela ju je sačuvati, tako da su ona i Woden pogodile jednog čovjeka munjom. Djeva se tad probudila u velikoj dvorani, ozdravila je i nije više imala rana – iako je ostala smrtna – a bila je i trudna te je u sebi nosila besmrtnu valkirsku kćer.

Idućih godina su njihove munje pogađale umiruće ženske ratnice iz svih vrsta Učilišta – Valkire kao i Furije su doista bile djelomično furiozne. Freya i Woden pružali su kćerkama Freyinu vilinsku ljepotu i njegovo lukavstvo. Te su se osobine spajale s majčinom vrijednošću i pojedinačnim podrijetlom. I tako su sve njihove kćeri bile jedinstvene, ali prema Učilištu, Valkira se može prepoznati po tome što joj oči sjaje srebrnom bojom kad doživljava snažne osjećaje.

Emma se okrenula od njega kad je završila s ispijanjem.

Ako je ova legenda istinita – a Lachlain je vjerovao da jest – onda bi to značilo da je Emma praunuka... bogova.

I smatrao ju je manje vrijednom. Snažni kralj Lykaea opterećen manjkavom družicom.

Uštipnuo se za čelo, borio se s tugom, ali je nastavio čitati dalje. Pronašao je kratke opise Valkira za koje je znao da su u izravnoj vezi s njom. Nix je bila najstarija, pričalo se da je proročica. Razborita Lucija je bila izvrsna streljačka, a šušalo se kako ju prati kletva da osjeti neopisivu bol kad god promaši metu.

Furija je bila njihova kraljica i ona je živjela pod istim krovom s nježnom Emmom dok je ona bila dijete. Sad su Valkire sumnjale da je Demestriu zarobio Furiju i da ju drži na dnu oceana kako bi izdržala čitavu jednu vječnost muka. Lachlain je, sudeći po svom iskustvu, mogao kazati bez ikakve sumnje da ona sad negdje puni pluća slanom vodom u hladnoj tmini.

Ali najviše su ga mučili članci o Regin i Anniki. Horda je istrijebila čitavu vrstu Reginine majke. Annika, koja je bila na glasu kao odličan strateg i neustrašiv borac, posvetila je čitav svoj život uništavanju vampira.

Kako se Emma nije mogla osjećati kao otpadnica kad joj je obitelj stalno pričala o mržnji naspram vampira i kad su slavili svako ubojstvo? Kako se mogla ne stresti u sebi na takve stvari? Valkire su, za razliku od njenih nekoliko desetljeća, bile stoljećima stare, a ona je bila ono što Učilište naziva “drugim” – odnosno, osoba izvan vrste. Emma je bila *drugačija* od svega na ovom svijetu.

Da li se tu nalazi onaj korijen boli koji je otkrio kod nje? Je li njena obitelj pravila razliku između toga što je Horda i što je ona? I on sam će morati pripaziti na to. On bi mogao proklinjati vampire i slati ih kvragu, a da mu pritom Emma uopće ne padne na pamet.

Jedina pozitivna stvar koju je pronašao o Valkirama jest ta da su održavale neko labavo primirje s Lykaeima smatrajući da je “neprijatelj mog neprijatelja moj prijatelj”.

Sve do prošlog rata. Kad su se svi besmrtnici morali boriti za preživljavanje u Učilištu.

Ove su vijesti tisuću puta bile bolje od onih da njena obitelj ne pripada Hordi. Ali bilo je tu još uvijek dosta problema.

Gotovo sva stvorenja Učilišta imala su doživotnog partnera na ovaj ili onaj način. Vampiri su imali nevjeste, demoni ljubavnice, fantomi srodne duše, a Lykae su imali svoje družice. Čak ni manja čudovišta nikad nisu napuštala zajednicu koja ih je zarazila.

Valkire nisu stvarale takve veze.

Skupljale su snagu iz svoje jazbine, ali su bile sasvim samostalne kad bi ju napustile. Govorilo se da od svih stvari najviše žele slobodu. *Nikad ne možeš zadržati Valkiru ako ona želi biti slobodna*, tako mu je njegov otac govorio. A Lachlain je upravo to pokušavao.

Nastojao ju je zadržati iako je ona sigurno morala biti “ustravljena” od njega. A njena obitelj uopće nije znala da ju je on napao. Samo su sumnjali na to da ju je dirao onako kako nikad nije bila dirana.

I on je to učinio. I opet bi to učinio pod utjecajem punog mjeseca. Kao i kod svih Lykaea u vezi, njegova želja će tada biti silna, a kontrola slaba. I u najstarijim sjećanjima, kad je kralj živio sa svojom kraljicom u Kinevanu, svi ostali bi napuštali dvorac u noći punog mjeseca, a i u noćima prije i poslije toga, kako bi se par mogao sasvim prepustiti i predati jedno drugome u punom zaboravu na sve.

Kad bi bar ona mogla osjetiti tu istu potrebu i silinu, on ju ne bi onda toliko plašio.

Zakleo se da će ju tad zaključati iako je znao da ga ništa tad ne bi moglo odvojiti od nje...

Koliko bi samo bilo lakše da mu je odabranica pripadnica klana. Ali on onda ne bi imao *Emmu*...

Bližio se sumrak i dvije služavke su pokucale kako bi raspremile i složile njenu odjeću. – Pripazite dobro na njene stvari. – Rekao im je dok je ustajao s kreveta. – I nemojte ju dirati. – Ostavio ih je zabezegnute i provukao se kroz navučene zavjese do balkona. Zurio je u zalazeće sunce, gledao je njihov dom, zemlju i brda, šumu za koju se nadao da će ju ona moći zavoljeti s vremenom.

Kad je sunce zašlo, ušao je unutra i namrštio se kad je vidio služavke koje su stajale samo nekoliko centimetara od kreveta. Zurile su u *Emmu* i šaptale. Ali on je znao da se nikad ne bi usudile dotaknuti ju, bile su mlade *Lykae* koje vjerojatno nikad nisu vidjele vampira.

Upravo im je htio kazati da se odmaknu od *Emme* kad je ona munjevito otvorila oči i ustala na onaj dražestan, lepršav način. Služavke su uplašeno kriknule, a *Emma* je zarežala i uspela se do uzglavlja dok su ove dvije bježale od nje.

Lachlain je znao da sve ovo neće ići tako glatko.

– Polako, *Emma*. – Rekao je i došetao do nje. – Zbunili ste jedni druge.

Emma je dugo gledala u vrata, a zatim je spustila pogled na njegovo lice. Koža joj je bila blijeda i ona se okrenula od njega. – Rane ti dobro zacjeljuju.

Ništa nije rekla, samo je prešla vršcima noktiju preko prsa.

– Kad budeš pila idući put, one bi trebale sasvim zarasti. – Sjeo je do nje, zavrnuo svoj rukav, ali ona se odmaknula od njega.

– Gdje sam? – Pogled joj je jurio po prostoriji, a konačno se smirio na dnu mahagonijskog kreveta. Pažljivo je promatrala složene rezbarije, zatim se okrenula prema uzglavlju i gledala simbole urezane u njemu. Soba je tonula u mrak, samo ju je vatra kamina osvjetljavala, a izgledalo je kao da se simboli pomiču zajedno sa sjenama.

Majstori su počeli izrađivati ovaj krevet na dan *Lachlainovog* rođenja, ne samo za njega već i za *nju*. On je često ležao tamo gdje se sad ona nalazi, fascinirano je zurio u te rezbarije i zamišljao kakva će biti njegova odabranica.

– Sad si u *Kinevanu*. Na sigurnom si. Ovdje ti ništa ne može nauditi.

– Jesi li ih sve pobio?

– Aha.

Kimnula je s očitim zadovoljstvom.

– Znaš li ti zašto su nas oni onako napali?

– Mene pitaš? – Pokušala je ustati.

– Što ti to radiš? – Rekao je i opet ju spustio dolje.

– Moram nazvati svoje doma. – Ja sam sinoć nazvao tvoju obitelj.

Zjenice su joj se raširile od očiglednog olakšanja. – Kuneš se? Kad dolaze po mene?

Bio je razočaran kad je vidio koliko ju je usrećila misao na napuštanje njega – ali nije ju mogao kriviti. – Pričao sam s *Annikom* i sad znam tko su one. Tko si ti.

Oborila je pogled. – Jesi li im kazao tko si ti?

Kad je kimnuo, ona se okrenula, a on je vidio da se zacrvenjela od srama. Nastojao je primiriti svoju ljutnju. – Tebe je sram što one znaju s kim si?

– Naravno da jest.

Zarežao je: – To je zato što ti u meni vidiš običnu životinju. – To je zato što si ti

neprijatelj. – Ja nemam nikakvih razmirica s tvojom obitelji. Obrve su joj se podignule. – Lykae se nisu borili protiv mojih tetki, zar ne?

– Samo tijekom prošlog rata. – Prije tričavih petsto godina. A jesi li ti ubio koju od njih?

– Nikad nisam ubio Valkiru. – Odgovorio je iskreno. Ali priznao je samom sebi da je to vjerojatno stoga što se nikad nije suočio s nekom od njih.

Uzdigla je bradu. – A što je s tom *stvari* unutar tebe? Što ona smjera?

19.

Emmu je još uvijek hvatala jeza od same pomisli na ono što je vidjela usred vampirskog napada.

Nažalost, sad je točno znala kako Lachlain izgleda kad se promijeni. Bilo je to poput mutne slike koja je titrala nad njim, osvjetljavala je nešto divlje i brutalno što je zurilo u nju s izrazom *potpunog posjedovanja*.

I sada je bila u krevetu te pojave.

– Emma, ono što si vidjela sinoć – nije moja prava slika, to nisam ja. – Vatra iz kamina bacala je sjene po njegovom licu i podsjećala ju. – To je samo manji dio mene i ja ga mogu kontrolirati.

– Kontrolirati? – Sporo je kimnula. – Znači, ti si me po svjesnoj odluci napao na polju i u pariškoj hotelskoj sobi? Ti si me *namjeravao* zadaviti?

Pomislila je da je ugušio neki trzaj u sebi. – Moram ti nešto objasniti. Znaš da me Horda zarobila, ali ti ne znaš da sam ja bio... mučen. To je utjecalo na moje ponašanje, moje mišljenje.

Znala je da je bio mučen, ali nije znala kako. – Što su ti uradili?

Izraz na licu mu je postao oprezan. – Nikad te neću opterećivati tim detaljima. A zašto mi ti nisi rekla da si dijelom Valkira?

– A što bi to promijenilo? Još uvijek sam vampirica, a moje tetke tvoji neprijatelji.

– Ne, one to nisu. – Ustrajavao je. – Ne smatram svojim neprijateljima slabašne, vilinske žene koje žive na drugom kontinentu.

Njegov omalovažavajući ton izjedao ju je jednako kao daje priznao da im je neprijatelj. – Kad Annika dolazi po mene?

Zjenice su mu se suzile. – Obećala si mi da ostaješ do punog mjeseca. Emma je uzdahnula. – Onda nisi... ona neće doći po mene? – Sad neće.

Usne su joj se razdvojile dok je nevjerica divljala u njoj. – Nevjerojatno! Budući da ti ipak dolaziš iz prošlosti moram te uputiti u neka nova pravila. Jedno je pravilo to da kad Emmu skoro ubiju vampiri, ona odlazi kad god poželi s malog Lykae praznika. – Podigla je dva prsta. – Drugo pravilo? Sad kad moje tetke znaju tko si, ubit će te ako me odmah ne pošalješ u jazbinu. Najbolji su ti izgledi ako me pustiš što ranije.

– Ako uspiju pronaći ovo mjesto, onda neka slobodno pokušaju.

Kad je shvatila koliko je odlučan po ovom pitanju, osjetila je kako joj donja usnica podrhtava. – Ti bi me odvojio od moje obitelji kad ih najviše trebam? – Vrela suza joj je pala niz obraz. Prije je djelovao revoltiran njenim suzama. Sada je izgledao... izmučen, brzo je pružio ruku kako bi je obrisao.

– Želiš ići kući i otići ćeš, ali tek nakon nekoliko dana.

Nije se trudila skriti svoju frustraciju i upitala je: – Kakva je razlika sad ili za nekoliko dana?

– To ću ja tebe upitati.

Stisnula je zube boreći se tako protiv svoje razdražljivosti, protiv beskorisnih suza.

Obujmio joj je lice rukama i palcem milovao obraz. Glas mu je zvučao grubo, rekao je: – Djevojko, ako te imam ovdje na tako kratak period, onda se sigurno ne želim svađati s tobom. Pusti me da ti sad malo pokažem Kinevane. – Ustao je i otišao do gustih zavjesa, razmaknuo ih je i vratio se po nju. Iako se ukočila i odmaknula, on ju je podigao na svoje ruke i proveo kroz prostranu sobu do balkona. – Iznenadit će te kad vidiš da je sve ovo još uvijek moje. Nema Wal-Marta.

Vidjela je kako se vani mjesec diže ponad otmjenog dvorca, kako osvjetljava stare cigle i veličanstvene livade. Navlačila se magla i nosila sa sobom blage naznake slanog mora.

Pokazao je prstom u daljinu. – Ne možeš vidjeti zidine koje okružuju ovo imanje, ali znaj da si sigurna kad god si unutar njih.

Posjeo ju je na ogradu, a njene noge su se odmah provukle kroz mramorne stupove iako ju je on držao za kukove.

Opazila je da se namrštilo zbog ovoga, ali svejedno nije ništa komentirao. Umjesto toga ju je upitao: – I, kako ti se čini?

Djelovao je ponosno, a tako i treba kad posjeduješ mjesto poput ovoga. Između kamenih ploča fasade dvorca provlačili su se predivni cigleni uzorci koji su uokvirivali prozore, slagali se s pločicama, pa čak i s pozadinom golemog kamina u njegovoj sobi. Vrtovi su bili besprijekorni, a ako je ostatak dvorca uređen izdašno kao i njegova soba, onda je ovaj Kinevane doista pravi spomenik luksuzu. Njen valkirski ukus nije mogao a da se ne divi svemu tome.

– Onda? – Gledao ju je očekujući odgovor. Htio je da joj se sviđi.

Okrenula se i podigla pogled preko stabala kako bi bolje vidjela mjesec. – Mislim da mi je ostalo još samo nekoliko dana do punog mjeseca.

Kad se okrenula, opazila je da je stegnuo vilice.

Prošla je rukom kroz raščupanu kosu i osjetila je da je sva slijepljena. – Htjela bih se otuširati. – Rekla je i zaobišla pogledom njegov torzo u potrazi za kupaonicom.

Provlačila se i pokušavala izmigoljiti kukovima iz njegovih ruku dok ju on konačno nije pustio.

– Ja ću ti pomoći. Još si slaba...

– Tuširanje. Sama! – Odbrusila je dok je ulazila u bogato uređenu – i modernu – kupaonicu. Požurila je zaključati teška vrata za sobom i na svoj užas otkrila da su joj nokti prljavi.

Skinula je košulju koju joj je on dao – primijetila je da je njegova – i počela promatrati ružne, izdignute ogrebotine koje su se spuštale niz njena prsa. Oteo joj se jecaj dok se ovako njihala pred zrcalom. Nikad u životu neće moći zaboraviti pogled onog vampira prije no što ju je zahvatio kandžama. Sjetila se da joj je bilo žao što ga je morala obezglaviti. *Sad sam gotova*, pomislila je dok se njegova ruka spuštala na nju. Zašto ga je ona provocirala?

Pustila je vodu i čekala da postane vrela, a zatim stala pod tuš. Tekla je crvena boja dok se usirena krv ispirala iz njene kose i ona je drhteći pratila taj tok. *Tri vampira*. Crvena boja je kružila oko odvoda. Zašto sam ga ja provocirala?

Ali tko je sad živ?

Ona je već trebala biti mrtva. Ali nije. Preživjela ih je.

Namrštila se. Preživjela je vampire. I sunce. I napad Lykaea – sve to je preživjela u

ovom tjednu. Njeni najgori strahovi u ovih nekoliko desetaka godina su postajali – ugrizla se za usnu – stvar prošlosti?

– Emma, daj da ti pomognem.

Podigla je glavu. – Drži se ti svog posla! Rekla sam da želim biti sama!

Kimnuo je slažući se. – Aha, tako ti kažeš, a ja opet ostanem. Tako mi to radimo, to je naš način. – Glas mu je bio miran i iako je ideja bila luda, *on* je zvučao razumno.

Privatnost? Nemaš ju... Pružila je ruku prema šamponu, *njenom* šamponu koji je već bio *spreman za nju*. Bacila ga je prema njemu jako kao da baca bodež, s jednog na drugi kraj prostorije. Izmaknuo se i jedva izbjegao udarac te umaknuo u susjednu sobu. Zvuk razbijanja djelovao joj je poput postignuća. Zašto ga je ona provocirala?

Zato što je to dobar osjećaj.

Podignuo je obrve. – Opet ćeš se ozlijediti.

Pružila je ruku prema šamponu ne gledajući. – Neću prije tebe.

Kad je hitnula još jednu bocu šampona, Lachlain je kimnuo brzo i odrješito. – Dobro.

Kad je zatvarao vrata za sobom, razmišljao je da će mu ipak trebati malo vremena da se navikne da u vlastitom domu ne može raditi ono što poželi.

Kad je opazio skupocjeno ogledalo koje je ona razbila, prisjetio se da je ono stajalo u Kinevanu stoljećima i da je možda i najstarije koje postoji na svijetu. Slegnuo je ramenima.

Petnaest minuta se šuljao hodnikom. Osluškivao je u jalovoj nadi da će ga ona pozvati i pitao se kako ju namamiti da opet pije iz njega. Ako ju njegova krv čini snažnijom onda se mora napiti do mile volje. On će se pobrinuti za to.

Ona je bila ljuta, očekivala je povratak svojoj obitelji i on je shvaćao kakve su njene potrebe. Ali on ju sad nikako ne može poslati kući. A da ode s njom? To je nemoguće ako uzmemo u obzir da ne može ozlijediti nijednu od njih, pa čak ni u samoobrani.

Bilo mu je žao što je morao biti toliko tvrd prema njoj, znao je kroz što je sve prošla, ali nije bilo *vremena* za takve stvari.

Kad se vratio u njihovu sobu, ona je već bila otuširana – i odjevena kao da se sprema na večernji izlazak. – Što si ti to naumila? – Odbrusio je. – Moraš ostati u krevetu.

– Idem van. Rekao si mi da je sigurno.

– Naravno da jest, samo što ću te ja otpratiti...

– Stvar je u tome da se maknem od tebe. Ti me možeš ovdje zadržati još četiri noći, ali to ne znači da ih moram provesti s tobom.

Dohvatio ju je za lakat. – Onda ćeš prvo popiti. Ošinula mu je ruku pogledom. – Pusti me.

– Morat ćeš popiti, Emma! – Zaurlo je.

– *Lachlaine, tornjaj se!* – Poviknula je na njega i izvukla svoju ruku. Kad ju je opet dohvatio, ona se toliko brzo izmaknula da mu je sve djelovalo zamračeno i nejasno. Jedva joj je uhvatio dlan prije no što mu je opalila šamarčinu.

Prijeteći je zarežao na nju, stavio joj ruku iza glave i stisnuo ju uza zid. – Rekao sam ti da me ne udaraš. Znaj da ću *uzvratiti* ako pokušaš ovo idući put.

Bradu je držala visoko uzdignutom i molila se da ne trepne. – Samo jedan tvoj udarac bi me mogao ubiti.

Glas mu je postao grub. – *Nikad te neću udariti.* – Nagnuo se i dodirnuo joj usne svojima. – Svaki put ću uzeti poljubac kao svoj dug.

Osjetila je kako joj bradavice postaju tvrde i ljutila se što nije imala kontrolu nad svojim tijelom – izgledalo je da on ima veću kontrolu nad njim. Uz svu zbunjenost i paniku prijašnjih nekoliko večeri, jedan spori dodir njegovih usana na njenima bio je dovoljan da ga opet poželi. Čak i onda kad bi ju plašilo ono mračno u njemu. Što bi se dogodilo da postane izvan sebe tijekom seksa? Ta misao ju je navela na to da prestane razmišljati o ovome.

– Ja znam da ti želiš više od poljupca. Zar to nije razlog zbog kojeg me tjeraš da ostanem do punog mjeseca? Kako bi mogao spavati sa mnom? – Već ju je upozorio da bi moglo biti tako.

– Neću negirati to da te želim.

– A što da ti ja kažem da to jednostavno obavimo? I to večeras? Pa da mogu sutra otići.

Osjetila je kako važe taj odgovor. – Ti bi spavala sa mnom kako bi mogla otići nekoliko dana ranije? – Zvučao je povrijeđeno. – Tvoje tijelo za tvoju slobodu?

– Zašto ne? – Upitala je i snizila glas skoro do šapta. – Samo razmisli kakve sam sve stvari radila pod pariškim tušem za samo jedan telefonski poziv.

Pomislila je da se stresao prije no što se okrenuo. Odšepao je do kamina, spustio pogled i počeo zuriti u vatru. Nikad nikoga nije vidjela da tako promatra nešto. Koncentrirano. Većina ljudi bi se izgubila u umirujućem ljuljanju plamena, ali ne i Lachlain. Njegove oprezne oči su jurile i opažale sve, kao da se unutra odvija nekakva predstava. – Znaj da se kajem zbog toga kakav sam bio prema tebi, ali ja te neću tako pustiti. Zasad si slobodna da šetaš po livadama, ali uz stražare.

Slobodna da šeta po livadama. Onima koje su mračne i sigurno će ju živcirati; pa ipak ih je željela istražiti od prvog osjeta one slanosti u zraku. I zar nije ona tamo pripadala? Nije se ni osvrnula, otišla je do balkona, popela se na ogradu i spustila u noć.

Zadnje što je čula bio je njegov prijeteci glas: – Ja znam da ćeš se ti meni vratiti prije zore.

20.

Emma je odmah osjetila kako je neka bića prate dok se kretala u magli.

Dakle, on je uistinu postavio stražare oko nje? Ako uzmemo u obzir njegovu nametljivu narav sigurno se radi o nekakvim špijunima. Smatrala je da bi se ponosna i samostalna žena sigurno oduprla takvoj nametljivosti. A Emma? Ako ovo mjesto nije toliko sigurno kao što joj je on kazao i ako vampiri opet napadnu, smatrala je, onda ih ona neće morati prestizati – morat će samo prestići i umaći čuvarima koji se skrivaju u grmlju.

Nije uspjela skupiti u sebi željeni bijes zbog ove špijunaže i istraživala je područje dok nije naletjela na lijehu cvijeća. Sabralo se na jednom mjestu divlje cvijeće naraslo preko dana, a sad je izgledalo uvelo i otužno. – *Promaknulo mi je. Priča mog života.*

Pa ipak, bilo je lijepo ovdje, pretpostavljala je, s ovom maglom koja se nadvila nad jezero – ili kako se već kaže na škotskom – *kako bilo*. Na neki način ju je podsjećalo na njen dom.

Sklopila je oči kad je pomislila na imanje. Što sve ne bi dala da sad može biti tamo. Sinoć je propustila Xbox večer. Večeras je trebala jahati konje kroz močvarni rukavac.

Skočila je na vrh ograde koja je okruživala cvijeće, pratila je njen tok, šetala i razmišljala o svemu što joj se dogodilo. Ona je, prije ovog puta, uvijek željela nešto više. Sad kad je bila udaljena od svog doma, shvatila je koliko joj je bilo dobro. Da, bila je usamljena, osjećala je nedostatak partnera u svom životu. A sad kad se svakodnevno mora nositi s tvrdoglavim i teškim mužjakom koji ju je držao u zarobljeništvu, shvatila je da su partneri bića koja se izuzetno precjenjuju.

I, da, ponekad se osjećala kao otpadnica – kao da nije znala kamo gledati ili kako se ponašati kad njene tetke počnu vikati o vampirima – ali često to nije bio slučaj. One su nju svakako nemilosrdno zezale, ali kad pogleda malo unatrag, one su zapravo zezale *svakoga*. Poput njene tetke Myst. Godinama nakon onog incidenta s vampirskim generalom jazbina ju je izazivala nadimkom *Mysty Vampiriska Ljubojica. Kako odvojiti Myst od vampira? Samo s polugom.*

Emmine usne su se razdvojile od iznenađenja. One su je možda gledale različito, ali nitko ju *nije* tretirao kao otpadnicu. Jesu li njene vlastite nesigurnosti utjecale na to kako je ona njih sagledavala? Sjetila se onog dana kad joj je ruka bila opečena i sad je sve to gledala drugačije. Isprva ju je to sjećanje boljelo i uvijek iznova šokiralo. Sad se sjećala dvije različite stvari: Kako se Regin obrušila na nju i uzdrhtala na poziv. I kako im je Furija svima kazala daje *Emma ista kao i sve druge*.

Emma je osjetila kako joj se usne svijaju. Furija je to rekla. Njihova kraljica.

Uzbuđenje je sve više raslo u njoj i postajala je nestrpljiva da se vrati kući i sve njih vidi opet nekim drugim očima. Željela je cijeliti sve one stvari koje je prije uzimala zdravo za gotovo – ili ih nije uopće primjećivala. Željela je zaspati među ugodnim zvucima močvarnog rukavca, u zujanju insekata i vrisci njene obitelji. Htjela je zaspati

pod vlastitim dekama na vlastitom djevojačkom krevetu – a ne u ovom Lachlainovom ogromnom krevetu. Imala je osjećaj da svi oni izrezbareni simboli pričaju neku prastaru priču i, neka joj je Freya na pomoći, osjećala je da je i ona dio te priče dok god leži u tom krevetu...

Dok je zaobilazila jedan stup veliki iver joj se zabio u dlan. Prije bi na ovo zauralala od boli. Sad je samo uzdahnula. Sve je relativno.

U usporedbi s prsima po kojima se oralo kao po povrtnjaku, ovo je bila tek sitna gnjavaža.

Trznula je glavom i zurila u trijesku i mrštila se dok su je preplavljivala sjećanja. Sigurno je opet sanjala o njemu. Danas.

Kad je spavala, vidjela je njihov zadnji... seksualni susret i to iz *njegovog kuta gledanja*.

Zurila je u sitni trag krvi na bijelom drvetu i utonula u sadržaj sna, osjećala je iverje s *uzglavlja* kako se zabija u *njegove* dlanove dok on lomi to drvo. Ali on se nije osvrtao na bol. *Morao je držati* svoje ruke tamo. *Morao*.

Njegova potreba za dodirivanjem nje vodila je rat sa željom da zaradi njeno povjerenje. Emma je *osjetila* koliko je silno on želio položiti svoje ruke na nju – osjetila je kako požuda buja u njemu, poriv da se spoji s njom – i priznala je samoj sebi, da je situacija malo drugačija, kako bi rekla “Zajebi sve” i počela ga nepristojno dirati.

Sad ju je hvatala vrtoglavica, preplavila ju je čista glad koju je on osjećao prema njoj, bila je zbunjena jer je *ona* mogla vidjeti dok je zabacivala glavu unatrag onaj strop hotelske sobe boreći se s tim da ne svrši.

Ali njena kosa je pala po njemu i njeni kukovi su se neprestano uvijali oko njega i njene grudi su se pritiskale uz njegove. Osjetio je kako ona pohlepno siše iz njega i znao je da je gotovo...

Zateturala je dok ju je odjednom napuštalo sjećanje, a zatim je trepnula.

Ponio se časno. Održao je svoju riječ unatoč silini potrebe. Sada se poželjela vratiti u tu noć i dati mu ono što mu je očajnički trebalo. Ali nije mogla jer se ovdje radilo o snu. *Ili sjećanju*. Pala je s ograde. Instinkt ju je naveo da se dočeka na bedra, ali se ipak stropoštala na zemlju malo nakon toga.

Baš poput onog sna o narukvici.

Ludjela je. Poput Nix koja je viđala stvari koje *nije smjela* vidjeti. *Lachlaine, što si mi ovo učinio?*

Sjedila je na mokroj travi jedne strane zemlje, a zvijezde iznad nje stajale su raštrkane kao da ih je sam svijet izrezbario. Nije imala nikoga komu bi mogla povjeriti svoje sumnje.

Emma se nije vratila pred zoru.

Stražari su nadzirali prolaz kojim je morala proći, a poslije su zaštitili i ulaze, ali prošao je čitav jedan mahniti sat prije no što ju je Lachlain pronašao sklopčanu i usnulu pod stepenicama ostave za metle. Je li znala da će amonijak i sredstva za čišćenje koja su ovdje držali prikriti njen miris od njega?

Sad je škrgutao zubima kad je opazio da drhti u ovoj prašini i njegova zabrinutost se u trenu pretvorila u bijes. – Kvragu, Emma. – Odbrusio je i podigao ju. Kojeg vruga je ona *mislila*? On će postaviti pravila i, bogami, ona će...

Sunce je preplavilo hodnik i on ih je odveo u kut, a nju je zaštitio svojim tijelom. – *Zatvorite jebena vrata!*

– Ispričavam se. – Začuo je poznat glas dok su se vrata zatvarala. – Nisam znao da ćemo ovdje imati vampire. Trebali ste postaviti neki znak.

Lachlain se okrenuo i pod slabijim svjetlom opazio Bowena, njegovog najstarijeg prijatelja. Zadovoljstvo što ga vidi je bilo umanjeno kad je opazio koliko je Bowe izgubio na težini. Nekad je bio Lachlainove veličine, a sad je stajao pred njim sav mršav i povijen.

– Iznenadilo me što te vidim živog, ali čini mi se da ovdje imamo još jedno iznenađenje. – Bowe je pristupio, grubo je promatrao Emmu koja je ležala na Lachlainovim rukama, uzeo joj je kosu u ruke i podignuo bradu. – Krhka i nježna ljepota. Malo prljava.

– To je zato što je jutros spavala ispod stepenica. – Lachlain je stresao glavom ne mogavši nikako razumjeti njen postupak. – Upoznaj Emmaline Troy. Tvoju kraljicu.

Bowe je podignuo obrve i Lachlain je opazio kako je sad pokazao najviše osjećaja otkako ga je njegova družica napustila. – *Vampiriska* kraljica? Sudbina te očito prezire. – Nastavio ju je promatrati i dalje dok se Lachlain mrštio. – Jesu li joj to uši špicaste?

– Ona je polu-Valkira. – Objasnio je Lachlain. – Odgojena je u njihovoj jazbini i one su je štatile od Horde.

– Onda stvari ovdje postaju sve zanimljivije. – Rekao je Bowe, ali nije pokazao nekog velikog interesa.

Emmaline je drhtala i uronila svojim licem u Lachlainova prsa.

Bowe ga je pažljivo promatrao. – Mislim da te nikad nisam vidio tako iscrpljenog. Idi i okupaj tu svoju smrznutu, slabu... *Valkiru* i naspavaj se. – Dodao je iako još nije bilo ni osam ujutro: – A ja ću popiti malo viskija.

Lachlain je potpuno skrenuo, zaključio je Bowe tog kasnog poslijepodneva.

I dok je nalijevao još jedan viski, razmišljao i ispijao, Bowe je priznao samom sebi da je on zadnji koji bi mogao spočitavati odabir *druge vrste*, ali ovo je ipak bilo ishitreno. Ne postoje dvije vrste koje su veći dušmani od vampira i Lykaea, a Lachlain ipak misli ovu polutanku uzeti za svoju kraljicu?

Gdje god je bio u ovih zadnjih sto pedeset godina, jedno je očito, a to je da mu se um pomračio...

Bowe je podigao glavu i nakratko su ga omeli mirisi koji su dopirali iz zaposlenih kuhinja. Svi koji su tamo radili su se spremali za pojavu punog mjeseca, čistili su, kuhali obilato i spremali se za napuštanje dvorca. Mirisi iz pećnica su bili jednaki onima koje je pamtio još iz svog djetinjstva. Zapravo, kuhinje su mu uvijek bile omiljena mjesta. Sad se mrštio i nastojao prisjetiti kad je zadnji put jeo. Možda bi trebao oteti vampiričinu porciju. Ona to ne bi ni osjetila...

Lachlain ga je pozdravio s prekritičnim izrazom na licu kad se konačno vratio u radnu sobu. – Čovječe, pa ti si ovdje još od jutra?

– A kako se suzdržati? Kinevane je uvijek držao najbolja pića. Ništa se nije promijenilo. – Bowe je nalio čašu do vrha i pružio je Lachlainu.

Lachlain ju je prihvatio, sjeo za svoj stol, djelovao je iscrpljenije no ranije iako mu je odjeća izgledala zgužvano kao da se tek probudio. I imao je boru od spavanja na vratu. *Ne. Nema šanse da će dopustiti ovakvu izopačenost. Koji je to vrag ušao u njega?* Kad je malo bolje promislio, Bowe je i njemu pružio karafu da mu se nade s druge strane stola.

Kad je Lachlain podigao obrve, Bowe je kazao: – Mislim da će ti trebati dok mi budeš pričao gdje si to bio da te nismo mogli naći desetljećima. – Bowe je primijetio da zvuči ljutito. Kao da samog Lachlaina krivi za njegov nestanak.

– Nikad me ne biste pronašli. Kao što ni ja ne bih mogao pronaći Heatha. – Rekao je Lachlain, a glas mu je bio smrtno ozbiljan kao i uvijek kad bi govorio o svom najmlađem bratu.

Bowe je zatresao glavom prisjećajući se Heatha. Bio je nepromišljeno vatrene naravi i uputio se osvetiti očevu smrt ne shvaćajući da se oni koji se upute ubiti Demestriua nikad ne vraćaju. Lachlain nije mogao povjerovati u to da je on mrtav. – Jesi li bio u Helviti?

– Neko vrijeme.

– I njega nije bilo tamo?

Lachlainov izraz lica je odavao čistu bol. – Horda... ga nije uzela živog.

– Žao mi je, Lachlaine. – Nakon nekog vremena, Bowe se namrštio i prekinuo šutnju.

– Rekao si “neko vrijeme”.

– Da, a potom se Demestriu odlučio za katakombe.

– Katakombe? – Učilištem su kružile glasine da Hordina vječna vatra gori negdje ispod Pariza i da ju održavaju samo za mučenje besmrtnika koji ipak ne mogu umrijeti od nje. Boweu se počelo sve prevrtati u želucu, a alkohol mu je burljao u praznom trbuhu.

Kad Lachlain nije ništa odgovorio i počeo samo piti, Boweove crte lice su se napele.

– Vatra je stvarna? Koliko dugo?

– Tamnica jedno desetljeće. A vatra ostatak vremena.

Bowe je tad morao iskapiti čašu i opet se prihvatiti karafe. – Jebote, kako si uopće ostao zdrav?

– Ti nikad baš nisi bio profinjen na riječima. – Lachlain se primaknuo, a obrve su mu se nabrale kao da se muči s iskazivanjem svojih misli. – Nisam bio zdrav kad sam pobjegao. Išao sam iz bijesa u bijes, uništavao sve što mi je bilo nepoznato i bio sposoban za tek nekolicinu pametnih misli. Još uvijek sam se borio s tim bjesovima, a onda sam pronašao Emmu. – Priznao je.

– Kako si se oslobodio?

Lachlain je zastao, a zatim je podigao nogavicu. Bowe se nagnuo da bolje vidi, a onda mu se oteo uzdah. – Izgubio si ju?

Lachlain je spustio tkaninu. – Nije bilo vremena. Vatra se malo primirila, a ja sam ju osjetio na površini. – Podigao je svoju čašu i brzo ju iskapio. – Bojao sam se da ću ju izgubiti nakon toliko dugo vremena.

– Ti si... odrezao svoju nogu? – Aha.

Kad je opazio da je Lachlain na rubu da golim rukama zdrobi čašu, Bowe je promijenio temu. – I kako ti je s njom? – *Nakon svega što su ti učinili.*

– Isprva sam ju plašio. Stalno sam gubio kontrolu nad sobom. A vjerujem da bi bilo još gore da ona nije bila sa mnom. Mislim da se uopće ne bih oporavio. Ona me umiruje, moje misli su usmjerene na nju i zato nemam puno vremena razmišljati o prošlosti.

Ljepota koja je umirila zvijer? – A gdje si to pronašao svoju Emmaline Troy kad ti to nije uspijevalo sve ove godine? Gdje se tvoja nježna kraljica skrivala?

– Ona se rodila tek prije sedamdeset godina.

Podignuo je obrve. – Tako mlada? I ona je sve ono čemu si se nadao?

– Mnogo više od onoga čemu sam se nadao. – Lachlain je prešao prstima kroz kosu.

– Nikad ne bih mogao ni zamisliti družicu poput nje. Emma je pametna, njen um je zeznut i kompliciran i ja znam da ju nikad neću dokučiti. A njenu ljepotu i frustrirajuću tajnovitost nisam još susreo kod nijedne žene. – Uzeo je gutljaj iz čaše i dao

si vremena ovaj put da uživa u njemu. – Što više shvaćam njene izjave, to mi je sve jasnije da je moja djevojka jedno jako pametno i zabavno biće. – Usne su mu se nesvjesno iskrivile, očito se sjećao nečeg zabavnog. A kad se opet okrenuo prema Boweu, rekao mu je: – Nisam se nadao njenoj duhovitosti, ali sam ju pozdravio iz sveg srca.

Bowe je znao da se ovdje radi o nečem iznimnom ako se uzme u obzir da se Lachlain skoro smijao nakon tolikog mučenja kroz koje je prošao. Ako je Bowe bio uvjeren da je Lachlain zbunjen i da je pogriješio po pitanju svoje odabranice, više nije imao sumnje. Lachlain je izgubio glavu za ovom Emmaline. Ona je, očito, bila *njegova*. – I kako ju misliš zadržati? Čini mi se da će briga i hrana igrati veliku ulogu u svemu tome.

– Ona pije iz mene. Nikad to nije uradila nekom drugom živom biću. Bowe je bio iznenađen iako je vidio ugriz. – Znači, ona ne ubija?

– Nikad. – Rekao je Lachlain ponosno. – I ja sam se pitao je li tako, ali ona je nježna – ne bi ni mrava zgazila. Morao sam je prisiliti da pije iz mene.

– I zato ti noga ne zacjeljuje kako bi trebala. – Primijetio je Bowe.

– Mala je to cijena.

– A kako je to kad pije iz tebe? – Dok je Lachlain nastojao pronaći odgovor, Bowe je kazao: – Izraz na licu koji pokušavaš sakriti mi dovoljno govori. – Isuse, Lachlainu se to *svidalo*.

Prešao je rukom preko usana. – Taj čin je iznimno... ugodan. A osim toga mislim da nas to veže. Povezuje. Bar mene. – Priznao je tišim glasom: – Vjerujem da sad žudim za tim više od nje.

Sasvim izgubljen. Bila ona vampirica ili ne, Bowe mu je zavidio na osjećaju. – A kako se ta mlada besmrtnica nosi s epskom sudbinom tvoje buduće kraljice?

– Ona to još ne zna.

Kad je vidio Boweov izraz lica, kazao je: – Neće joj to biti drago. Kao što sam ti rekao, ja sam... ja se nisam prema njoj odnosio kako sam trebao. Nisam joj ukazao poštovanje i nisam se trudio sakriti moje osjećaje prema vampirskoj prirodi. Ona se sad samo želi vratiti kući i ja ju ne krivim za to.

– Pitam se samo zašto ju nisi obilježio. Ovo je ranjivo i zeznuto vrijeme.

– Ja to mogu. Vjeruj mi. Stoljećima sam zamišljao kako ću razmaziti i štititi svoju družicu, a ipak sam Emmine život pretvorio u pakao.

– A zašto si onda jutros bio ljut na nju, Lachlaine? – Suzile su mu se zjenice. – Mogu ti reći da je to prilično nerazborito.

– Zabrinuo sam se i naljutio. Više nisam ljut.

– Nisi uzeo ono što ti pripada – mogao bi ju izgubiti.

– Da li se to tebi dogodilo s Mariah?

Lachlain je dobro znao da ne bi smio o njoj govoriti u Boweovom prisustvu. Mariah je bila Boweova vilinska družica koja je umrla dok ga je *napuštala*.

Kad mu je Bowe uputio divljački pogled, Lachlain je rekao: – Znam da nikad ne pričaš o njoj, ali u ovom slučaju ja ipak moram znati neke stvari.

– Aha. Tvoja Emma je drugačija i ona će takvom i ostati. Nemoj biti tvrdoglav i glup. I nemoj ju prisiljavati da prihvaća naše običaje. – Bowe je dodao tišim glasom: – Nauči se na mom primjeru, opreza radi.

Lachlain se spremao nešto kazati, ali je ipak zastao. – Što? Pitaj me što god hoćeš.

– Kako ti je uspjelo? Toliko dugo izdržati? Sad kad dobro znam što si izgubio, vidim

da bi se to moglo i meni dogoditi.

Bowe je podignuo obrvu. – A ja mislim da ne bih izdržao to da mi desetljećima prže meso i da unatoč svemu ostanem zdrav. – Slegnuo je ramenima. – Svi mi imamo svoje sitne muke. – Ali ove dvije muke nisu bile jednake i obojica su to znali. Bowe bi rado otišao i do pakla samo da vrati Mariah.

– Vjeruješ li ti da bi Mariah mogla... – Lachlain je malo ustuknuo i obrve su mu se nabrale. – Ti si nju vidio kako umire, zar ne?

Bowe se okrenuo, ali Lachlain je prije toga opazio kako mu je lice probljedilo kao krpa. Rekao je jedva razaznatljivim glasom: – Ja... ja sam ju pokopao. – Tako je bilo i on je znao da nje više nema. Ali znao je i to da se neke stvari u Učilištu ne mogu predvidjeti te da su pravila često promjenjiva. Svoj život je sad posvetio pronalaženju rješenja koje bi mu je vratilo natrag.

A što mu je drugo preostalo?

Analitični Lachlain ga je sad promatrao pod povećalom. – Ti nju ne možeš vratiti.

Bowe ga je ponovno pogledao. – Nitko ne može umaknuti vampirima. Lykae ne može imati družicu koja je dijelom vampirica. Ne postoji takvo nešto poput vampirsko-*valkirskog* stvorenja. A tko si ti da mi kažeš što je moguće?

Lachlain nije ništa rekao, a očito je ovaj izljev promatrao kao obmanu i slabost. Bowe se pitao hoće li Lachlain sad skočiti na njega.

– U pravu si. – Konačno se složio i iznenadio Bowea. – Događaju se neke stvari koje mi ne možemo shvatiti. Da si mi prije dva tjedna kazao da će mi družica biti vampirica, ja bih ti rekao da si bolestan.

– Tako je, i zato se nemoj brinuti za mene. Dosta ti je vlastitih briga. Harmann mi je ispričao da su vas tri vampira dočekala u zasjedi preksinoć.

Kimnuo je. – U zadnje vrijeme vampiri uhode Valkire diljem svijeta. Možda su u potrazi za Emmom.

– Moguće. Ona je prva vampirica za čiju pojavu čujem nakon toliko stoljeća.

– I zato imam još snažniji poticaj da uništim Hordu. Neću im dozvoliti daju otmu. – Što planiraš?

– Mogao bi opet pronaći katakombe i pričekati da se vrate stražari. Onda ćemo ih prisiliti da nam kažu gdje se nalazi Helvita.

– I prije smo mučili vampire pa nikad nismo uspjeli izvući informacije iz njih.

Ozbiljan izraz je ukočio Lachlainovo lice i njegov pogled je postao oštar. – Puno su me naučili o mučenju.

Lachlain možda postaje zdraviji izvana, ali unutra se još mnogo muči. U pravu je – da nije pronašao družicu u to vrijeme... Što će se onda tek dogoditi Lachlainu ako ju *napusti* kako bi izvršio svoju osvetu?

– Jesi li spreman za rat?

Bowe ga je pogledao s izrazom dosade na licu. – A kad to nisam bio? Zanimljivo mi je samo čemu tolika žurba. Zar te toliko svrbe pete da baš sad moraš napustiti svoju novu družicu?

– Rekao sam ti da nemam mnogo vremena za razmišljanje o prošlosti, ali kad ju uzmem i uvjerim da ostane sa mnom, onda ću svakako morati izvršiti svoju osvetu.

– Razumijem.

– Znam da razumiješ. Ne mogu zanemariti sve one zakletve na osvetu koje sam

samom sebi davao svakog dana u onom paklu. – Razbila se čaša viskija. Lachlain je zurio u sjajne krhotine i protisnuo: – Samo to mi je tad preostalo.

– Lachlaine, ti znaš da ću se ja boriti uz tebe. A to će rado učiniti i Garreth i ostali. Ali ne vjerujem da možemo pobijediti. Dok god se oni mogu trasirati ništa ne znači jesmo li mi jači ili brojniji. Uvijek ćemo izgubiti.

– Zar smo brojniji?

– Aha. Sad nas je na stotine tisuća.

Kad je opazio Lachlainov nepovjerljiv pogled, Bowe je rekao: – Klanu pogoduje što se udaljio čitav jedan kontinent od vampira. Vratili su se starim običajima, imaju opet sedmero, osmero, čak desetero djece u obitelji. Problem s Amerikom je samo u tome što i Valkire tamo imaju svoje jazbine.

– Nacerio se. – Znaš kako su tvoje nove srodnice lakome na teritorij.

Lachlain se namrštio. – Nemoj me na to podsjećati.

– Usput rečeno, ako sam već ja s ovo malo kontakata koje održavam načuo što se događa u dvorcu, siguran sam da već i drugi znaju. Nemaš puno vremena na raspolaganju. Zar ju ne možeš nekako zavesti?

Izraz lica mu je bio ukočen i priznao je: – Prije dvije večeri sam ju... ja sam ju skoro zadavio u snu.

Bowe se trznuo koliko od tog čina toliko i od vidljivog srama na Lachlainovom licu.

– Istu večer je vidjela moju preobrazbu u borbi s vampirima.

– Isuse, Lachlaine. I kako je reagirala na tu promjenu?

– Ustravilo ju je to, naravno. Sad je još više na oprezu od mene. – Prešao je rukom po zatiljku.

– Zašto joj ne ispričaš kroz što si sve prošao...

– Nikad. Moram vjerovati u to da će doći vrijeme da joj spontano bude stalo do mene. A ako se to dogodi, boljela bi ju ta spoznaja. Vjerujem da ću je uspjeti okrenuti na svoju stranu, ali trebat će mi još vremena. Kad bih samo mogao ubrzati taj postupak.

Bowe je iskapio čašu, a potom se zagledao u njeno dno. – Napij ju. Ljudski mužjaci to često rade. Da joj na jednu večer kočnice malo popuste...

Lachlain se skoro nasmijao, ali onda je opazio da Bowe misli ozbiljno. – Misliš ako je meni toliko stalo, da bi se i ona mogla tako osjećati?

– A zašto ne?

Lachlain je odmahnuo glavom. – Neću to. Ne dok još ovako imam neke šanse.

Kad je Bowe primijetio da Lachlain često gleda prema prozoru primjećujući da se bliži sumrak, rekao mu je: – Idi. Budi tamo kad se ona probudi.

Lachlain je kimnuo i ustao. – Zapravo, želim biti tamo prije no što se ona probudi. Moja djevojka voli spavati na podu, ali ja se borim protiv toga. Ja više neću...

– *Prokleta kurvo!* – Čuo se ženski vrisak iz prizemlja.

21.

Lachlain je pojurio prema ogradi da vidi što se to događa u prizemlju.

– Cassandra je stigla. – Promrmljao je Bowe iza njega potvrđujući očito zato što je Cassandra sada stezala Emmu pod sobom nastojeći ju *zadaviti*. Lachlain je pružio ruku prema ogradi kako bi skočio dolje, ali Bowe ga je povukao nazad.

– Jebote, Bowe, ne radi mi ovo. Cass ju ranjava dolje i moram ju ubiti.

Kad ga ovaj nije pustio, Lachlain je zamahnuo šakom na Bowea – to mu je, po navici, bila slabija lijeva ruka. Bowe je već očekivao ovo pa mu je zavrnuo rukom. – *Još uvijek te muči onaj udarac dok smo još bili djeca? Ja sam se ipak na kraju probudio. A sad me pogledaj i odaj malo veće priznanje svom prijatelju.*

Lachlain ga je pogledao i u isto vrijeme podignuo lakat da udari Bowea u lice. Emma je udarila Cassin nos čelom. Lachlain je oklijevao.

– Tvoja Emmaline uopće nije ostala bez daha. A ako ovo ne odradi sad, stalno će biti izazivana. Zaboravio si da smo mi *okrutna sorta koja slavi snagu*. Bowe je izrekao ovo zadnje cerekajući se kao da citira nekoga drugoga.

– Kvragu, to uopće nije bitno, ona je malena. Još se oporavlja od ozljeda...

– Ona je lukava i netko ju je tome poučio. – Primijetio je hladno Bowe puštajući Lachlaina kad je vidio da se Emma otrgnula od Cass, a zatim ju udarila s obje noge tako brzo da je slika bila sasvim mutna. Čvrsto se spojila s Cassinim prsima i poslala ju udarcem preko čitave prostorije. Lachlain je tresao glavom i nije mogao vjerovati svojim očima.

Bowe je u međuvremenu uzeo viski i približio im stolice.

Cass je odmaknula kosu s lica. – Platit ćeš mi za ovo, krvopijo jedna.

Emma ju je pogledala s izrazom dosade na licu dok je elegantno stajala na nogama, a oči su joj zasvijetlile srebrnom bojom. – Samo daj.

Bowe je bio u pravu – ona uopće nije ostala bez daha.

Cass je ustala da odgovori na ovaj izazov. Skočila je na Emmu i suprotstavila joj svoju snažniju građu, a potom joj uputila oštar udarac u bradu.

Lachlain je zaurlao od bijesa nadvijajući se nad ogradu. Prije no što je došao do njih, Emma je izvukla svoje kandže i usmjerila ih na Cass, izvukla se ispod nje, poskočila na noge i udarila ju stražnjim dijelom ruke.

Lachlain je poznao taj udarac.

Cass je pala na pod uz suprotan zid, a tapiserija je pala na nju. Nije ustala.

Bowe je skočio za njim, izdahnuo je i dodao: – Samo nam je još nedostajalo slatkiša da ovo hrvanje bude potpuni spektakl.

Kad je Lachlain došao do Emme, uhvatio ju je za ramena, ali ona se izmaknula i uputila mu udarac u desno oko. Stisnuo je čeljust, stresao se i prešao pogledom po njoj da vidi ima li kakvih ozljeda. Opazio je posjekotinu na donjoj usnici i izvukao je rub svoje košulje kako bi joj to obrisao, a ona je na to zarezala.

– To te boli?

Bowe je pomogao Cass i dovukao ju do njih. – Koji kurac se ovdje događa? – Lachlain je viknuo na Cass, a zatim se odmah okrenuo prema Emmi i kazao: – Ispričavam se.

Namrštila se na njega. – Stavi za to novčić u kasicu-prasicu. Što god. – Stražnji dio dlana je pritisnula na usnicu koja je još krvarila.

– Lachlaine, pa ti si živ! – Poviknula je Cass i potrčala prema njemu. Tako ju je pogledao da je odmah usporila, izraz na licu joj je bio zbunjen, a potom je ostala stajati na mjestu.

– Što se tebi dogodilo? – Upitala je. – I tko je ova vampirica koja se slobodno šeće po Kinevaneu?

Emma je odvratila pogled od Cass i prebacila ga na Lachlaina kao da ne može dočekati da čuje ovaj odgovor.

– Prema njoj se morate odnositi kao prema časnoj gošći. Cass je stajala otvorenih usta, a Bowe se okrenuo prema Emmi i rekao: – Ja sam Bowen, stari Lachlainov prijatelj. Čitavo popodne sam slušao o tebi. Drago mi je što smo se upoznali.

Emma ga je oprezno gledala, a Cass je konačno smogla snage da kaže: – A otkad su nam to pijavice gosti?

Lachlain ju je zgrabio za lakat: – *Da je nikad više nisi tako nazvala.*

Emmine oči su opet poprimile srebrni sjaj kad je čula ovu uvredu. Okrenula se prema vratima i Lachlain ju je čuo kako nerazgovijetno mumlja: – Jebite se momci... idem kući.

Nakon što je uputio zadnji pogled prema Cass, otišao je na vrijeme da opazi kako Emma promatra svoj odraz u ogledalu.

Poskočila je unatrag od iznenađenja.

Kosa joj je bila divlja, a srebro u očima je sjalo i gibalo se poput žive. Krv joj je tekla niz obraz, a njeni očnjaci, iako su bili maleni, djelovali su opasno oštri. Jedna suza joj je pala niz obraz i ostavila trag za sobom. Vidio je da dodiruje lice kao da ne može vjerovati svom odrazu. Potom se kratko i gorko nasmijala. Pogledi su im se susreli.

Znao je o čemu razmišlja. I rastužilo ga je to mada je znao da mu ovo ide na ruku. Mislila je da je jednako čudovište kao i on.

– Nismo još završili, vampirice. – Rekla je Cass.

Emma je pogledala oko sebe s takvim prijetecim izrazom da se sav naježio. – *Nije nikako gotovo.* – Zarežala je i odšetala.

Lachlainu je trebalo nekoliko trenutaka da pronađe prave riječi. – Bowe, ti se pobrini za ovo. – Rekao je ne sklanjajući pogleda od Emme.

– U redu, ali ti ćeš joj morati to reći. – Dodao je malo kasnije: – Odmah.

Emma je izgledala jezivo.

Zurila je u zrcalo kupaonice, prala ruke i lice primjećujući da su joj se očnjaci povukli, samo što joj se oči nikako nisu vraćale na uobičajenu boju, a i usne su djelovale crvenije.

Jezivo. Poput onog stvorenja koje je gledala na zrcalu dolje, stvorenja koje kao da je izišlo iz horora. Kad je dodirivala lice, opazila je krv pod noktima od onog udarca kojim je zarezala onu Lykae po trbuhu.

Crvenilo zubi i kandži? *Ja sam tvoja djevojka...*

Prisjetila se Lachlaina u njegovom izmijenjenom obliku i više nije zadrhtala na tu

sliku kao prije.

Zar nije to sve relativno?

Čulo se kucanje na vratima. Znala je da će on doći za njom, ali se nadala da će si barem dati vremena da objasni neke stvari drugima. Očito ih je odmah napustio kako bi mogao doći do nje.

Pa ipak... – Odlazi!

– Znam da želiš privatnosti, ali...

– Odlazi! Ne želim da me vidiš ovakvu... Tad je on jednostavno otvorio vrata. Brzo je sklopila oči. – Što sam ja *upravo* rekla?

– Privatnost je jedna stvar, ali skrivanje lica od mene jednostavno neće ići, Emma. – Okrenuo ju je prema sebi.

Bila je još više ponižena zato što je on znao da se tako osjeća. Oči njenih tetki bi dobivale ovakvu boju, ali kod njih je to izgledalo normalno, očekivalo se nekako od njih.

– Otvori oči.

Kad to nije napravila, rekao je: – Ovo nije prvi put da ih vidim takve.

Tad ih je otvorila. Širom. – Na što ciljaš? – Mogla je pogoditi po načinu na koji je zurio u nju da *još uvijek* imaju onu luđačku boju. – Pogledaj kako buljiš! Ja sam to htjela izbjeći. Kad si vidio ovakav par očiju?

– Takve su kad piješ iz mene. Sad zurim u tebe jer kad ti oči samo na tren zaiskre srebrnom bojom, ja te odmah poželim.

– Ne vjerujem...

Položio joj je ruku na svoju čvrstu erekciju.

U njoj se javilo sjećanje na onu hotelsku noć, njeni prsti su se omotali oko njega, spremni da ga miluju... To sjećanje – to zbunjujuće sjećanje iz njegovog *gledišta*. Odmaknula je ruku.

– Ali moje oči su čudne. – Ustrajavala je ne mogavši ga pogledati izravno. – A ja na to ne mogu utjecati.

– Meni su predivne.

Kvrugu! Zašto on sve prihvaća na ovaj svoj prokleti način? – Pa, mogu ti reći da meni tvoja *promjena* uopće nije bila privlačna.

– Znam. Mogu s tim živjeti ako i ti možeš.

– Odlično. Ne samo da si prevladao predrasude prema meni nego sad prihvaćaš i to da te ja ne prihvaćam. Želiš li ti da se ja osjećam kao budala?

– Nikada. Samo želim da znaš kako mi je žao zbog ovoga što se dogodilo.

– I meni je isto tako. – Da, ona je mogla ispljuskati tu Lykae, ali to ne znači da bi joj se *svidjelo* to što bi morala učiniti. I nije uopće krivila Cassandru za ovaj napad. Da je Emma vidjela vampiricu kako se šeta po njihovom imanju i promatra slike i ona bi isto napala. To ipak *nije* poništilo činjenicu da je Cassandra jedna obična kuja.

Emmu je potresao ovaj incident. Izgledalo je da je na vidjelo napokon izašao sav onaj trening na koji su ju tetke prisiljavale, konačno su se sve kockice posložile i ona se osjećala kao sasvim druga osoba. Ona je zapravo *pobijedila*. I to protiv jedne sulude Lykae!

Pa iako se osjećala kao opasna gospođica, nije zaboravila onu prvu zapanjujuću misao kad je iznenada udarila o kameni pod i vidjela kako jedna Lykae stoji iznad nje.

Emma je poželjela Lachlaina.

I znala je da će on uvijek biti u blizini da ju spasi.

Prebacio joj je jedan uvojak iza uha. – Ah, posječeno je ovo tvoje malo uho. – Sagnuo se i poljubio ga, a ona je uzdrhtala. – I tvoja usnica. – I njih je poljubio, a zatim joj je počeo milovati obraze, a ona nije osjetila da ju on zapravo ne bi smio dirati. – Ne mogu joj oprostiti što te ovako izgrebala.

– Meni ne smeta. – Rekla je osornim tonom.

– Nisi se nimalo uplašila dolje. – Rekao je i zvučao je zadivljeno, a Emma je morala priznati da su osim Lachlainovih milovanja i ljubljenja rana još bolje ove njegove glumačke epizode u kojima ispada kao da je ona odbila sam Armagedon.

– Što te promijenilo? Moja krv?

Povratak u stvarnost. Kakva drskost! – Nemoj si laskati toliko! Ja sam dosta toga sad naučila o sebi. Znaš, kad preživiš stalne *napade Lykaea* – on se trznuo na ovo – pa zatim sunčanje, pa seciranje od strane vampira, onda se moraš upitati: Pa, je li to sve? Stvarno. Je li to sve što mi život može baciti pod noge? Jer ako je to najgore i ja stalno uspijevam uzvratiti...

– Aha, shvaćam. Kušnje su te učinile jačom.

I jesu. Kvrugu, zašto on djeluje ponosan na tu činjenicu? Kad se počeo drugačije ponašati prema njoj? Ona je znala što je nju promijenilo, ali koji je uzrok njegove promjene? Ako nastavi ovako gledati u nju, počeo će se pitati da li sad ima dovoljno snage da izađe i *s njim* na kraj.

– Probudila si se dosta ranije od sumraka? Upravo sam išao do tebe kad sam čuo Cass.

Emma je imala dovoljno vremena da se otušira – te da kritizira u sebi čudan osjećaj što Lachlain po prvi put nije bio uz nju kad se budila. – Ne spavam dobro – *u tom krevetu*.

– Jesam li te zbog toga našao pod onim stepenicama?

Emma se zacrvenjela. Onaj taman, ograđen i gotovo pećinski podrum činio joj se onda kao dobra ideja. Budući da je bila luda.

– Tko je ta žena? – Pitala je da promijeni temu iako je znala sve od prvog pogleda.

– Cassandra. Ona je prijateljica klana. – *Samo prijateljica?*

– Naravno. A i to je sad pod upitnikom budući da te povrijedila. – I ti tu zauzimaš moju stranu? Kako to kad me znaš tako kratko? Pogledao ju je izravno. – Ja ću uvijek zauzeti tvoju stranu. Protiv bilo koga.

– Zašto?

– Zato što znam da ćeš ti biti u pravu.

– A tko je onaj sumorni lik? Bowen? Što je njega onako uništilo?

– Kad se Lachlain namrštio, dodala je: – Mislim, zašto onako loše izgleda? – Lik bi sa svojom crnom kosom i zlatnim očima snažnog pogleda bio pravi komad – da nije izgledao poput ovisnika o heroinu i da nije imao onako zao pogled.

– On je izgubio jako blisku osobu.

– Žao mi je. – Rekla je nježno. – Kad se to dogodilo? – Rano devetnaesto stoljeće.

– I on se još nije uspio oporaviti?

– Postalo mu je čak i gore. – Lachlain je položio svoje čelo na njeno. – To nam je u prirodi, Emma.

– Znala je da očekuje nešto od nje. Nešto više.

Vidio ju je u njenom najgorem stanju i još uvijek ju je želio. To što je vidio nije ga spriječilo da odmah dođe do nje, počne joj ljubiti uho i sažalijevati ju. Ova divna,

hodajuća fantazija od muškaka je željela nešto više. Od *nje*. Je li ona spremna da mu to ponudi? Osjetila se ponosnom i uzvišenom od svoje prve pobjede, ali je li dovoljno odvažna da pusti Lachlaine da prodre u nju i da riskira ponovnu pojavu one zvijeri u njemu?

U ovom trenutku se osjetila spremna na to.

– Lachlaine, ako netko poput tebe... vodi ljubav s nekim poput mene, može li se onda biti nježan s njom? Usporiti malo stvari?

Tijelo mu se ukočilo od napetosti. – Aha, mogu ti se zakleti na to.

– On ne bi... ne bi se preobrazio?

– Ne, Emma. Ne večeras. – Rekao je tako tiho da je zadrhtala od titraja njegovog glasa, a bradavice su joj se stvrdnule. Trebala ga je – žudjela je za njim – znajući u potpunosti tko je i što je on.

Kad je podigao prste i nježno počeo dirati njeno lice, pogledao ju je nakratko s nevjericom prije no što su mu se kapci spustili od uživanja. – Lachlaine. – Promrmljala je. – Ja sam te udarila.

Nije mogla dokučiti izraz njegova lica. – Pa jesi.

– Zar ti nećeš... uzvratiti?

Uzdahnuo je kad je spojio svoje usne s njenima, podigao ju je na uzvišeno mjesto i stisnuo se među njene noge. Rukama je obuhvatio njena leđa i povukao ju prema svojoj krutosti.

Kad je uzdahnula, njihovi jezici su se spojili, ona je poželjela da stavi čitav svoj jezik u njena usta, da ju ljubi kao one prve večeri u hotelu. Ali ovo je bilo još bolje od toga. Bio je divlji, ali pokreti su mu bili vješti. Topila se zbog njega, uvijala se kukovima oko njegove erekcije i tražila više.

Tiho je uzdahnuo, a potom protisnuo na njene usne: – Ne mogu podnijeti da patiš. Neću dopustiti da opet budeš povrijeđena.

Primaknula se i ljubila ga s oba dlana na njegovoj kosi. Omotala se nogama oko njega dok joj je on stezao leđa i čvrsto ju privijao uz sebe.

Pokušala mu je raskopčati košulju drhtavim rukama i ispustila je nekakav zvuk frustracije. On ju je odmah strgnuo i ona mu se poželjela zahvaliti na tome što joj je pružio pogled na snažne mišiće koji su se stezali pod njenim dlanovima. Još više se osjetila uzbuđenom, bila je besramna, spustila je ruku niz njegov struk kako bi mu se uvukla u hlače i zgrabila ga.

Zabacio je glavu i povikao, zatim joj je podigao džemper i grudnjak malo iznad grudi. Dodirivao joj je bradavice nosom, osjetila je njegov vreli dah, a zatim ih je počeo sisati tako da je ona pomislila da će umrijeti od zadovoljstva.

Zajebi budućnost i obaveze i strahove i sve ostalo. – Želim te. – Tiho mu je rekla dodirujući palcem njegov vlažan glavić. Kad joj je stavio bradavicu među svoje zube, ona je jauknula i kazala: – *Želim te čitavog.*

Dahtao je uz njene vlažne grudi, a zatim je ustao i pogledao ju zapanjeno i u nevjerici. – Ne možeš vjerovati koliko mi je drago to čuti.

Slobodnom rukom mu je otkopčala hlače. On se spustio da joj skine čizme, zatim je povukao krajeve njenih traperica i skinuo ih jednim pokretom.

Ponovno ju je počeo ljubiti znajući da će ju time dovesti do samog ruba, da će uspraviti leđa prema njemu i rukom prelaziti preko njegove goleme batine. Drhtao je i

dizao joj noge na povišeno mjesto da joj stopala budu ravno na njemu. Široko joj je razmaknuo koljena, potegao gaćice i jauknuo od samog pogleda na njeno golo meso.

Ona iz nekog razloga nije osjećala sram dok je on ovako zurio u nju svojim tamnim i gladnim očima. Ustvari, ona je drhtala od ovog pogleda, postala još vlažnija.

– Koliko dugo sam čekao. – Glas mu je bio dubok. – Ne mogu vjerovati. – Rekao je i obuhvatio joj usnice tako znalački da je ostala zapanjena i zadihana.

Onda joj je počeo sisati jednu pa drugu bradavicu, obuhvaćao ih je usnama kako bi ih mogao lizati jezikom. Ona je stegnula njegovu batinu i drhtanje se pojačalo dok joj se tijelo napinjalo od želje za olakšanjem. Zašto ju nije dirao? Zašto joj je palo na pamet da mu kaže da uspori? Zašto se nije zabio u nju?

Bila je blizu, osjećala je to, na rubu konačnog upoznavanja zadovoljstva koje nikad nije iskusila i o kojem je mogla samo maštati.

Zar ju je htio pitati kao onog puta pod tušem? Nije se mogla više nositi s ovim... – Molim te, dodirni me ovdje. – Preklinjala je dok su joj se koljena razmicala u predaji. – Dodirni me. Poljubi me. Čini od mene što god te volja...

Uzdahnuo je. – Sve ću ti ja to napraviti. – Protisnuo je. – Napraviti ću da ti sve bude dobro... Oštro je vrisnula kad su mu prsti nježno dodirnuli njeno spolovilo.

– Tako si mokra. – Protisnuo je. – Imam osjećaj kao da je svila. – Prstima je sporo išao gore-dolje, a njeno meso je drhtalo od očekivanja, uspio ju je svojim pokretima učiniti još vlažnijom. Zatim je gurnuo jedan prst u nju, nije joj više davao nikakvog predaha, prisilio je njeno tijelo da ga prihvati i stisnuo joj leđa uz ogledalo. Ona je blaženo stenjala i povlačila svoju šaku duž njegove čvrste erekcije.

– Zašto prije nisi vodila ljubav? – Kazao joj je na uho, a zatim zasiktao u jednom dahu kad mu je obujmila teška muda.

Znao je? Kako je to mogao osjetiti? – Nije bilo nikoga... za ovo što sam ja, nije bilo nikoga tko... – Borila se s pronalaženjem riječi koja bi zamijenila *nikoga koga moja obitelj ne bi ubila*. – Nikoga...

– Nikoga tko već nije bio izbačen iz natjecanja. – Usne su mu se iskrivile. Pokvareni osmijeh. Pokvareni Lykae. S ovim svojim sporim, vrelin dodirom.

– Uh.

– Onda je dobro da smo našli jedno drugo. – Obujmio joj je vrat i pridržavao ga kako bi mogla gledati ravno u njega. Pružio je palac druge ruke i njime počeo prelaziti po klitoris. Njoj je bilo drago što joj pridržava vrat jer bi joj inače glava sama klonula. – Pogledaj me.

Oči su joj se sporo otvarale.

– Ti si moja, Emma. – Rekao je kroz otežano disanje. – Shvaćaš li ti ovo što ti ja govorim?

Još jednom ju je privukao k sebi. Podigla je kukove kako bi ga spremnije dočekala, zgrabila ga je za ruku u potrazi za olakšanjem, željela ga je duboko u sebi.

– Shvaćaš li ti mene? Uvijek.

Obrve su joj se nabrale. – Ti imaš nekog drugog...

– To si ti, Emma. To si uvijek bila ti.

Njegove riječi su bile poput obećanja, poput... zakletve. Šapnula je besmisleno: – Znači da nisam samo usputna prijateljica?

Sporo je odmahivao glavom i milovao ju palcem i zbog toga je teško shvaćala ovo

što joj je on govorio.

– Ali ti si rekao... – Zašto je sad morao spomenuti sve to, dok je pravio ove spore i savršene krugove svojim palcem? Jedva je shvaćala ovo što joj je pričao, a htjela je da svejedno nastavi ovu svoju igru prstima, htjela ga je čitavog u sebi. – Ti si... ti si mi lagao?

Zastao je, a onda kazao: – Da, lagao sam ti. Uzdahnula je frustrirano. Kvrugu, ovo je ipak bilo tako blizu! – Zašto mi to sada govoriš?

– Zato što smo večeras započeli ovo. Dogodila se istina među nama.

– Započeli ovo? – Upitala ga je smetenim glasom. – Na što ciljaš? Zajednički život ili nešto slično? Kad se nije suprotstavio, ona se ukočila. *Zajednički život*. Za jednog Lykaea to znači *zauvijek*, a besmrtnici tu riječ stvarno shvaćaju doslovno. Otrgnula se od njega, ponovno navukla svoje gaćice i podvila noge ispod sebe. – Nikad me nisi namjeravao pustiti. – Spustila je svoju košulju i grudnjak i zadrhtala kad joj je tkanina dodirnula bradavice.

– Ne, nisam. Moram te zadržati uz sebe. I ja sam te namjeravao zavesti da ostaneš.

Glupo je ponavljala: – *Moraš me zadržati uz sebe?* – Njeno tijelo se osjećalo nekako *krivo* zbog neispunjene želje, gorjelo je nekontrolirano.

– Ja sam svih ovih godina očekivao ženu koja će biti samo moja. Ti si ta žena.

– Ti si još uvijek lud? – Odbrusila je ljuta što joj se tijelo odvojilo od njega. – Ja nisam ta žena. Jednostavno *nisam*.

– Uskoro ćeš shvatiti da si baš ti namijenjena meni. Shvatit ćeš da sam te tražio neumorno u svakom dobu u kojem sam živio. – Glas mu je postao dubok i ozbiljan. – A, Emma, ja sam živio i tražio dugo vremena.

– Ja sam vam... – Udarila se po prsima – ...pirica. Vampirica. Čini mi se da si zaboravio na to.

– I mene je to zapanjilo. Isprve to nisam prihvaćao.

– Ma nemoj me zezati? Nikad to ne bih pogodila! A što ako si onda bio u pravu? Jer sad bi sigurno mogao biti u krivu. – Rekla je očajnički. – Kako možeš biti siguran?

Nadvio se nad nju. – Namirisao sam te... izdaleka, bilo je lijepo i smirilo me to. Kad sam prvi put vidio tvoje oči, ja sam te prepoznao. Okusio sam tvoje meso i... – Počeo se divlje tresti nad njom i glas mu je postao grlen. – Ja ti to ne mogu opisati. Ali mogu ti zato pokazati ako mi dopustiš.

– Ne mogu ja ovo. – Rekla je i nastojala se osloboditi iz svojeg ukočenog položaja, zgađilo joj se što se opet raznježila prema njemu kad je onako počeo drhtati.

Obistinio se čisti užas. Sumnja koju je gajila i kojoj se opirala je bila istinita. Kako je mogla biti tako glupa? Zaustavila se. Trebalo je tu ideju odmah odbaciti jer kako bi ona, djelomično *vampirica*, mogla biti družica jednog Lykaea? Vampirica i Lykae zajedno?

A onda i ova uvjerljiva laž koja joj je uništavala ego...

– I što si ti onda planirao sa mnom? – Okrenula se nalijevo, provukla se ispod njegove ruke i zapela o svoje traperice. Znala je da joj je *dopustio* da se odmakne od njega i da se ovako s njim suoči, a tresla se pritom od bijesa. – *Stvarno* si to planirao? Da ja živim s ovim tvojim čoporom? S ovima za koje si kazao da bi me mogli rastrgati na komade?

– *Nitko* te više neće ozlijediti, bilo iz mog klana ili izvan njega. Ali ti nećeš živjeti s njima zato što sam ja njihov kralj, a naš dom je ovdje u Kinevanu.

– Čovječe, pa ja sam upala u europske plemićke krugove! Neka netko pozove *narod!* – Izjurila je iz kupaonice, a zatim je navukla hlače.

Što bi sad sve dala da se može trasirati, da može iznijeti svoju guzicu iz ovog dvorca. Mrzila je da joj se laže. Zato što ona nije mogla na to uzvratiti.

Oponašala je njegov naglasak i kazala: – Ti nisi moja družica, Emmaline. Ne mogu te nazvati svojom *družicom*, ali nemam ništa protiv toga da te zadržim kao ljubavnicu. Želim te, ali ne zbog *toga*. Kako si samo bio milostiv!

Pratio ju je, zgrabio za ruku i prisilio ju da ga pogleda. – Žao mi je što sam ti morao lagati, ali što je bilo – bilo je. Želim da barem poslušáš ono što ti imam kazati.

– A ja želim otići kući svojoj obitelji. – I sabrati se i upitati ih: *Zašto sanjam njegova sjećanja? Zašto sam stalno nadvladana i zbunjena kao da me netko kletvom bacio u kaos?*

– Zar ti ne možeš ni pomisliti da bi ovo mogla biti istina? Ti bi me napustila iako znaš što možemo imati zajedno?

Namrštila se kad joj se javila jedna iznenadna misao. – Rekao si “u svakom dobu u kojem sam živio”. Pa koliko si ti onda star? Šesto? Sedamsto?

– Zar je to bitno?

Oslobodila je svoju ruku. – Koliko si star?

– Oko tisuću i dvjesto godina.

Zinula je. – Znaš li ti za onu “oteti dijete iz kolijevke”? Ja ću skoro napuniti sedamdeset jednu. Gadi mi se ovo!

– Znam da će ti biti teško to prihvatiti, ali tijekom vremena ćeš shvatiti.

– Što shvatiti? Da želim živjeti u stranoj zemlji daleko od rodbine i prijatelja s nepoštenim i neuravnoteženim Lykaeom koji mi stalno laže?

– Nikad ti više neću lagati, ali tvoje mjesto je uz mene. Ovdje.

– Ovdje. U sjevernoj Škotskoj. I približava nam se ljeto. Isuse, Lach, koliko traju dani kad je ljeto ovdje?

– Razmišljao sam o tome. Otići ćemo tamo gdje će ti ljeti biti ugodnije. I gdje su zimske noći duže. Misliš da te ja ne bih odveo tamo gdje mogu provoditi više sati s tobom?

– Ti si sve isplanirao. Natjerat ćeš me da kažem “uzimam”, slagala se ja s tim ili ne.

– Uzimam? – Namrštio se. – Kao u braku? Ovo je ipak mnogo ozbiljnije od braka.

– Ovo je ozbiljno kao...

– Brakovi se mogu raskinuti.

Usne su joj se razdvojile. – Pa, sad si sigurno stavio stvari u pravi okvir. Nema izlaza iz vječnosti. Je li ti ikad palo na pamet da bih ja radije imala sporiji pristup prema nekim stvarima? Mlada sam, a ovo znači *sve*. Tražiš me – ne, ti zahtijevaš – *sve*, a ja te poznajem tek tjedan dana. Možda ti osjećaš tu neku svemirsku sigurnost po pitanju mene, ali ja to sigurno ne osjećam prema tebi.

– Zar bi bilo drugačije da sam te pitao? Da li bi onda ostala uz mene?

– Ne, ne bih. Ali ja ne kažem da se mi više nikad nećemo vidjeti. Ja idem kući, a mi ćemo usporiti malo, prvo se moramo bolje upoznati.

Sklopio je oči. Kad ih je otvorio, bile su pune boli. Lice mu se onda ukočilo. – Ne mogu to dopustiti. Ostaješ ovdje sve dok mi ne budeš mogla ponuditi drugačiji odgovor na ovo pitanje.

– Ti me misliš razdvojiti od obitelji?

Čvrsto joj je zgrabio ruku. – Nemaš pojma koliko ću biti nemilosrdan da te zadržim, Emma. Učinit ću to i još više. Učinit ću sve što treba.

– Nećeš me nikad moći držati ovdje kao zatvorenicu.

Njega je, iz nekog razloga, ovo naljutilo više no sve ostalo. Tijelo mu se ukočilo i zasjale su plave iskre u njegovim očima. – Ne, to ne mogu. Slobodna si i možeš otići. Ali nećeš dobiti auto. Nećeš dobiti vodiča koji će te pokupiti. Udaljeni smo stotine kilometara od najbližeg grada u kojem žive isključivo pripadnici klana tako da ti šetnju do tamo ne bih preporučio.

Pred vratima se okrenuo prema njoj. – Ja te ne mogu držati ovdje kao zatvorenicu. Ali zato sunce može.

22.

- Nix! – Emma je viknula u slušalicu kad je njena tetka prihvatila poziv.
- Pa, Emma, kako si mi ti? Uživao li u Škotskoj? – Upitala je rastresenim glasom.
- Samo mi daj Anniku. – Ona nije dostupna.

Emma je udahнула duboko i počela lupkati noktima po stolu kojeg je pronašla u ovom malom uredu. – Nix, ovo nije igra. Ne znam kad ću opet dobiti priliku za poziv i ja sad svakako moram pričati s njom. – Nije dostupna.

- Kako to misliš? – Zahtijevala je Emma odgovor. – Ili je tu ili nije.
- Upravo pregovara s prikazama.

Emma je ostala zapanjena i utonula je u hladnu, kožom obloženu stolicu. – A što nam sad oni trebaju? – Prikaze su koristili kao krajnje rješenje kad bi se jazbina našla u nekoj ozbiljnoj opasnosti. Zahtijevali su jako visoku cijenu za kruženje oko imanja i zaštitu od uljeza pomoću svoje duhovne snage.

– Bile smo napadnute! – Rekla je Nix razdragano. – Vampiri Ive Okrutnog su postavili zasjedu na imanju i napali nas – mene nisu jer me nitko nije probudio, razumiješ, nisam baš u toku. I nisu baš svi bili vampiri. Jedan je bio demonski vampir. Htjela sam ga prozvati dempir, ali Regin je ustrajavala na imenu vamon. Oh, i onda je Lucija promašila tog dempira i čula sam ju kako je pala kao kamen, počela je vikati i to je razbilo sve žarulje u kući. U mraku nam je došao u pomoć jedan Lykae, ušuljao se unutra. Lucijini krici su *njega* nekako privukli. Hmmm... Prišuljao se i onda se pridružio Regin i njih dvoje su se zajedno borili da ubiju vampire. Ivo i njegov dempir su ipak uspjeli pobjeći. Bilo kako bilo. Vampiri, Valkire i Lykae, o moj Bože. Regin je to nazvala “kašom jebenih čudovišta”. Uslijedilo je veselje.

Nix se konačno pogubila. Dempiri? Lucija promašila metu? Regin se borila rame uz rame sa *psom*? Emma je zaškrgutala zubima. – Reci Anniki da sam na telefonu.

- Pričekaj, dopusti mi samo da ovo dovršim.

Emma je čula zvukove tipkanja i sporo ju je upitala: – A što ti radiš za kompjuterom?

– Blokiram sve poruke s tvojih računara na kojima piše “uk”, kao, naprimjer, iz Škotske. Dovoljno sam pametna za to.

- Nix, zašto mi ovo radiš? – Viknula je. – Zašto me ovdje ostavljaš na cjedilu?
- Ne očekuješ valjda da će te Annika doći pokupiti. – Da, baš to očekujem.

– Znači, glavna u našoj jazbini bi trebala ići po tebe sad kad smo pod opsadom, kad su Myst i Daniela nestale i dok Luciju boli i dok je na oprezu od svog obožavatelja? Kažeš li mi da ti je život u pitanju, onda možda, ali ako se ne radi o tome onda ćeš se jednostavno morati strpiti.

– Trebate me tamo! Nix, ovo nećeš vjerovati, ali moje moći su izbile na površinu. Mogu se boriti. Prebila sam ženu Lykaea!

– To je divno, slatkice, ali ne mogu više pričati da ova GPS stvarčica koju je Annika stavila na telefon ne upratiti tvoj poziv.

- Nix, ona mora znati gdje...

– ... se nalaziš? Emma, ja točno znam gdje si. Nisam luda bez razloga.

– Čekaj! – Zgrabila je slušalicu s obje ruke. – Sanjaš li... sanjaš li ti nekad tuda sjećanja?

– Kako to misliš?

– Jesi li ikad sanjala stvari koje su se dogodile nekome drugome u prošlosti – događaje o kojima nisi mogla ništa znati?

– Iz prošlosti? Naravno da ne, slatkice. Pa to je jednostavno ludo.

Lachlain se vratio u svoju radnu sobu, držao se za čelo i više se oslanjao na svoju zdravu nogu. Ova ozljeda ga je ubijala, a nakon predigre s Emmom i gorkog razočaranja koje je uslijedilo, njega je preplavio umor.

Bowe se opet vratio viskiju. – I kako je to prošlo?

– Jadno. Sad misli da sam lažljivac. Vjerojatno zato što sam joj lagao. – Utonuo je u svoju fotelju i počeo masirati nogu. – Trebao sam joj *kasnije* kazati te vijesti.

Kad je Bowe podigao obrve, objasnio mu je: – Ranije sam ju morao uvjeriti da ona nije moja odabranica. Podrugivao sam se tom idejom kako bih ju bolje uvjerio. I ona je to sigurno sad oponašala.

– Očajno izgledaš.

– Tako se i osjećam. – Bilo mu je bolno ranije kad je Boweu opisivao onu vatru. Iako je Lachlain malo toga kazao boljela ga je sama činjenica što se morao toga prisjećati. A to je još bilo prije no što je vidio kako mu družica dobija šaku u glavu i davljenje od strane njegove Lykae srodnice.

– Hoćeš li čuti još lošijih vijesti?

– Kvragu, zašto ne?

– Moja rasprava s Cass je isto tako neslavno završila. Nije primila novosti kako smo se nadali. Pomisao na to da nisi njen je dovoljno bolna, ali izgleda da joj je još nepodnošljivije to što ju je pretukla jedna vampirica.

– Ma, da znaš koliko me briga za to...

– Ona postavlja ista pitanja koja će postaviti i stariji. Istaknula je to da su vampirice uglavnom neplodne...

– Mi ne možemo imati djece. I meni je drago zbog toga. Ima li još nešto? – *Njemu* je bilo drago što ona ne može imati djece? Bilo je to šokantno ako se uzme u obzir daje on želio djecu jednako kao i svoju družicu, ali što je – tu je.

Nakon dvanaest tisuća godina potrage za njom, on ju sad ni s kim ne želi dijeliti.

Bowe je podigao obrve. – Dobro. A vidiš u crveno dugme tamo na telefonu? To znači da netko upravo obavlja poziv. To nije Harmann, a Cass ima mobitel. Čini mi se da tvoja kraljica zove svoje doma.

Lachlain je slegnuo ramenima. – Ona im ne može dati smjernice do ovog mjesta. Nije bila u svjesnom stanju sve dok nismo došli do kapije.

– Toliko je drže na telefonu da to neće morati činiti. Lachlaine, sad se može upratiti odakle stiže poziv. Sateliti iznad nas i takve stvari.

Lachlain je izdahnuo i dodao u svoju mentalnu mapu riječ “sateliti”, bila je to još jedna prokleta stvar na spisku stvari koje nije razumio i koju će morati poslije istražiti. Mislio je da su sateliti za *televiziju*, a ne za *telefone*.

Bowe je nastavio dalje: – Sve zavisi od toga kakvom tehnologijom raspolažu, ali moglo bi se lako dogoditi da im za to budu dovoljne samo tri minute. – Svjetlo se ugasio. – Dobro, ovo znači da je poklopila. – Onda se opet upalilo. – Opet zove. Možda

bi ju stvarno trebao zaustaviti. – Svjetlo se još jednom upalilo, zatim ugasilo i tako se to ponavljalo nekoliko puta dok su Lachlain i Bowe gledali u tišini.

– Nije važno. – Rekao je Lachlain napokon. – Ja joj neću zabraniti da priča sa svojom obitelji.

– Past će na ovaj dvorac poput kuge.

– Ako ga pronađu i uspiju zaobići naše čuvare, onda ću ja smisliti nešto da ih umirim. Zar nisu opsjednute sjajnim stvarima? Onda će ukras ili dva biti dovoljni.

Bowe je podignuo obrve. – Reci mi ako ti to uspije. Lachlain se namrštio, zatim odšepao do prozora i počeo zuriti van. Trenutak kasnije ju je opazio kako klizi preko livada. – Ah, vidim da si ju primijetio.

– Kako znaš? – Upitao je bez okretanja prema njemu.

– Ukočio si se i nagnuo unaprijed. Ne brini se. Uskoro ćeš biti s njom u noćima poput ove.

Ona se okrenula prema prozoru kao da je osjetila njegov pogled. Bila je sablasno lijepa dok se magla ovijala oko nje, a lice joj je bilo blijedo i očaravajuće kao mjesec iznad nje. Samo što mu njene inače izražajne oči sada nisu ništa otkrivale.

Tako jako ju je želio, ali znao je da će mu se jačim stiskom prije izmigoljiti, poput žive. Jedino što je odgovaralo na njega je bilo njeno tijelo – večeras je njena želja bila tako silna – i on bi mogao to iskoristiti.

Okrenula se od njega i uronila u noć. Rođena je da progoni ovo mjesto. Da progoni njega. Zurio je još dugo nakon što je nestala.

– Možda bi joj trebao reći zašto u ovu igru ulazi i pitanje vremena. – Bowe je ponudio rješenje.

Izdahnio je. – Ona još nije bila s muškarcem. Lachlain je stalno razmišljao o tome da joj kaže istinu, ali to bi uključilo priznanje daje toliko očajan za njom i da ju zbog toga ne bi nikako mogao ozlijediti. – Što bih joj onda trebao reći: “Ako si za suradnju onda te neću baš jako ozlijediti”?

– Isuse, ja nisam znao da je ona nevinna. Nije ih baš mnogo ostalo u Učilištu. Naravno da joj to ne možeš reći, inače bi se ona prestravila i požalila za tom večeri...

– Kvragu. – Protisnuo je Lachlain kad je vidio da Cassandra ide u Em minom smjeru.

Bowe se odmaknuo do drugog prozora. – Ja ovo držim pod kontrolom. Daj se malo opusti.

– Ne mogu, idem ja. – Zateturao je prema vratima.

Bowe je položio ruku na Lachlainovo rame. – Cass se neće usuditi da ju ozlijedi nakon što si ti objasnio kakve su ti želje. Ja ću srediti stvar s Cass, a onda ću popričati s Emmom. Neće štetiti.

– Ne, Bowe, mogao bi ju... uplašiti.

– Oh, da. – Bowe je podignuo obrve i spremno pokazao izrugujući izraz lica. – Večeras sam vidio da ti je na ruci jedan nježan vrapčić. Opustit ću čeljust u slučaju da me ona poželi odalapati.

Emma je skočila na krov sjenice i počela šetati po rubu. Toliko joj je bio potreban njen iPod da bi možda čak i spavala s lažljivcem samo da ga dobije.

Smatrala je da nije bitno što su ga vampiri skršili jer bi joj sad pjesme s “Rocka za ljutite ženske” zvučale dosadno u usporedbi s njenim bijesom.

Kako joj se usudio to napraviti? Tek se oporavila od vampirskog napada, pa onda ova

promjena i *onda* Cassin napad, a sad joj je još morao i ovu laž... baciti u lice.

Svaki put kad se izmiri s njim i kad joj postane malo ugodnije, on joj priredi novo iznenađenje. Promjene oko nje – ako uzmemo u obzir da je rijetko napuštala kuću i da se nije smatrala prilagodljivom – i promjene *u njoj* su je plašile. Kad bi bar pronašla jednu jedinu stalnost u ovoj poplavi promjenjivosti. Samo jednu stvar u koju bi mogla povjerovati...

– Ja te mogu izvući odavde.

Emma je zarežala i skočila unatrag, oborila je vjetroetar i sletjela na vrh zabata. Kad je opazila Cassandru na vrhu sjenice, sagnula se i bila spremna da skoči na nju. Kad god je razmišljala o ovoj predivnoj, čvrsto građenoj Lykae koja je stoljećima zaljubljena u Lachlaina, Emma je dobijala želju da joj iskopa oči.

– Ja ti mogu nabaviti auto. – Nastavila je Cassandra. Puhao je blag povjetarac, malo je razrijedio maglu i zabacio njenu lijepu i suncem opaljenu kosu iza njenog normalnog uha.

Imala je sićušne pjegice na nosu i Emma joj je zavidjela na svakoj. – A zašto bi ti to napravila? – Upitala je Emma iako je znala zašto. *Ovaj stvar hoće Lachlaina.*

– On te želi zadržati kao zatvorenicu. Bowe mi je rekao da si napola Valkira, a ja znam da tvoja valkirska krv ključa na samu pomisao što si zatvorena ovdje.

Emma je osjetila navalu srama. *To je točno, mudra neprijateljice jer moja valkirska krv zahtijeva punu slobodu.* Takvo što joj se nije našlo na vrhu jezika. To joj uopće nije bila glavna briga. Zaškakljala ju je Lachlainova laž. I to što ju je Nix tako ostavila na cjedilu i poklopila joj slušalicu *deset puta.* – A što ti tražiš za sebe u tome?

– Upitala je.

– Želim spasiti Lachlaina od ogromne greške i toga da se odvoji od klana koji tebe *nikad* neće prihvatiti za kraljicu. Da se nije oporavljao i dolazio k sebi nakon dvjesto godina mučenja, on bi lako uvidio da ti nisi njegova družica.

Emma je gledala zamišljeno i lupnula se prstom po obrazu. – Nije se oporavljao od mučenja – čekaj malo – kad je shvatio da *ti* nisi njegova družica.

Cassandra je skoro potisnula trzaj.

Emma je uzdahnula zbog svog ponašanja. Ovo nije ona. Ona nije takva kuja. Slagala se sa svim stvorenjima Učilišta koja su stalno toptala i lunjala po imanju. Vještice, demoni, vile – sva stvorenja. Zabilježila je ovo kao još jedan primjer promjena koje nikako nije mogla razumjeti.

Što ju je toliko dražilo u ovoj ženi? Zašto je osjećala gotovo neodoljivu potrebu da se bori protiv nje? Kao da je kod *Jerryja Springera* i da se dere: *“To je moj muškarac!”*

Je li osjećala ljubomoru zbog vremena koje je Cassandra provela s njim?

– Slušaj, Cassandra, ja se ne želim tući s tobom. I, da, ja želim otići, ali trebala bi se dogoditi neka situacija na život i smrt da tebi povjerim svoj bijeg.

– Kunem se da te neću prevariti. – Spustila je pogled i odmah ga podigla. Obje su čule da se netko približava. – Vampirice, ovdje ne možeš pobijediti. Nikad nećeš biti kraljica našeg klana.

– Ja to očito već jesam.

– Prava kraljica bi šetala pod suncem sa svojim kraljem. – Cassandrin osmijeh je bio previše samodopadan. – I mogla bi mu roditi *nasljednike.*

Emma nije bila ni blizu toga da potisne trzaj na licu.

23.

Činjenica da Cassandra provodi vrijeme s vampiricom nije slutila na dobro. Bowe se uspeo na krov između njih i zurio je u Cassandru prijetećim pogledom. – O čemu vi to? Cassandra je odgovorila nehajno: – Ženske stvari. Emmalinino lice je problijedilo na to.

– Već sam pričao s tobom o tome. Moraš prihvatiti to što se dogodilo. – Bowe nije bio poznat unutar klana kao suptilan lik, a sigurno se nije trudio da objašnjava stvari dvaput. Ako bi Cassandra narušila odnose između Lachlaina i Emme onda bi on učinio sve što može da to ispravi. Približio joj se na samo nekoliko centimetara. – Otiđi, Cass. Želim pričati s njom nasamo. Uspravila je ramena. – Ne, ja ne želim... Prevrnuo je očima dok je tiho zarežao. On bi učinio sve što može da spriječi svog najstarijeg prijatelja da postane poput njega, čak bi bacio Cass s krova zbog toga. – Napusti nas.

– Ionako sam mislila otići. – Rekla je smireno iako se ubrzano povlačila. – Idem malo do Lachlaina dok vas dvoje pričate.

Boweu je bilo drago kad je opazio da se vampirici ta ideja ni najmanje ne sviđa, da su joj se obrve skupile i oči zatreptale. Nije mislio da će mu ikad biti toliko drago što vidi ženski nemir. Iako je htio da se ona pobuni, Emmaline nije ništa kazala.

Cassandra joj je prije spuštanja dobacila preko ramena: – Sjeti se moje ponude, vampirice. Kad su ostali sami, Bowe ju je pitao: – A što ona nudi?

– To se tebe ne tiče.

Sad je i njoj uputio prijeteći pogled.

Ali ona je samo slegnula ramenima. – To nema nikakvog utjecaja na mene. Znam da me ne možeš ozlijediti jer bi te Lachlain nabio kao vola u kupusu. U redu?

– Čudno pričaš.

– Da imam jedan dolar... – Rekla je s uzdahom.

Zašto je Lachlain omogućio da ovo biće zvuči tako *samoživo* kad ju je opisao? – Ako mi već ne želiš reći kakvo je to zlo sjeme Cassandra posijala, onda bar budi ljubazna i prošetaj malo sa mnom.

– Ne, hvala. Zauzeta sam.

– Zauzeta si hodanjem po krovu sjenice u maglovitoj noći i bješnjenjem?

– Imaš dobar dar opažanja. – Rekla je i okrenula se prema njemu.

– Kad smo već kod darova, danas je stigao jedan za tebe. Sledila se, sporo okrenula i trznula glavom prema njemu. – Dar?

Jedva je sakrio svoje iznenađenje. Proklet bio ako Valkire nisu onako pohlepne kako se to po Učilištu priča.

– Ako pođeš sa mnom i poslušaj me, pokazat ću ti ga.

Gricnula je svoju donju usnicu i pojavio se očnjak koji ga je podsjetio na to da je ona ipak vampirica. Zadnji put kad je govorio s vampirom je bilo usred mučenja.

– U redu. Pet minuta. Ali samo da vidim taj dar.

Pružio je ruku da joj pomogne, a zatim opazio jedan od najčudnijih pokreta; spustila se s krova i tako glatko prizemljila kao da se radi o četrdesetak centimetara, a ne o pet

metara.

Zurio je u nju, malo se stresao i nastavio. Počeo je s pričom dok su išli prema štalama: – Znam da si ljuta na Lachlaina. Je li to zbog toga što ti je lagao ili zato što si otkrila svoju pravu narav?

– Nisam otkrila ono što *jesam* već ono što vi ljudi ovdje *mislite* da jesam. A što se tiče mojeg bijesa, prepolovi ga – i gotova stvar.

– Lagao je s razlogom. On nije nepošten, zapravo svi ga smatraju poštenim, ali ovdje se uputio nekim novim stazama samo da te zadrži. A ti *jesi* njegova družica.

– Družica, kružica. Dosta mi je više toga!

– Upozorio sam Lachlaina da ne bude tvrdoglav i glup, a čini mi se da ću morati i tebe.

Oči su joj srebrno zasjale od bijesa. Srčano ju je zgrabio za lakat i poveo prema štalama. – Prekinimo s detaljima i prijeđimo na glavno. On te neće pustiti. Tvoja obitelj će te htjeti natrag. Bit će sukoba. Osim ako ih ti ne uvjeriš da se okane borbe.

– Ti ne shvaćaš! – Odbrusila je. – Ja neću imati taj problem jer ja njega ne želim! – Oslobodila se. – A sljedeći Lykae koji me uhvati za lakat i krene negdje voditi izgubit će šapu.

Zakoračila je ispred njega duž pregrada za konje. On joj ništa nije pokazao, ali se ona zaustavila i dvaput promotrila kobilu koja je stigla jutros, a zatim joj je nježno prešla rukom po njušci. Čudno kako Emmaline ide upravo prema onoj koja joj je namijenjena. Prokleta, pohlepna Valkira.

Pogled joj je lutao po kobili, mrmljala joj je “Hej, ljepotice” i “A jesi slatka, zar ne?” Izgledala je zaljubljeno.

Bowe je osjetio na jedan iracionalan način kako prekida scenu i nastavio je: – Mislio sam da vampiri imaju urođenu sposobnost da odmah prijeđu preko sranja. On te neće pustiti. On je imućan, zgodan mužjak, *kralj*, koji će te maziti i štiti do kraja života. Ti to samo trebaš prihvatiti.

– Slušaj, Bowene, ja ti nisam baš neki realist. – Nagnula se na vrata pregrade i podignula koljeno kao da je ovdje bila već tisuću puta. Savila je ruku oko kobilinog vrata kako bi joj mazila jednu stranu njuške. – Mogu se pretvarati s najboljima. Mogu se pretvarati da me Lachlainova neiskrenost nije povrijedila. Mogu se pretvarati da mi je ovdje ljepše nego u vlastitoj kući i zemlji i čak mogu zanemariti činjenicu da su mu godine *umnožak* mojih. Ali ne mogu se pretvarati da me čitav njegov klan neće mrziti ili da me Lykae neće prestati napadati. I ne mogu se pretvarati da će ga moja obitelj prihvatiti, zato što to nikad neće napraviti, a ja bih u svakom slučaju morala birati.

Dok je pričala izraz lica joj se smirivao od bijesnog prema ukočenom. Nije mu rekla ni pola stvari. Oči su joj bile začarane. Lachlainov prijatelj je bio preplašen. Gadno.

Tako je i Mariah gledala.

– Što se još događa? Nešto te još uznemiruje.

– Ovo... sve ovo me... *preplavljuje*. – Na koncu je šapnula. – Što je?

Zatresla je glavom i lice joj je poprimilo ozbiljan izraz. – Ja sam povučena osoba i uopće te ne poznajem. A da ne pričam o tome da si Lachlainov prijatelj. Ništa ti neću kazati.

– Meni možeš vjerovati. Neću reći nikome za koga ti ne želiš da sazna.

– Žao mi je, ali trenutno Lykae ne svrstavam u družinu onih kojima vjerujem. Kad

uzmem u obzir sve one laži i prokleta davljenja.

Znao je da se to odnosi i na Lachlaina, ali je kazao: – Dobro si se držala protiv Cassandre.

– Ja ne želim živjeti tamo gdje se moram *dobro držati*. Ne želim živjeti na mjestu gdje me se napada i gnjavi.

Bowe je sjeo na plast sijena. – Lachlain ne može pronaći svog brata. Cassandra mu zuji kao komarac u uhu. Boli ga noga i jedva se snalazi u ovom novom vremenu u koje je ubačen. A još mu je gore što te ne može usrećiti. – Izvukao je komad slame i izgrizao rub, a njoj ponudio drugi.

Zurila je u njega. – Ja ne žvačem, hvala ti.

Slegnuo je ramenima. – Ja se mogu pobrinuti za Cass. Njemu će noga zacijeliti, prilagodit će se i konačno će se i Garreth pojaviti.

Ali ništa od toga neće biti važno ako te on ne uspije zadovoljiti na ovom mjestu.

Okrenula se da dodirne kobilu i rekla je nježnim glasom: – Ja ne želim da ga boli ili da bude zabrinut, ali ja sebi ne mogu narediti da budem sretna ovdje. To mora doći samo od sebe.

– Doći će ako daš sebi vremena. Kad on uspije stresti sa sebe još više prošlih... nevolja, ti ćeš uvidjeti da je on dobra osoba.

– Čini mi se da nemam nekog velikog izbora u tome, zar ne?

– Nikakvog izbora nemaš. Hoćeš li da ti kažem kako ćeš u međuvremenu bolje izaći na kraj s njim?

– *Bolje izaći na kraj s njim?* – Upitala ga je i pogledala. – Aha. Trepnula je očima. – Ovo bih možda trebala poslušati.

– Shvati da on sve radi s krajnjim ciljem tvoje sreće. – Razdvojila je usne u pokušaju neslaganja, ali ju je on nadglasao: – Ako nisi zadovoljna s nekom mjerom prema tom cilju, trebaš mu samo kazati što te učinilo nesretnom.

Kad se namrštila, upitao ju je: – Kako si se osjećala zbog njegove laži?

Pogledala je u vrh svoje čizme i počela praviti krugove u nakupljenoj prljavštini te konačno promrmljala: – Izdano. Povrijeđeno.

– Razmisli sad malo o ovome. Što misliš kako bi se on ponašao da si mu jednostavno rekla da te povrijedio?

Podignula je glavu i dugo zurila u njega. Ustao je, stresao prašinu sa hlača i krenuo prema vratima. Stao je samo kako bi joj dobacio preko ramena: – Inače, to je tvoja kobila.

Prije no što se okrenuo, vidio je kako joj je kobila gurnula njušku u kosu i umalo je oborila.

– Nećeš zagrliti staru prijateljicu? – Upitala je Cassandra napućujući usne.

– Da je bar ta prijateljica ostala onakva kao prije. – Odgovorio je Lachlain nestrpljivo. Koliko će dugo trebati Boweu? Povjerio je Boweu svoj život, nešto tako važno kao što je družica, ali još uvijek je bio nemiran dok je ovdje očekivao ishod.

Još uvijek je širila ruke prema njemu. – Prošla su stoljeća, Lachlaine.

– Da Emma sad uđe i vidi nas kako se ovdje “grlimo”, što misliš kako bi se osjećala?

Ruke su joj pale i sjela je na fotelju preko puta radnog stola. – Sigurno ne onako kako ti misliš.

Zato što *ona* ne osjeća ništa prema tebi. A ja sam oplakivala tvoju smrt kao da sam ti

udovica.

– Bezveze si trošila svoje vrijeme. Pa čak i da sam umro.

– Bowe mi je objasnio gdje si ti bio i tko je ona. Njoj ovdje nema mjesta. Ti se nisi dobro osjećao i ne možeš pojmiti koliko je ovo krivo.

Nije se čak mogao dovesti do bijesa zato što nikad u nešto nije bio tako siguran kao u Emmu. Sad je uvidio da su razlozi zbog kojih je godinama održavao prijateljstvo jednostavno isparili.

Prije mu je bilo žao nje. I ona je, poput njega, stoljećima bila bez svog para i mislio je da, slično njemu, doživljava taj nedostatak na jedan nezdrav način. Ali dok je on tražio neprijatelje i žustro ulijetao u prve redove svakog rata te se dragovoljno javljao za opasne zadaće u inozemstvu gdje bi mogao naletjeti na svoju družicu, Cassandra se uhvatila njega.

– Tko je bio uz tebe kad ti je otac umro? I majka? Tko ti je pomogao u potrazi za Heathom? Umorno je izdahnuo. – Čitav klan.

Usne su joj se stisnule, ali je ubrzo oživjela. – Mi dijelimo zajedničku prošlost. Pripadamo istoj vrsti. Lachlaine, što bi tvoji roditelji kazali na to što uzimaš vampiricu za družicu? A Garreth? Razmisli koja će ovo njemu biti sramota.

Uistinu, Lachlain nije znao kako bi njegovi roditelji reagirali na to. Prije smrti su žalili što im sinovi tako dugo nisu uspjeli pronaći svoje družice i shvaćali su da Lachlain, kao najstariji sin, najviše pati. Ali njima su se isto tako gadili vampiri – smatrali su ih zlobnim nametnicima i zemaljskom pošasti. Nije mogao znati ni što bi Garreth rekao na sve ovo. I zato je odgovorio: – Veselim se danu kad ćeš uspjeti naći svog partnera, moći u miru sagledati ovo i shvatiti u potpunosti koliko smatram tvoje riječi smiješnima.

Bowe se tad ušetao kroz vrata. Kad je opazio Lachlainove podignute obrve, slegnuo je ramenima kao da razgovor s Emmom i nije baš prošao najbolje.

Harmann je uletio malo nakon toga, znojio se grozničavo i bio prava suprotnost smirenom i nehajnom Boweu. – Osoblje je na odlasku. Htio sam samo provjeriti treba li vam još nešto prije no što odem.

– Neće nam ništa trebati.

– A ako bude, moj vam je broj programiran u telefonu.

– Kao da mi to pomaže. – Promrmljao je Lachlain. Mislio je da dobro uči o napravama novog vremena, ali sama količina tih tehnologija je bila zastrašujuća.

– Oh, a oni paketi koji su danas stigli za vašu kraljicu su rasporemljeni.

– Harmanne, idi. – Naredio je. Harmann je izgledao kao da će se onesvijestiti. Uputio je zahvalan pogled prema Lachlainu i izišao kroz vrata.

– Darovi nju neće pokolebati. – Istaknula je Cassandra neotesanim tonom.

– Ne slažem se. – Odgovorio je Bowe, izvukao crvenu jabuku iz džepa jakne i protrljao je o košulju. – Vidio sam da se *kraljici* jako sviđaju njeni darovi.

Kad je Lachlain podigao obrve, Bowe je kazao: – Pokazao sam joj kobilu. Žao mi je što sam ti ukrao taj dragulj. – Nije pokazao nikakve tragove žaljenja.

Lachlain je slegnuo ramenima kao da ga se to ne tiče, a ipak je htio vidjeti njenu reakciju i pokušati iskoristiti bilo kakav znak zahvalnosti koji bi ona mogla pokazati.

– Dobra vijest je ta što joj se nije svidjelo da Cass dolazi ovdje i priča s tobom. To je uznemirilo ono slabašno biće.

Je li moguće da je Emma *ljubomorna*? Lachlain je znao da ona nikad neće moći osjetiti onu duboku posesivnost koju je on osjećao, ali on se bio spreman zadovoljiti bilo čim. Namrštio se. Nije želio da bude uznemirena. – Cassandra, ti ćeš napustiti ovo mjesto. I nemoj se vraćati dok te sama Emmaline ne pozove. Ja od toga ne odstupam.

Uzdahnula je u šoku i pitala se kako je ovo moguće?

Ustala je s drhtavicom u nogama i oštrinom u glasu. – Možda to nikad neću biti ja, ali kad se oporaviš, vidjet ćeš da to neće biti ni ta *vampirica*. – Ubrzala je prema vratima.

– Pobrinut ću se da ode. – Ponudio se Bowe. – Samo da skoknem nakratko do kuhinje. Pripravili su jela za čitavu vojsku. – Zastao je i potom rekao: – Sretno.

Lachlain je kimnuo izgubljen u svojim mislima i slušao je kako auti odlaze dugim prilazom.

Kralj je ostao u palači sa svojom kraljicom, Lykae je pronašao svoju družicu nakon tisuću godina, a mjesec na nebu se sjaji. Svi su ovdje znali što to znači. Svi osim Emme.

Ponestalo mu je vremena. Ponestalo mu je mogućnosti. Pogled mu je pao na šank i kristalne odsjaje pod svjetlom.

24.

Kad se Emma probudila, našla se u Lachlainovom zagrljaju, lice joj je bilo naslonjeno na njegova prsa, a njegovi prsti su joj nježno prolazili kroz kosu. Spremala se na provalu bijesa zbog toga što ju je opet stavio na krevet, ali je onda opazila da se nalaze među dekama na podu.

Onda se za trenutak opet prisjetila sna.

Vidjela je Lachlaina u nekom davnom ratu kako provodi vrijeme između juriša. Garreth i Heath – njegova braća? – i još neki drugi mužjaci Lykae su pričali o pronalaženju svojih družica i zamišljali kakve će one biti. Pričali su na gelskom. Razumjela je riječi.

– Ja samo kažem da bi bilo dobro da ima lijep oblik. – Rekao je jedan po imenu Uilleam. Pokazao je na što misli kad je približio dlanove prsima.

Drugi je kazao: – Ja samo želim slatku guzu uz koju ću se privijati noćima...

Umirili su se kad je Lachlain pristupio, nisu htjeli pričati o takvim stvarima ispred njega. Lachlain je bio najstariji i najduže je čekao. Čekao je devetsto godina.

Produžio je do potoka uz logorište i lagano preskočio stijene unatoč težini svoje pancirne košulje. Kleknuo je na obalu mirnog potoka i sagnuo se da polije lice vodom.

Odras mu je zatitrao na nekoliko trenutaka. Danima se nije brijao, a na licu mu se širio dug i zavojit ožiljak. Imao je dugu kosu.

Emmi je takav bio divan i njena je utroba instinktivno reagirala na ovu pojavu iz sna.

Kad se oslonio na kukove i pogledao prema plavom nebu, Emma je osjetila čudnu toplinu sunca, kao da je i sama bila tamo. Zatim ga je zapljusnuo val praznine. – *Zašto ne mogu pronaći nju...?*

Emma je trepnula i otvorila oči. Ovo *nju* se odnosilo na nju. Na onu za kojom je žudio...

Vidjela je bijes u njegovim očima, zbunjenost, mržnju, ali nikad nije vidjela ono beznade iz njegovog odraza.

– Jesi li dobro spavala? – Rekao je dubokim glasom.

– A jesi li ti spavao sa mnom? Ovdje? – Aha.

– Zašto?

– Zato što je tebi tu ljepše. A meni je ljepše s tobom. – I mene se tu ništa ne pita.

Zanemario je njen komentar i kazao: – *Želim ti dati nešto. – Pomaknuo je ruku iza sebe i izvukao... zlatnu ogrlicu iz njenih snova. Oči su joj se prikovale za nju, bila je hipnotizirana. Izgledala je još ljepše najavi.*

– Sviđa li ti se? Nisam znao kakav je tvoj ukus i stalno sam pogađao. Njen pogled ju je pratio dok se njihala poput klatna. Ovo je bio dokaz da je prošvikala, ali nije se mogla suzdržati od nekog unutarnjeg zlobnog cerekanja. – Ovo ću obavezno nositi ispred Cassandre. – Promrmljala je rastreseno.

Uhvatio je ogrlicu u dlan i prekinuo njeno zurenje. – Zašto to kažeš?

Ona je postavila pitanje, kao i uvijek kad je poželjela lagati, a nije mogla. – *A zar neće ona biti ljubomorna kad vidi da si mi kupio nakit?*

On se još uvijek mrštio na nju.

– Jasno je da te ona želi samo za sebe.

– Aha. To je istina. – Rekao je i iznenadio ju svojom iskrenošću. – Ali ona je otišla. Poslao sam je i kazao joj da se ne vrati dok to tebi ne bude odgovaralo. Ne želim da se osjećaš neugodno u vlastitom domu.

Odgovorila mu je kroz stisnute zube: – Ovo nije moj dom. – Odmaknula se, ali on ju je nastavio držati za rame.

– Emma, to je tvoj dom, prihvatila ti to ili ne. Uvijek je bio i uvijek će biti.

Istrgnula se iz njegovog zahvata. – Ne želim tvoj dom i ne želim tebe. – Viknula je. – Ne želim kad si me već ovako povrijedio.

Tijelo mu se ukočilo i izraz lica postao prazan. Kao da je u nečemu *omanuo*. – Reci mi kako.

– Kad si lagao... zaboljelo me to.

– Nisam ti htio lagati. – Odmaknuo joj je kosu s lica. – Mislio sam samo da još nisi spremna čuti sve, osjećao sam već vampirsku prijatnju i uplašio sam se da ćeš pobjeći.

– Ali to što me sad držiš podalje od obitelji me još više boli.

– Odvest ću te k njima. – Rekao je brzo. – Moram se susresti s nekima iz klana i otići nakratko. Nakon toga te sam vodim tamo. Ali ti ne smiješ ići sama.

– Zašto?

– Nelagodno mi je, Emma, moram se držati uz tebe. Znam da se ti tako ne osjećaš i ja se bojim da ću te izgubiti. Oni će poništiti bilo kakav napredak koji sam učinio s tobom.

Annika bi, zapravo, podsjetila Emmu na to da je sasvim poludjela.

– Znam da ću proći kroz sam pakao onog trena kad uđeš sama u tu jazbinu.

– A ti me *moraš* vratiti.

– Naravno da moram. Neću te valjda izgubiti sad kad sam te napokon pronašao.

Dodirnula je čelo. – Zašto si tako siguran u to? Ovo djeluje stvarno ekstremno za nekoga tko nije Lykae. Mislim, znaš me tek *tjedan* dana.

– A čekao sam čitav svoj život.

– To ne znači da imaš neko pravo na mene. I to ne znači da bi ga trebao imati.

Glas mu se utišao. – Ne, ali to znači da mi je tvoj boravak ovdje veoma, veoma ugodan. Zanemarila je toplinu koju su izražavale njegove riječi, zanemarila je san o njemu.

– Emma, hoćeš li piti iz mene? Trznula je nosom. – Mirišeš na alkohol. – Popio sam jednu-dvije.

– Onda ću preskočiti.

Zašutio je na tren, a onda opet podigao ogrlicu. – Želim da nosiš ovo. – Nagnuo se da ju zakopča. I tako mu je vrat stajao tik do njenih usana.

Opazila je ogrebotinu nekoliko centimetara od svojih usta. – Porezao si se. – Promrmljala je smeteno.

– Jesam li?

Liznula je usne nastojeći ne podleći iskušenju. – Ti si, oh, Bože, *makni taj vrat*. – Šapnula je uzdišući.

Potom je osjetila njegov dlan na potiljku, privlačio ju je k sebi i primicao njena usta svojoj koži.

Udarala ga je šakama po prsima, ali on je bio presnažan. Konačno se predala i nije mogla zaustaviti svoj jezik koji je zapalucio. Sporo ga je lizala, uživala u njegovom

okusu i načinu na koji mu se tijelo ukočilo. Znala je da je to od užitka.
Uzdisala je, drhtala, zarinula svoje oči i povukla.

25.

Dok je pila Lachlain ju je stezao rukama i podignuo na rub kreveta. Spustio ju je u krilo da ga uzjaši. Znala je da je izgubljena, privijala se uz njega slatko, položila je laktove na njegova ramena, a podlaktice iza njegove glave. Osjetio je hladnu ogrlicu na svojim prsima i primaknuo ju bliže. Povukla je duboko. – Pij... polako, Emma.

Kad ga nije poslušala, učinio je nešto za što nije mislio daje sposoban. Udaljio se od nje. Ona se odmah zaljuljala. – Što mi se ovo događa? – Upitala je zbunjenim tonom.

Pijana si kako bih te ja mogao iskoristiti...

– Osjećam se tako... čudno.

Kad joj je dizao spavaćicu, ona ga nije zaustavljala, čak ni onda kad ju je počeo dirati između nogu. Uzdahnuo je kad je osjetio da je ponovno vlažna. Erekcija mu je skoro poderala hlače.

Dahtala je vrelo i ubrzano po koži na kojoj su bile njene usne i zubi. Lizala ga je kad joj je gurnuo prst u njeno usko spolovilo, a zatim je približio njeno lice svojemu i nježno uzdahnuo. – Sve mi se vrti. – Šapnula je. Osjetio je krivnju, ali znao je što im treba i što će ih brzo dovesti do cilja, a onda kvragu i posljedice. – Malo mi raširi koljena. Osloni se na moju ruku.

Napravila je tako. – Žudim, Lachlaine. – Glas joj je bio grlen i seksi kao sam vrag.

Zacviljela je kad se spustio da joj prijede jezikom preko bradavice. – Ja to mogu olakšati. – Protisnuo je dok je otkopčavao hlače slobodnom rukom i kad mu se kurac oslobodio ispod nje. – Emma, ja trebam... biti u tebi. Ja ću te pritisnuti uz mene.

Išao je kukovima sve niže i niže. *Polako. Prvi put. Tako sitna.*

– A onda ću te uzeti i nitko od nas više neće ovako žudjeti. – Rekao je uz njenu bradavicu. A kad je htio opipati njenu vlažnost, kad je već osjetio njenu vrelinu i žar, ona je odskočila od njega uspinjući se prema uzglavlju kreveta.

Uzdahnuo je frustrirano i odmah ju povukao prema sebi, ali ona ga je počela lupati po ramenima.

– Ne! Ovdje nešto nije u redu. – Približila je svoju ruku čelu. – Osjećam se tako omamljena.

Vraćaj zvijer u kavez. Zakleo joj se daju nikad neće dirati kad ona ne osjeti potrebu. Ali spavaćica ju je jedva pokrivala, crvena svila uz njena bijela bedra ga je dražila, bradavice su joj bile tvrde. Nije mogao uhvatiti daha... trebao ju je tako silno...

Opet je uzdahnuo, ispružio ruku i nastojao ju okrenuti prema sebi. Dok se ona opirala on ju je uhvatio dolje kako bi joj ogolio oblu i savršenu guzu.

Dahtao je i položio ruku na njene obline, nije to bila pljuska već više snažan pad dlana po njoj. Otkako ju je susreo morao je svaki dan provoditi pod tušem. Sa sjećanjem na njen miris i rukama koje bi još bile tople od njene kože, to iskustvo je bilo moćno na jedan divlji način.

Uzdahnula je kad je počeo gnječiti njene obline. To bi bilo dovoljno.

Vrijeme za tuširanje.

Emma je još uvijek osjećala njegovu ruku na sebi. Nije to bio udarac ili pljuska već – neka joj je Freya na pomoći – savršeno prenesena poruka.

Što nije u redu s njom? Što joj se događa da ovako razmišlja? Drhtala je i uzdisala. Zvijer u kavezu? – tako joj je on rekao. Pa, ta zvijer je upravo pružila ruku iz kaveza i dobro ju lupnula po stražnjici. Bio je to vješt, muški dodir od kojeg joj je došlo da se rastopi, ostala je na krevetu i samo uvijala kukovima.

Osjetila je neodoljivu potrebu da dira svoje spolovilo. Htjela ga je *moliti* da ga može uzjašiti. Tijelo joj se koprcalo dok se borila s ovom željom.

Ogrlica koju joj je stavio oko vrata bila je preteška, zlatne niti i dragulji su padali po njenim grudima. Osjećala je njenu težinu na sebi, bilo je seksi i zabranjeno. Kad se pomicala ona se njihala na njoj i dodirivala joj bradavice.

Nešto u ovoj ogrlici i načinu na koji ju je stavio označavalo je... pripadnost.

Večeras joj je nešto napravio. Krevet se vrtio i osjećala je potrebu za... hihotanjem. Nije nikako mogla umiriti ruke koje su samo išle gore-dolje po njenom tijelu. Kad bi joj se pojavila neka misao, bila je jasna, ali meka i spora...

Nije znala koliko će još moći izdržati da ju on dodiruje, a da ga ona ne počne moliti da nastavi. I sad joj je na vrhu jezika bilo "*Molim te*".

"Ne! Već se razlikovala od ostalih u jazbini – bila je djelomično mrzak neprijatelj i slaba u usporedbi sa svojim tetkama.

Što bi tek bilo da se plaha vampirica Valkira vrati kući i počne žudjeti za svojim *Lykaeom*?

Kakvo bi samo gađenje i razočaranje one osjetile. Vidjela bi tu povrijeđenost u njihovim očima. Uostalom, ako se preda, onda neće više imati nikakve moći nad Lachlainom – taj šaptaj "*Molim te*" bi označavao predaju. Ako podlegne onda se neće moći vratiti kući. Nikada. Bojala se da on posjeduje tu moć da zaboravi zašto se uopće htjela tamo vratiti.

Krevet se počeo bjesomučnije okretati. Namrštila se kad joj je sinula jedna misao. On ju je opio. Gad se sam napio... kako bi ona... kada pije... Oh, taj kurvin sin! Nije ni znala da je ovo moguće!

Vratit će mu za ovo. Neumjesno ju je prevario na ovaj način. Ona mu ne može vjerovati. Rekao je da neće lagati, ali ovo je bilo nepošteno na isti način.

Prije bi ovo samo prihvatila, krotko bi se pomirila s činjenicom da su joj želje i osjećaji još jednom zanemareni, ali sada je *odbijala*. Lachlainu treba očitati bukvicu. Mora shvatiti da se u ovih sedam dana pretvorila u biće s kojim se ne zajebavaš.

Kad je po trideseti put liznula usne otkako je on otišao, pojavila joj se u glavi jedna mutna misao.

Pokvarena i zla misao. Posramljeno se osvrtnala oko sebe kao da bi joj netko mogao čuti misli. Ako se njemu igra prljavo i ako želi baciti rukavicu, onda će ju ona pokupiti...

Ona to može. Kvragu, ona može biti zla, ona to *može*.

Pojavilo joj se jedno maglovito sjećanje iz mladosti kad je upitala svoju tetku Myst zašto su vampiri tako zli. Ona je odgovorila: – To im je u prirodi. – Emma se sad pijano osmjehivala.

Vrijeme je za povratak prirodi.

Emmu je probudilo zvonjenje telefona. Nijedan telefon u povijesti telefonije nije zvučao tako odbojno. Poželjela ga je slomiti čekićem.

Umorno je otvorila oči, prevrnula se među dekama i vidjela kako Lachlain izlazi iz kreveta i šepa do telefona.

Ispružila je ruku i prešla njome po toploj posteljini. On je tu ležao i stajao ispružen na vrhu. Je li ju promatrao dok spava?

Lachlain je podigao slušalicu i rekao: – Još se nije vratio? Pretražujte onda još dalje... Ne zanima me. Nazovite me čim ga pronađete. – Poklopio je slušalicu i prešao rukom kroz kosu. Ne sjeća se kad je zadnji put vidjela nekoga tako iscrpljenog kao što je bio Lachlain. Čula je kako umorno izdiše i primijetila kako su mu ramena ukočena. Znala je da je tražio brata i bilo joj je žao što on ne zna gdje se nalazi. Nakon svih ovih godina, Lachlain još nije mogao obavijestiti brata da je živ. Osjetila je suosjećanje prema njemu. Dok nije ustala.

U glavi joj je divlje bubnjalo i dok je teturala prema kupaonici osjetila je kako su joj usta sasvim suha. Pranje zubi i tuširanje je pomoglo njenoj glavi i ustima, ali nije suzbilo vrtoglavicu.

Dao joj je najgori od svih mamurluka – kao da ju je utopio u nekom vinogradu. Bio je to njen prvi mamurluk. Da je on doista popio “jednu-dvije”, ona sigurno ne bi bila ovoliko natankana i ne bi uopće osjećala ovakav mamurluk. Sinoć, dok se oblačila i spremala na još jedan obilazak, bila je omamljena sve dok se pred zoru nije bacila među deke. A strop ovog golemog dvorca se vrtio. Bila je sigurna u to.

Sigurno je pio kao smuk prije no što je došao do nje. Gad.

On ju je pratio kad je izašla iz kupaonice omotana ručnikom i krenula prema ormarima, oslanjao se na vrata dok je ona odabirala odjeću. Bilo je puno novih stvari. Mnogo torbica i cipela.

Dodirivala je stvari, ispitivala ponudu i sve procjenjivala znalačkim okom. Bila je izbirljiva po pitanju odjeće i uvijek je odbacivala sve što se protivilo njenom antipomodarskom ukusu. Nijedan odjevni predmet koji nije bio retro ili D.I.V. – *debelo izvan vremena* – njoj nije odgovarao... – Sviđa li ti se sve to? – Upitao je. Odmahnula je glavom i pojavila se jedna iskra bijesa u njoj kad je vidjela da je očito kako njena osobna prtljaga nedostaje. – Oh, ionako ću te stvari uzeti kad budem išla kući. – Odgovorila je sasvim iskreno.

Uperila je svoj kažiprst prema podu i okrenula se kako bi mu dala do znanja da se i on okrene od nje. Kad ju je poslušao, ona je nabrzinu odjenula donje rublje, grudnjak, traperice za trčanje te široki džemper.

Prošetala je pokraj njega i sjela na krevet, tek sad je opazila kako je svaki prozor prekriven roletama. Naravno, ovo je njegovo djelo. Naposljetku, on nije vjerovao da će ona nekamo otići – zato što nije mislio da bi ona mogla pobjeći od njega. – Kad je ovo stiglo?

– Danas su ugrađene. Otvorit će se automatski u sumrak, a zatvoriti pred zoru.

– Sad su zatvorene.

Pogledao ju je. – Sunce još nije sasvim zašlo. Slegnula je ramenima, a on se pitao zašto je ona ustala tako rano. – Nisi zatražio da pijem iz mene. Podignuo je obrve. – Hoćeš li?

– Čim napraviš alkotest. – Kad se namrštio, ona mu je kazala:

– To ti mjeri koliko si pijan.

On uopće nije djelovao kao da je kriv za nešto. – Večeras nisam pio i hoću samo da ti pijem iz mene. – Sjeo je tik do nje.

– Zašto si sinoć onako odjurio do tuša? Zar ti je sam čin toliko prljav?

Kratak smijeh. – Emma, to je najerotičnija stvar koju sam ikad iskusio. Pod tušem sam se olakšao kako ne bih morao kršiti obećanje koje sam ti dao.

Namrštila se. – Misliš, ti si...

– Oh, da. – Usne su mu se iskrivile dok ju je gledao pravo u oči.

– Svaku večer od mene napraviš jebežljivog mulca.

Uopće mu nije bilo neugodno priznati da se doveo do orgazma na samo nekoliko metara od nje. U to se vrijeme ona prevrtala u krevetu i borila sa željom da dira svoje tijelo. Kako... golicavo. Pocrvenjela je zbog njegovog priznanja kao i zbog vlastitih misli. Da sam ga barem vidjela dok to radi.

Ne, ne, ne. Ako joj se nastavi cerekati na ovaj seksi način, ona će zaboraviti na svoj plan, zaboravit će bol koji je osjetila kad je opazila da se on sam ogrebao, prevario ju i *držao prikovanu* uz sebe dok je ona ispijala.

Posljedice. Zezanje s vampiricom Emmaline Troy sada vodi do posljedica.

Kad su se rolete otvorile uz blagi šum i otkrile noć, ona je rekla: – Lachlaine, imam ideju. – Hoće li ona uistinu imati dovoljno snage da uzvratiti? Posljedice. Uzvratiti istom mjerom, iznenadila je samu sebe kad je otkrila da je odgovor potvrđan. Mislim da postoji način na koji se oboje možemo olakšati dok ja pijem.

– Slušam te. – Rekao je brzo.

– Mislim iz samog čina. – Glas joj se pretvorio u predenje dok je klizila na pod i kleknula ispred njega. Oprezno mu je raširila koljena svojim nježnim, blijedim rukama.

Čeljust mu se opustila kad je shvatio o čemu se radi. – Ne misliš valjda...? – Trebao bi ustuknuti. Kurac mu je stajao čvrst kao motka. – Želim sve što imaš, Lachlaine. – Mačkaste riječi. Ljupka Emmaline s punim usnama je zurila u njega molećivim plavim očima. – Sve što mi imaš dati.

Htio joj je dati sve što poželi. Sve. Ona mu je drhtavom rukom otkopčala gornji gumb traperica. Teško je gutao.

Zar ne bi trebao bar malo *oklijevati*? Neka mu je Bog na pomori, borio se sa željom da joj rukama obuhvati glavu i požuri ju. Osjetio je da bi se lako mogla predomisliti, znao je da nikad nije muškarcu pružila takvo zadovoljstvo. I da noć punog mjeseca započne s ovim...? On je sanjao.

Polako mu je otkopčala traperice i uzdahnula kad je opazila koliko se napeo, a zatim mu je uputila sramežljiv, ali zavodnički osmijeh, izgledala je zadovoljna njegovom erekcijom. Držala ga je s obje ruke kao da ga nikad ne želi pustiti.

– Emma. – Glas mu je bio drhtav.

– Izdrži koliko god možeš. – Rekla je i gladila ga čitavom dužinom. Oči su mu se sklopile od zadovoljstva.

Osjetio je njen dah i zatresao se. Zatim njene vlažne usne, jezik koji je palucao i treperio po njegovom mesu. Imala je opaki, mali jezik...

Dragi Bože, njen *ugriz*.

Mučno je uzdahnuo i bacio se na krevet, zatim podignuo ruke da joj obujmi lice i uspravio glavu da može gledati njena usta na svom kurcu. Bio je izopačen muškarac... – Nisam imao... pojma. *Uvijek treba ovako*. – Uzdahnuo je. – *Uvijek*.

Nije znao hoće li svršiti ili se onesvijestiti. Ruke su joj bile posvuda, obuhvaćala je, zadirkivala, izluđivala ga. Dahtala je uz njega i počela pohlepno sisati. Nikada nije

ovoliko krvi popila iz njega, ali ako joj je to potrebno on će joj sigurno dati. Slabio je, a ipak nije htio da se ovo završi. – Emma, ja ću... – Oči su mu se prevrnule i sve mu je postalo crno.

26.

Ne osvrći se i stavi svoje cipele u auto. Trči što brže možeš. Tako je i uradila. Odmah je otišla do prostrane garaže, pretraživala ključeve mnogih auta, ali nije ništa pronašla. U njoj se gomilala frustracija. Ali riječi su joj šumile u glavi poput svile na vjetru.

Trči.

Pokušavala je! Nema ključeva. Potrčala je natrag i tražila oko dvorca nekakav kamion, u ovom trenu bi joj i jebeni traktor bio dobar.

Ukočila se i namrštila, osjetila je toplinu iznad sebe. Onda je, kao u transu, podignula svoje lice. Pun mjesec. Večeras izlazi.

Osjetila se poput te svjetlosti. Zamišljala je da ljudi tako doživljavaju sunce.

Sluh joj je bio osjetljiv; dozivala su je bića iz šume. To mračno mjesto je u svojim šetnjama izbjegavala. Sam pogled na tu šumu poražavao je čak i njen novostečeni osjećaj hrabrosti.

Tamo trči.

Morala se boriti s porivom da potrči ravno prema šumi mračnoj poput ponora. Lachlain bi ju tamo uhvatio – bio je lovac, tragač. On se time bavio. Ne bi imala nikakve šanse u bijegu.

Njeno tijelo se još treslo od bitke i osjećala se kao da joj nedostaje trčanje prema toj šumi u koju nikad nije zašla. Da li je ludo uopće pomisliti na to?

Trči!

S krikom je odbacila svoje cipele i poslušala nagon, pobjegla je od imanja i bijesnog Lykaea koji će se uskoro probuditi. Uletjela je u šumu i opazila da može vidjeti. Njen otprije dobar noćni vid sad je bio usavršen.

Ali zašto *ona* vidi? Zar je njegova krv toliko utjecala na njega? Mnogo je popila. I sad je saznala da Lykaea može vidjeti jednako dobro i danju i noću.

Namirisala je šumu, vlažnu zemlju, mahovinu. Čak je nanjušila i orošene stijene. Vrtoglavo. Mogla se zaljuljati, ali su joj stopala savršeno prijanjala uz zemlju kao da je trčala ovim putem tisuću puta.

Mirisi, zvuci disanja i lupanja srca, zrak koji je strujao iznad nje... raj. Osjećala se kao da je u raj.

Tad je postala svjesna nečeg novog. Trčanje je bilo kao afrodizijak, svaki pad stopala na zemlju širio je vibracije njenim tijelom kao da se radi o dugom maženju. Čula je kako njegov bijesni krik odjekuje kilometrima od imanja i činilo joj se da će zatresti čitav svijet oko nje. Kad ga je čula kako topće za njom, osjetila je potrebu da se olakša. To joj nije došlo od straha što će joj napraviti kad ju uhvati već od samog očekivanja. Mogla je čuti kako *njegovo* srce divlje lupa dok joj se približava. Čak i ovako oslabljen još uvijek je trčao ravno prema njoj.

On će ju zauvijek proganjati.

Znala je to kao da se pojavilo samo od sebe u njenoj glavi. On će polagati svoja

prava na nju i nikad ju neće pustiti. Takva je njegova vrsta.

Ti si sad njegova vrsta, šaptao joj je razum. Ne! Ona se neće predati.

Lykaeova družica bi se pustila da bude uhvaćena. Čekala bi ga gola, raširenih nogu u travi ili naslonjena o drvo, nudila bi mu svoje bokove i raširila ruke oko njega i uživala u činjenici da ju proganja, očekivala bi njegovo divljaštvo.

Emma je ludjela! Kako može znati takve stvari? Ona nikad neće prihvatiti divljaštvo. *Krikni ranije, prije prvog znaka boli.* To je bilo njeno pravilo.

Upravo je stigla do jedne čistine kad je čula kako nasrće prema njoj. Ukočila se na zemlji kako bi dočekala udarac, ali on ju je preokrenuo i uprtio na svoja leđa, a zatim ju opet položio na travu. Kad je otvorila oči, stajao je iznad nje, na sve četiri.

Bio je krupniji. Oči mu sada nisu bile zlatne boje. Ona jeziva plava je sjala u njima. Njegovi izdisaji su bili poput niskih, hrapavih režanja. Znala je da mu je tijelo oslabljeno, *ona je osjetila to dok je trčala*, ali njegova jasna namjera ga je očito osnažila.

– Okreni... se. – Protisnuo je. Glas mu je bio izobličen, hrapav.

Munja je prošarala nebo iznad njih. On kao da to nije ni primijetio, ali ona je zurila kao da se radi o kometu. Zar u njoj ima više Valkire no što je pretpostavljala?

Sabrana Emma je odgovorila: – Ne.

Munje su odsajjima osvijetlile i ono što je on bio iznutra. Njegove očnjake, hladne plave oči, iznimno snažno tijelo koje se još više mreškalo mišićima. Zgrabio je njenu torbu i jaknu, razgrnuo njenu odjeću daju obnaži, režao je i uzdisao dok je ona omamljeno zurila u svjetlost iznad sebe.

– Ruke... iznad... glave. – Zarežao je dok je skidao traperice. Tako je i učinila. On se još uvijek namještao iznad nje, saginjao se da ju ljubi i liže, pomicao ruku ili koljeno. Događalo se nešto što ona nije razumjela. Ovo nije bio nasumičan pokret, ovo je bio...

Ritual.

Dok se micao iznad nje obuzeo ga je nesavladiv poriv da kreme prema njenim rukama i koljenima. Da joj odmakne kosu i otkrije vrat. Prešao je jezikom preko njene bradavice i leđa su joj se počela izvijati.

– Okreni... se.

Ona je poslušala naredbu, kao da je netko drugi bio u njenom tijelu, netko puten i divlji. Iza nje su se događali pokreti koje nije mogla vidjeti. Osjetila je kako njegova golema erekcija klizi duž njenih leđa i potom se zabada u njena bedra.

Pomiriši noć, osjeti kako ti puni mjesec kupa kožu. Ludjela je... znala je to kad je legla grudima na travu, stavila ruke ispred sebe i uzdigla guzu. Uzdisao je zadovoljno, a potom je svojim koljenima raširio njena. Osjetila je kako postaje sve vlažnija iako ju on uopće nije dirao.

Žudjela je. Osjećala prazninu. Znala je da bi mogla *osjetiti* mirise zemlje ako bi on prodro u nju. Njihala je leđima kao da ga želi privući.

– Nemoj to raditi. – Zasiktao je. Položio je ruku na njena leđa, stegao ju i držao je na mjestu. Uzdahnula je i oči su joj se prevrtale u glavi.

– S ovim mjesecom... ja se ne mogu... ponašati kako treba. Kad bi samo znala o čemu sam sad razmišljao...

Još više je raširila koljena iako je iza nje stajala zvijer koja će upravo poludjeti od mjeseca i koja ju svojom batinom može raspoloviti. Mogla se sklupčati u loptu i staviti ruke iznad glave. Ne bi se smjela ovako njihati tamo-amo nastojeći ga time privući.

– Nema potrebe za tim. Nikakve. Ja se jedva... mogu suzdržati od...

Osjetila je kako se pomiče, a zatim... njegova usta na svom spolovilu. Kriknula je od šoka i zadovoljstva. Ležao je na leđima pod njom, raširio joj je koljena iznad svog lica, ovio ruke oko leđa i snažno ju spuštao. Nije se mogla pomaknuti sve i da je htjela.

Uzdisao je uz nju i stezao ruke. – Sanjao sam o tome da te opet osjetim. – Dahtao je. – Na isti način kao što sam sanjao da te jebem.

Zarila je svoje kandže u travu i osjetila miris na oštricama. On ju je sisao, a ona je vrištala. Munja je rasjekla nebo poput biča. Nije se mogla pomicati, nije mogla krenuti svojim kukovima prema njemu. Nije ni osjetila kako joj tlo grebe koljena, a znala je da bi morala. Ludjela je.

– Oh, Bože, da. Lachlaine, *molim te*.

Pomaknuo je svoj jezik s nje i gurnuo prst. – Što me to moliš?

Dahtala je, postajala skoro bezumna. – Daj mi da to osjetim jednom... daj mi to...

– Dođi. – Naredio joj je, položio dlan na njenu guzu, gurnuo prst dublje i nastavio sisati i lizati. Vrisnula je i tijelo joj se odmah ukočilo, tresla se od svog prvog orgazma, prihvaćala je ovu eksploziju užitka. Njegove ruke su bile na njoj, grubo joj je njima obujmio obraze, gurao ju prema svojim ustima i neumorno lizao.

Ona je čitavo vrijeme gledala u nebo i micala se na jedini mogući način, uzdizala je leđa sve dok više nije mogla izdržati.

Kad joj je ponestalo snage i kad je pala s jaukom i sva mlohava, zapanjena užitkom koji prije nije poznavala, on ju je položio na zemlju i stao pokraj nje. Drhtala je i zurila u njega, a njegovo tijelo se ocrtavalo pod munjama koje su još uvijek sijevale, ali s manjom silinom. Izgledao je poput nekakvog boga. Nešto je očekivao. *Ritual*. Stajala je na koljenima pred njim. Gledala je u njega, privlačila ga na svoja usta najbolje što je mogla, uživala je u njegovom mesu svojim jezikom i znala je da je to trebala i ranije učiniti. Obujmio joj je lice drhtavim rukama, uzdisao je. U izrazu lica mu se pomiješalo ushićenje s nevjericom dok je gledao u nju. Ustala je da ga izgrebe po torzu, nokti su se zarivali u njegovo meso i on je drhtao. Već je mogla osjetiti kako je slan i vlažan pri vrhu. – Ne mogu ovo... moram te uzeti. Ovdje. Bit će to ovdje... Borila se da ne izvadi svoju batinu iz njenih usta i još ga je dodirivala usnama iako se on već povlačio klečeći među njenim nogama. Sagnuo se i ponovno ju počeo lizati dok je nastojao gurnuti dva prsta u nju. Uspio ju je osloboditi, a onda joj je stavio ruku na glavu i pritiskao je prema dolje da stane na sve četiri. Okrenula se unatrag i vidjela ga kako drži svoj nabrekli kurac i sprema joj ga se zabiti. Počela se tresti u iskrenoj žudnji.

Potreba. Privlačnost. Nastojala se odmaknuti, ali on ju je tako snažno stezao, razmicao njeno meso i pritiskao glavić na nju. Rukom joj je grubo prešao preko leđa i s užitkom ju spustio niže.

– Ovo nije san. – Mrmljao je zapanjenim glasom. – Emmaline... Dahtala je i stalno ponavljala “*molim te*”.

Jednom rukom ju je čvrsto obuhvatio oko struka. – *Toliko dugo sam čekao da budem u tebi.* – Drugu ruku je položio ispod nje, prešao preko grudi, a onda joj njome stisnuo rame držeći je nepomičnom na taj način. – *Sad ćeš biti moja.* – Zabio se u nju.

Opet je vrisnula, samo što je ovaj put bilo od boli.

– *Ah, Bože.* – Uzdahnuo je. – Tako si uska. – Protisnuo je i opet propeo svoje kukove. Ona se toliko stisnula uz njega da se jedva mogao micati.

Dahtala je, a oči su joj se ovlažile od oštrole boli. Znala je da neće stati u nju.

On je prestao ubadati na njeno olakšanje iako se pitala kako mu je to uspjelo kad mu čitavo tijelo drhti nad njom, a batina mu je ovako golema i bubri u njoj.

Podignuo ju je na koljena, pritisnuo uz svoja prsa, uzeo joj ruke i omotao ih oko svojeg vrata. – Drži se za mene.

Kad je kimnula, on je pomaknuo prste s njenog ramena prema grudima, a potom ju s obje ruke počeo milovati između nogu. Kad je opet brzo postala vlažna, on se još uvijek sudržavao. Umjesto toga joj je dodirivao bradavice i dugo joj držao grudi na dlanu sve dok opet nije počela uzdisati osjećajući očajničku požudu kao i one večeri u kupaonici. Ne, ovo je bilo još gore od toga zato što je sad točno znala što propušta.

Sjećanje na frustraciju te večeri i slutnja da bi se to opet moglo dogoditi ju je navelo da pomakne svoje kukove prema njemu.

Tiho joj je uzdahnuo na uho: – Želiš li još?

– *Da.*

– Ponovno se osloni na ruke... daj mi da ti ga dam. Čim je to napravila on ju je zgrabio za kukove, polako ju povukao i zatim ušao duboko u nju. Ovog puta je jauknula od užitka. Kad je izvila svoja leđa i ponovno raširila koljena, on je uzdisao izgovarajući njeno ime, ali mu je glas sad bio drugačiji. Još uvijek je bio dubok, ali grlen i hrapav. Kao da... reži.

Još jednom se zario u nju, ovaj put s više siline. Uzdasi, dahtanje. Zar i ona uživa?

I misli su postajale mutne kako se užitak pojačavao. Svako odmjerenom povlačenje ju je dovodilo do jauka, svaki dodir kože dok se propinjao nad njom dovodio ju je do jače želje. Usne su joj se iskrivile dok se zrak nabijao elektricitetom, ona je uživala u nebu, mirisima, u Lachlainu koji ga je zabio duboko u nju. Ispružila se pa leđima i osjetila njegova usta na svom vratu. Osjetila je njegov *ugriz* koji nije bio poput njenog, nije probio kožu, ali ona je uživala u njemu dok je trajao.

– Tako ću jako svršiti. – Režao je uz njenu kožu. – Osjetit ćeš kao da sam ti ga još jednom zabio.

Ona je još jednom došla do vrhunca, ushićeno je vrištala u nebo, zabacivala glavu iza ramena želeći njegova usta na svom vratu. – *Oh, Bože, da.* – Vrisnuo je i vratio se svom ugrizu... Osjetila je kako snažno ejakulira i uštrcava vrelo sjeme u nju. Čak ni kad je svršio nije se zaustavio.

Svršio je snažnije no ikad prije, ali nije osjetio olakšanje. Samo mu se želja pojačala. – *Ne mogu prestati.*

Prevrnuo ju je na leđa i postavio joj ruke iznad glave nastavljajući ulaziti u nju. Kosa joj se sasvim rasplela oko glave i njen miris ga je preplavio. Silina tog osjećaja ga je natjerala da se odmakne od nje. Bila je njegova. Napokon. Bio je u svojoj družici. *Emmaline*. Pogledao je u njeno lice. Kapci su joj bili sklopljeni, usne su joj blistale. Bila je tako lijepa da ga je boljelo.

Mjesec je sjao u visinama, gorio je od svjetlosti i sipao srebro po njihovim tijelima dok se ona vrpeljila ispod njega.

Kontrola je nestajala, a zamjenjivao ju je životinjski osjećaj posjedovanja.

Posjedovanje. Zahtijevanje.

Osjećao je mjesec na koži kao nikad prije, a misli su ga salijetale mahnjito i neukrotivo.

Ali ona bi pobjegla od njega. Ona ga je mislila napustiti. Nikad.

Kontrola izmiče... Isuse, ne, on se... *preobražavao*, očnjaci su mu postajali oštriji. Kako bi joj obilježio meso. *Kandže će ščepati njene kukove dok se bude trošio u njoj bez prestanka.*

Potpuno će ju posjedovati.

Bila je njegova. Pronašao ju je. *Zasluzio ju je.* Zasluzio je imati sve ono što će joj sada uzeti.

Zabijao se u njeno meko, podatno tijelo s mjesecom za leđima. Takvo zadovoljstvo nikad nije iskusio.

Natjerat će ju da mu sve preda.

Lizao je, grizao, sisao, gasio je požudu na svojoj družici. Nije uspijevaio umiriti urlike, krikove, trebalo mu je samo njeno vlažno meso. Bio je pregrub s njom. Želio ju je jače jebati. Nije se mogao prestati zabijati u nju.

Zadnjim ostacima svoje volje se uspio odgurnuti od nje.

Kandže su mu se zarile u tlo, a njeni kukovi su se lelujali za njega. – Zašto? – Uzdahnula je.

– Ne mogu te ozlijediti. – Glas kao da nije bio njegov.

– Molim te... vrati se u mene.

– Želiš me ovakvog? Kakav jesam?

– Da... trebam te... baš takvog kakav jesi. *Molim te, Lachlaine! I ja to osjećam.*

Zar je i ona potpala pod utjecaj mjeseca? On se predao pred njenim riječima.

Pogled mu se zamutio, vidio je samo srebro njenih očiju kako zuri u njegove te privlačnu ružičastu boju njenih punašnih usnica i bradavica. Nadvio se nad nju, zarobljavao ju je svojim tijelom, osjetio je potrebu da se sagne i jezikom joj obuhvati bradavice te se potom digne do njenih usta. Zgrabio ju je straga i držao nepomičnom, a potom se podigao na koljena. – Moja si. – Zarežao je i divlje se zabio u nju.

Čuo je kako grleni i duboki zvukovi izbijaju iz njegovih prsa, kao da je ovo nečije tuđe tijelo, režanja su pratila svako mahnito zabijanje. Njene grudi su poskakivale, a oči su mu bile privučene ispučenim i ukrućenim vršcima koji su bili vlažni od napadnog sisanja. Osjetio je kako se njene kandže zarivaju u njegovu kožu i pritisak u kurcu mu je samo rastao. Njena glava je podrhtavala.

Moja ...I ona ga je mislila napustiti? Jebao ju je svom snagom.

Prihvatila je to i nastojala pratiti njegov ritam. On je obuhvatio njen vrat i privukao ju k sebi. – *Predaj mi se.*

Oči su joj se otvorile kad je opet svršila. Omamljena. Ogledala. Osjetila je kako se steže oko njegovog kurca, kako ga muze.

On ju je pratio, kriknuo je i sjeme je štrcnulo iz njega i uletjelo u nju... vrelo... obilato. Vidio je samo da je ona podigla leđa i još više raširila noge kao da joj se osjećaj jako sviđa.

Kad je mjesec nestao i kad više nije mogla svršavati, osjetila se mlohavom. On je sa zadnjim drhtavim uzdahom pao na nju, ali nije bilo neudobno.

Napokon je spustio koljena i podigao ju prema sebi. Ležao je na svojoj strani i odmicao joj kosu s usana. Sad kad je prošla ova mahnita noć, osjetila je golemu radost što ju je on ovako uzeo, kao da je i ona čekala toliko dugo kao i on.

Okrenula se na leđa i ispružila, zurila je u nebo, a potom u stabla koja su stajala tik poviše njih. Trava pod njom je bila hladna kao i zrak, ali ona je osjećala silnu vrelinu.

Oči joj nisu mogle dugo lutati, stalno se okretala i zurila u njegovo lice. Osjetila se *povezana* sa svim, kao da pripada, a taj osjećaj joj je prije uvijek izmicao.

Zadovoljstvo je jurcalo kroz nju i htjela je plakati od olakšanja što ju je on uhvatio i još uvijek želio. Vidjela je da ga ne može prestati dirati, kao da se boji njegovog nestanka i pitala se kako je uopće mogla biti okrutna prema njemu.

Sjetila se da je bila ljuta na njega i da je trčala, ali nije baš mogla dokučiti razlog. Nikad se ne bi mogla duže ljutiti na mužjaka koji ju gleda ovako kao on nju.

On je zurio u nju kao da osjeća nekakvo strahopoštovanje.

– Nisam te htio ozlijediti. Nastojao sam da to ne učinim.

– Brzo je prošlo. Ni ja tebe nisam htjela povrijediti. Nasmijao se i upitao ju: – Jesi li osjetila nešto u sebi? Znaš, one stvari...

Kimnula je. – Bilo je poput... instinkta, ali instinkta kojeg sam bila svjesna. Isprva me to uplašilo.

– A onda?

– Ali onda sam shvatila da me, ne znam kako se izraziti, ali vodio me... ispravno.

– A kakav ti je osjećaj pružio mjesec na koži?

– Bilo je dobro skoro poput trčanja. Bilo je poput... raja. Lachlaine, ja sam *osjetila* mirise.

Tijelo mu je drhtalo i on se povukao, privukao ju je na svoja prsa i ona je uzjašila njegove kukove. – Spavaj. – Kapci su mu otežali, ali on ju je ljubio. – Umoran sam od zadovoljavanja svoje mlade družice. I od tvog trika.

Ona se sjetila večeri prije i ukočila se. – Samo sam ti vratila istom mjerom. – Ako ga već zanimaju uzroci njenih radnji...

– Aha. Drago mi je da tako uzvraćaš. – Glas mu je bio snen dok je govorio u njenu kosu. – Poučavaš me, Emmaline.

Tad se bijes koji je htjela osjetiti zbog njegovog ponašanja – odnosno, onaj koji bi *trebala* osjetiti poput drugih snažnijih žena – ispuhao do ničega. Bila je beskičmena tetkica, znala je to. Zbog jedne večeri vrhunaca u travi, od prvog do petnaestog orgazma, zbog nekoliko zadivljenih pogleda ona se odmah htjela zakačiti za ovog snažnog i širokogrudnog Lykae sa svoje dvije ruke i očnjacima. Nije ga nikad htjela pustiti.

On je promrmljao kao da joj čita misli: – Treba mi sna. Ali čim povratim svoju snagu, još ću ti moći dati ovoga – zabio ga je još polutvrđog u nju – i onoliko krvi koliko možeš popiti. Meso joj se zgrčilo na samu pomisao.

Smijao se. – Svaku noć. Obećajem ti. – Poljubio ju je u čelo. – A sad se malo odmori.

– Ali sunce će uskoro izaći. – Bit ćeš u krevetu prije toga.

Tijelo joj je bilo toplo i opušteno u njegovim rukama, ali u glavi joj je vladala panika. Da, ona se željela odmarati na njemu i na polju do zemlje koju su uzorali u dugim satima seksa. Ali to polje – baš poput parkirališta ili nogometnog terena ili, ne daj Bože, neke čistine – je predstavljalo smrtnu klopku. Spavanje pod zvijezdama? To treba izbjeći pod svaku cijenu. Žudjela je za skloništem, gustim baldahinom, nekakvom pećinom duboko pod zemljom, daleko od sunca.

A ipak je želja za ostankom ovdje bila jaka i sukobljavala se s potrebom samozaštite. Instinkt Lykaea koji joj je on dao bio je prelijep, izuzetan, ali bio je tu i jedan problem.

Ona je bila vampirica.

On se okrenuo u snu i ušuškao ju do sebe. Stavio je svoje koljeno preko nje kako bi ju privukao bliže i savio je ruku pod njenom glavom. Zaštitnički. Sav oko nje. Bolje je. Možda se treba samo predati.

– Moja si. – Uzdisao je nježno. – Nedostajala si mi. Da. Očito je i on njoj nedostajao.

Predaj se. Vjeruj mu. Kapci su joj se sklopili. Zadnja misao joj je bila: *Nisam poznavala dan. Ni noć...*

27.

Lachlain je u njihovom krevetu ležao na svojoj strani, milovao joj je prstima šiju, zalazio među meke grudi i ponovno dolje. Osjetio je kako elektricitet nabija zrak i znao je, nakon prošle večeri, da je to zbog nje.

Nije shvaćao kako ga još uvijek može željeti i zašto izgleda tako zadovoljna njime. Probudio se s teškim žaljenjem zbog svojih djela. Ona je bila i više od onoga što je sanjao, tako lijepa, tako strastvena i on ju je konačno uzeo. Ona mu je pod punim mjesecom pružila nezamislivo i neshvatljivo zadovoljstvo – i duboki osjećaj duševne povezanosti.

Ona mu je sve to dala, a on joj je uzeo djevičanstvo na tlu u šumi, kao zvijer kakvom ga je smatrala, zabijajući se u njeno osjetljivo meso. Mislio je... mislio je da je zbog njega *vrištala od boli*.

Onda joj je onako divljački ugrizao vrat. Ona nikad neće vidjeti taj trag – to samo Lykae mogu – niti će ga osjetiti, ali će zato zauvijek nositi ovaj ludi žig. Lykae će znati, čim vide ovo, da je bio lud od požude prema njoj. Ili će smatrati da je toliko zagrizao zbog otvorene prijetnje svim drugim mužjacima. I obje tvrdnje će biti istinite.

Unatoč svemu, djevojka je izgledala zadovoljna njime, veselo je brbljala, podigla je ruku sa snenim izrazom i počela mu milovati lice.

– Danas nisi pila. Jesi žedna? – Ne. Iz nekog razloga nisam. – Zatim se vedro nasmijala. – Možda zato što sam ti toliko ukrala sinoć.

– Sočna cura. – Sagnuo se i dodirnuo joj nosom grudi, a ona je poskočila. – I ti znaš da ti ja rado dajem. – Uhvatio ju je za obraz i pogledao u oči. – Znaš to, zar ne? Svaki put kad poželiš piti, čak i ako ja spavam, želim da uzmeš od mene.

– Stvarno ti se sviđa?

– Ta riječ ne opisuje dovoljno dobro moj osjećaj.

– Brže bi ozdravio da ja to ne radim.

– Možda, ali mi oporavak ne bi bio ovako sladak.

Ona je još uvijek ustrajavala. – Lachlaine, ponekad se osjećam kao uteg na tvojoj ruci. – Dodala je prije no što se on mogao pobuniti: – Pitao si me kad sam prvi put pila da li mislim da bi me ovo moglo pretvoriti u Lykae? Da li bi moglo?

Ukočio se kad je vidio da je ozbiljna. – Emma, ti znaš da se nijedno živo biće ne može preobraziti prije smrti. – Preobražaj među vampirima, čudovištima i prikazama, među svima njima, je uvijek ubrzavala smrt. – Ja bih se trebao tomu sasvim predati, zatim te *ubiti* nadajući se da si dovoljno inficirana za novo rođenje. – Trebao bih se moliti da je prihvatila dio zvijeri u svoje tijelo i da će novi život buknuti u njoj – ali ne previše usrdno. – A ako bi preživjela onda bi morala biti godinama zatočena sve dok ne bi preuzela kontrolu nad... posjedovanjem. – Većini je za to trebalo čitavo desetljeće. Neki nikad nisu preuzeli kontrolu.

Njena ramena su se povijala u potrazi za zaštitom i ona je tužno promrmljala: – A meni to ipak zvuči privlačno. Mrzim to što sam vampirica. Mrzim da me mrze.

– Da postaneš Lykae to se ne bi promijenilo – promijenio bi ti se samo skup neprijatelja. Nismo ni mi baš sasvim voljeni u Učilištu. Osim toga, da mogu to učiniti jednim pokretom prsta, ja to ne bih napravio.

– Ti ne bi promijenio to što sam vampirica? – Upitala ga je u nevjerici. – Pa tako bi bilo mnogo jednostavnije!

– Vraga jednostavnije. Ti si takva kakva jesi i ja ne želim promijeniti nijednu stvar kod tebe. A ti, uostalom, i nisi potpuna vampirica. – Kleknuo je i podignuo ju na svoja prsa. Prešao je vrhom jezika preko njenog sitnog špicastog uha, a zatim ju gricnuo od čega je ona zadrhtala. – Zar ti misliš da ja nisam vidio nebo koje si mi pružila sinoć?

Zacrvenjela se, izmamio joj je stidljiv smiješak, a zatim joj je lice položio na svoje rame.

Ne bi vjerovao da to nije vidio. Kristalno čisto nebo, puni mjesec i sve one munje koje su divlje ocrtavale mrežu na njemu i sporo gubile svjetlost pri svakom udaru. Dugo mu je trebalo da shvati kako su se u njima ogledavali njeni krikovi. – Stalno se pričalo da su Valkire poznate po tome, ali nitko to nije sigurno znao.

– Muški koji to vide uglavnom ne *požive* dugo nakon toga, pa ne mogu to ispričati čak i kad bi htjeli.

Nakratko je podigao obrve kad je to čuo i kazao je: – Ti nisi vampirica. Imaš svoje munje i oči ti sjaje srebrno. Jedinstvena si na čitavom svijetu.

Napravila je grimasu. – Drugim riječima: čudakinja.

– Ne, nemoj to govoriti. Ti si samo svoja vrsta, bar ja tako smatram. – Ponovno ju je položio na svoje ruke i kutevi usana su mu se uzdigli. – Ti si moja nježnija polovica.

Udarila ga je u rame.

– I ja volim munje. Tako znam da mi nikad ne glumiš. – Poljubio ju je, ali ona se mrštila i opet ga je udarila. Njemu je sve to izgledalo urnebesno.

– Oh! Da bar to nikad nisi vidio!

On joj se pohotno nacerio. – A ako budem vani i osjetim naboj u zraku znat ću da moram odmah dotrčati do tebe. Tu ću lekciju savladati u jedan dan. – Očito je razmišljao o svim scenarijima. – Drago mi je što živimo tako daleko od gradova.

Mi živimo.

Namrštio se. – Ali ti si bila u jazbini. Ako si nekad svršila kasno u noći svi su za to znali. Nema tamo puno privatnosti.

Govorio je tako otvoreno – to ju je toliko razdraživalo! Okrenula je lice od njegovih prsa i odbrusila mu: – O tome se nisam morala brinuti!

– Kako to misliš? Nikad se nisi dovela do toga iako si se dirala sama?

Uzdahnula je i bilo joj je drago što ne može vidjeti njeno lice. Ali, naravno, on ju je onda okrenuo prema sebi i nije joj dao da skrene pogled. – Ne, Emma. Ja želim znati. Moram shvatiti sve o tebi.

Bila je tajnovita, sramežljiva. Ali ti prokleti glasovi su ustrajavali na tome da ona *podijeli* iskustvo.

– Munje su stalno nad imanjem, svaki jači osjećaj ih potiče, a toliko stvorenja živi tamo. U svakom slučaju, ja prije prošle večeri nisam, hm – borila se da pronađe pravu riječ – svršila.

Zjenice su mu se proširile i mogla je opaziti da je... ushićen. – To mi je bilo jako bolno.

– Ne razumijem.

– Čula sam da su mnogi izopačeni vampiri potisnuli tu potrebu. Krv je sve što im

treba i to su oni koji desetkuju sela i pohlepno ubijaju... – Zurila je iza njega. – Užasavalo me to što nisam mogla. Svaki dan sam se pribojavala da ću postati poput njih.

– Nisi mogla. – Pomaknuo joj je kosu s čela. – Nisam to znao. Mislio sam da ti imaš neku valkirsku samokontrolu... Nisam znao da nisi mogla vladati time.

Večeras je na crvenjenje sigurno potrošila litre krvi. – Ne čudi me što nisi mogla. Gledala je povrijeđeno u njega.

– Ne, ne, ako si bila mlada i nisi znala kako, a onda se nije dogodilo... to znači da si počela osjećati pritisak svaki put.

Kimnula je zapanjena koliko toga on zna. To je bilo upravo ono što se dogodilo. – Ti nikada nećeš biti poput tih vampira. Emma, ti nisi poput njih.

– Kako možeš biti toliko siguran u to?

– Ti si ljubazna i nježna. Imaš suosjećanja. Ja te ne bih tako jako poželio da ne znam da ne posjeduješ sve te stvari.

– Ali tebe instinkt *tjera* da me želiš. Već si rekao da me *moraš* zadržati uz sebe.

– Zar ti tako misliš? – Obujmio joj je lice. – Instinkt me *vodi* do onoga što želim i trebam. Doveo me do žene s kojom mogu provesti čitav život. Bez obzira na sve, uvijek će se raditi o tebi i meni, ali ja te nikad ne bih prepoznao kao svoju družicu da nije bilo instinkta zato što si ti drugačija. Ja nam ne bih dao šansu – i nikad te ne bih prisiljavao.

– Ti sve to govoriš tako kao da sam se ja već odlučila.

Izraz lica mu je postao ozbiljan, a oči prazne. – Zar nisi? – Pa, što ako nisam?

Položio je dlan na njen vrat, a u očima mu je svjetlucala plava boja. – Ne smiješ se šaliti s time.

– Zar se to nikad nije dogodilo? – Šapnula je.

– Aha. Bowenu.

Izvukla se iz njegovog zagrljaja i sklupčala uz uzglavlje. – Mislila sam daje njegova družica umrla. – I jest. Dok je bježala od njega.

– Oh, Bože moj. Pa što je on napravio?

– Nestalo je bilo kakvog osjećaja u njemu, postao je živi leš, čak gori od Demestriua. I ti bi me na to osudila.

– Ali ako ti želiš poći u novi život sa mnom, moraš znati da je u to uključena i moja obitelj. Rekao si mi da ćeš me odvesti tamo. zašto ne pođemo sada? Samo obaviti to.

– Prvo moram nešto drugo obaviti.

– Misliš se osvetiti, zar ne? – Aha.

– Zar ti je to toliko važno?

– Neću biti miran dok to ne sredim.

– Sigurno ti je Demestriu učinio nešto grozno.

Na njegovom obrazu je zatitrao mišić. – Neću ti to kazati, pa se nemoj ni igrati da to pokušaš saznati.

– Ti uvijek želiš da ja tebi govorim o svojim tajnama, ali ne želiš podijeliti ovu koja se tiče nas oboje.

– To neću nikad podijeliti.

Prepustila mu je njegovu stranu i još više približila koljena prsima. – Ti želiš svoju osvetu više no što želiš mene.

– Neću biti ono što ti treba sve dok ovo ne riješim.

– Ljudi koji idu na Demestriua se ne vraćaju.

– Ja sam se vratio. – Rekao je samodopadno uz priličnu dozu arogancije.

Zar će dvaput imati sreće? On se *ne može* vratiti. – Znači, planiraš me ostaviti ovdje dok ti ne izvršiš svoju odmazdu?

– Aha, ja bih mogao povjeriti tvoju sigurnost samo svom bratu Garrethu.

– I tako bi ostavio mladu damu u pozadini? – Nasmijala se, ali bio je to gorak osmijeh.

– Nekad ti se čudim koliko si nazadan. – Namrštio se očito ne razumijevajući ovo što mu govori. – Čak i kad bi me se moglo uvjeriti da ću ovdje uživati, ovaj plan ima jednu manu. Jazbina se hrve s vlastitim problemima, ali neće dugo proći i oni će doći po mene. Ili će se dogoditi nešto još gore.

– Što misliš pod tim gore?

– Naći će način da te povrijede. Pronaći će slabu točku i udariti na nju *poput biča božjeg*. One jednostavno neće prestati. Zar grupa Lykaea ne živi u općini do naše? Moja tetka, koju ja najviše volim na svijetu, može ih napasti s okrutnošću od koje bi čak i tebi koljena zaklecala.

Zaškrgutao je zubima. – Znaš li što mi najviše smeta od svega što si rekla? Ja bih trebao biti onaj kojeg voliš najviše na svijetu. Ja.

Uzdahnula je na te riječi i čitavim tijelom, od glave do pete, joj je prostrujao osjećaj iznenađenja.

– Uostalom, ako je netko iz mog klana toliko slab da ga zarobe ili ubiju neke slabašne vile... ženske, onda ionako trebaju biti izdvojeni iz čopora.

Ova tvrdnja ju je potakla da se ubaci u razgovor. – One možda jesu male i *izgledaju* kao vile. Ali isto tako redovito ubijaju vampire. Moja tetka Kaderin ih je ubila više od četiristo. Usne su mu se iskrivile. – Tetka ti je pričala priče.

– Postoje dokazi.

– Jesu li to potpisivali papire prije no što ih je skratila za glavu?

Uzdahnula je i kad nije odgovorila, on se nagnuo naprijed i pritisnuo joj stopalo. – Kad Kaderin ubija, ona izvuče očnjak – i onda ga stavi na kolajnu s ostalima. Ta kolajna se proteže čitavom njenom sobom.

– Ti mi je samo nastojiš prikazati ljepšom. Zapamti, sve ću ih vidjeti mrtve.

– Kako to možeš reći kad im i ja pripadam? Ili djelomično pripadam. Nije uopće važno kako ćemo to nazvati! Jedan od njih je i moj otac. – Otvorio je usta da nešto kaže, ali ona je rekla: – Ne možeš ni njega poštediti. Ja ni ne znam tko je on bio... ili još uvijek jest. Zato sam bila u Parizu kako bih pronašla podatke.

– A što je s tvojom majkom?

– Više znam o tome što je radila prije tisuću godina no kad je bila trudna sa mnom. Znamo da je neko vrijeme živjela u Parizu s mojim ocem. Sama činjenica da sam se odlučila putovati sama ti dovoljno govori koliko mi je to važno.

– Onda ću ti pomoći. Kad se vratim i kad ti vidiš svoju obitelj, onda ćemo i ovo riješiti. Bio je toliko uvjeren da će se to obaviti. Tako kaže kralj.

– Kako ti se majka zvala? Znam imena dvadeset i nešto Valkira. Čak poznajem i neke legende koje su se pričale uz vatru. Je li i ona bila krvožedna vještica poput Furije? Ima li zvučno ime poput Žudene Myst i Hladne Kraljice Daniele? Možda obezglavljičica? Ili kastratorica?

Uzdahnula je umorna od svega ovoga. – Zvala se Helena. Samo Helena.

– Nikad nisam čuo za nju. – Zašutio je, a onda kazao: – A kako se prezivaš? Da nije

Trojanska? Tetke ti barem imaju smisla za humor.

Pogledala ga je u lice.

– Oh, ne. Ovo ti neću povjerovati. Helena Trojanska je bar bila ljudsko biće. Možda mitska figura ili lik iz drame.

Odmahnula je glavom. – Ne, ona je bila Helena Trojanska iz zemlje Lidije. Mitska je isto kao i moja tetka Atalanta s Novog Zelanda ili moja tetka Mina, povezana s legendama o Drakuli, iz Seattlea. Prvo su bile one. A onda su došle iskrivljene priče.

– Ali... Helena? To barem objašnjava tvoj savršen izgled. – Promrmljao je u očitom šoku, a zatim se namrštitio. – A kako to da je pala na tako niske grane i pošla za vampira?

Trznula se. – Slušaj samo svoje gađenje. Misliš, pala na niske grane do *mog oca*. – Uхватила se za čelo. – A što ako je on Demestriu? Je li ti to prošlo kad kroz glavu?

– Demestriu? Ne, to nema veze s vezom. Ja ću ti pomoći u potrazi za ocem – dobit ćeš odgovore na svoja pitanja. Kunem ti se. Ali ti nisi njegova.

– A kako možeš biti tako siguran?

– Ti si nježna, lijepa i zdrava. Njegov potomak bi bio poput njega. – Oči su mu poplavile. – Poput zlobnih i prljavih parazita kojima je mjesto u paklu.

Osjetila je kako joj hladni trnci prolaze kroz kralježnicu. Tako *duboka* mržnja... to se mora proširiti na *svakog* vampira. – Mi se ovdje šalimo, Lachlaine. Ovo između nas neće nikad proći. – Rekla je tonom kojeg je čak i ona doživljavala poraznim.

Obrve su mu se skupile od ovih riječi kao da je zapanjen zbog njenih osjećaja. Ali kako je mogao to tako doživjeti? – Hoće. Morat ćemo proći kroz neke kušnje, ali sve će one biti *savladane*.

Kad je to tako rekao i kad ona nije mogla osjetiti nijedan tračak sumnje, osjetila se kao vjernica u to da dva ovako različita bića imaju šanse. Skoro. Nastojala ga je pogledati na ohrabrujući način, ali nije vjerovala da je uspjela. On je iznenada zarežao: – Isuse, djevojko, ja se neću sad svađati s tobom kad se sjetim koliko dugo sam te tražio. – Pružio je ruke da joj obujmi lice. – Nemojmo više govoriti o ovome. Želim ti nešto pokazati.

Podigao ju je s kreveta, stavio ju na noge, a zatim ju počeo voditi prema vratima sobe iako je bila gola.

– Trebam uzeti spavaćicu!

– Ovdje nema nikoga.

– Lachlaine! Ja neću hodati okolo kao od majke rođena. U redu? Usne su mu se opustile kao da mu se dopala ova njena čednost.

– Onda stavi na sebe onu svilu koju ću ti uskoro poderati. Nemaš poštovanja prema svojoj odjeći.

Mrko ga je pogledala, otišla do ormara i izabrala haljinu. Kad se okrenula, vidjela je da je on odjenuo traperice. Jednu stvar o njemu je shvatila – počeo se truditi da joj bude udobno i ugodno. Naravno, još uvijek joj je često ponavljao da se “ispruži”.

Poveo ju je niz stepenice, prošli su kroz galeriju i pristupali nečemu što bi trebao biti kraj dvorca. Tu joj je pokrio oči rukama i uveo ju u vlažnu prostoriju koja je mirisala na trulež i bujno raslinje. Uzdahnula je kad je pomaknuo ruku. Uveo ju je u starinski solarij, ali ovdje se sad hvatao mjesečev sjaj koji je osvjetljavao sve što je raslo unutra.

– Cvijeće. Cvijeće koje pupa. – Udahnula je i zurila u nevjerici. – Noćni vrt.

Emma se okrenula prema njemu, a donja usna joj je podrhtavala. – Za mene?

Uvijek za tebe. Sve za tebe. Nakašljao se u šaku. – Sve je ovo tvoje.

– Kako si samo znao? – Potrčala je prema njemu i skočila mu u zagrljaj. I dok ga je snažno grlila – doista je postajala jaka cura – šaptala mu je zahvale na uho, dražila ga sitnim poljupcima i tako blažila prazan, divlji očaj koji gaje još uvijek obavijao. Šokiralo ga je to koliko je ona uvjerena da će ovo između njih završiti.

Nakon jučerašnjeg i današnjeg dana on se nadao da je njihova veza čvrsta kao beton. Što se njega tiče, on je bio izgubljen. A ona se ipak usudila zamisliti budućnost bez njega? Kad mu se počela otimati, on ju je nevoljko pustio.

On se jednostavno morao koristiti svime što mu je na raspolaganju kako bi ju uvjerio. I dok je ona lepršala među biljkama i dodirivala vršcima prstiju vlažno lišće, on ju je htio uvjeriti ovdje i sada. Kad je prinijela jedan cvijet svojim usnama i prešla njime preko njih sklapajući oči od užitka, njegova utroba se sva stegla od žudnje. Prisilio se i sjeo na veliku stolicu, ali osjećao se kao voajer dok ju je gledao.

Ona se približila mramornoj ploči uz jedan od staklenih zidova i podigla se na vrške prstiju kako bi dohvatila viseće biljke. Kratka suknja joj se podizala pri svakom pokretu otkrivajući svako malo bjelinu njenih bedara i on više nije mogao izdržati.

Prišuljao joj se s leđa i zgrabio je za kukove, a ona se ukočila. Upitala ga je zadahtano: – Opet ćeš voditi ljubav sa mnom, zar ne?

On ju je, umjesto odgovora, podigao na mramornu ploču, potrgao joj je suknju i pritisnuo njeno golo tijelo uz cvijeće.

28.

I ja sam ti sad, hm, nešto poput kraljice.

Neka svi ustanu i pozdrave kraljicu Emmu! – Uzviknula je Nix. – Da se nisi možda zbog krunidbe javljala ovih pet dana?

– Ili mi se možda svaki put kad bih nazvala poklopila slušalica? – Emma nije spomenula da je zvala prije dva dana i da tad Nix nije bila baš prisebna. – Osim toga, ja sam ozbiljna. – Rekla je Emma i protresla svoju bočicu laka. Boja je bila crvena, ali ne baš prenapadna.

– Pa i ja sam. A tko su tvoji podanici tamo? Nadam se da nisu vampirske Valkire jer onda nećeš imati koga upregnuti. Ili su svi Lykae?

– Da, ja sam ti sad kraljica Lykaea. – Skočila je na krevet i zatim umetnula pamuk između prstiju.

– Zar mi nećeš čestitati na tome što sam ispunila svoju sudbinu?

– Hmmm. A kako se ti osjećaš po tom pitanju?

Emma je slučajno potegla crtu preko nokta zbog ovog iznenadnog naleta razočaranja. Namrštila se i osjećala se kao da je nešto morala *učiniti*. Njena sudbina je zapravo bila izmotavanje od sudbine. Izmotavanje koje je od nje napravilo kraljicu nečeg velikog. – Od pomoćnice sam napredovala do kraljice. Moram biti sretna, zar ne?

– Uh-huh. – Rekla je Nix suzdržanim tonom. – Je li Annika tu?

– Nije. Vani je i radi na svom *projektu o ljubimcima*. – Kako ona podnosi ovo?

– Na svu sreću, trenutno ne zna kako se obraniti od posla. Inače bi bila slomljena što je pas ugrabio njenu Emmu”.

Emma se lecnula. – Nemoj joj reći da sam ovdje svojevolumno, hoćeš li?

– U redu. Sigurno će vjerovati u to kad uzme u obzir sve druge mogućnosti. Pod A: ti se obmanjuješ. Pod B: on te uplašio i tako naveo na podložnost.

Emma je izdahnula i kazala: – Što se događa u jazbini? – Nadala se da će Nix moći malo duže pričati.

Lachlain je imao svog kraljevskog posla – probleme s međama, kazne zbog lošeg ponašanja, pronalaženje mjera za poboljšanje stanja u regiji – a Emma je imala vremena, čak i *danju*. Otkrila je da joj je, baš kao i Lachlainu, potrebno samo četiri ili pet sati sna.

Iako su noći bile samo njihove – svakog sumraka bi svi bili udaljeni kako bi njih dvoje mogli slobodno trčati po Kinevanu – danju bi znalo postati dosadno. Njega je to brinulo i upitao ju je da Ili bi ju zadovoljilo da “kupuje stvari preko kompjutera”. Ona bi trepnula i odgovorila: – Potruditi ću se zbog tebe.

– Dugo te nije bilo, Em. – Rekla je Nix. – Ne znam hoćeš li uspjeti pohvatati sve konce.

– Daj mi materijala.

Nix je uzdahnula i Emma je čula kako i ona trese svoju bočicu. Valkire su obožavale lakirati nokte jer je to bio jedini način na koji su bar malo mogle promijeniti svoj izgled.

To što je tresla bočicu je značilo da se Nix sprema za dug razgovor. Lachlain se ovog

popodneva odmarao od sastanaka s Lykaeima i ostalim bićima Učilišta koja su kružila Kinevaneom i selima u čoporima, ali je zato morao čitati poslovne sažetke na kompjuteru. Prezirao je kompjuter i njegove krupne ruke koje su bile tako vješte s njom bile su sasvim nespretne s tipkovnicom. Čitao je treći sažetak.

– Dobro. Evo ti materijala... – Nix je kazala kao da se to čupa iz nje, ali Emma je znala da ona ustvari obožava tračati. – Myst i Daniela se uopće nisu vratile iz svog lova na vampire. Myst se možda spetljala s nekim, koliko mi znamo. A Daniela je ipak tajnovitija. Ona da ode na neko vrijeme u obilazak i ne vrati se? Čudno... oh! Kad smo kod obilazaka – Kaderin se sprema za Talismanski trk.

Talismanski trk je bio isto kao i Čudesna utrka, a pobjednik osvaja moć za svoju vrstu u Učilištu. Kaderin Hladnog Srca je *uvijek* pobjeđivala. – Mislim da je glupo pitati je li uzbuđena. – Rekla je Emma. Prije nekoliko stoljeća, Kaderin je poštedjela život jednoj vampirici i izgubila dvije sestre zbog toga. Poželjela je postati bezosjećajna, da joj emocija nikad ne naruši moć rasuđivanja i neka sila joj je neočekivano uslišala želju te ju na taj način blagoslovila – ili proklela – zauvijek.

– Ne pokazuje nikakve znakove uzbuđenja. Ali ipak sam ju vidjela kako stoji uz prozor, drži čelo i dlanove na njemu te zuri u noć. Kao da ima osjećaje. Kao da *žudi* za nečim.

– I ja sam to znala raditi. – Promrmljala je Emma. Ona je žudjela za nečim višim, boljelo ju je nešto neznano. Da li je to uvijek bilo zbog Lachlaina?

– Ali to više ne radiš. Pretpostavljam da stvari dobro idu s tvojim Lykaeom?

– Nix, ja mislim da mi se... on sviđa. – Kad se ne bi bavio kraljevskim stvarima, gledali bi televiziju, on bi se smjestio uz uzglavlje, ona je ležala između njegovih nogu i oslanjala svoja leđa na njegova prsa. Gledali su nogomet koji je on obožavao. Ona je samo pratila loptu, to uostalom svi rade, ali on je doista, *doista* promatrao loptu – kao što bi zurio u njene noge kad bi ih prekrížila.

Uživao je i u avanturističkim filmovima, a posebno mu se sviđala SF tematika zato što je objasnio da: – Sve u tim filmovima se objašnjava kao da svi razumiju ovako malo kao ja.

I tako ga je natjerala da pogledaju svaki nastavak *Aliena*. Većinu najkrvavijih scena su pratile njegove riječi: – Ah, to nije – to jednostavno nije u redu... Kvrugu, ovo ne može biti.

– Malo je tvrdoglav i divlji, ali mogu nekako izaći na kraj s tim. Iako ga ne planiram uskoro dovesti k vama na večeru i upoznavanje.

– Pametno. Bilo bi tu puno pokušaja ubojstva. A mi, uostalom, i ne jedemo.

Emma se odmaknula od kreveta i odšepala na petama do acetona. – Zašto Annika nije poslala potjeru za mnom?

– Slušaj, sad se nemoj uvrijediti – ja sam sigurna da će to ona uskoro organizirati – ali trenutno želi pronaći Myst. Smatra da ako Ivo traži neku Valkiru, to onda mora biti ona. Sjećaš li se da je bila u njegovoj tamnici prije samo pet godina? I da je imala onaj *incident* s pobunjeničkim generalom?

Kao da bi Emma to mogla zaboraviti tek tako. Myst se povjerila Emmi i rekla joj daje to što joj se dogodilo isto kao da su je uhvatili da se drogira s nekim duhom.

– Čuj. – Rekla je Nix. – I druge Valkire vole zabranjeno voće kao i ti.

– Da, ali Myst se suzdržala. – Kazala je Emma. *Za razliku od moje majke.* – Ona je

prešla preko toga.

Nix se zahihotala. – To što si *spavala* s jednim Lykaeom ne znači da ga ne možeš zauvijek napustiti.

Emma je pocrvenjela i nastojala je kazati nehajno: – Da, da, odrekla sam se svega toga. – Tako dakle. A da li ga *voliš*?

– Začepi.

– Da li bi mu raširila ruke i skočila u zagrljaj? – Upitala je Nix. Njene tetke su vjerovale da Valkire mogu prepoznati svoju pravu ljubav kad njihovo muško raširi ruke i one znaju da će im uvijek trčati u zagrljaj. Emma je mislila da se tu radi samo o čudnovatoj legendi, ali njene tetke su se klele na ovo.

– Tek smo dva tjedna zajedno. – Jedino u što je bila sigurna jest to da ju on usrećuje. Zbog Lachlaina je sada znala da može uživati u – osim darova iz prodajnih automata i pjenušavih kupki – tuširanju u dvoje, svlačenju pred njegovim prikovanim pogledom, ispijanju direktno iz izvora i cvijeću koje cvjeta noću. Oh, tu su još i dnevni pokloni u obliku neprocjenjivih dragulja.

– Uživao li ti tamo?

– Kuća je slatka, moram priznati. Iako se sluškinje još uvijek pojavljuju s ogromnim raspelima, nervozne su u pokretima, a oči su im crvene zbog plakanja nad sudbinom koja im je dodijelila kraću šibicu i ovu vampirsku obavezu. – Jučer se jedva suzdržala da ne podigne stisnute šake nad glavom jedne od njih i počne ju proganjati po sobi vičući “Želim ti sisati krv”.

– Ako ti je to jedino na što se možeš požaliti... a da li ti predstavljaju problem ti snovi o sjećanjima? Pretpostavljam da si mislila na Lachlainova sjećanja kad si mi to ispričala.

– Da, mogu sagledati stvari njegovim očima, mirisati mirise koje je on mirisao. – Od same pomisli na ta sjećanja postala je ozbiljna. – U jednom snu je kupovao divnu zlatnu ogrlicu, a kad ju je pokupio, ja sam osjetila kako mi taj metal grije ruke. Znam, znam da je ludo.

– Jesu li sve te uspomene starije? Ili možeš iskusiti i sjećanja koja ima o tebi?

– Sve su na neki način povezane sa mnom i, da, pročitala sam mu i mislio meni.

– Nadam se da su lijepe?

– Veoma lijepe stvari. On... on misli da sam *prelijepa*. – Danas joj se u snu pojavilo sjećanje na to kako ulazi pod tuš jedne večeri, a oči su mu prikovane za traku koja se njiše sa vrpce njenih Strumpet & Pink tangi. Tamo-amo.

Sad je znala da voli njeno dotjerano donje rublje, sviđa mu se što *samo on zna što se krije ispod njene odjeće*. Traka se njihala tamo-amo. Tako tiho je uzdisao da ga nije ni čula.

Ona ima guzu o kojoj bi trebalo pisati sonete...

Prsti su joj se počeli grčiti na samu pomisao.

– I kako je to samo dobrodošlo za jednu osobu koja je toliko nerazumno nesigurna poput tebe. I bilo je tako. – Postoji samo jedna smetnja...

– Da bi ga možda mogla vidjeti u snu s nekom drugom ženom?

– Bingo. Kad bih to vidjela, mislim da bi sve palo u vodu. A bojim se da ću to vidjeti. – Saznati njegove misli i zadovoljstvo dok dira drugu?

– Znaš, ja nikad ne vidim ono što uistinu ne želim vidjeti.

– Poput smrti neke Valkire. – Nix to nikad nije mogla. Mogla je dati predviđanja o

njihovim napadima, često je predviđela skore ozljede koje će se dogoditi Valkirama, ali nikad nije došla do njihove smrti. Na veliko Carino razočaranje, ona nije mogla predvidjeti sudbinu Furije.

– Da. Vjerojatno nećeš vidjeti te stvari zato što tvoj um zna da se od toga ne bi oporavila.

– Nadam se. Što misliš zašto se to događa? – A ti?

– Hm, pa... stvar je u tome... Ja sam pila iz njega. – Napokon je priznala. – Bojim se da to ima neke veze s tim.

– Emma, čula sam da vampiri iz krvi mogu izvući i sjećanja, ali samo neki ih mogu tumačiti i *vidjeti*. Čini mi se da si pronašla jedan novi talent.

– Odlično. Što nisam dobra u podvodnom origamiju ili nečem sličnom?

– Jesi li to kazala Lachlainu?

– Nisam još. Ali hoću. – Dodala je Emma u žurbi. – Nije baš da mu to mogu *zatajiti*, zar ne?

– Točno. A sad idemo na važniju, mnogo važniju temu... Jesi li dobila tu zlatnu ogrlicu koju je kupovao?

29.

Mislim da tvojoj kraljici nedostaje njena jazbina. – Primijetio je Harmann tijekom drugog tjedna Emminog boravka u Kinevaneu.

– Aha, i ja sam to uspio shvatiti. – Rekao je Lachlain i podigao pogled s papira razbacanih po stolu. Nedostatak obitelji bio je mrlja na njenoj sreći, ali i to će se ubrzo ispraviti. Kao i njeno užasavanje od upoznavanja drugih Lykaea. Rekla mu je da “slabo stoji s Lykaeima” i da se “toga treba kloniti”. Oni stižu za samo tri dana. – Ali zašto to kažeš?

– Uvela je jednu sluškinju u svoj dnevni boravak kako bi igrale video-igrice. A zatim su si lakirale nokte. U plavo. Naslonio se. – I kako je djevojka reagirala? – Isprva je bila uplašena, ali joj je tijekom vremena postalo ugodnije. Svima je tako. Ona ih, zapravo, može pridobiti. – Povjerio mu se s ponosnim osmijehom: – Mene zove Manny. Lachlain se nasmijao.

– Nije uopće zatražila da joj nešto imitiram. – Harmann se namrštio i promrmljao: – *Uvijek* traže od mene da nešto imitiram.

– Ima li sve što joj je potrebno? – Upitao je iako je znao da postaje sve zadovoljnija. Kad je sretna onda pjeva nježno i odsutno.

Često je čuo kako joj se glas veselo uzdiže u “lunariju”, tako je zvala tu prostoriju, dok ona uređuje vrt. Mogao bi se okladiti da joj se jasmin sviđa više od dragulja.

– Oh, da. Ona je, hm, prilično talentiran, uspješan i, ako mogu dodati, *agresivan* kupac.

Lachlain je primijetio te njene kupovine i smatrao se malo ponosnijim zbog toga što mu je ispunjavala kuću stvarima koje su joj trebale i sviđale joj se, pretvarala ju je u svoju vlastitu kuću. Jako gaje zadovoljilo kad je opazio kako sve poprima jedan novi, njen oblik. Je li se ikad pretvarao da zna zašto joj treba na stotine bočica laka za nokte? Ne, ali je volio kad bi joj ljubio sićušne nokte to što nikad ne bi znao u kojoj će sad boji osvanuti.

Što se njega tiče, Lachlain je svakim danom postajao sve zdraviji i snažniji. Noga mu se skoro vratila u svoje normalno stanje, a vraćala mu se i snaga. Njegov osjećaj zadovoljstva – unatoč svemu što mu se dogodilo – bio je šokantno snažan. A sve to zbog nje.

Jedina mrlja na *njegovoj* sreći bila je činjenica da će ju uskoro morati napustiti, to je samo po sebi bilo nepodnošljivo, ali ona je sad počela ustrajavati na tome da ide s njim. Rekla mu je da će ići i boriti se uz njega da “ova njena novostečena zafrcanost ne ode u vjetar” ili će se vratiti u svoju jazbinu.

Odbila je ostati u Kinevaneu. Znao je daju može odgovoriti od njenog ultimatumu. Sigurno ju može dovesti do toga da sagleda stvari u jednom logičnom slijedu. Ali ona je svakim danom postajala sve snažnija i on je polako počeo gubiti vjeru u to. Ako ostane odlučna on će imati dva izbora: odreći se osвете ili nju prepustiti njenoj jazbini. Smatrao je da su oba izbora neodrživa.

On i Harmann su završili s pričom o nekim poslovnim detaljima, a čim je Harmann ponovno odjurio, Bowe je pokucao na vrata.

– Znaš gdje je viski. – Rekao je Lachlain.

Bowe je očito tek stigao iz kuhinje i lizao je s palca nešto što je mirisalo na slatko dok se približavao šanku. Kad je natočio jednu za svog domaćina, Lachlain je kategorički odmahnuo glavom.

Bowe je slegnuo ramenima i podigao svoju čašu. – Za bića koja su *drugačija*.

– Doista unose zanimljivost u život. – Lachlain je opazio da se Bowe skoro izvukao iz svoje očite boli. – Je li ti lakše?

– Aha. Opazio sam ju kako se dolje brine za biljke, a kad sam primijetio da si ju uzeo, bilo mi je drago zbog tebe. – Bowe je primijetio nakon kraćeg gutljaja: – Označio si ju malo... jače, zar ne?

Lachlain se namrštio.

– Usput, znaš li ti što znači "heroinski šik"? Rekla mi je kako moram biti svjestan da je to *tako* zastarjelo. Kad je Lachlain zbunjeno slegnuo ramenima, Bowe se uozbiljio. – Stariji žele znati što se s tobom dogodilo. Gnjava me.

– Da, shvaćam to. Kad dođu ovdje, ja ću im sve ispričati. Ionako to moram učiniti kako bi mogli započeti s ovim.

– Misliš da je pametno napustiti ju tako rano? – Nemoj mi sad i ti s tim. – Odbrusio je.

– Htio sam samo napomenuti kako napuštanje može donijeti rizik koji ja, da sam na tvom mjestu, ne bih preuzeo na sebe. Uostalom, još nije pronađen Garreth.

Lachlain je prešao rukom preko lica. – Želim da odeš do New Orleansa. Saznaj koji se vrag tamo događa.

– Moram prvo provjeriti raspored. – Kad je primijetio Lachlanov pogled, rekao je: – U redu. Odlazim sutra ujutro. A bi li sad htio pogledati koje nam novosti donose tajne službe o vampirima?

– Bacio je fascikl na stol. – Dar Uilleama i Munroa koji se vesele skorom susretu s tobom.

Uilleam i Munro su bili braća i dva Lachlainova stara prijatelja. Bilo mu je drago kad je čuo da im dobro ide iako još uvijek nisu pronašli svoje družice. Vjerojatno je to dobro za Munroa budući da mu je jedan vidjelac iz klana predvidio da će ga dopasti neka stara vještica.

Lachlain je brzo promotrio što je u fasciklu i zapanjilo ga je što se sve dogodilo u Hordi zadnjih sto pedeset godina.

Kristoff, vođa vampirskih pobunjenika, je zauzeo dvorac Mount Oblak, jedno od pet Hordinih uporišta. Lachlain je već čuo neke glasine o Kristoffu, da je Demestriuov nećak, a sad su pripadnici klana otkrili čitavu priču.

Kristoff je bio *zakoniti kralj* Horde. Demestriu ga je pokušao ubiti nekoliko dana po njegovom rođenju. Kristoffa su izvukli iz Helvite, a zatim su ga njegovi ljudski čuvari odgajali. Živio je s njima stotinama godina dok nije saznao istinu o sebi. Njegova prva pobuna se dogodila prije sedamdeset godina i završila je neuspješno.

– Znači da je legenda o Precima istinita? – Upitao je Lachlain. Oni se nisu tek tako izvukli. Preci su bili Kristoffova vojska koju je tajno *oformljavao* još od davnih dana.

– Aha, stvorio ju je od ljudi, uhodio je ratišta i tražio najhrabrije ratnike koji su pali, nekad je znao izvući čitave obitelji i valjanu braću. Zamisli to, čovjek si, ležiš u

mraku i očekuješ smrt – mislim da to možemo nazvati lošim danom – a onda se pojavi *vampir* i obeća ti besmrtnost. Što misliš koliko njih u tom trenu doista razmišlja o uvjetima ove mračne ponude – vječni život za vječnu *vazalsku podložnost*.

– Što je on naumio? – Nitko u Učilištu to ne zna.

– Znači da ne možemo predvidjeti da li bi Kristoff bio gori od Demestriua.

– Zar je moguće biti gori od Demestriua?

Lachlain se naslonio i počeo mozgati o mogućnostima. Ako je taj Kristoff osvojio Oblak onda će htjeti i kraljevsko sjedište Helvitu. Moguće je da Kristoff ubije Demestriua za njih.

Bila je tu još jedna kvaka. Oblak je bio sjedište Ive Okrutnog, dozapovjednika Horde. On je stoljećima snatrio o Helviti i kruni, a očito je preživio zauzimanje svog dvorca. Gledao je prema Helviti dok je imao vlastito uporište, a sad sigurno još jače pati kad ga je izgubio. Hoće li pokušati nešto unatoč tomu što zna da Horda nikad nije priznala vladara koji nije kraljevske krvi?

Tri nepredvidive moći, tri mogućnosti. Lachlain je znao da Ivini vampiri uhode Valkire diljem svijeta, očito je da traže neku posebnu, ali da li tu Ivo samo izvršava Demestriuvu zapovijed ili radi na svoju ruku? Hoće li Kristoff prijeći u ofenzivu i potražiti metu koja je Hordi toliko važna?

Iako se dosta nagađalo, nitko nije mogao sa sigurnošću reći o kojoj se osobi tu radi. Lachlain se bojao da on zna. Jedna ili čak više tih grupa su tražile zadnju vampiricu.

Te večeri je Emma ležala pod njegovom rukom dok je spavao. Držao ju je kao neku dragocjenost, kao daje sanjao da će ga napustiti. Ona je priljubila jedan očnjak uz njegova prsa i malo srknula. On je nježno uzdahnuo.

Kad je poljubila ogrebotinu koju mu je upravo ucrtala, pala je u isprekidan san.

U jednom snu je vidjela Lachlainov ured njegovim očima. Harmann je stajao na vratima zamišljenog izraza na licu i s notesom u ruci.

Lachlainov glas je odjekivao u njenoj glavi kao da se baš sad nalazi tamo. – Nema šanse, Harmanne. Nećemo imati djece. – Rekao je.

Spremni Harmann je htio obaviti sve pripreme za dolazak djece jer, kao što je rekao: – Ako tvoji maleni budu vampiri onda će im trebati neke posebne stvari. Moramo odmah početi s pripremama.

– Djelovao je nervozno, kao da je već u nekom zaostatku. Lachlain je vjerovao da bi on i Emma imali izvanrednu djecu – *predivne cure s njenom ljepotom i temperamentom te lukave momke s njegovom naravi*. Možda je osjetio nekakvo žaljenje, ali onda se sjetio da ona spava gore u njegovom krevetu. Kako će samo uzdahnuti od zadovoljstva kad joj se on pridruži i kako će ju on mamiti da pije krv iz njegovog vrata dok spava.

Ovo nije znala – zašto on to radi?

Čula je njegove misli: *Moram ju osnažiti*.

Dok ju je gledao kako spava često je mislio: – *Srce mi bolno leži izvan prsiju*.

Emma se trznula od srama. Njena slabost ga je stalno brinula, toliko da je čak i on ponekad postajao bolestan. Tako je jak, a sad ima nju kao neku odgovornost.

Nije joj kazao da ju voli, ali ga je srce boljelo – osjetila je to – od ljubavi prema njoj, prema svojoj *Emmaline*.

Djeca? On bi dao *sve* za nju.

Bi li se odrekao osвете? Ako to napravi onda će postati sjena sebe samog...

San se promijenio. Lachlain se nalazio na nekom tamnom i prljavom mjestu koje je smrdjelo na dim i sumpor, a tijelo mu se zgrčilo od tjeskobe koju je osjećao. Nastojao je gledati ravno u dva vampira koji su stajali ispred njega sa svojim krvavim i sjajnim očima, ali jedva je mogao otvarati svoje umorne oči. Vampir obrijane glave je bio Ivo Okrutni. Plavi i visoki kojeg je prepoznala po Lachlainovoj mržnji bio je... *Demestriu*.

Emmino tijelo se ukočilo kad ga je vidjela. Zašto joj je izgledao tako poznat? Zašto je zurio u Lachlainove oči kao da vidi... *nju?*

Zatim je izbila vatra.

30.

Emma je podigla glavu prema toplini punog mjeseca čiji se sjaj probijao kroz stabla. Ona i Lachlain su sjedili na suprotnim stranama male vatre koju je on potpalio kako bi ju dodatno ugrijao. Povjetarac koji je češljao veliku šumu Kinevanea bio je studen. Znala je da bi drugi uživali u ovakvoj romantičnoj prigodi – dvoje ljudi sami uz vatru koja pucketa u Highlandsu – ali ona je bila na samom rubu, očito kao i Lachlain. Njegov pogled ju je pratio u svakom trenu i nema sumnje daju je pažljivo promatrao kako bi otkrio neku naznaku o njenim snovima i željama. I ona bi, također, voljela primijetiti neku naznaku. Bližio se sumrak i ona je skočila iz kreveta s vrelinama koje su joj se slijevale niz lice, a čitav zamak se *tresao* pod navalom grmljavine. Lachlainu se na licu vidjela panika, on ju je zgrabio za ruke, drmao ju je i vikao njeno ime.

A ona se ipak nije sjećala sna. Nix joj je rekla da se ljudi ne mogu sjetiti onih stvari s kojima se ne mogu nositi. I što je toliko ružno usnula da je skoro porušila zamak grmljavinom, a zatim to izbrisala iz svog sjećanja. Čitavu noć se nije mogla otresti dubokog osjećaja strave.

– O čemu razmišljaš da ti je izraz lica tako ozbiljan? – Upitao ju je. – O budućnosti.

– Zašto se ne opustiš i uživaš u sadašnjosti? – A zašto se ti ne ostaviš prošlosti? – Uzvratila mu je. Uzdahnuo je umorno i naslonio se na stablo. – Znaš da ne mogu. A možemo li mi o nečem drugom razgovarati?

– Znam da nećeš govoriti o... mučenju. Ali kako te uopće Demestriu uspio zarobiti?

– Demestriu se u zadnjem ratu suočio s mojim ocem i ubio ga. Moj mlađi brat Heath nije se mogao nositi s bijesom koji je nosio u sebi. Bio je opsjednut činjenicom da je Demestriu lišio života našeg oca – potom se spustio da preotme njegov prsten koji se prenosi generacijama još otkako se željezo počelo kovati. Heath nam je rekao da će radije umrijeti nego se osjećati tako. Uputio se kako bi Demestriua skratio za glavu i preoteo prokleti prsten, a nije se uopće brinuo oko toga hoćemo li mu pomoći ili ga pratiti.

– Nije se bojao? Suočiti se s njim u četiri oka?

– Emma, ja vjerujem da postoji jedna crta koja se povuče u vremenima kušnje, crta koja odvaja tvoj stari život od novog. Ako prijeđeš tu crtu više se nećeš moći vratiti na staro. Heatha je mržnja navela na to da prijeđe crtu i on se više nije mogao vratiti. Zapečatio je svoju sudbinu s jednim od dva izbora: ubiti Demestriua ili umrijeti pokušavajući to.

Glas mu se stišao. – Posvuda sam ga tražio, ali Helvita je, poput Kinevanea, mistično skrivena. Iskoristio sam sve što sam ikad naučio o praćenju i vjerujem da sam bio blizu. Tad su me zaskočili. – Pogled mu je krenuo u daljine. – Podigli su se kao zmijsko leglo, napali me i pratili i zbog toga nisam mogao izvršiti svoju osvetu. Bilo ih je previše. – Prešao je rukom preko lica. – Kasnije sam saznao da Heatha nisu živog zarobili.

– Oh, Lachlaine. Tako mi je žao. – Prišla mu je i kleknula uz njegove raširene noge.

– Bojim se da je tako u ratu. – Rekao je i zabacio joj kosu iza uha. – Već sam izgubio

dva brata prije Heatha.

Koliko je samo boli pretrpio, i to sve zbog Demestriua. – Ja nikad nisam izgubila nekoga tko mi je blizak. Osim Furije. Ali ne mogu vjerovati još da je mrtva.

Skrenuo je pogled s nje na vatru. – Što je, Lachlaine? – I ona bi to mogla poželjeti. – Rekao je konačno i, prije no što je ona mogla nešto kazati, upitao: – Je li Furija ona koja ti je opekla ruku?

Uzdahnula je i zurila u ruku koju je Lachlain njihao u svojoj. – Kako ti znaš daju je netko opekao?

Prešao je vršcima prstiju po njenoj ruci. – To objašnjava oblik ožiljka. – Kad sam imala tri godine, skoro sam izletjela na sunce. – Emma je smatrala i danas da nije naučila lekciju onako kako je to trebalo. Ovdje je svaki dan potajno išla prema tajnoj zruci sunca i izlagala svoju kožu. Planira li možda otići uskoro cruiserom do St. Tropeza? Ne, ali ako svaki put uspije malo duže izdržati, možda će za stotinu godina moći s njim prošetati u suton. – Furija je naredila da se tako napravi.

Lice mu se uozbiljilo. – Zar te nisu mogli naučiti na neki drugi način? Ako bi netko u klanu tako ozlijedio dijete to bi sigurno bio dan obračuna.

Emma je posramljeno pocrvenjela. – Lachlaine, Valkire su... drugačije. Nasilje ih ne pogađa kao druge, a i vjerovanja im nisu poput tvojih. One obožavaju moć i borbu. – Izostavila je naviku kupovanja smatrajući da bi ga to moglo udaljiti od pouke koju mu nastoji iznijeti.

– A zašto si ti onda tako nježna, djevojko? Ugrizla se za usnu pitajući se zašto mu je pustila da to još uvijek misli o njoj. Više nije takva. Večeras će mu ispričati o snovima i o svojoj novoj odluci...

– Lachlaine, ako nastaviš svoju potjeru bez mene, onda budi siguran da ću ja nastaviti i svoju potragu bez tebe.

Prešao je rukom preko lica. – Ja sam mislio da se ti želiš vratiti u svoju jazbinu.

Lachlain je zurio još dugo nakon što je otišla, pitao se treba li možda otići do nje. Nekad se osjećao kao da ju zagušuje, čak preplavljuje i zato ju je sad odlučio pustiti na miru.

Ostali su on – i vatra, lako mu je išlo bolje, još uvijek je osjećao nelagodu svaki put kad bi se našao uz vatru. Ona to nikad neće moći shvatiti. I zato ne može razumjeti ni to da on ne smije dopustiti da Demestriu i dalje bude na životu...

Čuo je glasan urlik. Skočio je na noge i svaki mišić na tijelu mu se napeo. Nepoznat zvuk je odjekivao na kilometre.

Stajao je uzdignute glave i nastojao dokučiti što se događa. Potom mu je... sinulo. Potrčao je stazom brzinom metka i opazio ju malo ispred sebe.

– Lachlaine! – Vikala je prije no što ju je podigao na ruke i otrčao s njom prema zamku. Poslije nekoliko minuta ju je uvlačio u svoju sobu.

– Shvatila sam da svoj život ne moram ravnati ni prema tebi ni prema Valkirama. Nešto sam započela i želim to dovršiti.

– Nikad, Emma. – Oči su mu zasjale plavom bojom. – Nema šanse da se vratiš u Pariz – tražiti nekog *vampira* – kad ja odem.

Podigla je obrve. – Čini mi se da ti nećeš biti ovdje da bi te se išta pitalo u tom slučaju.

Zgrabio joj je ruku i privukao ju k sebi. – Ne, neću biti tu. I zato ću napraviti ono što su muškraci radili sa svojim ženama u prošlim vremenima. Prije no što odem, ja ću te

zaključati i nećeš biti puštena dok se ne vratim.

Usne su joj se rastavile. On to... ozbiljno? Ova njegova staromodnost je dakle opasna stvar. On bi se prije dva tjedna ispričavao za svoje ponašanje i sagledavao stvari iz njenog kuta. A ona bi uvjerala sebe da je on puno toga prošao i da zaslužuje određenu slobodu.

Sad mu je uputila pogled koji su njegove riječi zasluživale, istrgnula je ruku, ustala i udaljila se od njega.

– Ostani ovdje! – Pojurio je prostorijom i uzeo svoj mač. – Nemoj izlaziti bez obzira na razloge! Obećaj mi.

Nešto je stupilo na teren Kinevanea – i u napadaju bijesa punog škripanja metala i vriske uspjelo oboriti golemu ogradu. Ako je uspjelo to prijeći...

– Ali, Lachlaine...

– Kvragu, Emma. Ostani ovdje. – Ona je nastavila protestirati, a on joj je odbrusio: – Je li ti ikad palo na pamet da postoje okolnosti u kojima je *u redu* biti uplašen?

Zalupio je vratima pred njenim šokiranim licem i uputio se prema glavnom ulazu. Tamo je stajao ukočen, čekao je, stezao svoj mač...

Ulaz zamka Kinevane oboren je po prvi put u povijesti. Gledao je u rušitelja – plavu ženu sjajne kože i špicastih ušiju, promotrio je oborenu kapiju, a potom nju.

– Pilates. – Objasnila je sliježući ramenima. – Da pogodim. Regin?

Ona se nacerila, druga Valkira je prošla pokraj nje hodajući prema njemu i prateći ga pogledom.

– *Opa, opa.* – Zarežala je namigujući. – Emma je našla svog vuka. – Pogled joj se zaustavio na njegovom vratu, na mjestu gdje je Emma ranije pila i ona je odmahнула glavom. – Hmmm. Nosiš njen ugriz kao da je medalja koju si stekao.

– A ti si sigurno proročica...

– Draže mi je kad me zovu unaprijed nadarenom, zahvaljujem. Izbacila je ruku i otrgla mu gumb s košulje tako brzo da se sve odvijalo kao u magli. Otrgla je onaj koji mu je bio najbliže srce i na trenutak joj je lice postalo zastrašujuće hladno. Prenijela je poruku – ovako je mogla posegnuti i za njegovim srcem, Potom je ispružila dlan i uzdahnula iznenađeno. – Gumb! – Smijala se oduševljeno.

– Njih nikad dovoljno.

– Kako si pronašla ovo mjesto? – Zatražio je odgovor od Regin.

– Praćenje telefona, satelitske snimke i vidovnjakinja. – Rekla je i odmah se namrštila.

– A kako *ti* pronalaziš mjesta?

– A prepreka?

– E, to je bila prava keltska zavrzlama. – Pokazala je palcem preko ramena na njihov auto. – Sa sobom smo povel i najmoćniju vješticu, za svaki slučaj. – Jedna neopisiva žena im je vedro mahnula s prednjeg sjedala.

– Dosta toga. – Približio se Regin. – Napustit ćete naš dom. Odmah. – Podigao je mač, ali je nešto maglovito prošlo pokraj njega. Okrenuo se i opazio još jednu kako sjedi na satu njegovog djeda, tako je vješto sletjela da se ni lanci nisu pomaknuli. Držala je zapet luk, a strelica je bila okrenuta prema njemu. Lucija.

Nije važno. Htio je da ova stvorenja nestanu – ovdje su došle sa samo jednim ciljem. Pojurio je prema vratima. Strelica je prošla pokraj ruke u kojoj je držao mač poput metka, prošla mu je kroz ruku i zabila se duboko u kameni zid.

Tetiva i mišići su mu bili povrijeđeni i ruka mu je postala mlohava. Mač je pao na zemlju. Krv se slijevala niz njegovo zapešće. Okrenuo se i vidio kako drži tri strelice zapete u isti mah, luk je bio okrenut vodoravno prema njegovom vratu. Ciljala je na njegovu glavu.

Regin je kazala: – Znaš zašto smo ovdje. I nemoj da ovo postane gadno.

Nabrale su mu se obrve i svratio je pogled dolje te opazio veoma oštar mač kao žilet među nogama. Valkira koju još nije ni primijetio je ispuzala iz sjene.

– Samo se nadaj da Kaderin Hladnog Srca ne kihne dok joj je mač u ovom položaju.
– Rekla je Nix hihoćući se. – Maco Kad, jesi li mi alergična? Ne znam, meni izgledaš prilično nervozno.

Lachlain je progutao pljuvačku i bacio pogled preko ramena. Oči ove Kaderin su bile prazne, bezosjećajne – vidjela se u njima samo čista namjera.

Lachlain je znao da su opake, ali sad je to i vidio, osjetio strelicu u ruci i mač priljubljen uz njega...

Više nikad neće dopustiti Emmi da im se približi.

Baš tad se pojavila Cassandra, prešla preko razbijenih vrata i oprezno počela promatrati Valkire.

Lachlain joj je odbrusio: – Što ti ovdje radiš? – Čula sam priče da ova... stvorenja kruže selom, puštaju glasnu muziku i zvižde muškarcima na ulici prije dolaska pred zamak. Vidjela sam *razvaljenu* kapiju i pomislila sam da će ti možda zatrebati pomoć... – Ustuknula je i promatrala mač.

Regin je rekla: – Lachlaine, gdje je ona?

Nix je dodala: – Ne idemo bez nje. Pa, ako ne želiš imati stalne goste razbijačke naravi predaj nam ju. – Nikad. Više nikad ju nećete vidjeti.

– Stvarno imaš petlju to kazati uz Kaderinin mač koji će ti se uskoro krvi napiti. – Rekla je Regin cerekajući se. Zatim su joj se uši trznule i glas joj je iznenada postao sladak. – Ali što misliš kazati s tim da ne želiš da nas ona ikad više vidi? – Nikad. Ne znam uopće kako je uspjela postati ovakva živeći u toj vašoj zlobnoj jazbini, ali više nećete imati ni jednu jedinu sekundu šanse daju izopačite. Regin se vidno opustila na ove riječi. Lucija je spustila luk i otišla prema kapiji, nehajno, kao da ga upravo nije *ozlijedila* i kao da se ne nalazi na samo par centimetara od Lykae željnog krvi. – Lachlaine? – Emma je promrmljala sa stepenica. Okrenuo je glavu i vidio njene nabrane obrve. Htjele su da ponovi svoju naredbu za njenu dobrobit. – Zar si me od prvog trena planirao odvojiti od obitelji?

– Ne, ne, samo od trenutka kad sam ih upoznao. – Objasnio je Lachlain kao da je tako bolje.

Promatrala je prostoriju, a potom svoje tetke. Što su to napravile da su uspjele razvaliti vrata?

Mogla je samo zamisliti... I kog vruga Cass radi ovdje?

Emma je opazila kako Kaderin drži mač na svom mjestu iza Lachlaina. – Kaderin. – Promrmljala je. – Da li te to Annika poslala? – Kaderin je bila smrtno ozbiljna, vješta i *bezosjećajna* ubojica. Savršen stroj za ubijanje kojeg se nije slalo na nikakve misije spašavanja. – Spusti mač, Kaderin.

Regin je rekla: – Smiri se, Em, i nitko neće nastradati.

– Kad, spusti ga!

Regin je nevoljko kimnula i Kaderin se povukla u sjenu. Lachlain je odmah požurio uz stepenice pružajući ruku prema Emmi, ali ona ju je ošinula pogledom i odbila ga od sebe. Izgledao je izgubljen.

Regin je uputila Emmi osmijeh opravdanja. – Annika samo želi da budeš što dalje od njega, Em. Emma se spustila stepenicama i zaustavila na prst udaljenosti od Regininog lica. – Dakle,

Lachlain mi hoće zabraniti viđanje s vama, a Annika planira ubiti čovjeka s kojim spavam, a da mene ne pita je li to baš dobra ideja? – Ovi su se ponašali prema njoj kao prema staroj Emmi za čiju se kontrolu prije svatko borio. Ali to više jednostavno ne ide. – Pitam se što *ja* planiram.

– Kaži nam! – Vrisnula je Nix u jednom dahu.

Emma je zurila u Nix. *Retorička stvar, hej!* Pojma nije imala što planira...

– *On te traži.* – Oglasio se jedan vampir s kućnog praga gledajući u nju.

Emmine usne su se razdvojile. Valkire nisu vjerovale u slučajnosti, samo u sudbinu. A nekad se sudbina ni najmanje ne trudi biti suptilna.

Lachlain je skočio na vampira dok su se i drugi pojavljivali. Cass je uletjela u borbu rame uz rame s njim. Emma je sve to pratila kao da se radi o usporenom snimku i osjećala je kako se krvave vampirske oči stalno vraćaju na nju. Iznenada je pala na pod, izgubila je tlo pod nogama. Lachlain joj je podmetnuo nogu? – *Vraćaj se, Emma!* – Urlao je odgurujući ju tako snažno da je poletjela preko čitavog ulaštenog poda.

Ona je nastavila pratiti to kreševo, a vampirski pogledi su stalno pratili nju.

Ovdje su zbog nje. Što ako je njen otac saznao za nju? Da li ih je on poslao ovdje? Ali tko...? Iznenada su se snovi – noćne more – uvukli u stvarnost. Lachlainova sjećanja.

U glavi joj se pojavila slika zlatokosog muškarca. Demestriu. Bezbrizno gleda Lachlainovu patnju.

Svi kažu da imam majčine crte lica, ali Helen je bila crnokosa, crna kao ugljen i tamnooka. Muškarac iz sna je plavokos, a korice mača stoje mu na desnoj strani što pokazuje da je ljevak. I Emma je bila ljevakinja.

Ne. To ne može biti.

Vani je sijevnula munja. Sudbinski. To je to, ona se opet pouzdava samo u sudbinu jer ovo je najgori mogući scenarij. Nemoguće da je njen otac mučio Lachlaina.

Lachlainova sjećanja na vatru su je preplavila poput kisele kupke – to je mučenje koje će odsada biti i njeno. Njegov bijes je kuhao u njoj i ona mu se sva predala – kao i on – kako bi se mogla riješiti boli...

Zadrhtala je i nije mogla suspregnuti jecaj. Misli su joj postale nejasne, raspršene... Nije mogla odijeliti stvarnost od noćne more. Nekako je znala da se negdje u zakutku Lachlainovog uma sasvim nesvjesno rađa nova sumnja da je ona Demestriuova kćer...

Ona je prepoznala čudovište u njegovom pravom svjetlu. Otac. Još uvijek se tresla na podu i pratila zapanjena kako se njene tetke hrabro bore, tako savršeno uz svu njihovu urođenu eleganciju pokreta i žestinu. Demestriu im je oteo kraljicu.

Prljavi nametnik.

Munje su se opet spuštale prema košmarnom okršaju.

Svi su se borili, a ona je stajala ukočena. Ne od smrtnog straha već od tuge i boli. Tuge zbog toga što se njenim velikim željama – životu s Lachlainom i ljubavlju njene

jazbine – prijeti prolijevanjem krvi. Grebalo ju je to u njenim venama poput otrova.

Ubijalo ju je što mora gledati ove junačke ratnice kako se bore da ju zaštite, a da nemaju pojma o tome tko je zapravo ona. Nije ih bila vrijedna.

Jedan vampir je pao na tlo. Nix se smijala i doletjela do njega, zabila mu je koljena u leđa, zgrabila mu kosu i digla glavu otkrivajući mu vrat. Spremala se za smrtonosni udarac. Vampir je opazio Emmu. Pružio je ruku.

Osjećala se nečistom; vene su joj gorjele. Nevrijedna.

Ali ja ovo mogu ispraviti. Ili barem poboljšati. Nix je uhvatila njen pogled. Namignula joj je. *Jasnoća.*

– Hoću li umrijeti? – Šapnula je Emma.

– Zar se brineš oko toga? – Odvratila je Nix, a njene riječi su tako zvonko odjekivale u njenim ušima kao daje na korak od nje.

– On traži *tebe*. – Uzdahnulo je ono biće i pružilo ruku prema njoj.

– *I ja njega tražim, također.* – Emma ga je htjela primiti za ruku, ali bio je previše udaljen – ali, odjednom se našla na samo nekoliko centimetara od njega.

Vrtoglavica... je li se ona to trasirala? Baš kao vampirica. Po prvi put...? Nix je polako dizala oštricu, a Emma je puzala naprijed.

Čula je oštre Lachlainove udisaje, znala je da ju je opazio. – Emma. – Zarežao je, krenuo prema njoj i potom jauknuo: – *Kvragu, Emma, nemoj!*

Prekasno. Povukla se crta, kao i kod Heatha. Ne, nije se povukla – ona se urezala u njen um. Sijevnula je munja kao potvrda njene odluke. Znak one koja je rođena da bude vještica. Ispružila je ruku. Pogledala vampira.

Ti nemaš pojma što ćeš dovući kući sa sobom.

Lachlain je urlao od bijesa dok je ta stvar – jedini koji je preživio – odvodila Emmu. Nije mogao shvatiti. Ona ga je tražila?

Zgrabio je Nix za rame. – Zašto si oklijevala? Vidio sam da oklijevaš! – Drmao ju je dok joj se glava nije počela ljuljati, nacerila se i kazala mu: – Beeeeeee! – Jebote, pa gdje su ju odveli? – Grmio je.

Jedna Valkira ga je udarila po ozlijeđenoj nozi, sapela mu je i natjerala ga da pusti Nix.

Cass je opet podignula svoj mač. – Vi ste ih pustile! – Optužila je Regin. – Ostavili ste Kinevane bez obrane. Regin je odmahнула glavom prema Lachlainu. – On je oteo kćerku pomajci i držao ju je daleko od sigurnosti njene obitelji.

– Otpadnici su zeznuta sorta. – Dodala je Kaderin i sagnula se pa pokupi trofejne očnjake iz odsječenih glava, – *Jebemu, ona je sad njihova!* – Lupio je šakom o zid. – *Kako možete biti tako mirne?*

– Ja ne mogu osjetiti sirove osjećaje, a ni oni sebi neće priuštiti taj luksuz da osjete bilo kakvu tugu. – Objasnila je Kaderin. – Tuga slabi čitav kolektiv. Oslabit će i samu Emmu. A mi ne želimo takve nevolje.

Lachlain se tresao od gnjeva, htio se okrenuti i sve ih pobiti...

Odjednom je izbila nekakva odvratna buka. Kaderin je odložila svoje krvave očnjake, stavila ruku u džep i izvukla mobitel. – Luda žabo. – Siktala je dok ga je otvarala. – Regin, ti si jedan običan zloduh.

Regin je slegnula ramenima dok se Lachlain hrvao sa zbnunjenošću. Nix je glasno zijevnula i promrmljala: – Ovo je samo repriza.

– Ne. – Rekla je Kaderin na mobitel. – Ona je svojevrijedno otišla s vampirima. – Izrekla je ovu informaciju kao da čita vremensku prognozu unatoč rastućim krikovima s mobitela.

Lachlain je pružio ruku i istrgnuo joj mobitel. Barem jedna osoba reagira kako treba. Annika. – *Što joj se dogodilo?* – Vrištala je razjareno. – Pseto jedno, ti ćeš moliti za smrt!

– A zašto je ona otišla s njima? – Uzvratilo joj je. – Kvrugu, kaži mi kako da dođem do nje!

Annika se nastavila derati na mobitel, a Kaderin je podigla palac prema njemu i rekla mu: – Zadrži ga. – I dok su on i Cass stajali otvorenih usta, četiri Valkire su se okrenule prema autu i odšetale iz dvorca kao da su došle donijeti korpu sa škotskim pogačicama. Potrčao je za njima.

Luk je opet bio napet.

– Gađaj ga ako nas bude slijedio. – Naredila je Nix.

– Onda me slobodno pogodite sa svime što imate. – Zarežao je.

Nix se okrenula prema njemu. – Ne znamo kako bismo ti mogle pomoći, a mislim da ćeš trebati štedjeti snagu, a? – Rekla je drugim Valkirama: – *Rekla sam vam da ju mi nećemo uspjeti povesti natrag na ovom putovanju.*

I onda su otišle.

– Jebemu, gdje ju je odveo onaj vampir? – Odbrusio je na mobitel.

– Ja-ne znam!

– Vaše Valkire su ih pustile u naš dom...

– To nije Emmin dom. Ovo je njen dom!

– Ne, nije više. Kunem ti se, vještice, da ju nikad više neću pustiti ni blizu tebi kad ju pronađem.

– A ti ćeš ju pronaći, je li? Ti si lovac koji će se uputiti prema svom najdragocjenijem plijenu. Nisam se mogla nadati boljem rješenju. – Sad je zvučala mirno, gotovo spokojno. Mogao je *čuti* kako mu se podruguje. – Da, samo ti otiđi, ali da ti kažem nešto, kad ju dovedeš živu i zdravu, onda ću ja svog novog kućnog ljubimca pomaziti iza ušiju umjesto da mu oderem kožu.

– Ženo, o čemu ti to?

U njenom glasu se osjetilo čisto zlo. – Vrat tvog brata se upravo nalazi pod mojom čizmom. Garreth za Emmu. Linija se prekinula.

31.

Emma se osjećala poput žrtve na nekom mračnom oltaru. Vampir ju je trasirao u taman hodnik ispred teških drvenih vrata. Otključao je i otvorio vrata te ju ugurao u prostoriju tolikom silinom da je pala na hladan kameni pod. Još je osjećala vrtoglavicu od trasiranja i ostala je ležati tamo gdje je pala – pod golemim polukružnim prozorom u visini od šest metara. Staklo je bilo od obojenog opsidijana prošarano lijepo izvedenim zlatnim inkrustacijama u oblicima simbola crne magije.

Vampir ju je napustio uz samo jedno upozorenje: – Ne pokušavaj pobjeći. Nitko se ne trasira u ovu sobu ili izvan nje osim njega. – Zatim je ponovno zaključao vrata.

Drhtala je, odvukla svoj pogled od prozora i nesigurno se podigla na koljena kako bi bolje promotrila ovu prostoriju. Bila je to soba, radna – papiri su stajali na vrhu stola – ali je ipak bila memljiva i mirisala je na staru usirenu krv.

Negdje u dnu dvorca su odjekivali krici i ona je skočila na noge te počela oprezno kružiti po prostoriji. Kog vraga je ona skrivila?

Sjećanja na vatru su joj se vratila prije no što ju je obuzelo žaljenje. Prizor je bio jasan kao da se sama tamo nalazila.

Lachlainova pluća su bila puna vatre i on se jače trzao od toga nego od rastućeg plamena koji mu je spaljivao kožu na nogama. Nikad im nije priuštio to zadovoljstvo da ga čuju kako urla od boli. Ni kad je prvi put umro, ni drugi put, ni u jednom trenu u idućih petnaest desetljeća kad je gorio i budio se iznova u paklu. Samo ga je mržnja održala koliko-toliko zdravim i on se držao nje..

Držao se nje kad su se vatre po prvi put smanjile. Držao se nje kad je shvatio da ga od Emme dijeli samo noga i kad je slomio kost i onda kad je... pustio zvijer iz kaveza kako bi mogao...

Ona je oborila glavu i podrignula. Držao se nje sve dok nije nju pronašao – onu koju je osjetio na površini, onu koja ga je trebala *spasiti*... Onda se borio s njom za njihovu dobrobit. Pitala se zašto ju nije ubio, kako se nije predao zbunjenosti i mržnji koje su se miješale s potrebom da ju uzme i tako pronađe zaborav. Zašto ju *nije* divljački uzeo dok mu je koža još gorjela?

Nije htio da sazna o njegovom mučenju i ona je shvaćala razlog. Znala je da će mu morati ispričati sjećanja iz svojih snova, ali što ona može reći o tome? Da strašno pati od viška informacija? Da je konačno saznala kroz kakva je mučenja prošao i da je sigurna da je to nešto najgore kroz što je neko živo biće prošlo? Kako će mu moći kazati da mu je to skrivio njen otac? *Zlobni, prljavi nametnici kojima je mjesto u paklu*. Skoro je povratila, ali je uspjela zadržati nalet. Nije smatrala da ju Lachlain mrzio zbog toga, ali to bi ga opeklo, proključalo bi na njegovoj koži poput sitne kapi kiseline. Tako bi i nestalo. Njen otac je skoro uništio njegovu čitavu obitelj koju je on očito volio.

Sad kad je znala sve kroz što je Lachlain prošao, kad je znala njegove misli, njegove zakletve na osvetu, prožeo ju je vreli sram zbog toga što se borila s njim po pitanju odmazde. Pogotovo sad kad će zauvijek osjećati njegovo stanje. Njena odluka je bila,

recimo, odlučna. Dok je ležala na hladnom podu Kinevanea usred onog krvoprolića osjećala je košmar u glavi. Gorki sram je potukao poznati valkirski ponos i osjećaj časti koji je *napokon* uskipio u njoj. *Nevrijedna. Uplašena. Slaba.* Plama Emma. E, neće više moći.

Zato što su se sada njeni osjećaji ustalili – i to je ono što najviše zbunjuje – pa je mogla razmišljati jasnije, ali *ona bi svejedno opet napravila istu stvar.*

Uplašilo ju je koliko je odlučna po tom pitanju. Da, stara Emma je još virila iz zakutka njenog uma cendrajući o tome kako je to sve glupo: *Hej, kako ti se sviđaju moje nove hlače? I gdje je sad taj tigrov kavez?*

Istina, ovo je bilo ludo odvažno.

Ali nova Emma je znala da nije preglupa da preživi; nju je sad sram da se uopće brine o tome. To je trebalo napraviti kako bi se izgladile stvari s njenom jazbinom i Lachlainom.

Lachlain. Kralj velikog srca u kojeg se bespomoćno zaljubila. I ona će se za njega boriti neumorno.

Njen otac, njeno breme. Ona je došla ovamo kako bi ubila Demestriua.

Harmannu je trebao čitav jedan prokleti sat kako bi ga doveo do privatnog aerodroma, a Lachlain se borio sa željom da se vrati, nikako se nije mogao udaljiti od te poput žileta tanke granice – ili razmišljati jasno kako je trebalo. Vampiri imaju Emmu, a Valkire drže Garretha.

Prokletstvo Lykaea. Snaga i silina koju su unosili u boj u nekim drugim okolnostima im je uglavnom stvarala štetu i što su više brinuli o nečemu, to je više u njima rasla želja da to zaštite.

Nagađao je kako je Emma odvedena u Helvitu, natrag do Demestriua, ali isto tako se moglo raditi o Ivi ili ovom Kristoffu. Poslao je Cass da pronađe Uilleama i Munroa kako bi odmah krenuli prema Kristoffovom zamku. Lachlain je znao da će ona to obaviti. Pogledala ga je samo jednom nakon što je Emma odvedena i sve je razumjela.

Ali što ako se Lachlain vara po pitanju mjesta na koje su je odveli? Što ako ni ovog puta ne uspije pronaći Helvitu? Kao da u mislima nije mogao priznati da je shvatio kakvo je pravo stanje stvari.

Pravo stanje stvari. I Garreth je, također, zarobljen. Nekako su ga uspjele zarobiti. Nekako? Nakon vidljivih dokaza Lucijine vještine, Nixine brzine i Kaderinine fanatične zlobe, Lachlainu je bilo jasno kako je podcijenio neprijatelja.

– Zarobili su Garretha. – Nazvao je Bowea iz auta dok je Harmann jurio maglovitim škotskim cestama. – Vрати ga.

– Kvragu. Pa nije to baš tako lako, Lachlaine.

Bilo je lako. Lachlain želi Garrethovo oslobođenje. Bowe je bio moćan Lykae i poznat po svojoj nemilosrdnosti. – *Oslobodi – ga.* – Zarežao je.

– Ne možemo. Nisam ti to htio reći, ali oni su postavili prokleta *čudovišta* kao stražu ispred imanja.

Garreth, posljednji koji mu je preostao od čitave obitelji, nalazio se pod stražom jedne stare pokore, u rukama suludog i opakog bića.

A... Emma ga je napustila.

Namjerno ga je napustila. Učinila je svjestan napor da ga ostavi i otpuzala do ispružene ruke onog jebenog vampira kako bi to ostvarila.

Izmaglica.

Ne, s ovim se treba boriti. Stalno je nastojao sabrati u mislima sve što zna o njoj tražeći neku naznaku zbog koje bi takvo što napravila.

Sedamdeset godina. Fakultet. Progonili su je vampiri. Čitavo vrijeme su samo nju željeli. Koji je razlog? Koja vampirska frakcija? Annika je njena pomajka. Emmina prava majka je lidijskog porijekla, tako mi je rekla, Helen. Od nje je naslijedila izgled.

Sunce se dizalo dok su se bližili aerodromu. Lachlain je urlao od frustracije, mrzio je to, nije htio da se ona ikad više pojavi u tom obliku u njemu. Ona je sad negdje bez njegove zaštite, možda je upravo nabijaju na kolac na nekom polju. Dlanove su mu raskrvarile kandže koje je zarivao u njih, a rana na ruci mu još nije bila povijena, *Razmisli!* Ponovi sve što si naučio o njoj. *Sedamdeset godina. Fakultet...*

Namrštio se. Poznao je lidijske žene otprije. Imale su blijedu kožu poput Emmine, ali tamnu, tamnu kosu i tamne oči. Emma je bila plavokosa, a oči su joj bile plave.

Onda bi njen otac lako mogao biti... Lachlain se sledio. Ne.

Nemoguće.

– *Što ako je on moj otac?* – Upitala ga je Emma. I Lachlain je odgovorio... odgovorio je da Demestriuv potomak može biti samo *zloban, prljav nametnik.* Ne.

Čak i kad bi njegov um prihvatio činjenicu da je ona Demestriuova kćerka, Lachlain ne bi mogao prihvatiti to da je ona sada u njegovoj moći i da su je tamo možda gurnule njegove nepromišljene riječi.

Morala je do Helvite, do Demestriua koji je u stanju rastrgati vlastitu kćer ud po ud dok ga ona moli za smrt, a da on ni ne trepne svojim krvavim očima.

Ako Lachlain brzo ne stigne do nje... Sad ne samo što mora pronaći Helvitu već to mora brzo obaviti. Bezuspješno je lovio i pratio tragove u tom dijelu Rusije. Možda je prošli put bio blizu, ali onda ga je otkrila i prebila grupa od dvanaest prokletih vampira.

On će sad odletjeti do Rusije i opet nastojati doći tako blizu...

Pojavilo mu se jučerašnje sjećanje na nju kad je položila svoju glavu na njegov jastuk i kad gaje preplavio divan miris njene kose. Nikada neće zaboraviti taj miris, on je zauvijek postao dio njega otkako ju je prepoznao one prve večeri. Sjećanje mu je stiglo i kao podsjetnik da ga *iskoristi.*

On ju može pronaći. I prije mu je to uspjelo. Treba se samo naći u njenoj blizini i onda će biti u stanju naći tragove do same Helvite.

Ona je predodređena da ju on pronađe.

Duboki glas se javio iz sjene: – Onda, da vidimo što je to moj general lovio.

Pogled joj je krenuo prema izvoru glasa. Znala je daje bila sama prije nekoliko sekundi, ali sada gaje uspjela opaziti kako sjedi iza golemog stola i prije no što je upalio lampu. Svjetlo je zabljesnulo u krvavim očima.

Od njega se širila nekakva napetost i zurio je u nju u nju kao da vidi duha.

Prisilili su je da sama čeka u ovom jezivom dvorcu, a ispod nje su svako malo izbijali krikovi, sve do zore. Dotad je već prošla kroz svojevrstu katarzu, misli su joj se primirile, a odlučnost joj je postala čvrsta kao kamen. Osjećala se kako je zamišljala da su se osjećale njene tetke prije neke velike bitke. Čekala je smireno da se stvar završi na ovaj ili onaj način, a znala je da jedno od njih dvoje neće izaći živo iz ove prostorije.

Demestriu je pozvao stražara. – Nemoj puštati Ivu kad se vrati. – Naredio je vampiru. – Bez obzira na razloge. Nemoj mu govoriti da smo je pronašli. Ako me ne poslušaj, provest ćeš godine i godine bez utrobe.

Dobro. Odrasla je uz prijetnje tako popularne u Učilištu – one koje započinju s *ako se ova radnja obavi ili ne obavi* i završavaju s *onda ćeš snositi te i te posljedice* – ali ovaj lik je bio dobar u tome.

Demestriu se trasirao do vrata i zakračunao ih za stražarem. *Dakle... nitko se ne može trasirati unutra ili van, znači nitko ne može napustiti ovu prostoriju?* Kad je Demestriu opet sjeo na svoju stolicu nestalo je bilo kakvog traga iznenađenja na njegovom licu. Hladno ju je promatrao. – Lice ti je isto kao i majčino.

– Hvala ti. Moje tetke to često govore. – Znao sam da Ivo nešto smjera. Znao sam da je tragao i izgubio na desetine naših vojnika – od toga tri samo u Škotskoj.

I onda sam pomislio izvući iz njega bilo što čemu se približio u toj potrazi. Ali nisam očekivao da će krenuti u potjeru za mojom kćerkom.

– Što taj tip želi sa mnom? – Upitala je iako je lako mogla pogoditi u čemu je stvar – sad kad je saznala za svoj uvrnuti *pedigre*.

– Ivo već stoljećima kuje zavjere i baca poglede na moju krunu. Ali on dobro zna da je jedina stvar koju Horda drži svetom krvno srodstvo. Zna da ne može vladati bez kraljevske poveznice i uspio ju je pronaći. U mojoj kćeri.

– Znači, tebe je mislio ubiti, a mene prisiliti na udaju?

– Točno tako. – Zastao je kako bi na tren razmislio, a zatim ju upitao: – Zašto me nikad nisi tražila prije ovoga?

– Ja sam saznala da si mi otac tek prije osam sati.

Nekakav osjećaj je zatitrao u njegovim očima, ali bio je tako prolazan da je pomislila kako umišlja. – Tvoja majka... zar ti nije ona ispričala?

– Nikad ju nisam upoznala. Umrla je odmah po mom rođenju.

– Tako brzo? – Upitao je tiho, kao da se sam sebi obraća.

– Tražila sam podatke o svom ocu, o tebi, u Parizu. – Rekla je s nesvjesnom željom da ga oraspoloži.

– Tamo sam živio s tvojom majkom. Iznad katakombi.

Bilo kakav trag ljubavnosti je ispario na sam spomen katakombi iz kojih je Lachlain jedva ispuzao živ.

– Gledaj kako ti u očima sjaji srebro, baš kao njoj. – Njegove crvene oči su je po prvi put pažljivo procjenjivale.

Neugodna tišina. Gledala je oko sebe nastojeći se prisjetiti treninga na koji su je prisiljavale Annika i Regin. Prebiti Cassandru je jedna stvar, ali ovdje ispred nje sad stoji pravo čudovište.

Namrštila se. *Ako je on čudovište, onda sam i ja također čudovište.*

Hej, pa ja ne moram preživjeti. Znala je da će samo jedno od njih dvoje napustiti ovu sobu. To je sve što je znala.

Oružje na zidu. Prekriženi mačevi su visjeli tamo. Oni u koricama su, zapravo, podložniji hvatanju hrđe. Hrđa je slabost. *Moram zgrabiti onog bez korica.*

– Sjedi. – Kad je to nevoljko učinila, on je podigao bokal pun krvi. – Piće?

Odmahnula je glavom. – Nastojim paziti na težinu. Pogledao ju je zgađeno. – Govoriš poput kakvog čovjeka.

– Da imam dolar... – Uzdahnula je.

– Možda si upravo pila iz Lykaea s kojim si bila?

Nije smatrala da postoji neki razlog zbog kojeg bi to opovrgnula, pa je uspravila

ramena. – Jesam.

Podigao je obrve i pogledao ju s nekim novim interesom. – Čak sam i ja odbio piti iz besmrtnika kao što je on.

– Zašto? – Upitala je i približila se. Sad ju je obuzela znatiželja.

– To je jedini naputak koji je moja majka dala kad me predavala tetkama – da nikad ne pijem izravno iz izvora.

Zurio je u svoj pehar pun krvi. – Kad nekoga ispiješ do smrti, sve mu uzmeš – sve do dna duše. Učini to dovoljno često i ubrzo ćeš osjetiti duševnu košticu, ovo mislim doslovno. Možeš ju okusiti. Srce ti postane crno, a oči ti plamte od bijesa. To je otrov za kojim žudimo.

– Ali piti iz izvora i ubiti su dvije različite stvari. Zašto me se ne *bi* upozorilo da ne ubijem? – Ovo je doista bilo nadrealno. Razgovaraju i postavljaju jedno drugome pitanja dok zamorna napetost raste među njima, kao kod Hannibala Lectera i Clarice u onoj zatvorskoj sceni. *Ljubazan sam i odgovaram samo na ljubaznost...* – A zašto imam ova sjećanja?

– Ti posjeduješ taj mračni talent? – Kratko se nasmijao, ali bez ikakve slasti. – Vjerujem da se to prenosi s koljena na koljeno. I mislim da je to od naše vrste napravilo kraljeve u onom prvom kaosu Učilišta. Ja ga imam. Kristoff ga ima. A prenio ga je i na svakog čovjeka kojeg je preobrazio. – Dodao je s podsmijehom. – Ali, to znači da si ga ti naslijedila od mene? – Podigao je obrve kao da još uvijek ne može vjerovati. – Tvoja majka se očito bojala da će se to dogoditi. Ispijanje živih bića do smrti te učini ludim. Ispijanje i hvatanje njihovih uspomena te čini ludim – i moćnim.

Slegnula je ramenima ne osjećajući se *ludom*. Da, ona je skoro razvalila zamak u svom snu, ali... – Ja se ne osjećam tako. Hoće li mi se još nešto novo dogoditi?

Izgledao je zgrožen. – *Pa zar sjećanja nisu dovoljna?* – Rekao je, a potom se sabrao. – Uzeti im krv, život, sve što su iskusili – to čini pravog vampira. Ja sam tražio besmrtnike zbog njihova znanja i moći, ali sam patio i od sjenovitih zakutaka njihovih umova. A ti si pila iz jednoga koji ima toliko iskustva... igraš se vatrom.

– *Nemaš pojma koliko si tu u pravu.*

Namrštio se, razmislio jedan tren i rekao: – Jesam li ja držao tog Lykaea u katakombama?

– Pobjegao je. – Rekla je samodopadno.

– Ah, a ti se sad prisjećaš njegova mučenja?

Polako je kimnula. Jedno od njih će umrijeti. Produžuje li ovaj razgovor kako bi saznala odgovore na pitanja koja su je mučila? Ili da malo duže poživi? Zašto on pristaje na ovo?

– Zamisli deset tisuća sjećanja kako ti zakrčuju um. Zamisli iskustvo žrtvine smrti. Trenuci prije toga dok *ju* uhodiš, kad ona objašnjenjem odbija shvatiti u čemu je narav tog zvuka govoreći da je to samo povjetarac. Kad ta žrtva samu sebe naziva budalom zato što su joj se dlake na potiljku nakostriješile. – Pogledao je iza nje. – Neki se protiv toga bore do kraja. Drugi me pogledaju u lice i *znaju* što ih je snašlo.

Zadrhtala je. – I ti patiš od toga?

– Jesam. – Lupnuo je prstima po stolu, a njoj je privukao pozornost njegov prsten. Grb s dva vuka.

– To je Lachlainov prsten. – Ukraden s ruke njegovog mrtvog oca. *Moj otac je ubio*

njegovog.

Promatrao ga je praznim crvenim očima. – Pretpostavljam da jest.

Bio je lud. I znala je da će on ovako pričati s njom dok god to ona želi zato što je osjetila da je... usamljen. I zato što je vjerovao da su joj to zadnji sati života. – Ako uzmemo u obzir povijest odnosa Valkira i Horde, kako ste uopće ti i Helen završili zajedno?

Njegovo ispijeno lice je dobilo sanjarski izgled i počeo je ležerno: – Držao sam njen vrat u rukama i taman sam joj se spremao odvojiti glavu od tijela.

– Kako... romantično. *Prava priča za unuke.*

Zanemario je njenu opasku. – Ali nešto me ipak zaustavilo. Pustio sam ju i promatrao sljedećih mjeseci kako bih saznao zašto sam oklijevao. S vremenom sam shvatio da je ona moja Mladenka. Kad sam ju ugrabio i odveo od njenog doma, rekla mi je da je vidjela nešto dobro u meni i pristala ostati. Neko vrijeme je bila u pravu, ali na kraju je platila životom.

– Kako? Kako je umrla?

– Čuo sam da je umrla od tuge. Zbog mene. Bio sam iznenađen što je tako brzo podlegla.

– Ne razumijem.

– Tvoja majka me nastojala nagovoriti da prestanem piti krv ne samo iz živog izvora nego uopće. Čak me uvjerala da počnem jesti poput kakvog čovjeka pridružujući mi se u tome kako bi mi olakšala iako ona nije osjećala nikakvu potrebu za okrepom. Zatim su stigle vijesti o tebi i bio sam blizu gubitka svoje krune tijekom Kristoffove prve pobune. U bici sam se vratio svojim starim običajima. Zadržao sam krunu, ali sam izgubio sve ono što sam stekao s njom. Ponovno sam podlegao. Nakon samo jednog pogleda u moje oči, Helen me napustila.

– Jesi li se ikad pitao što je sa mnom? – Upitala ga je kao da joj je previše stalo do toga.

– Čuo sam priče da si slaba i nevjesta te da si pokupila najgore osobine s obje strane. Nikad se ne bih vratio po tebe, čak i da sam mislio da ćeš uspjeti poživjeti dovoljno dugo da stekneš besmrtnost. Ne, tu se radilo samo o Ivi.

Trznula se teatralno. – Jao. – Ali ovo ju je ipak zapeklo, bio je to ubod koji je rezultirao pravom razjarenošću. – Kad mi to kaže parazitski otac – ah, to je stvarno *grozno...* – Utihnula je kad je on ustao, na vitraju mu se ocrtavao obris, a kosa mu je bila zlatna kao one bogate inkrustacije. Osjećala je strahopoštovanje prema njemu. Tu je stajao njen otac i izgledao je zastrašujuće.

Uzdahnuo je, pogledao ju ne kao da vidi duha ili neku novinu već kao da ležerno razmatra jedno lagano ubojstvo. – Mala Emmaline, tvoj dolazak je zadnja greška koju si napravila u životu. Trebala si znati da vampiri odsijeku sve ono što stoji na putu između njih i njihove nagrade – sve drugo je manje važno. Moja nagrada je zadržavanje krune. A ti si slabost koju bi Ivo, ili bilo tko drugi, lako mogao iskoristiti. I zato si upravo postala *nepotrebna*.

Pogodi curu tamo gdje boli. – E, pa kad me pijavica poput tebe ne želi... Onda stvarno nemam što izgubiti. – Ustala je i obrisala ruke o traperice. – U svakom slučaju, meni je to u redu. Ovdje sam došla da te ubijem.

– A, jesi li stvarno? – Ne bi mu trebalo izgledati *toliko* zabavno. Zadnja stvar koju je opazila prije no što je nestao u trasiranju bio je njegov hladan osmijeh. Skočila je prema

maču bez korica na zidu i odmah čula njega iza sebe. Pala je uhvativši se za mač, ali on se trasirao posvuda uokolo nje.

I sama je to pokušala... nije mogla... izgubila je dragocjene sekunde. Zatim se okrenula onome u čemu je bila najbolja – bježanju – i koristila svu sposobnost kako bi ga izbjegla.

– Moram priznati da si živahna. – Rekao je i pojavio se ispred nje. Brzo je zamahnula mačem, ali on je lako izbjegao udarac. Kad ga je ponovno podigla, on joj je istrgnuo mač i bacio ga na pod.

Emmi se stisnuo želudac kad je nedvojbeno shvatila što će se upravo dogoditi. On se *poigravao* njome.

32.

Lachlain je stajao sam usred goleme ruske šume, tamo gdje je sve počelo prije petnaest desetljeća. On i Harmann su sletjeli prije nekoliko sati, a zatim su se uputili kamionom preko teškog terena kako bi pronašli mjesto na kojem je Lachlain bio zarobljen. Kad su putevi postali neprohodni, Lachlain je ostavio Harmanna za sobom. Obojica su znali da ga Harmann neće moći pratiti jednom kad namiriše Emmu.

Lachlain je nepogrešivo pogodio mjesto unatoč činjenici što je prošlo toliko vremena. Kružio je čistinom, očajnički tražio neku naznaku o njoj i bojao se da je nešto krivo procijenio. Još nitko nije uspio pronaći Helvitu. A Lachlain nije uspio spasiti brata u ovim istim šumama.

Njena odluka da pođe ovim putem lako bi ju mogla koštati glave... Čekaj... *ona je ovdje.*

Kad ju je one večeri pronašao pao je na koljena da bi ju opet mogao namirisati. A sad je trčao kilometrima s mačem na leđima i jakim lupanjem srca. Požurio je uz strmo brdo, a zatim bacio pogled s visine.

Helvita je ležala pod njim. Samotna, mrka.

Još je bilo sunca i Lachlain se uputio ravno prema njoj. Brzo se popeo na okomiti zid, šuljajući se uz izlomljene vrhove bedema i slobodno šetao praznim prolazom. Nije razmišljao o nekom osjećaju postignuća što je napokon uspio pronaći ovo mjesto. Ovo je ipak tek prvi korak.

Sledio se kad je čuo glas koji je dopirao u slabašnom odjeku, ali nije mogao locirati njegov izvor, nije mogao razaznati riječi. Prostranost ovog zamka je bila zastrašujuća, a ona se nalazila negdje u dnu tog prljavog mjesta.

Nije nikako mogao shvatiti zašto je uopće došla ovamo, što ju je potaklo da napravi nešto tako suludo.

Zar je sanjala Demetriu? Je li nešto predvidjela u snu one divlje noći? Borio se kako bi ostao hladan u ovoj situaciji, ali njegova družica se u ovom paklu suočava sa nazlobnijim – i najmoćnijim – bićem koje je ikad hodalo po zemlji. Ona je tako nježna. Je li *uplašena..?*

Ne – on ne smije tako razmišljati. Pronašao ju je, znao je da je još živa. On ju može spasiti ako bude sabran, uravnotežen, ako odvagne sve *moćnosti*.

Postojao je razlog zbog kojeg su vampiri uvijek pobjeđivali. I Bowe nije bio u pravu. To nije bilo zbog trasiranja. Vampiri su uvijek pobjeđivali zato što Lykae nisu znali zauzdati zvijeri u sebi... ili zato što su im se tako spremno prepuštali.

Emma je pala leđima okrenuta preko njegovog stola, za sekundu je umakla njegovim raširenim kandžama i zurila u nevjerici kako siječe golemi stol na dva dijela, kao da kida komad papira.

Čuo se zvuk drva koje je pucalo i zatim palo na pod s treskom.

Pojavio se iza nje prije no što je ona uopće opazila da se trasirao. Odmaknula se, ali ju je uspio zahvatiti po boku, uhvatio se za nju i probio joj kožu. Uspravio ju je ispred

sebe tako lako kao da je krpena lutka. S ogrebane kože na njenoj nozi i boku se cijedila krv dok je on namještao svoje podlaktice na njen vrat.

Skinut će mi glavu s ramena.

– Doviđenja, Emmaline.

Potpuno me okružio.

Udahnula je i vrisnula. Debelo crno staklo iznad njih se rasulo kao da se dogodila eksplozija. Sunce je uletjelo u prostoriju. On se ukočio kao da ga je zapanjila činjenica što se našao izložen suncu. Ona se privila ispod njega koristeći se njegovim tijelom kao štitom. Kad je pokušao pobjeći, borila se da ga zadrži na mjestu, ali on je bio još uvijek prejak za nju iako je već počeo gorjeti. Trasirao ih je do sjenovitog mjesta.

Tamo gdje je bio mač.

Spustila se, ugrabila mač i podignula se iza njega. Zarila ga je u njegov torzo, skoro je povratila dok je sjekla kost, a zatim se prisilila i uvrnula ga onako kako su je učili.

Pao je. Ona je izvukla mač bez problema i skočila na njega da mu zada drugi udarac te opazila da zuri u nju u stanju potpunog šoka.

Pokušao se osoviti na jedno koljeno, što je nju uplašilo kao sam vrag, pa mu je zabila mač ravno u srce, najsnažnije što je mogla. Silina udarca ga je oborila na leđa i prikovala uz kameni pod.

Bio je uboden u srce i ležao je koprcajući se. Ovako ipak neće umrijeti. Znala je da mu mora odrubiti glavu. Odšepala je do drugog mača, drhtala je dok ga je spuštala još uvijek ne vjerujući što se upravo dogodilo i što će se *tek* dogoditi. Vratila se s grčem na licu. Crna krv se širila oko njega. Ona će morati to *pregaziti*.

Lice mu se mijenjalo i postajalo mekše, manje sablasno. Oštre crte i sjene su se rasipale. Otvorio je oči... i bile su plave poput neba.

– *Oslobodi me.*

– Da, svakako.

– Ne... hoću da me... ubiješ.

– Zašto? – Kriknula je. – Zašto to govoriš?

– Obrani me od gladi. Obrani me od sjećanja. Da nemam više sjećanja na njihov strah od... *mene*.

Čulo se lupanje po vratima.

Zaderao se: – Pusti nas na miru. – A zatim se tišim glasom obratio njoj: – Odsijeci mi glavu. Prereži struk. Odreži noge. Inače bi opet mogao ustati... Furijska greška.

Furijska? – Jesi li ju ubio? – Vrisnula je.

– Ne, mučio sam ju. Nisam mislio da će uspjeti izdržati ovoliko dugo...

– Gdje je ona?

– Nemam pojma. Lothaire se pobrinuo za to. Glava, struk, noge.

– Ne mogu zamisliti! – Ushodala se. Freye mi, Furijska je još uvijek živa.

– Emmaline, učini to!

– Slušaj ti, snalazim se najbolje što mogu! – Još joj samo nedostaje da se sad počne ponašati kao Darth Vader i *usmjeravati* ju kako ju *stvarno, stvarno* ubiti. Glava je jedna stvar, ali struk i noge? Zar je postao toliko moćan? – A tvoja nestrpljivost mi nimalo ne pomaže!

– Tvoja majka je umrla od tuge... zato što nismo uspjeli zaustaviti ovo. Ti to možeš dovršiti.

Duboko je udahnula, stala iznad njega i čvrsto se prihvatila drške mača. Da, kao bejzbol. *Nikad nisi igrala bejzbol, ludakinjo. Oh, da. Kaderin uvijek drži mač labavo, zapešća se joj pokretljivo. E, pa ja nisam Kaderin. Misli poput vampirice. Što stoji između tebe, onih koje voliš i tvoje obitelji? Tri kratka reza. Samo tri zamaha.*

I što ju je on više preklinjao njoj je postajalo teže. Oči su mu bile bistre, a na licu mu više nije počivao izraz izobličene zlobe. Sad nije izgledao zao. Bio je samo jedno biće koje osjeća bol. Pala je na koljena ispred njega ne obazirući se na krv. – A ima li nade za nekakav, recimo to tako, oporavak...

– *Učini to, kćeri.* – Zaškrgutao je zubima na nju i ona se povukla. Opet se čulo lupanje po vratima.

– Ne mogu se trasirati u moj brlog, ali mogu slomiti vrata... A ako to naprave, uhvatit će te i izgladnjivati... sve dok ne umreš od tuge. Ili će te Ivo natjerati da ubiješ, pa te onda preobraziti. Oh, kvragu, ne.

– Ja ću se hraniti i... ozdraviti. Vratit ću se i neću stati dok ne pobijem sve... Lykae. Dok ne pokoljem njegov... klan.

To je i moj klan, također. Vrata su popuštala, a drvo se cijepalo. Instinkt joj je šaputao: *Zaštititi.*

– Stvarno mi je žao što moram ovo napraviti.

Pojavila se sjenka osmijeha, a zatim bolna grimasa. – Neočekivana Emma... ubojica kraljeva. Podigla je mač i naciljala, a suze su joj kapale jednakom brzinom kao i krv iz ranjene noge.

– Čekaj! Emmaline, prvo glavu... izvoli.

– Oh, Bože. – Osmjehnula mu se plahim, vodnjikavim pogledom. – Doviđenja... oče.

– Ponosan sam.

Sklopio je oči i ona je zamahnula. Dovoljno je zasjekla da ga obori, ali, nažalost, ovaj mač ništa nije valjao – bio je tako tup da je morala još tri puta zamahnuti kako bi mu odsjekla glavu. Zatim ga je riješila i struka. Već je bila sva poprskana krvlju kad se spuštala prema nogama.

Rulja bi bila u pravu kad bi nazvala ovo pravim radom u vlažnim uvjetima. Kad je konačno zavišila s njim, vrata su se otvorila. Zasiktala je.

Ivo. Prisjetila ga se iz Lachlainovih sjećanja. Ponovno je podigla mač. Pa, kad je već u blizini da i s njim poravna račune...

Ali zašto ju on gleda na ovaj način, zašto su mu krvave oči prilijepljene uz nju? Kao da ju *obožava* zbog ovog ubojstva. Bilo je jezivo. Upitao ju je nesigurnim glasom: – *Jesi li ti doista Emmaline?*

Kad se još više vampira skupilo do vrata iza njega, shvatila je da možda neće biti baš dovoljno još samo jedno ubojstvo. Istrgnula je

Lachlainov prsten s Demestriuovog prsta i uspravila ramena. Myst je uvijek govorila: – *Ne radi se o tome da kastriraš čitavu rimsku legiju, nego o tome da povjeruju kako si to učinila. Sve je u opažanju.*

Glas joj je odjekivao snagom koju nije posjedovala i kazala je: – Ja sam Emma. – *Zadrži to, zadrži.* – Ubojica kraljeva.

– Znao sam da ćeš biti takva. – Približio joj se. – Znao sam. Podigla je mač koji je bio toliko jadan da je podsjećao na Excalibur. – Ivo, ne približavaj se.

– Tražio sam te, Emmaline. Tražio sam te godinama otkako sam po prvi put čuo

glasine o tvom postojanju. Želim da budeš moja kraljica.

– Da, to mi često nude u zadnje vrijeme. – Rekla je i obrisala lice rukavom. Postojale su dvije mogućnosti. Pasti u njihove ruke ili skočiti kroz prozor na sunce. – Ali ja sam već prihvatila ponudu na jednom drugom mjestu.

Možda se uspije trasirati – nije joj uspjelo tijekom borbe, ali kvragu, ipak joj je već jednom uspjelo. Može nestati i prije no što vani padne na tlo. Teoretski je moguće. Ali ona je oslabila od Demestriuovog napada. Nije se mogla vratiti Lachlainu. Krv je tekla iz nje. *Prošli put si uspjela obaviti trasiranje od samo nekoliko centimetara – nije baš da si obišla svijet...*

Po pitanju trasiranja šanse su joj bile pola-pola. Nije bila sigurna u uspjeh. Ali ipak će prihvatiti okladu... A kad su oni krenuli jurišati, ona je slabašno jauknula i poskočila.

Let! Trasiranje! Ne...

Našla se s guzicom u grmlju. Pljucala je lišće na suncu. Skočila je i krenula u potragu za nekakvim zaklonom. Sklopila je oči od boli i pomislila na njenu močvaru... Još uvijek može misliti. Močvara! Hladnoća. Vlažnost. Vatra joj je zahvatila kožu.

*

Borio se da isprati taj zvuk do kraja, ali mu je vriska probila jedan bubnjić. Zatim je nestao i taj zadnji odjek u dvorcu. Učinilo mu se da će mu srce stati, ali potrčao je u smjeru zvuka i pratio zavojite stube. Lachlain se sjetio da su Demestriuove odaje gore visoko u dvorcu i on je potrčao u tom smjeru.

Sad je mogao samo čuti svoje otežano disanje. Pokušao ju je namirisati, ali je smrad velike količine krvi zagušio sve ostale mirise.

Kad je došao do vrha gornjeg kata, zastao je i usporio kako bi mogao uhoditi iz sjene. Ubojstvo će se sigurno dogoditi. Pred vratima je. Spasiti će ju, izvući ju iz ovog mjesta...

Jedva je mogao vjerovati svojim očima. Demestriu je ležao zaklan.

Vidio je Ivu kako nasrće prema zrakama sunca, kao da je ispustio neko blago s prozora. – Ne! – Ivo je jauknuo. – Ne na sunce! – Poskočio je bježeći od svjetlosti. – Trasirala se! – Vidjelo se da mu je laknulo dok je trljao svoju kožu i obnevidjele oči.

Ivo se okrenuo prema svoja dva pobočnika. – Ona je živa. A sad mi donesite video snimku! Želim saznati sve o njoj.

Lachlain je bio zapanjen. Nije moguće da je skočila tek tako na sunce...

Uletio je u sobu, krenuo prema prozoru, ali vidio je samo pusto polje. Ona je doista nestala. Glava mu je bila u košmaru. Zar je ona ubila Demestriua? Je li se trasirala na sigurno mjesto? Do Kinevanea?

Lachlain je čuo kako netko iza njega izvlači mač.

– Vratio si se iz mrtvih? – Upitao ga je Ivo ljubazno.

Lachlain se okrenuo i opazio kako Ivo gleda prema vratima susjedne sobe kroz koja su ostali očito izišli. Da bi mu donijeli video snimku? Lachlain je već naučio da postoje kamere osiguranja koju mogu tajno snimati. – Ti uhodiš vlastitog kralja?

– Naravno. Zašto ne iskoristiti prednosti suvremenog doba?

– Ali sad si sam. – Lachlain je sa zadovoljstvom pokazao svoje ocnjake. – Moraš se sam boriti protiv mene. Nema ti desetak pomagača. Osim ako ne želiš pobjeći trasiranjem?

Lachlain je gorio od želje da se vrati kući, ali shvatio je da Ivo predstavlja ozbiljnu prijetnju Emmi. Možda joj Lachlain nije bio potreban da ubije Demestriua – očito je *ona* to obavila – i nije bilo potrebe za spašavanjem. Ali kad je opazio fanatičan pogled u Ivinim očima, Lachlain je znao da on neće prestati sa slanjem svojih ulizica na Emmu.

Ivo je odmjerio Lachlainovu ozlijeđenu ruku i procjenjivao protivnika. – Ne, ostajem i borim se. – Rekao je. – Čuo sam da misliš kako je ona tvoja.

– Nema nikakve sumnje u to.

– Ubila je mog suparnika kojega nitko drugi nije mogao ubiti, a usto je i ključ do moje krune. – Ivin glas je tiho mrmorio kad da *me* čudi. – To znači da ona *meni* pripada. Ja ću je pronaći. Ne zanima me koliko će me to stajati, ja ću je opet pronaći... – Nećeš dok sam ja živ. – Uhvatio je mač lijevom rukom za balčak i pojurio ciljajući prema Ivinjoj glavi. Ivo ga je blokirao i njihovi mačevi su se ukrstili uz zveket.

Pokušao je još nekoliko juriša, ali je svaki bio odbijen. Lachlain nije bio u formi, pogotovo njegova lijeva ruka. Osjetio je kako se druga dvojica vraćaju urlajući od bijesa, blokirao je udarac straga i zamahnuo svojim kandžama oborivši jednog pobočnika.

Preostala dvojica su uklještila Lachlaina između sebe. Nije stigao to ni opaziti, a Ivo se već trasirao na samo nekoliko centimetara od njega, zavitlao je svojim mačem i odmah se trasirao nazad. Udarac je rastrgao Lachlainovo rame i prsa te ga vrtoglavo oborio na pod.

33.

Vlažni bršljan. Hrastovi. Dom. Nekako je ipak uspjela. Ili je barem stupila na tlo Val Halla. Ali njena koža se još uvijek pušila i bila je slaba poput djeteta od ozljeda. Koliko je krvi izgubila? Zar je uspjela doći toliko daleko samo da umre pred zorom?

Pokušala se prevrnuti kako bi nastavila puzeći, ali nije joj uspjelo. Od napora joj se zamutio vid. Kad je ponovno jasnije progledala, opazila je krupnog i crnokosog muškarca kako gleda u nju. Obrve su mu bile nabrane, podigao ju je na ruke i krenuo s njom dugim prilazom do imanja. Emma je i mislila da je ovo prilaz. Lako se mogla zabuniti da je nešto drugo.

– Polako, djevojko. Znam da si ti Emmaline. Tvoje tetke su se zabrinule. – Dubok glas. Čudan naglasak. Europski, odaje bogataša. – Ja sam Nikolai Wroth.

Zašto joj je to ime zvučalo tako poznato? Zirnula je krišom prema njemu. – Ti si prijatelj mojih tetki? – Rekla je glasom koji je zvučao slabašno.

– Samo s *jednom*. A čini mi se da će tako i ostati. – Kratak osmijeh bez humora. – Myst je moja žena.

– Myst je udana? – Zar je zbog toga otišla? Ne, nema šanse. To je smiješno.

– Bojim se da šala ovdje ide na moj račun. – Kad su prilazili imanju zaurloao je: – Annika, skloni ova prokleta čudovišta i pusti me unutra.

Emma je pogledala u nebo i vidjela kako kuću okružuju povezi poderane tkanine. Povremeno bi opazila ispijeno, kao kostur mršavo lice koje bi postalo lijepo kad bi se vidjele oči.

Cijena njihove zaštite je bila jedna dlaka od svih Valkira koje stanuju unutra. Prikaze su ih poslije uplitala u ogromnu pletenicu koja će im dozvoliti, kad postane dovoljno duga, da na neko vrijeme upravljaju voljom Valkira.

– Myst se još nije vratila. – Netko se odazvao iz kuće. – Ali ti to već znaš jer bi u protivnom već bili goli i općili na livadi.

– Noć je tek počela. Daj nam vremena. – Potom je promrmljao za sebe: – I bilo je *polje* udaljeno skoro kilometar odavde.

– Zar nemaš neki drugi sastanak, vampiru?

Emma se ukočila. Vampir? Ali njegove oči nisu crvene. – Jesi li me ti pratio?

– Ne, čekao sam Myst da se vrati iz kupovine i osjetio da si se trasirala u šumi.

Vampir koji očekuje Myst? Rekao je da je ona njegova žena. Udahnula je. – Ti si general, zar ne?

– Šapnula je. – Od tebe je trebalo oteti Myst?

Pomislila je da su mu kutevi usana zatitrali. – Zar su ti to ispričali? – Kad mu je ozbiljno kimnula, kazao je: – Uvjeravam te da je bilo obostrano. – Pogledao je niz prilaz kao da *želi* da se Myst vrati i rekao je sebi u brk: – Pa koliko to rublja treba jednoj ženi...?

Odjednom je Annika počela vrištati, trčati prema njoj i zaklinjati se da će ga sporo ubiti.

Bilo je zadivljujuće što je njegovo tijelo još uvijek bilo opušteno. – Ako mi ne

prestaneš s tim pokušajima skidanja glave s ramena, morat ćemo ozbiljno popričati, Annika.

– Što si joj učinio? – Derala se.

– Pa, očito je, rastrgao sam je, okrvavio, spalio, a sad ti je, za divno čudo, nudim netaknutu.

– Ne, Annika. – Rekla je Emma. – On me pronašao. Nemoj ga ubiti.

Emma je opazila, ispod teških kapaka, kako se Myst vraća i ispušta iz ruku vrećice pune svile – i kože – te trči prema njima u svojoj punoj, nezemaljskoj ljepoti. Vampir se sav ukočio gledajući Myst, srce mu je ubrzalo otkucaje i udaralo poput bubnja.

Emma je osjetila odlučan trzaj kad je prešla iz njegovih u Annikine ruke.

– Gorjela sam. – Rekla je Emma. – Zaklala sam Demestriua.

– Naravno, jesi. Šššš, nije ti dobro.

Kad je Myst došla do njih, poljubila je Emmu u čelo.

– Myst, on me pronašao. – Rekla je Emma. – Ne bi ga trebala ubiti.

– Nastojat ću se suzdržati, slatko moje. – Odgovorila je Myst ironičnim tonom. Čudno, nitko nije podigao mač na ovog vampira.

Ostali su se počeli skupljati oko nje sve dok ju nije okružila njena čitava jazbina. Kad joj je Annika pomazila lice, Emma je podlegla tami sna.

Lachlain se podigao na noge, a zatim odšepao do zida dvorca držeći još uvijek mač ispred sebe.

– Možda te nisam smio toliko jako mučiti. – Rekao je Ivo. – Ali ne mogu ti reći kolike me je noći obradovala sama pomisao na to da ti se koža kuha i odvaja od kostiju.

Izazivao je Lachlaina, pokušavao je probuditi zvijer u njemu kako bi izgubio kontrolu nad sobom i svojim mislima.

– Ne mogu te pustiti živog. Lykae koji je u potrazi za svojom družicom... – Siktao je Ivo. – Dosadno nepopustljiv. Ti ćeš stizati i dugo nakon što te ona zaboravi. A zaboravit će te. Prisilit ću je da grize tolike vratove sve dok ti ne postaneš daleka uspomena.

Pokušava ga razbjesniti. Vampiri uvijek nastoje izvući zvijer na površinu.

– Sad kad sam pronašao način za preobrazbu demona, mogu i nju sasvim preobraziti. Prava vampirica – pravi ubojica. Ona je rođena za to.

Podbodi zvijer. Zašto mu ne dati ono što želi?

Ivo se samouvjerenom cerekao. – Prvi vrat iz kojega će piti bit će moj.

Lachlain je bacio svoj mač na pobočnika poput bodeža, prošao mu je kroz vrat i prikovao ga uza zid. Zatim je s bezumnim urlikom krenuo u juriš na Ivu. Znao je da će Ivo izvući svoj mač kako bi mu zadao smrtonosan udarac. Lachlain mu ga je oborio šakom i zario mu ga u bedro. Zadovoljno ga je rinuo i uživao u neukroćenoj zvijeri. Zvuci pucanja, lomljave... Lachlain je kroz izmaglicu vidio kako se Ivin dug i nasilan život bliži kraju, opazio je stravu u njegovim očima.

Lachlain je urliknuo od zadovoljstva i ispustio njegovo tijelo. Izvukao je Ivin mač iz noge, a zatim svoj iz pobočnikovog vrata. – Video. – Zarežao je.

Vampir se uhvatio rukom za vrat i odšepao prema susjednoj odaji do malog kompjutera. Kad mu je predao snimku, Lachlain ga je nagradio brzom smrću. Još nekoliko vampira se natiskalo pred otvorenim vratima, ali je Lothaire, stari neprijatelj, stajao i očito blokirao ulaz zadržavajući ih na sigurnoj udaljenosti. Koliko dugo on stoji

tamo?

Lachlain je mogao samo nagađati. Dovoljno dugo da vidi kako on uništava Ivu. Upitao je Lothairea: – Ti znaš za nju? Kratko kimanje glavom.

Lachlainu su se suzile zjenice. Lothaire ne može zasjesti na prijestolje zato što nije krvni nasljednik. Lachlain nije znao za nikoga tko bi mogao, osim Kristoffa u slučaju da krene u potjeru za Emmom. Pokazao je zube Lothaireu. – Prati njihove sudbine ako već pratiš njihova djela. Ja nju štitim nemilosrdno.

Lothaireove usne su se polako povukle i ogolile očajne umjesto odgovora.

Ne, Lothaire ne može nikako doći do Emme, pa se Horda mora predati pobunjeničkom kralju ili pasti u kaos. Osim ako Kristoff nema sestru.

Lachlain ih je sve trebao pobiti, ali još se više trebao vratiti Emmi. Pobjegao je na sunce i nikad mu nije bilo toliko drago što vidi nebo bez oblaka.

Emma je znala koja je cijena.

Probudila se, sanjala neka bića koja su joj sipala krv u grlo, ali ona nije mogla ispiti. Prvo su joj davali krv u čašama, a zatim su svi počeli gurati svoja rasječena zapešća prema njenim usnama. Ali ona nije iz nikoga pila izravno, nije htjela preuzeti rizik i osjetiti još tuđih sjećanja.

Annikin glas je bruja od brige. Myst ju je pokušala umiriti. – Annika, smislit ćemo nešto. Govori s onim Lykaeom dolje. Možda on zna nešto što mi ne znamo.

Annika je uletjela u njenu sobu nakon deset minuta. Emma je otvorila oči i vidjela kako prema njoj tetura čovjek čije su ruke bile vezane lisičinama za leđima. Stigle su Lucija i Regin, lica su im bila zamišljena, mačevi izvučeni.

Čovjek je bio visok i nosio je bradu od nekoliko dana. Oči su mu bile sjajno zlatne, a u trenutku postizanja besmrtnosti su mu ostale razuzdane crte na licu od osmijeha. Toliko je sličio na Lachlaina da ju je boljelo. Garreth.

Hoće li ju prezirati zbog veze s njegovim bratom?

Annika je uperila prst prema Emmi. – Je li ovo biće na kojem bi Lachlain trebao provoditi svoju osvetu? Sve smo patile od vampirske ruke, a taj pas opet misli kazniti našu Emmu koja je tako ljubazna i nevina. – Otkrila je Emminu nogu. – Gledaj ove posjekotine! One neće zarasti! Što joj je on učinio? Reci mi ili...

– Isuse. – Promrmljao je. – To je njegov... ne, ne može biti. Krenuo je naprijed, ali ga je Regin povukla za uzde. – Pusti me bliže. – Poviknuo je preko ramena. – Bliže ili nećete dobiti nikakve pomoći od mene. – Glas mu je postao smrtno ozbiljan. – *Ona treba ozdraviti.*

– Sve smo pokušale!

– Zašto ne želi piti? Da, Valkire, čuo sam vaša šaputanja u njenoj sobi. Znam tko je ona. Ne znam samo kako se dogodilo da je postala družica mog brata.

– Emma nikad neće biti "družica" nijednom od vas!

– To je već gotova stvar. – Zarežao je. – Uvjerevam vas. Emma je otvorila oči u želji da objasni... Annika ga je udarila i on se otkotrljao unatrag.

– Označio ju je. – Protisnuo je Garreth. – Doći će po nju. Čudi me samo što ga još nema. Annika je ponovno podigla ruku, ali Emma nije htjela da ga povrijedi. – Annika, nemoj...

– Dajte joj krvi, ako treba i nasilu. – Rekao je Garreth.

– Misliš da to nismo pokušale? Ne može nikako progutati.

– Onda probajte neku drugu krv. Uzmite *moju*. – A što se ti toliko brineš za to?

Glas mu je bio snažan, kao Lachlainov, kad je rekao: – Zato što je ona moja kraljica i ja sam spreman umrijeti za nju.

Annika se tresla od uzbuđenja. – Nikad ona neće biti tvoja kraljica. – Prosiktala je.

– Kvragu, dajte joj da pije iz mene!

– *Neće moći*. – Rekla je Annika kao da je na rubu plača. Prije se to dogodilo samo jednom. Emma je htjela piti. Nije htjela umrijeti, ali su joj očnjaci postali nekako mali i beskorisni. Bojala se da je Demestriu nije otrovao svojim kandžama i bila je tako slaba da je jedva mogla držati otvorene oči.

Garreth je rekao: – Dajte mi da popričam s vampirom kojeg sam namirisao u kući.

– On ne zna ništa...

– Dajte mi da pričam s njim! – Zagrmio je.

Annika je rekla Luciji da ode po Myst i Wrotha. Emma je nakon nekoliko sekundi čula Wrothov duboki glas i kapci su joj zatreptali. Zatim se, kao na usporenoj snimci, Garreth oslobodio Regin i poletio prema njemu. Uхватili su jedan drugoga za vrat.

– Ozdravi ju, vampiru. – Protisnuo je Garreth.

Wroth je tiho, smrtno ozbiljno i jezivo sabrano samo promrmljao: – Nemoj to ponoviti, Lykae.

Nije uopće pružio detalje svoje prijetnje. Kao da je znao da će ostale ustraviti sama pomisao na njegovo nezadovoljstvo.

Garreth je oslobodio čovjeka. Poslije nekoliko sekundi, Wroth je pustio i njega.

– Ozdravi ju.

– Ja ne poznajem stare načine kao neki. Istaknut ću cijenu da nazovem Kristoffa i zatražim ovu uslugu od njega. – Platit ću...

Annika ih je prekinula: – Ali, onda će Kristoff saznati za njeno postojanje. Garreth je podrugljivo kazao: – A da mu nije vampir o tome već pričao?

Myst je rekla: – Wroth štiti naše interese. – Annika i Garreth su svejedno djelovali sumnjičavo.

Garreth se okrenuo prema Anniki. – Ako budemo surađivali vampiri nam neće pokazati svoju guzicu kao za prošlog rata. Budimo saveznici i sklonimo ju od njih.

Wroth je upozorio ozbiljnim tonom: – Pričekajte bar da izađem iz sobe prije no što počnete kovati zavjere. – Nije spomenuo nikakve posljedice.

– *Ali Kristoff ima moju krv, a ja sam ubila Demestriuu*. – Šapnula je Emma.

Myst je došla do njenog kreveta i pogladila je po kosi. – Znam, dušo. To si već rekla. Garreth je upitao Wrotha: – Koja ti je cijena?

– Želim da svi priznaju moju vezu s Myst. Tišina. Vani je zabljesnula munja, a Annika je oborila pogled.

Dok je Myst otvorenih usta gledala u svoju sestru vampir se trasirao tik do nje. Položio je ruke iza Mystinog vrata i pogledao ju u oči. Ona je pogledala u njega bez daha, kao da se čudi nečemu i oni su nestali.

Lachlain je u avionu prtljao po DVD-u.

Harmann mu je prebacio snimku na ovaj uređaj, stalno mu je objašnjavao kako se njime služiti, ali Lachlainu su drhtale ruke.

Nije mogao ni zamisliti kroz što je sve ona prošla. Čak ni najsnažniji Lykae se nikad nije živ vratio iz Demestriuove jazbine, a ona *ga je pobijedila* – napravila je ono

što nijednom živom biću nikako nije polazilo za rukom.

Lachlain je to morao vidjeti iako se užasavao prizora, morao je saznati zašto se nije vratila njemu. U Kinevane. Kad se napokon udaljio od Helvite i došepao do Harmanna, rekao mu je da nazove Kinevane.

Nije bila tamo. Trasirala se... do svog pravog doma. Uređaj se napokon uključio i krenula je snimka, ona je stajala sama u sobi prije no što se Demestriu trasirao unutra.

Lachlain je pratio njihov razgovor, a srce ga je boljelo kad je vidio kako se Emma ponaša kao da ju Demestriuovi komentari nisu zaboljeli. Možda nije ni shvatila da ju to boli, ali on je vidio kako svaki put jenjava sjaj u njenim očima. Iza njenog stava frajerice još uvijek se krila ista ranjiva Emmaline.

Demestriuova pojava je ulijevala užas i strahopoštovanje, Lachlain ga je i pamtio kao takvog. Pa ipak, kad mu je ona priznala da im njena majka nije ništa kazala o njemu, Lachlain bi se mogao zakleti da je on izgledao – bar na jedan kratak tren – povrijeđen.

– To je Lachlainov prsten. – Rekla je Emma u jednom trenutku. *Kako je ona to znala?*

Demestriu se namrštio, a zatim pogledao svoju ruku. Prošlo je nekoliko trenutaka dok nije rekao: – Pretpostavljam da jest.

Lachlain je zamišljao kako Demestriu dugo zuri u taj prsten uživajući u onome što je napravio, sav zadovoljan što posjeduje trajan podsjetnik na Lachlainovo mučenje.

Demestriu ga je jedva primijetio.

A potom je Lachlain čuo najužasnije otkriće.

Emma je sanjala njegova sjećanja. Na vatru. To se, dakle, dogodilo one noći kad se probudila u onakvoj boli. Kad svrati sad pogled unatrag, vidi da je ona doista *osjećala* njegovu agoniju.

Sklopio je oči užasnuto. Radije bi umro nego njoj povjerio te užase. Lachlain je mogao samo gledati kako se događaji odvijaju.

Od borbe su mu se svi mišići napeli iako je već znao kakav će biti ishod. Ali nije znao daje ona tako ozbiljno ranjena. Sad su mu se brige pojačale i počele ga izjedati.

Kad je Emma pregazila onu lokvu krvi kao hladan ocean, ustuknula je. Držala je mač iznad glave, ali on se sav divlje tresao dok su njoj suze padale niz obraz.

Lachlain se namrštio kao je opazio promjenu u Demestriuovim očima i kad mu je krv počela kapati kao da nekakav otrov teče iz njega. Izgledalo je kao da mu skora smrt donosi... *olakšanje*.

Emmino lijepo lice je poprimilo tjeskoban izraz kad je kleknula pokraj njega, vidjelo se da ga očajnički ne želi ubiti. Lachlain je opazio i točan trenutak u kojem je znala da će to morati učiniti. Bilo je to protiv njene naravi, ali ona je obavila stvar. Njegova hrabra Emmaline je sama zaklala vlastitog oca, a potom se okrenula kao da odmah želi *pronaći i Ivu*. Ali, na svu sreću, njega je sačuvala za Lachlaina.

Njen zadnji čin – skok na sunce...

Bio je zadivljen njenom hrabrošću, ali je znao da će ovo uzeti svoj danak na njoj. Znao je i to koliki je već danak preuzela s njim. Je li sebičan što ide za njom?

A što da je ono bio moj otac? Zlobni, prljavi nametnici. Isuse, ne.

34.

– Došao sam po Emmu. – Zaurkao je Lachlain u sjeni Emminog doma, Val Halla, koji mu je izgledao kao samo naličje pakla. Magla se nabirala i munje sijevale posvuda naokolo, tek su ih ponekad zauzdale bakrene šipke postavljene po krovu i uz tlo, a nekad spaljeni hrastovi koji su ispunjavah vrt. Annika je stupila na trijem, izgledala je vanzemaljski u svom bijesu, oči su joj isijavale čas zeleno, čas srebrno i obratno. Prikaze su se cerekale i letjele oko njene kose.

U tom trenutku on nije mogao razabrati je li ova močvara nekakav hram ludosti ili je još gora od Helvite. Nix je sva sretna mahala s prozora.

Borio se da ne pokaže koliko je oslabio. Bowe mu je čvrsto povezao rane, ali udovi su mu još uvijek slabili. Lachlain je zabranio Boweu ili bilo kome iz klana da ga prati do Val Halla, bojavao se da bi mogao izbiti rat, ali je ipak osjećao njihovu prisutnost u obližnjoj šumi.

– Večeras ću odvesti Emmu s ovog mjesta.

Annika je trznula glavom kao da ga želi bolje vidjeti. I Emma je znala napraviti isti pokret. Emma je to naslijedila od ove žene. – Nikad svoju kćer neću dati jednom psu.

Nikada živ čovjek nije naslijedio sličnu svojtu.

– Onda me zamijeni za brata.

Garreth je povikao na gelskom negdje iz donjih odaja. – Kvragu, Lachlaine. Ja sam tek *ušao* u ovu kuću.

– Ili nas uzmi oboje. Samo me pusti da pričam s njom. – Morao je vidjeti da li se oporavlja.

– Novi rat je pred vratima, a ti želiš da zarobimo kralja Lykaea i njegovog nasljednika?

Regin je požurila do nje. Pričala je na engleskom, ali on nije razumio te riječi, nazvala je ovo “zakucavanjem” i korila je Anniku: – Zabij koš, Shaq.

Annikin glas je odjeknuo. – Ona je donijela svoju odluku kad se vratila u jazbinu. Bila je ozlijeđena, uplašena, nije mislila svojom glavom i nas je izabrala. Ne tebe, Lykae.

I njega je strašno zabolio njen izbor. Nije ga samo odlučila napustiti već je donijela odluku da će ga se sasvim *kloniti*. Ali kakva je on prava mogao polagati na nju kad je toliko patila zbog njega? Skrivao je svoju bol. – Upadam li ja ili upadamo u rat? – *Samo želim vidjeti je li joj bolje.*

Pogledala je iza njega, promotrila teren oko imanja i sigurno je osjetila koliko se njih skriva u okolici. Ponovno je trznula glavom, podignula ruku prema prikazama i put joj je bio čist.

Došepao je do mračnog imanja i vidio na desetine Valkira kako sjede na stolicama s rukama na oružju, smještene na vrhu stubišta. Nastojao je ne primjećivati čistu zlobu koja je isijavala iz ovih vilinskih bića. Po stoti put se čudio kako je moguće da je Emma odgojena usred ovakvih stvorenja.

Nisu ga sputale. Zar su znale da ih on neće ozlijediti? Ili su htjele da prvi napadne,

pa da ga ubiju? On bi se kladio na ovo zadnje.

Dvije minute nakon ulaska su ga odvele do kaveza u vlažnom podrumu u kojem je tamnovao njegov brat Garreth. Nije dao nikakav znak otpora kad su se vrata zalupila za njim.

Garreth je zurio u njega kao da vidi duha, a potom mu je prešao rukom preko lica. – Pa zar me to oči varaju?

Lachlainova sreća što vidi brata je bila zasjenjena brigom. – Ne, to sam ja.

Garreth je poletio prema njemu, osmjehivao se i lupao ga po leđima. – Pa, brate, u što si nas sad uvalio?

– Da, i meni je drago što te vidim.

– Mislio sam da si ti... Kad su mi rekle da si oteo Emmu, mislio sam da su poludjele. Sve dok nisam vidio nju i tvoj trag na njoj. – Namrštio se. – Dobro si ju označio, a? – Odmahnuo je glavom.

– Ah, u svakom slučaju, drago mi je da si se vratio. Bez obzira na okolnosti. Imam toliko pitanja za tebe, ali to može čekati. Imaš li kakve vijesti o njoj?

Kad je kimnuo, Garreth je rekao: – Ozlijeđena je, Lachlaine. Ima posjekotine po bokovima, a nije mogla piti iako je... iako je trebala umrijeti u prvih nekoliko sati.

Lachlain se trznuo. Zario je kandže u dlanove i zarežao: – Što ju je spasilo?

– Intravenozno. – Kad se Lachlain namrštio, objasnio mu je: – Dali su joj krv kroz cjevčicu izravno spojenu na njene vene. Misle da joj je stanje stabilnije, ali one posjekotine neće tek tako zacijeliti. Smatram da se tu radilo o otrovnim kandžama. Možda neko čudovište, ne znam.

– Ja znam. – Lachlain je prošao rukom kroz kosu. – Demestriu joj je to učinio. Sve sam vidio.

– Ne razumijem... – Garreth se smeo. Skočio je na noge i odjednom mu je lice postalo ozbiljno i ukočeno. – Lucija?

Lachlain je podigao pogled i vidio kako se ona spušta niz stepenice. Mahnula je glavom, pa joj je kosa sasvim prekrila lice. Kad je opazio da je plakala, Garrethovo lice se uozbiljilo, a oči su pratile Valkiru s lukom.

– Zar joj nije bolje? – Upitao je Garreth. Odmahnula je glavom. Lachlain se uhvatio za rešetke. – Ona će ozdraviti kad popije iz mene. Garreth je podigao obrve kad je čuo ovo. – Zar joj ti dopuštaš...?

– Onda je rekao Luciji: – Pusti Lachlaina da onda ode do nje.

– Annika zabranjuje. Ne smije joj se približiti. Emmi se priviđaju nepostojeće stvari, mumlja besmislice kao da je, poludjela. Annika svu krivnju svaljuje na njegova pleća.

I imala je pravo. Dok se Lachlain borio sa svojom krivnjom, Garreth je upitao: – Što ona vidi?

– Emma kaže da je Demestriu bio njen otac, da ju je stavio pod vatru i da ga je ona ubila.

– Pa... jest.

Oboje su okrenuli glave prema njemu. *Što ako je on moj otac?* – Jest. Ona ga je ubila.

Lucija je odmahnuo glavom. – Slatka Emma? Ubila najmoćnijeg i najsmrtonosnijeg vampira koji je ikad postojao?

– Aha. On ju je ozlijedio. Pa zar joj nitko ne vjeruje? Garreth ga je pogledao s

nevjericom. – Demestriu je napokon mrtav? I ono slabašno biće mu je došlo glave? Pa ona je krhka kao ljuska jajeta.

Lucija je dodala: – Lachlaine, kad ona pronađe leptiricu i pokuša je osloboditi... pa, ako joj slučajno dotakne krila, ona čitavu noćne može doći k sebi. Ne mogu zamisliti kako ubija tog zlotvora na njegovom terenu kad Carl i Kaderin to nije uspjelo na bojnopolju. I Furiji, koja je najjača od svih nas? Ako Demestriua može ubiti neka Valkira, onda je to sigurno ona i nitko više.

– Ti ju ne poznaješ kao ja. Ona više nije...

– A što onda znači kad kaže daje Furija živa iako je već trebala biti mrtva?

– Zarobila ju je Horda. Demestriu nije očekivao da će poživjeti toliko dugo.

Lucija se gotovo neosjetno zanjihala. Upitala je tišim glasom: – A što kad kaže da je u srodstvu s Kristoffom?

– Oni su prvi rođaci.

Usne su joj se razdvojile od iznenađenja. – *Furija je živa...* – Promrmljala je.

– Ako mi ne vjeruješ mogu ti pokazati snimku čitave borbe. Ostavio sam je kod Bowena, pripadnika svog klana.

Garreth je prestao gledati otvorenih usta u Lachlaina i okrenuo se prema Luciji. – Uzmi to. Da Annika vidi.

Podignula je obrve. – Ti želiš da ja odem do klana?

Garreth je rekao: – Samo im reci da sam te ja poslao i oni ti neće učiniti ništa. Kunem ti se.

Podigla je bradu. – Ja znam da me oni ne bi uspjeli ozlijediti. Ali ti šalješ *mene*, a ja ću nositi *luk* i upasti među tvoje ljude. Neće ti baš biti zahvalni na tome.

Lachlain je u bratovim očima opazio mnogo osjećaja prema ženi s lukom, ali Garreth je ipak odbrusio: – Onda idem sam. Ali to ipak ne mogu jer ste me strpali u ovaj kavez kad sam *vama* došao pomoći.

Pocrvenjela je kao od krivnje, a zatim konačno rekla: – Uzet ću tu snimku i pogledati ju. Onda ću je predati Anniki, ako je tako kako ti kažeš.

Lachlain se sav napeo uz rešetke. – Kvragu, to će predugo trajati. Zar ne možeš uzeti moju krv i dati joj da pije?

– Annika je zabranila. Meni je... žao.

Kad je otišla, Garreth je nastavio zuriti u vrata. – Lucija će to brzo obaviti.

– Koliko dugo već znaš da je tvoja? – Mjesec dana.

– Pitao sam se zašto tako žarko želiš ostati. – Lachlain je ispitivao kavez nastojeći otkriti neke slabosti. Pobjegao je iz puno goreg mjesta kako bi našao Emmu – neće dopustiti da ga se sad zaustavi. – Nisi joj to rekao?

– Lucija je zeznuta. I mislim da bi mogla brzo pobjeći. Kaži joj nešto što joj nije po volji i ona će samo nestati. Usto ne osjeća nikakvu ljubav prema meni. Pati od jake boli kad promaši cilj – zato je tako vraški dobra u gađanju. Annika je namjestila zamku, namamljena Lucija je promašila i počela vrištati od boli, a ja sam uletio nepromišljeno. Trebao sam znati da ne postoji šansa da ona opet promaši. Nikad nisi vidio stvorenje koje gađa poput nje...

– Imam jednu dobru ideju. – Rekao je Lachlain suho i povukao košulju kako bi mu pokazao ranu na ramenu koja je već počela zarastati.

Garreth očito nije znao kako reagirati na ovo. Njegova družica je ustrijelila njegovog

brata.

– Ne uzimam joj to za zlo. – Lachlain se napeo kako bi raširio rešetke i naživciralo ga je kad je vidio da ih ne može ni mrdnuti. Zar je toliko oslabio? Da, bio je pun rana, ali nikad se još nije susreo s kavezom kojeg ne bi mogao razvaliti. Osim... – Jesu li one to pojačale ove rešetke?

– Aha. – Garreth je ustao i zgrabio istu rešetku koju je Lachlain nastojao saviti. – Ova su bića saveznice s vješticama. Annika mi je rekla da nikakva *fizička sila* ne može saviti ovo.

Kad obojica nisu uspjeli razmaknuti čelik, Lachlain je spustio ruke i počeo šetati, promatrao je kavez i tražio neko drugo rješenje, očajnički je želio doći do nje. Došao je do jednog betonskog zida i udario šakom u njega. Bio je prečvrst da bi se moglo prokopati nešto kroz njega.

– Ne mogu vjerovati da te ustrijelila. – Zarežao je Garreth. – Kad izađemo odavde, ja ću...

– Nemoj, meni to nije važno. Pogotovo kad vidim da si prihvatio činjenicu da je moja družica vampirica.

Pogledao je Lachlaina sav iziritiran. – Meni bi bilo svejedno i da se radi o Furiji, glavno je da si ti sretan s njom. A očito jesi.

– Da, ali sad moram doći do nje. – Rekao je Lachlain opipavajući betonski pod.

– Barem nismo okovani. – Rekao je Garreth. – Kad otvore ova vrata, možemo napasti.

Lachlain je prešao prstima kroz kosu. – Draže bi mi bilo da sam samo okovan. Dao bih da mi obje ruke otkinu, samo da se Emma ne pati više.

Garreth ga je gledao i Lachlain je znao da su ove riječi iskazane bez najmanjeg traga sumnje.

– Vjeruj mi, Garrethe, to nije toliko loše kao ovaj osjećaj... Emma je zajecala od boli i on je čuo taj zvuk kao da je vrisnula pokraj njega. Zaurloao je od boli i poletio prema rešetkama.

Rešetke su bile čvrste, zid i pod od neprobojnog cementa... Polako je podigao glavu i gledao u strop. – Tu se mogu probiti.

– Lachlaine, mislim da to nije pametno. Kuća je stoljećima stara i prima takve udarce da to ne bi povjerovao.

– Baš me briga.

– Možda će te biti briga kad čuješ da su sva tri kata labavo povezana drvom – ako se samo jedan dio izmjesti uslijedit će domino efekt. Ratovi, uragani i stalna grmljavina su rasklimali čitavu građevinu. Mislim da Val Hall neće izdržati da Lykae progrize sebi put kroz prvi kat.

– Ti ga podupiri dok mene nema.

– Da podupirem čitav kat? Ako mi to ne uspije, ti ćeš ozlijediti obje naše družice. Ovo mjesto bi se moglo raspasti.

Lachlain ga je lupio po ramenu. – Pazi da ti ne ispadne.

Vremena je bilo sve manje. Pustio je zvijer da se obračuna sa stropom, rasjekao je drvo i zario u njega svoje kandže te se popeo u prohladnu kuću.

Stajao je na koljenima, stresao se i nastojao sabrati. Pogledao je dolje i rekao: – Hoćeš li moći izdržati?

– Samo nemoj dugo. – Procijedio je Garreth kroz zube. – Hej, Lachlaine? – Već se

naprezao. – Nemoj ubiti Wrotha ako ga vidiš, to je onaj visoki, crnokosi vampir. On je pomogao Emmi s idejom da joj se krv ubrizga direktno u vene. On ti je jedan od Kristoffovih predaka. Njemu dugujemo što je Emma preživjela.

Lachlain je odbrusio: – Kog vraga se Kristoff zanima za nju?

Garreth je odmahnuo glavom. – Pusti to. Mislim da je Wroth to učinio kako bi svi priznali njegovu vezu s Myst.

Valkira *u vezi* s vampirom?

– Izgledao mi je normalniji od ostalih. Hajde sad, idi! Lachlain je skočio na noge. Lako je pratio Emmin miris, šetao je kroz golemo imanje i prišuljao se do njenog kata. Crvenokosa Valkira je upravo napuštala Emminu sobu u društvu visokog muškarca. Vampir. Lachlainov prvi instinkt je bio napad na njega, ali je uspio suzbiti taj nagon. To je sigurno Wroth, onaj koji je pomogao Emmi, te njena tetka Myst.

Wroth je tješio Myst i brisao joj suze s očiju. Jedan vampir tješi drugoga? Wroth je iznenada podigao glavu; Lachlain se skroz privukao uza zid. Wroth je suženih zjenica promatrao prostoriju, zatim je čvrsto stegnuo Myst i njih dvoje su se trasirali odavde.

Lachlain je upao u Emminu sobu čim su oni nestali. Njen krevet je bio prazan. Naravno, ona je sigurno ispod kreveta. Pao je na koljena i podigao posteljinu. Nije bila ispod kreveta. Osvrnuo se oko sebe i vidio Nix u susjednoj sobi s Emmom u naručju.

– Nix, dovedi ju k meni, ja ju mogu izliječiti.

Ona je milovala Emminu kosu. – Ali skupa je cijena koja se plaća za tvoju krv. Da ovako mlada cura sanja ratove koje nikad nije vidjela, osjeća rane koje su je već deset puta mogle ubiti.

Odmahnuo je glavom, nije htio povjerovati u ovo.

– Sanja vatru. – Uzdahnula je Nix. – Stalno, stalno vatra. Emma je izgledala krhko, koža i usne su joj bile blijede poput plahte. Jagodične kosti su joj se oštro isticale. Pogledao ju je samo jednom i već se znojio od straha zbog nje.

Nix se sagnula kako bi protrljala svoj nos o Emmin. – Samo Emma od svih troje. A ti to ni ne znaš. Emma ga je rasjekla na tri dijela. Što to držiš u svojoj sitnoj ručici? Draga djevojčice. Pa on je *tebi* trebao ponuditi prsten. – Nix je s naporom istrgnula prsten iz njene ruke i bacila ga njemu. On ga je stavio na ruku bez nekog posebnog interesa. Kvragu, pa zašto mu ona jednostavno ne da Emmu?

– Ti si joj pružio instinkt. On sjaji poput zvijezde u njoj, zrači iz nje. Ona može vidjeti gdje si je označio kao svoju...

Nemoguće...

– Ona to nikad neće izgubiti. – Nix joj je milovala čelo. – Ona je naša. Emma od svih troje.

– Nix, zašto mi ju ne daš?

– A što bi ti napravio za nju?

Obrve su mu se nabrale od ovog apsurdnog pitanja. – *Sve*. – Protisnuo je.

Dugo ga je promatrala, a onda je kimnula glavom. – Čeka te posao, Lachlaine. Daj joj nova sjećanja da se može boriti sa starim.

Pružio je ruku prema njoj, nije uopće disao... sve dok mu je Nix napokon ni je predala u ruke. Pritisnuo je Emmu uz svoja prsa, ona se nije probudila, a kad je on podigao pogled se nje, Nix je već bila otišla.

Brzo je došao do kreveta i položio ju na njega. Zasjeкао je zapešće izderanim

kandžama i položio ga na njene usne.

Ništa.

Sjeo je do nje i prodrmao ju. – Kvragu, Emma, probudi se. – Nije se budila. Usne su joj se razdvojile i vidio je da su joj očnjaci postali tupi i mali.

Zarezao je palac i prinio ga njenim usnama pridržavajući joj glavu drugom rukom. Prošlo je nekoliko dugih trenutaka. Zatim se ukočila kao da joj je srce otkazalo.

Uzela je, ali jedva. Nakon toga je podigla ruke na njegova prsa i čvrsto ga zgrabila. Povukao je prst s njenih usana, a kad se ona uhvatila za njegovu ruku, on je zabacio glavu i sklopio oči od olakšanja.

Dok je ona pila, on joj je povukao spavaćicu i odmaknuo zavoje kako bi provjerio u kakvom su joj stanju noga i bokovi. *Već je počelo zacjeljivati.*

Kad je završila, otvorila je oči i prebacila ruke oko njegovog vrata stežući ga slabašno.

– Zašto si išla tamo, Emma? Je li to zbog onoga što sam ti pričao o Demestriuu?

– Morala sam ići. Lachlaine. – Rekla je jedva čujnim glasom. – On je moj... on je *bio* moj... *otac.*

– Znam. Ali to još uvijek ne objašnjava zašto si se odlučila na takav korak.

Odmaknula se od njega. – Nix mi je rekla prije no što sam otišla u Pariz da ću uskoro napraviti ono za što sam rođena. Prepoznala sam taj trenutak kad mi je vampir pružio ruku. – Zadrhtala je. – Znam da je teško u to povjerovati, ali ja sam ubila Demestriua.

– Vidio sam. Vidio sam čitav okršaj na snimci. Lucija upravo preuzima tu snimku od Bowea dok mi razgovaramo.

– Kako si ti došao do toga?

– Ivo je snimao Demestriua. A ja sam uzeo snimku od Ive. – Namrštila se i on je dodao: – Kad si ti bila u Demestriuovom brlogu, ja sam već bio u dvorcu.

– Ubio si Ivu? – Upitala je s nadom u glasu. – Oh, da. Sa zadovoljstvom.

– Jesi li ljut što nisi osobno mogao izvršiti osvetu nad Demestriuom?

– Ljut sam zato što si išla sama. Shvaćam da se radilo o tvojoj sudbini, ali nemoj me više tako napustiti. – Položio joj je ruku na zatiljak i privukao je k sebi. Tijelo joj je postalo toplo i meko.

– Kako si uspio pronaći Helvitu?

– Pratio sam tebe. Uvijek ću doći po tebe.

– Ali kako možeš biti tako siguran u mene? Kad znaš tko sam? Približio ju je tako da ga može gledati u oči. – Ja *znam* tko si ti. Vidio sam sve što se dogodilo i sada više nema tajni među nama. A ja te tako jako želim da to moj um uopće ne može pojmiti. – Ja ovo ne mogu razumjeti. Ja sam bila njegova kći.

– Kad sam ga vidio s tobom, to mi je malo ublažilo gnjev. Mislio sam da se svaki dan naslađuje s onim što je napravio meni, što je oduzeo život mom ocu i oteo mu prsten. On se jedva sjećao tih stvari, toliko je bio izopačen. A ljubaznost koju ti je iskazao pred sam kraj... mnogo mi je to značilo.

– Ali on je tebi toliko toga oduzeo.

– Djevojko, on je meni toliko toga i dao. Uputila mu je onaj sramežljiv pogled. – Mene?

Kimnuo je. – Nisam poludio sve one godine koje sam proveo u paklu, posramio sam se samo kad sam pomislio da bih te mogao izgubiti.

Šapnula je: – Vidjela sam, Lachlaine. Taj pakao. Znam što ti se dogodilo.

Spustio je svoje čelo na njeno. – Sam Bog zna da bih želio... da to nisi vidjela. To me ubija iznutra, spoznaja da sam te prokleo tim sjećanjima.

– Ne, meni je sad drago da ih imam. – Kako to možeš reći?

Donja usna joj je zadrhtala. – *Nikad* ne bih htjela da kroz takvo što sam prolaziš. Uhvatio ju je za ramena. Obrve su mu se skupile, kazao je: – *Bože moj, volim te*. Uzdahnula je. – I ja tebe volim. Htjela sam ti to reći...

– Pa ako osjećaš isto što i ja, zašto se onda nisi vratila u Kinevane? Kod mene?

– Zato što je u Rusiji bio dan.

Sinuo mu je dobrodošao zaključak. – Pa da, to znači da je bio dan i u Škotskoj.

– Točno. To mi je bilo tek drugi put da sam se trasirala – prvi put je bilo kad sam otišla s vampirom – a nisam imala povjerenja u sebe da bi mogla savršeno sletjeti u sobe zaštićene od sunca. Zнала sam da je ovdje tek prošla ponoć.

– I pitao sam se jesi li se naučila trasirati. – Priznao je tiho: – Mislila sam da si odabrala svoje tetke umjesto mene.

– Ne, samo sam nastojala biti pametna, hladna, logična. Osim toga, odlučila sam da me nitko neće siliti da biram bilo koga. – Uperila je prst prema njemu. – To se odnosi i na tebe, Lachlaine. Nikad više.

Usne su joj se iskrivile. – Ti me misliš držati na kratkom lancu, zar ne? Pogotovo sad kad znam što se dogodi kad s nekim nisi zadovoljan.

Zaigrano ga je udarila po ruci, ali kad je osjetila vlažnu tkaninu njegovog kaputa, iskolačila je oči. – Ti si ranjen. I to gore no što sam mislila. – Skočila je na noge, ali on ju je odmah umirio.

– Treba vremena. Ozdravit ću, baš kao i ti. Noga ti je već u boljem stanju.

– Ali daj mi da ti donesem zavoj. – Pažljivo ga je promatrala. – Tvoje ruke? Prsa? Oh, Lachlaine. Nije se mogao pomiriti s tim da ona napusti ovu sobu, pogotovo ne bez njega. – Ne brini se. – Držao je njenu ruku u svojoj.

– Sad kad znam da me voliš, dopustit ću ti da se brineš za mene. Nastojala se ne osmjehnuti i nije uspjela.

– I što još vidiš? – Nakašljao se u šaku. – U mojim sjećanjima.

– Ovo bi moglo postati zeznuto.

– Većinom stvari koje se odnose na mene. – Rekla je očito se ograđujući.

Još uvijek zeznuto. Može li ga vidjeti kako se olakšao rukom dok je zamišljao svoje usne među njenim nogama? – I...?

– Vidim neke stvari iz prošlosti. I vidim kako se diviš mom donjem rublju. – Pocrvenjela je.

– Zar misliš da mi nije neugodno od toga?

– A tek meni! Mislim da bih umrla da te vidim s nekom drugom ženom.

– Djevojko, jesi li ti to možda *ljubomorna*?

– Jesam! – Viknula je kao da ne može vjerovati da se usudio postaviti ovakvo pitanje.

– Dok si ti trčao uokolo i derao se da sam "tvoja", ja sam isto to radila, samo u sebi.

Ovo postaje sve bolje i bolje. – Mislim da mi se sviđa ova tvoja ljubomora i posesivnost. Ali ne sviđa mi se ono što možeš iščitati iz mog uma. Što si još vidjela?

Detaljno mu je nabrajala sjećanja iz rata, trenutke s njom u hotelskoj sobi, kad se divio njevoj guzi, ogrlicu. Ništa zbog čega bi se dosad morao sramiti. – Jesi li me vidjela

kako ubijam?

– Nisam.

– Jesi li me vidjela kako se olakšavam rukom? Zjenice su joj se proširile. – Nisam, ali...

– Ali što? – Kad mu nije rekla, gricnuo ju je za uho. – Reci mi. Prislonila je svoje lice na njegova prsa i jedva ju je čuo: – Želim ti reći. – Ovo priznanje ga je zagrijalo oko srca.

– Stvarno? – Glas mu je postao hrapav. Kimnula mu je i shvatio je da, iako je bio ozlijeđen – zapravo, osjećao se skoro kao mrtvac – ona ga ipak može oživjeti. – Trebaš mi samo kazati što želiš.

– Ali ja *ne želim* vidjeti neke stvari. Naprimjer, tebe... s drugom ženom.

– Pa sad, oko toga se ne brinem. Ako si već preuzela moja sjećanja onda moraš znati da prije tebe nije postojala nijedna vrijedna sjećanja.

– Ne znam baš...

– Ja znam. Svaki događaj koji si opisala na neki je način povezan s mojim razmišljanjem o tebi. *Ja* se svega jasno sjećam, čak i ako je prošlo toliko dugo vremena. – Kad se namrštila, objasnio joj je: – Mislim da se prerano dižeš. Tog dana uz potok sam žalio što te nema, ali poslije sam se zakleo da me ništa neće spriječiti da te pronađem. Zakleo sam se da te neću čekati – tražit ću te, ako treba, preko cijele kugle zemaljske. A u hotelu u kojem smo bili zajedno, obećao sam sebi da ću napraviti sve što treba kako bi bila moja, poslužiti ću se čim god treba, pa makar to bilo i nečasno. Te noći sam shvatio koliku žudnju potičeš u meni.

– A druge stvari?

– Ogrlica? Na povratku kući sam čitavo vrijeme spavao s njom u ruci, vratila mi se vjera u to da ćeš ju nositi jednog dana. I tu noć kad sam zurio u tvoju guzu – a imaš guzu o kojoj ću često misliti – ja sam ti se pridružio pod tušem. Kad sam te uzeo pod vodom, šapnula si mi na uho kako misliš da nećeš moći dalje živjeti bez mene.

– Jesam li? – Udahnula je.

– Oh, jesi, i mislio sam da bih sve dao kako bih to još jednom mogao čuti. I zato se nemoj brinuti oko toga, ljubavi. Mislim da se ovdje radi o čitanju misli, a znam da to mnogi parovi rade. – Namrštio se. – Iako je proces uglavnom obostran. Hoćeš li ti podijeliti svoje misli sa mnom, kao da i ja posjedujem taj talent? Da više ne bude nikakvih tajni između nas.

– Nema više tajni, Lachlaine.

– I nastojat ćemo prijeći preko mojih... *naših* uspomena? Žustro je kimnula glavom. – Hoćemo...

– Emmaline! – Annika se zaderala. Regin je iza nje prevrtala očima kad ih je vidjela zajedno. – Miči se od njega!

Emma je uzdahnula, kao daje posramljena što su je pronašle u krevetu s Lachlainom. A potom joj je izraz lica postao prkosan. – Neću.

– Ne misliš valjda tako. Pričat ćemo o tome kad ti bude bolje. – Zatim je rekla Regin: – Odvedi ga odavde. – U glasu joj se osjetilo gađenje.

Emma se nakostriješila. – Ne diraj ga, Regin.

– Oprosti, Em. – Izvukla je mač i u trenu se stvorila kraj kreveta te mu prislonila višak mača na bradu prije no što je trepnuo. Napeo se, ali zbog svojih ozljeda i Emme koja je ležala na njemu, nije mogao reagirati dovoljno brzo.

– Odloži – mač. – Rekla je Emma.

– Dijete moje, ti si potpuno skrenula. Zašto želiš biti s njim kad zbog njega imaš one noćne more?

Annika je dodala: – Moraš se udaljiti od ovog... ovog *Lykaea*. – Ja ostajem... – Treptala je. – ...uz ovog *Lykaea*. – Ali noćne more...

– One su naša stvar. – Kad se Regin počela približavati, Emma je protisnula: – Rekla sam *ne*. – Odalasila ju je izvanrednom brzinom.

Regin je poletjela preko čitave sobe. Lachlain se podigao, uspravio glavu i Emmu prebacio iza sebe. Lachlain je očekivao napad, ali Regin je umjesto toga namjestila čeljust i vedro se nasmijala. – Šezdeset pet godina sam ju učila da se ovako giba u borbi.

Sve su bile lude, ali lude za Emmom.

Regin je pričala s drugom Valkirom o garderobijerki koja je došla niotkud i sad sjedila žvačući žvakaću i praveći balone. – Provjeri ju. Nije najavila svoj dolazak. A sad se napokon mogu malo opustiti.

Annika je sklopila ruke. – Emma, molim te, budi razumna.

Emma je trznula glavom prema njoj. – Što se to ovdje događa? Kuća je već trebala biti razorena od ove vaše puste grmljavine.

Lachlain je smatrao da se Annika ne usuđuje mnogo govoriti o ovome budući da je udana za punokrvnog vampira. – Da, Annika, zašto joj sad ne kažeš da ovaj *Lykae* i nije tako loš?

Kad se Emma namrštila na njega, rekao je: – Pristala je priznati sestrin brak s Wrothom. Mislim da je shvatila kako je sve bolje od njega.

Annika mu je uputila pogled pun čiste zlobe.

– Znaš što? – Emma je rekla Anniki. – Vidim da ćeš ti ovo prihvatiti – nevjerojatno, ali ja to mogu vidjeti. A ja ću se samo držati svog posla i neću te puno ispitivati...

– Isuse! Garreth! – Lachlain je skočio na noge iako je posrtao od slabosti. Povukao je Emmu do sebe, nosio ju je jednom rukom, isteturao tako iz sobe i spustio se stepenicama. Regin i Annika su ih pratile zahtijevajući objašnjenje.

U podrumu su našli Garretha i Wrotha kako se bore pridržavajući strop da ne padne.

Vampirov glas je bio čudno miran kad je upitao: – Kakav bi to idiot mogao smisliti ovakav divan plan sa stropom?

Lachlain je zapanjenim glasom rekao Emmi: – I tvoja obitelj prihvaća tipove poput *njega*?

Vampirov pogled se zaustavio na Lachlainovoj ruci koja je stezala Emminu i on je podigao obrvu. – Doista.

35.

– *Film!!*– Netko je vrisnuo i Lachlain je s negodovanjem pratio kako su se Valkire počele komešati i vrzmati po imanju. Lachlain je bio iscrpljen od rana i pridržavanja stropa dok se nije pronašao nekakav meštar iz Učilišta koji je uspio popraviti štetu. Jedva je uspio doteturali do Emmine sobe kako bi jedno drugome promijenili zavoje. Pao je na njen krevet, privukao ju k sebi, a nekoliko minuta kasnije je skoro zaspao s njenom glavom na svojim prsima.

Sad je gledao oko sebe stežući ju rukom i poželio je neko oružje kad je vidio kako upadaju u Emminu sobu sa svih strana kuće.

Netko je donio kokice koje nitko nije jeo. Zasjele su po rubovima prozora, na vrhu ormara, a jedna je čak skočila na dno kreveta nakon što je ležerno zasiktala na Lachlainove noge i prisilila ga da ih makne.

Lachlaina je zasmetalo što su sve tako nehajne u ovoj situaciji. Tu leži jedan Lykae s njihovom najmlađom ukućankom, u njihovom domu. U njenom krevetu.

On je samo čekao da to shvate već jednom i napadnu. Bio je slab kao nikad dotad, a one su se sjatile oko njega. Bio je uočljiv izostanak Garretha i Lucije. Ona se vratila sa snimkom, ali očito ju je potresao nekakav događaj u klanu jer se odmah vratila. Garreth ju je pratio. Čudno, ali Lachlain je gotovo osjetio olakšanje kad su u sobu ušli Myst i Wroth iako se ovaj opet počeo prezrivo cerekati.

Prije no što su počeli prikazivati tu snimku na Emminom televizoru, ona je uključila svoj “staromodni” iPod kako ne bi ništa čula te položila svoje lice na njegova prsa zbog “strašnih prizora”.

Za razliku od ostalih, Lachlain se lako mogao odvojiti od ekrana kako bi razmislio o svemu što je naučio jer on je tu snimku već prije vrtio i vrtio. Kad je prvi put gledao, sve je počelo s Demestriouvim ulaskom jer je Harmann namjestio da baš tu počne. Ali poslije je Lachlain sve premotao i mogao vidjeti Demestriua u satima, pa čak i danima, prije Emminog dolaska. Lachlain je vidio kako Demestriu zuri kroz prozor, kako pridržava čelo drhtavim rukama, kako ljudi i postaje nasilan – Lachlain je također prošao kroz sve to.

Lachlain je odmahnuo glavom. Nije znao kako bi se trebao osjećati zbog svega – kako pomiriti prošlost i svoje gubitke s onom kratkom iskrom sažaljenja koju je osjetio. Lachlain je shvatio, s Emmom uz sebe, da to ni ne mora znati. Ne još. Njih dvoje će to dokučiti sami.

Udaljio se od svojih misli i pratio reakcije Valkire dok su gledale. Smijale su se grohotom zbog činjenice daje Emmu, vampiricu, prestravila krv na podu. Tijekom borbe su se napele i približile ekranu, iskolačile su oči dok je Emma razbijala prozor. – Hrabro.

– Promrmljala je Regin, a ostale su kimnule, iako nitko nije sklanjao pogled s ekrana. U jednom trenutku Nix je zijevnula i rekla:

– Ovo sam već vidjela. – I nitko ju nije htio ni pitati kako. A kad je Demestriu rekao

Emmi da je ponosan, neke su počele plakati i od toga su munje prošarale nebo.

Klicale su zbog dokaza da je Furija živa, a Lachlain im nije htio pokvariti sreću pričom da se Furija sad vjerojatno moli velikoj Freyi da joj pošalje brzu smrt.

Kad je završilo, Emma je izvukla slušalice i pogledala s glavom na njegovim prsima. Valkire su kimnule prema njemu i Neočekivanoj Emmi te izašle iz sobe dok je Nix predviđala na odlasku da će *Pad Demestriua* unutar Učilišta postići bolju gledanost od *Noći jednog vilenjaka u Parizu*.

Regin je na izlasku sažela stav čitave jazbine: – Ako Emma tako silno želi ovog ocvalog Lykaea da je zbog toga spremna oboriti i Demestriua, onda bi ga svakako trebala zadržati uz sebe.

Annika je ostala sama.

– Emmaline, ne moraš odmah odlučiti. Samo nemoj učiniti nešto zbog čega ćeš žaliti ostatak života.

Emma je odmahнула glavom, zapanjila ju je Annikina bol, ali je bila odlučna. – Stalno sam mislila da se radi o mom izboru, ali nije tako. To je vaš izbor. Na vama je da izaberete hoćete li me prihvatiti s njim. Ili ja odlazim. – Lachlain joj je povukao ruku, očito zbog podrške.

Vidjelo se da se Annika nastoji sabrano ponašati i lice joj je bilo poput mramora, ali iza nje je bljesnula munja koja je odala koliko napora ulaže u tu svoju prividnu mirnoću. Bila je rastrgana zbog ovoga.

– Annika, ja ću uvijek tražiti njegov zagrljaj. – Protiv toga nema obrane, to se ne može pobiti nikakvim argumentom – i obje su to znale.

Annika je, konačno, uspravila bradu i ramena te pogledala Lachlaina u oči. – Mi ne priznajemo te vaše *družice*. – Ispljunula je zadnju riječ. – Ili kako god to vi Lykae nazivate, to se kod nas ne smatra zajednicom. Morat ćete izmijeniti zavjete. Mene samo brine to da jedan Lykae, kad se zavjetuje, ne iskoristi vezu kako bi nanio zlo ostalim jazbinama na bilo koji način.

Lachlain je zarežao. – Taj Lykae ima *ime*. A ako želite da ga Emma preuzme, onda nitko sretniji od mene. Ja ću izmijeniti te zavjete.

Pogledala je Emmaline s posljednjim molećivim izrazom na licu. A kad je Emma polako odmahнула glavom, Annika je naredila: – Nemoj ga više trasirati ovdje, osim u slučaju krajnje nužde.

Dok je izlazila iz sobe promrmljala je: – Ova jazbina je otišla kvragu pod mojim nadzorom. Emma je rekla: – Trasiranje! To je u redu. Sad možemo skoknuti kad god nas je volja. Cool.

Možemo li provesti poneki vikend ovdje? U vrijeme karnevala? I džez festivala? Oh, želim vas gledati dok jedete potočne rakove!

Rekao je s bolnim izrazom na licu: – Pretpostavljam da bismo nekad mogli proći močvarom lako kao da smo u šumi.

Snuždila se. – Ali ja ne znam hoće li ti odgovarati sve ove moje divne tetke oko nas.

Nasmijao se na njenu smiješnu izjavu, a zatim se trznuo kad su ga rane opet zaboljele. – Emma, ti ih posramljuješ. Ne, nemoj se svađati sad. Imam oči, vidim. – Prešao joj je palcem po obrazu. – I znam da nijedna od njih ne može ni upola dobro zavijati na mjesec kao moja nježnija polovica.

– Ti si jedan bezobrazan vukodlak! – Prekorila ga je i približila se da ga poljubi, ali ju

je prekinuo vrisak koji je odjeknuo s dna stepenica.

I dok su se njih dvoje mrštili, Annika je vikala na nekog nevidljivog: – *Kako to mislite da mi je na kreditnu sjeo šesteroznamenasti račun?*

36.

Emma Neočekivana
Emma Ubojica Kraljeva
Emma Trojanska

Dobila je vlastitu stranicu u Knjizi Ratnica! Regin, Nix i Annika su je odvele u ratnu sobu – ona je ustrajavala na tome da ide i Lachlain – i došli su do ukrašenog, starinskog pijedestala po kojem je padala svjetlost s visina. Izvukle su knjigu iz sanduka od pleksiglasa i otvorile je na njenu stranicu.

Tu je bio naslikan njen lik, a ispod su bila napisana arhaičnim jezikom njena ostala imena te *Jedna od Wodenovih cijenjenih ratnica*. Ratnica. Rat-ni-ca. To je bilo toliko cool da je jedva mogla povjerovati. Emma je drhtavim prstima dodirnula uzdignuta slova na mekoj pergameni.

Ubojica Demestriua, kralja vampirske Horde, najstarijeg i najjačeg od svih vampira. Sama se odlučila na dvoboj s njim.

Emma je podigla obrve zbog ovog skrivenog prijekora, a Annika je podigla bradu.

Kraljica Lachlaina, kralja Lykaea. Voljena kćerka Helene i svih ostalih Valkira.

– Pogledaj mi samo životopis! – Suze su joj kanule. – Dobro izgleda na papiru! Regin je negodovala. – Bez plakanja. To je tako neukusno.

– I još ste mi ostavili praznog prostora! – Zašmrcala je. Nix joj je pružila maramice jer je predvidjela da će joj trebati i Emma je obrisala lice.

– Pa, naravno. – Rekla je Nix. – Čak i ako provedeš svoju besmrtnost u lijenosti i samo se budeš valjala sa svojim vukom, mi smo ostavile mjesta za tvoju herojsku djecu koja će se odgajati u pravom paklu.

Emmino lice je pocrvenjelo i osjetila je kako Lachlain zaštitnički stavlja ruku oko nje i približavaju k sebi. Glavu gore, rekao je: – Odlučili smo da nećemo imati potomke.

Nix se namrštila. – Pa, uglavnom se ne varam kad su ovakve stvari u pitanju, ali ako ste se već odlučili, ne daj joj da jede ljudsku hranu, pogotovo ne tjednima u nizu jer ćeš ju, u tom slučaju, napumpati brže od zeca nakon druidske proslave plodnosti!

Emma je tiho kazala: – Ali ja ne mogu... ja sam vampirica i mi ne možemo imati djecu.

Nix i Annika su se namrštile. – Naravno da možeš. – Nix je rekla. – Samo trebaš promijeniti prehranu.

Lachlainu je to još uvijek bilo neuvjerljivo, pa je Annika dodala:

– Razmislite malo – što to ljudi rade, a da dosta njih u Učilištu ne radi? Hrane se iz zemlje i razmnožavaju se. To dvoje nije nepovezano.

Emmi je lupalo srce i sjetila se kako joj je Demestriu pričao da je Helen jela zajedno s njim prije no što je zatrudnila. – A Lykae i... Valkira?

– Misliš, možete li vi imati male glodavce? – Nix se zahihotala.

– Svakako, to je činjenica. Znaš, to ne bi bio prvi put da različite vrste dobiju potomke. – Okrenula se kao da traži nekoga na imanju, a zatim je odmahнула. – Vampiri

koji mogu hodati po suncu i Lykai koji se mogu hraniti grmljavinom. Valkire koje radosno noću trče šumom. – Nix ju je pogledala sa strahopoštovanjem. – I one su *jake*. Samo se pogledaj.

Emma je svrnula pogled s Nix na Anniku. – Zašto mi nisi rekla?

Annika je podigla dlanove i počela odmahivati glavom. – Nisam mogla ni zamisliti da ćeš ti o ovome razmišljati, a kamoli da si pod ovakvim krivim dojmom.

Nix je rekla Lachlainu: – To počinje kad Emma od srca poželi djecu. Morat će jesti normalnu hranu barem devet mjeseci.

Emma je pucnula usnama i napravila grimasu, nikako joj se nije sviđala pomisao na žvakanje.

– Ne zadržavaj dah. Ja je ne mislim ni s kim dijeliti.

– Dobro. A dotada... – Nix je stala i uputila mu razuzdan osmijeh. – Medeni mjesec! Emma i Lachlain su sjedili zapanjeni.

Nix je nestrpljivo mahnula rukom. – Ovo bismo sve rekli i na trosatnom predbračnom savjetovanju koje morate obaviti.

Tog vikenda, nakon Emmine i Lachlainove kratke i izravne svečanosti te divlje i bizarne zabave koja je uslijedila poslije toga, članovi jazbine su sjeli u sobu s TV-om, raširili se po namještaju i prikovali poglede za ekran.

Lachlain i Emma su sjedili među njima, ali on je bio nemiran, nije mogao gledati film dok je Emma lijeno pravila kružice po dlanu vrškom svog prsta.

Lachlain je pozvao samo Bowea i Garretha iako su svi članovi klana žarko željeli upoznati svoju krhku kraljicu koja je oborila Demestriua. Ali njegovi su voljeli piti, šaliti se, biti preglasni i on je mogao zamisliti kako lude Valkire, koje nikad ne piju – *ama baš ništa* – slabo prihvaćaju to društvo. Bio bi to sukob nadnaravnog i prirodnog pomiješan s alkoholom.

Ali Lucija je “otišla u obilazak”, kako su to Valkire zvale, ili “pobjegla” kako je to Garreth preciznije izrazio i Lachlain je dobro razumio zašto se Garreth uputio u potragu za njom. Bowe je prihvatio stvar, nekako odsutno mu je čestitao te večeri, a poslije je proveo čitav sat zagrljen u kutu s Nix. Nakon toga se pokazao povučen i zabrinut i rano je otišao.

Wroth se odvažno pojavio s nasmijanom Myst pokraj sebe i svima je upućivao poglede u kojima se vidjelo da neće trpjeti nikakva suprotstavljanja. Ali jazbina je Wrotha dočekala s jednakom ravnodušnošću kao i Lachlaina prema kojem su se ponašale kao da je tu odavno neki komad namještaja. Osim Annike – kad je opazila Wrotha, ponosno je digla bradu i Lachlain ju je čuo kako mrmlja: – Furija će me ubiti...

Lachlain se počeo meškoljiti. Mislio je da je ojačao dovoljno da može otići sutra. Tijelo mu je bilo spremno za ponovno uživanje sa svojom *suprugom*, a nije to baš htio raditi pod ovim krovom.

Ustao je i ponudio joj svoju ruku, a ona mu je uz sramežljiv osmijeh dala svoju. Dok su prolazili pokraj ekrana jedva su izbjegli kišu kokica koje su počeli bacati prema njima.

Nije znao kamo ju vodi, možda u noćnu maglu. Znao je samo da ju odmah želi i treba. Bila mu je predragocjena, gotovo nestvarno dobra. Kad bi ušao u nju i čvrsto ju stegnuo rukama, osjećao je manje da bi mu mogla izmaknuti.

Ali stigli su samo do praznog hodnika, on ju je pritisnuo uza zid, položio joj ruke na vrat i još jednom ju upitao: – Hoćeš li ostati sa mnom?

– Uvijek. – Ispupčila je usne prema njemu. – A hoćeš li ti mene voljeti?

– Uvijek, Emmaline. – Šapnuo joj je na usne. – Uvijek. I to toliko da ću poludjeti od toga.

Nježno je zastenjala i on ju je podigao kako bi mu mogla nogama obuhvatiti struk. Znao je da ju ovdje ne može uzeti, ali je zaboravio razlog zbog njenog daha na uhu.

– Da smo barem kod kuće. – Šapnula je. – U našem krevetu.

Kod kuće. Kvragu, pa ona je rekla *kod kuće.* *U našem krevetu,* je li ikad nešto tako dobro zvučalo? Jače ju je pritisnuo uza zid, duže ju je ljubio, ulagao je svu ljubav koju je osjećao prema njoj, ali počeli su iznenada propadati, on je nekako izgubio ravnotežu. Pritisnuo ju je uz sebe i okrenuo se da udarac padne na njegova leđa.

Kad je otvorio oči, valjali su se u njihovom krevetu.

Podignuo je obrve, čeljust mu se opustila, pustio ju je i oslonio se na laktove. – To je bilo... – Uzdahnuo je zapanjeno. – To je bila divlja vožnja, djevojko. Hoćeš li me drugi put bar upozoriti?

Kimnula je svečano, sjela, zajašila ga i prebacila bluzu preko glave kako bi mu otkrila svoje savršene grudi. – Lachlaine. – Sagnula se da mu šapne na uho, dodirivala mu je prsa bradavicama i on je drhtao i stezao joj bokove. – Ja ću sad tebi pokazati što je to... divlja... vožnja.

I nakon svega što se dogodilo njegova žudnja prema njoj je bila prejaka, on joj se predao, bacio ju je na leđa i strgnuo joj svu odjeću. Brzo se oslobodio svoje odjeće i legao na nju. Kad joj je stavio ruke iznad glave i ušao u nju, ona je viknula njegovo ime i slatko se uvijala pod njim. – Sutra ću tražiti da mi pokažeš tu vožnju, ljubavi, ali prvo ćeš vidjeti što je to *divlje* od čovjeka koji to zna.

SVRŠETAK

